

கலக்கியவெளி

www.ilakkiyaveli.com

ISSN: 2564-2421

இதழ் 2 : ஜனவரி - ஜூன் 2022

ரூ. 200.00 (இந்தியா மட்டும்)

கவிதைச் சிறப்பிதழ்

55

கவிதைகள்

நோர்காணல்:

பேராசிரியர் எம். ஏ. நுஃமான்

கவிஞர் நா.சுகுமாரன்

கட்டுரை: சி.ரமேஷ், பா. இரவிக்குமார், இரா பிரேமா, கோட்டி திருமுருகானந்தம், ராஜம் காளியப்பன்,
க.பஞ்சாங்கம், க.இரகுபரன், லறீனா அப்துல் ஹக், இயல்வாணன், அ.முத்துக்கிருஷ்ணன்
கதை: எம்.ஏ.சுசீலா

அஞ்சலி: செ.கணேசலிங்கன்: சாங்கிருத்தியன், நந்தினி சேவியர்: சு.குணேஸ்வரன்

திரை: 'ரைட்டர்' - அ.தன், 'ஜெய்பீம்' - ஸ்வர்ணவேல் ஈஸ்வரன்

RE/MAX®

Realty Services Inc., Brokerage
Independently Owned and Operated

Pravina

Shanmuganathan
Sales Representative

647-866-0629 📞

(905/416) 456-1000 📞

905-502-1555 📞

Pravina.Shan@remax.net 📧

ரொறன்ரோ தமிழ்ச் சங்கம்

TORONTO TAMIL SANGAM

416.822.6316

www.torontotamilsangam.ca

torontotamilsangam@gmail.com

[f /torontotamilsangam](https://www.facebook.com/torontotamilsangam)

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

பொதுசன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்

www.ilakkiyaveli.com

இலக்கியவெளி

ISSN: 2564-2421

இதழ் 2 : ஜனவரி - ஜூன் 2022

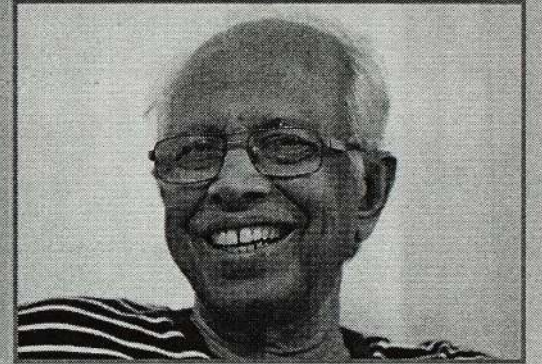
ரூ. 200.00 (இந்தியா மட்டும்)

கவிதைச் சிறப்பிதழ்

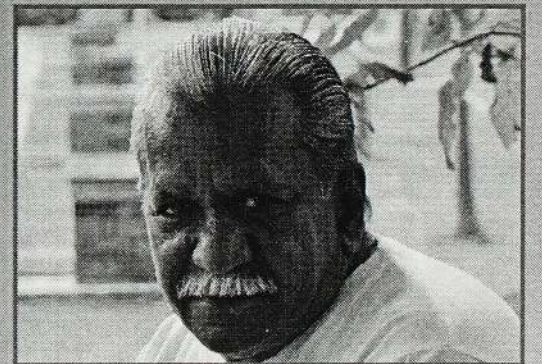
55

கவிதைகள்

நோர்காணல்:

பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமான்

கவிஞர் நா.சுகுமாரன்

கட்டுரை: சி.ரமேஷ், பா. இரவிக்குமார், இரா பிரேமா, கோட்டி திருமுருகானந்தம், ராஜம் காளியப்பன்,
க.பஞ்சாங்கம், க.இரகபரன், லநீனா அப்துல் ஹக், இயல்வாணன், அ.முத்துக்கிருஷ்ணன்

கதை: எம்.ஏ.சுசீலா

அஞ்சலி: செ.கணேசலிங்கன்: சாங்கிருத்தியன், நந்தினி சேவியர்: சு.குணேஸ்வரன்

திரை: 'ரைட்டர்' - ஆதன், 'ஜெய் பீம்' - ஸ்வர்ணவேல் ஈஸ்வரன்

11245(P)
A.c.L

RE/MAX®

Realty Services Inc., Brokerage
Independently Owned and Operated

Pravina

Shanmuganathan
Sales Representative

647-866-0629 📞

(905/416) 456-1000 📞

905-502-1555 📞

Pravina.Shan@remax.net ✉️

ரொறன்ரோ தமிழ்ச் சங்கம்

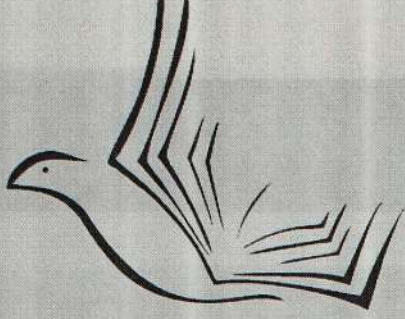
TORONTO TAMIL SANGAM

416.822.6316

www.torontotamilsangam.ca

torontotamilsangam@gmail.com

[f /torontotamilsangam](https://www.facebook.com/torontotamilsangam)

கவிதைச் சிறப்பிதழ்

கட்டுரைகள்:

ஈழத்து நவீன கவிதையின் அன்றைய இன்றைய போக்குகள்
சி.ரமேஷ் 06

புதுவைக் கவிஞர்களின் படைப்புலகம்
பா. இரவிக்குமார் 38

நவீன தமிழ்க் கவிதை உருவாக்கத்தில் பெண்களும்
பெண்கள் சார்ந்த பதிவுகளும்
இரா.பிரேமா 45

சிங்கப்பூர் புதுக்கவிதை - நோக்கும் போக்கும்
கோட்டி திருமுருகானந்தம் 55

மலேசியத் தமிழ்ப் புதுக்கவிதைகளின்
தற்காலப் போக்குகள் (2000 - 2021)
ராஜம் காளியப்பன் 64

நமது வகுப்பறைகளும் கவிதை வாசிப்பும்
க.பஞ்சாங்கம் 73

ஈழத்துக் கவிதைகளில் தேசமும் தேசியமும்
க.இரகுபரன் 76

சீதா ரஞ்சனி: மனிதத்தின் பாடலிசைக்கும் சிங்களக் கவிதாயினி
லறீனா அப்துல் ஹக் 86

மின்னி மறைந்த பேரொளி : கவிஞர் எஸ்போஸ்
இயல்வாணன் 89

நேர்காணல்:
எம்.ஏ.நுஃமான் 94

கவிதைகள்:

மா.காளிதாஸ் 104
சித்தாந்தன் 111
சி.ரமேஷ் 112
சாந்தன் 113
சந்திரா மனோகரன் 114
குமரன் விஜி 115
சோ.பத்மநாதன் 116
கல்யாணராமன் 120
கலாப்ரியா 121
ஆழியாள் 122
இயல்வாணன் 123
எம்.ரிஷான் ஷெரீப் 124

சிவசேகரன் 124
பா. இரவிக்குமார் & ப. கல்பனா 125
ரஜிதா 127
லலித்தா 128
ஜமீல் 129
கருணாகரன் 130
ஆ.லெ.மு. இர்ஷாத் 131
ஆத்மஜீவ் 132
ஆமிரா 133
சவிதா 134
தாமரை பாரதி 136
வசந்ததீபன் 137
ஜே.பிரோஸ்கான் 138
நேர்காணல்:
கவிஞர் நா.சுகுமாரன் 140
மதிப்புரை:
'என் புழுதி ரசம்' 152

கவிதைச்சிறப்பிதழ் (பக்.06 முதல் 156 வரை)

கட்டுரை
பேரழிவில் இருந்து கற்றல்
அ.முத்துக்கிருஷ்ணன் 157
அஞ்சலி: நந்தினி சேவியர்
சு.குணேஸ்வரன் 162
கதை
ஓர் எளிய கேள்வி
எம் ஏ சுசீலா 163
அஞ்சலி: செ.கணேசலிங்கன்
சாங்கிருத்தியன் 170
கடிதங்கள் 176
திரை: ரைட்டர்
ஆதன் 178
திரை: ஜெய் பீம்
ஸ்வர்ணவேல் ஈஸ்வரன் 182

தலையாங்கம்

04

வநகியழி (பிளாஸ்டிக்) இல்லாத உலகம்

அறிவியலின் அசுர வளர்ச்சி என்பது அளப்பரியது. காலத்திற்குக் காலம் பல புதிய கண்டுபிடிப்புக்களை மனிதன் கண்டறிந்தவண்ணம் இருக்கின்றான். அவ்வாறான கண்டுபிடிப்புக்களில் ஒன்றுதான் பிளாஸ்டிக். முதல் முதலில் பிளாஸ்டிக்கை உருவாக்கியவர் அலெக்ஸாண்டர் பார்க்ஸ் என்று கூறப்படுகிறது.

பிளாஸ்டிக் தண்ணீர் போத்தல்கள், பிளாஸ்டிக் பைகள், உணவுத்தட்டுக்கள் என பிளாஸ்டிக்கின் பாவனைப்பொருட்கள் பல வடிவங்களாக பல்கிப்பெருகிக்கொண்டே இருக்கிறது. பூமியில் சேரும் பிளாஸ்டிக் குப்பை மக்கி மண்ணோடு மண்ணாகாமல் காலத்திற்கும் பூமியை நிறைக்கும் ஒரு கழிவுப்பொருளாக மாறியது. ஆரம்பத்தில் சிறந்த பயனுள்ள கண்டுபிடிப்பாக கருதப்பட்ட பிளாஸ்டிக், இன்று பெரும் சூழல் மாசடைவுக்குக் காரணமாக உலகையே அச்சுறுத்தி வருகின்றமை கவலைக்குரியது.

உலகளவில் 2040ஆம் ஆண்டிற்குள் 1.3 பில்லியன் டன் பிளாஸ்டிக் கழிவுகள் நிலத்திலும் கடலிலும் குவிந்திருக்கும் எனக் கணிக்கப்படுகிறது. ஓர் ஆய்வு, எதிர்காலத்தில் கடலில் உள்ள மீன்களின் தொகையை விட கடலில் சேர்ந்துள்ள பிளாஸ்டிக்கின் தொகை அதிகமாக இருக்கும் என்று குறிப்பிடுகிறது.

மனிதர்களுக்கு மட்டுமன்றி உலகில் வாழும் தாவரங்கள், மிருகங்கள் முதலான அனைத்து

ஆசிரியர்
 அகிலேஸ்வரன் சாம்பசிவம் (அகில்)

இணை ஆசிரியர்
 கூ.குணேஸ்வரன் (இலங்கை)
 உதவி ஆசிரியர்
 சி.ரமேஷ் (இலங்கை)

ஆசிரியர் குழு:
 க.பஞ்சாங்கம் (இந்தியா)
 கல்யாணராமன் (இந்தியா)

ஆலோசனைக் குழு:
 இரா.செல்வி (இந்தியா)
 கங்காதர்சினி அகிலேஸ்வரன் (கனடா)

கணணி வடிவமைப்பு:
 டி.ஆர்.ராஜன்
 அனைத்துத் தொடர்புகளுக்கும்

இலக்கியவெளி
 607-550 Scarborough Golf Club Road,
 Scarborough, Ont, M1G 1H6, Canada.

தொலைபேசி:
 0014168226316

மின்னஞ்சல்:
 editorilakkiyaveli@gmail.com

வலைத்தளம்:
 www.ilakkiyaveli.com

நன்கொடை மற்றும் விளம்பரத் தொடர்புகளுக்கு:
 0014168226316
 editorilakkiyaveli@gmail.com

சிறப்பிதழ் இந்தியா - விலை ரூ. 200
 தனியிதழ் இந்தியா - விலை ரூ. 100

ISSN: 2564-2421

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
 ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும் அவற்றை எழுதிய
 ஆசிரியர்களே பொறுப்புடையவர்கள்
 - ஆசிரியர்

உயிரினங்களுக்கும் தண்ணீர் பிரதானம். குடிநீர் நிலைகளில் பிளாஸ்டிக் கழிவுகள் கலப்பதால் நீர் மாசடைகிறது. மண் மாசடைகிறது. புற்றுநோய் போன்ற கொடிய பல நோய்கள் ஏற்படுவதற்கு இந்த பிளாஸ்டிக்கின் பாவனையும் முக்கிய காரணமாகக் கூறப்படுகிறது.

பிளாஸ்டிக் பாவனையை எப்படிக் குறைக்கலாம் என்று உலகநாடுகள் ஒன்றுகூடி ஆலோசித்தபோது பிளாஸ்டிக்கிற்கு மாற்றீடாக சுற்றுச்சூழலுக்கு உறுவிளைவிக்காத பொருட்களின் பயன்பாடு பற்றியும், பிளாஸ்டிக் கழிவுகளின் மறுசுழற்சி பற்றியும் பரிந்துரைக்கப்பட்டது. இதனடிப்படையில் பிளாஸ்டிக் பைகளுக்கு பதிலாக காகிதப் பைகள் பாவனைக்கு வந்தன. மீள உபயோகிக்கக் கூடிய பொருட்களைக் கொண்டு உணவு பரிமாறும் தட்டுக்கள், குவளைகள், குளிர்்பான உறிஞ்சிகள் (ஸ்ரோக்கள்) உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன.

உலகில் தற்போது உற்பத்தி செய்யப்படும் பிளாஸ்டிக்கில் 7 சதவீதம் மட்டுமே மறுசுழற்சி செய்யப்படுகிறது. வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளில் மறுசுழற்சி செய்யும் முறைகள் ஓரளவுக்கு சிறப்பாக இருந்தாலும் வளர்ச்சியடைந்து வருகின்ற நாடுகளில் பின்தங்கியே காணப்படுகின்றன.

'தன்னைத்தான் திருத்திக்கொண்டால் சமூகம் தானாகத் திருந்தும்' என்பார்கள். எமது மண்ணையும், எமது வருங்காலச் சந்ததிகளையும் காக்கும் பொருட்டு பிளாஸ்டிக்கின் பாவனையை குறைப்பதில் ஒவ்வொரு மனிதனும் பங்குகொள்ள வேண்டும். பிளாஸ்டிக் கழிவுகளை நீர் நிலைகளிலும், குளம் குட்டைகளிலும் கொட்டுவதை தவிர்த்து அதற்குரிய இடங்களில் போட வேண்டும்.

பிளாஸ்டிக் பொருட்களை பயன்படுத்துவதை இயன்றவரை தவிர்ப்போம். இயற்கையுடன் இயைந்து வாழ்வோம். இயற்கையைப் பாதுகாப்போம்.

ஈழத்து நவீன கவிதைப்பின் அன்றைய இன்றைய போக்குகள்

சி.ரமேஷ்

மொழியின் சோதனைச்சாலையாக இயங்கும் கவிதை, ஒற்றை அர்த்தங்களுக்குள் கரைந்துவிடாது சொல் புனையும் அர்த்த சிருஷ்டிக்கூடாக அலங்காரத்தன்மையற்று உள்ளுணர்வின் தளத்தில் மொழியின் உள்ளுமைகளால் கட்டமைகிறது. கருத்துருவாக்கம், வெளிப்பாட்டு முறைமை, வடிவ அமைப்பால் பன்முகத்தன்மை கொண்டு விளங்கும் நவீன கவிதை தெளிவான அர்த்தத்துக்கும் இருண்மையான மொழி நடைக்கும் இடையில் விரிந்த எல்லைகளைச் சாத்தியமாக்குகிறது. நவீனம் என்னும் சொல் புதியது, புதுமை, மறுமலர்ச்சி என்னும் பொருண்மையில் கட்டமைக்கப்பட்டு தமிழில் வழங்கி வரும் சொல்லாகும். நவீனம் என்னும் சொல்லைக் க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி புதிய

மாற்றங்களுக்கும் தேவைகளுக்கும் ஏற்ற முறைகளையும் தன்மைகளையும் கொண்டமைவது என வரையறுக்கும். எனவே நவீனம் என்றால் வழிவழி வந்த மரபிலிருந்து மாறுபட்டு புதுமையைச் சார்ந்து நின்றல் அல்லது புதுமையை நாடிச் செல்லல் எனப் பொருள் கொள்ளலாம்.

காலத்துக்குக் காலம் புதிது புதிதான எழுத்து முறைகளால் தன்னை உருமாற்றிக் கொள்ளும் நவீனகவிதை வார்த்தைக்குள் அடங்காத அனுபவத் திரட்சியையும் நடைமுறைச் சாத்தியப்பாடுகளையும் கடந்து அதீதநிலையிலும் தோற்றம் பெறுகிறது. அனுபவச் செறிவுக்குள்ளும் பாரம்பரிய கவிதை முறைமைக்குள்ளும் கட்டுண்டு கிடந்த நவீன கவிதை இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் பாரம்பரிய

யதார்த்த கலைவடிவங்களுக்குள்ளிருந்து விடுபட்டு தன் எல்லையை வியாபித்துக்கொண்டது. தமிழகத்தில் பாரதியார், ந.பிச்சுமூர்த்தி போன்றோர் பாரம்பரியக் கவிதைச் சொல்முறையில் இருந்து விலகி நவீன கவிதைகளுக்கு வித்திட்டனர். மரபுகளில் இருந்து புத்தாக்கம் பெற்ற உயிர்ப்பும் உணர்வும் கொண்ட நவீன கவிதை வெளியை சாத்தியப்படுத்திய ந.பிச்சுமூர்த்தி சொல்லைச் சிருஷ்டியாக்கி சொல்லற்று தோன்றும் உணர்வின் பிரவாகத்தை ஆன்மீகத்துடன் இணைத்தவர். உருவத்தில் நின்று கொண்டு உருவமற்றதை சாத்தியமாக்குவதற்கு கவிதைகளில் இயற்கையை ஒரு தீர்க்க தரிசனமாகக் கண்டுணர்ந்தவர்.

இன்று ஒரே வடிவத்துக்குள் பல்வேறு அர்த்த உற்பத்திகளை தோற்றுவிக்கும் நவீன கவிதை

66

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலேயே சமுதாய உணர்வினைப் பிரதிபலிக்கத் தொடங்கிய புலவர்கள் மரபுவழி வந்த வடிவங்களைப் பயன்படுத்தி புதிய எண்ணங்களையும் நிகழ்வுகளையும் வெளிப்படுத்தினர். இறைவன் தலம் விரதம் என்பவற்றின் சிறப்பை விரிந்துரைக்க எழுந்த புராணங்கள் கூட தம் பாடுபொருளை மாற்றியமைந்தன. சமுதாயச் செய்திகளை இவை அங்கதமாக வெளிப்படுத்தத் தொடங்கின.

நுண்மையான குறிகளின் (வார்த்தைகளின்) வழி இயங்கும் தன்மை கொண்டது. இக்கவிதைமொழியை ஈழநாட்டில் தம் கவிதைகளில் சாத்தியமாக்கியவர்களாக அஸ்வகோஸ், சேரன், கருணாகரன், சந்திரபோஸ்சதாகர், சித்தாரந்தன், மஜீத், பா. அகிலன், நிலாந்தன், மின்ஹா, றியாஸ் குராணா, மருதம் கேதீஸ், தானா. விஸ்ணு, தீபச்செல்வன், எம். ரிஷான்ஷெரீப், கற்பகம் யசோகா, ஆழியார், ரேவதி, அனார், ஆகர்ஷியா, ஆத்மா, பஹீமாஜஹான், பெண்ணியா, நிவேதா முதலான பலரைக் கூறலாம். இவர்களின் கவிதைகள் ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தைப் புதுப்பொருட் பொருண்மையில் அணுகுவதற்கு துணை செய்கிறது. இவர்களின் மொழி சொல்லுக்குள் அடங்காத அர்த்தங்களுக்கும் மௌனங்களுக்கும் கட்டுண்ட மொழி. படைப்பவனைத் தாண்டி தன் எல்லைகளைக் கடந்து புதிய வாசல்களைத் திறக்கும் நவீன கவிதை அர்த்தத்துக்குள்ளும் அர்த்தமின்மைக்குள்ளும் கட்டுண்டு கிடக்கிறது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலேயே சமுதாய உணர்வினைப் பிரதிபலிக்கத் தொடங்கிய புலவர்கள்

மரபுவழி வந்த வடிவங்களைப் பயன்படுத்தி புதிய எண்ணங்களையும் நிகழ்வுகளையும் வெளிப்படுத்தினர். இறைவன் தலம் விரதம் என்பவற்றின் சிறப்பை விரிந்துரைக்க எழுந்த புராணங்கள் கூட தம் பாடுபொருளை மாற்றியமைத்தன. சமுதாயச் செய்திகளை இவை அங்கதமாக வெளிப்படுத்தத் தொடங்கின. இவ்வகையில் எழுந்த சுப்பையனாரின் 'கனகி புராணம்', காசிநாதப்புலவரின் 'தாலபுராணம்' வே. இராமலிங்கத்தின் 'கோட்டுப்புராணம்' என்பன சமூக நோக்கிலமைந்த மக்கள் இலக்கியமாகத் தம்மைத் தகவமைத்துக் கொண்டன.

திரு. தி. த. சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் 'தத்தை விடுதாது' (1892) நவீன கவிதையின் முதல் ஊற்றாக ஈழத்தில் பொங்கிப் பிரவகித்தது. சமுதாயத்தில் காணப்பட்ட பெண்களின் இழிநிலையை எடுத்துரைக்க சமுதாய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கதைக்கரு ஒன்றைத் தெரிந்து

99

அதனை மரபுவழித் தூதுப் பிரபந்த வடிவத்துக்குள் அடக்கி வெற்றியும் கண்டவர் தி. த. சரவணமுத்துப்பிள்ளை. சமகாலத்தில் அட்சய வருடப் பஞ்சத்தையும் கொள்ளை நோயையும் சமுதாய நிகழ்வாகக் கொண்டு கவிகள் புனைந்த குமாரசுவாமி என்பவரும் இவ்விடத்தில் நினைவுகூரத்தக்கவர்.

பாரதியாருக்கு சமகாலத்தில் வாழ்ந்த பாவலர் துரையப்பாபிள்ளையுடன் இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்து நவீன கவிதைகள் முனைப்புப் பெறுகிறது. நவீனத்துவத்தின் விடிவெள்ளியென அழைக்கப்பட்ட துரையப்பாபிள்ளை பாரதியைப் போன்று தேசியப்பின்னணியில் வாழ்ந்த கவிஞர். முதன் முதலில் சமூகசிந்தனையைக் கவிதைப் பொருளாக்கியவர் என்னும் வகையில் பிள்ளையவர்களின் இலக்கியப் பணி முக்கியமானது. கைத்தொழில், கூட்டுமுயற்சி, பெண்கல்வி, சாதி, விவாகமும் சீதனவழக்கமும், எங்கள் கற்ற வாலிபரின் பழக்க வழக்கங்கள்,

எங்கள் புதிய ஸ்திரீகள், தேசாபிமானம், கைக்கூலி வாங்குதல் எனப் பல்வேறு தலைப்புக்களில் இவர் எழுதிய பாக்கள் உள்ளடக்க முதன்மையைச் சுட்டி நிற்கின்றன. ஆங்கிலத்தில் வெண்பா எழுதியவராகவும் துரையப்பாபிள்ளை சிறப்பிக்கப்படுகிறார்.

**"Eyes Will Be Spoilt Activities Destroyed
Yea Truly All Powers Impaired -By Daily
Smoking Or Chewing, Snuffing Or In Anyway
Making Use Of Tobacco"**

கண்கள் பழுதாகும் காரியங்கள் பாழ்படுமே
உண்மையிது நல்லாற்றல் ஓய்ந்துவிடும் - அன்றாடம்
சப்பல் புகைத்தல் பொடிபோடல் சார்வழியில்
வெப்பும் புகையிலையால் தான்

இருபதாம் நூற்றாண்டில் இலங்கையில் பாவலருடன் தோன்றும் நவீன கவிதை மரபு 1930களில் ஈழகேசரியால் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டது. நாவாலியூர் சோமசுந்தரப்புவலர், மு.செல்லையா, மனுப்புலியார், மு.நல்லதம்பி, அகிலேஸ்வரசர்மா, உண்மைவிளம்பி, சத்தியநாதன், யாழ்ப்பாணன், வேந்தனார், சாரதா, மஹாகவி எனப்பலர் சமூகப் பார்வை கொண்ட நவீன கவிதைகளை யாத்தனர். இச்சூழ்நிலையில் மலையகத்தில் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் துயரை உள்வாங்கி மீனாட்சியம்மை நடேசையர், சி.வி.வேலுப்பிள்ளை முதலானவர்கள் உணர்ச்சி மிக்க நவீன கவிதைகளைப் பாடினர். 1940களின் நடுக்கூற்றில் வெளிவந்த மறுமலர்ச்சி (1945), பாரதி (1946-கொழும்பு), பாரதி (1946- மண்டுர்) முதலான ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளும் நவீன கவிதைகளை உள்வாங்கி வெளிவந்தன. நாவற்குழியூர்

நடராசன், சோ.நடராசன், வரதர் எனப் பலர் இக்காலப் பகுதியில் இடதுசாரி நோக்குடன் முற்போக்கான நவீன கவிதைகளைப் படைத்தனர்.

சமூகத்தை உள்வாங்கிப் பாடும் மஹாகவியின் எழுச்சியுடன் நவீன கவிதை புதிய போக்கில் பயணிக்கிறது. நவீனதமிழ்க்கவிதைப் பரப்பில் தனக்கெனத் தனிப்பாதை அமைத்துக்கொண்டவர் மஹாகவி. தான் வாழ்ந்த காலத்துக்கும் சூழலுக்கும் ஏற்ப கலாபூர்வமான வடிவங்களையும் அவ்வடிவத்துக்கேற்ப பொருத்தமான உள்ளடக்கங்களையும் தனது கவிதைகளில் கையாண்டார். சமகாலப் பிரச்சினைகளை சமூக பிரக்ஞையுடன் எழுதியவர். மஹாகவிக்குப் பின்னர் ஈழத்து நவீன கவிதை அறிவியல், ஆத்மீகம், சமூகம்சார் பிரச்சினைகள், சமூக விடுதலை, தேசியம் எனத் தீவிரத்தன்மையுடன் இயங்கத்தொடங்கியது. 1953இல் சுதந்திரனில் வெளியான 'ஓடி வருவதென்னேரமோ?' எனும் கவிதை மூலம் கவிஞராக அறிமுகமான நீலாவணன் மக்களின் நிகழ்கால இருப்பையும் அவர்களின் வறுமையையும் பாடியதுடன் ஆத்மீகக் கவிதைகளையும் படைத்தவர். கால தரிசனத்தை உள்வாங்கி கருத்தாழமிக்க கவிதைகளை மஹாகவியைப் போலவே முருகையனும் இக்காலப்பகுதியில் படைத்தார். சொற்செறிவும் ஓசைச்சிறப்பும் கொண்ட வீச்சுமிக்க சிறந்த கவிதைகளை இக்காலப்பகுதியில் முருகையன் எழுதினார். அரசியலின் போலித்தன்மைகளையும் வர்க்க முரண்பாடுகளையும் வறுமைக் கோட்டுக்குகீழ் அல்லற்படும் மக்களின் துயர்களும் முருகையனின் கவிதைகளில் பாடுபொருளாயின.

தான்தோன்றிக் கவிராயர் என்ற பெயரில் சில்லையூர் செல்வராஜன் எழுதிய அங்கதக்கவிதைகள் இக்காலப் பகுதியில் நவீன கவிதைக்கு புதுப் பொலிவைத் தந்தன. பத்துறை ஆற்றலும் வித்துவச் செருக்கும் நிறைந்த சில்லையூர் செல்வராசன் மஹாகவி வழியிலே குறும்பாக்களையும் எழுதினார். இனப்பிரச்சினை மோசமான நிலையை எய்திய ஐம்பதுகளின் பிற்பகுதியிலிருந்து ஈழத்தில் மொழி உணர்ச்சிக் கவிதைகள் வளர்ச்சி பெற்றன. நறுக்குத் தெறித்தாற் போல் தமிழினத்தையும் தமிழையும் இக்காலப்பகுதியில் முன்னிறுத்திப் பாடியவராக காசிஆனந்தன் காணப்படுகிறார். இவரைத் தொடர்ந்து ஈழத்து தமிழ் அரசியற்பால் நாட்டமும் ஈர்ப்பும் கொண்ட வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன், சேரன், புதுவை இரத்தினதுரை முதலானோரும் தமிழ்

“
இனப்பிரச்சினை மோசமான நிலையை
எய்திய ஐம்பதுகளின் பிற்பகுதியிலிருந்து
ஈழத்தில் மொழி உணர்ச்சிக் கவிதைகள்
வளர்ச்சி பெற்றது. நறுக்குத் தெறித்தாற்போல்
தமிழினத்தையும் தமிழையும்
இக்காலப்பகுதியில் முன்னிறுத்திப் பாடியவராக
காசிஆனந்தன் காணப்படுகிறார்.”

மக்களின் காலத்துயரையும் தமிழ் தேசிய எழுச்சியையும் முன்னிறுத்தி கவிதைகளைப் பாடினர். 1960களில் பார்வதிநாதசிவம், மு.கந்தவனம், தில்லைச்சிவன், சொக்கன், காரைசந்தரம்பிள்ளை, ச.வே.பஞ்சாட்சரம், கல்வயல் குமாரசாமி, க.வீரகத்தி முதலானவர்கள் மரபுக்குள் நின்றுவிட தருமு சிவராம், தா.இராமலிங்கம், போன்றோர் மரபை மீறி நுட்பமான படிமங்கள் ஆழ்ந்த பொருட் செறிவுமிக்க குறியீடுகளைக் கையாண்டு நவீன கவிதைகளை எழுதினர்.

இரசவாதச்சிந்தனைகளுக்காற்பட்டு அறிவியல் தளத்திலும் ஆன்மீகத்தளத்திலும் இயங்கிய பிரமிள் நவீன கவிதைக்கு புதிய வெளிச்சத்தைப் பாய்ச்சினார். தமிழில் மகத்தான படைப்பாளியாக இயங்கிய பிரமிள் அகமனம் சார்ந்து இயங்கியவர். இவருடைய 'ஐந்து கவிதைகள்' (1961) என்ற கவிதை நூல் தமிழுக்கு படிமக்கவிதைகளை அறிமுகம் செய்தது. அழுத்தம் மிக்க சொற்களுக்கூடாக அர்த்தபுஷ்பிமிக்க செறிவிறுக்கமிக்கதான கவிதைகளை எழுதியவர். இயற்கையும் ஆன்மீகமும் இவருடைய கவிதைகளின் ஆதாரக்ருதிகளாக அமைந்தன. தன்னெழுச்சி மிக்க இவருடைய கவிதைகள் மீபொருண்மையில் கட்டுறுபவை. அறுபதுகளின் இறுதியில் வெளிவந்த 'கண்டறியாதது' என்ற கவிதைத் தொகுப்பின் வாயிலாகப் போதிய கவனத்தைப் பெற்றவர் கவிஞர் சிவானந்தன். ஈழத்து கவிதை வரலாற்றில் முழுமையான அறிவியல் புனை கவிதைகளைப் பாடியவர்.

தளையசிங்கம், மு.பொன்னம்பலம், வில்வரத்தினம் பரமஹம்ஸதாசன், ஜீவா, புரட்சிக்கமால் முதலானோர் ஒருவிதமான ஆத்மார்த்த தளத்தில் நிற்குகொண்டு கவிதைகளைப் படைத்தனர். வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன், வில்வரத்தினம், சண்முகம் சிவலிங்கம், நுஃமான் போன்ற சிலர் இரசனைமிக்க கலைத்துவ உணர்வுடன் தமிழ்த் தேசிய உணர்வுமிக்க வீச்சான கவிதைகளைப் படைக்க மறுபுறத்தில் பொதுவுடைமைச் சிந்தனையின்பால் ஈர்க்கப்பட்ட சுபத்திரன், சிவசேகரம், புதுவை இரத்தினதுரை, சாருமதி முதலானவர்கள் சமவுடைமைக் கருத்துக்களைத் தம் கவிதைகளில் ஆழமாக வெளிப்படுத்தினர். இக்காலப்பகுதியில் அ.யேசுராசா, ஈழவாணன், சண்முகம் சிவலிங்கம், மு.சடாட்சரன், முதலானவர்கள் தனிமனித உணர்வுகளுக்கும் சொந்த அனுபவங்களுக்கும் முதன்மையளித்துக் கவிதைகளைப் படைக்க அண்ணல் முதலானவர்கள் காதல் கவிதைகளைப் பாடினர். இக்காலப்பகுதியில் யதார்த்த வாழ்வைப் பிரதிபலிக்கும் நிகழ் கவிதைகளை அ.யேசுராசா, மு.புஷ்பராஜன், எம்.ஏ.நுஃமான், அன்புமுகையதீன், நீலாவணன், பஸில் காரியப்பர் முதலியோர் எழுதினர்.

1980களிற்கு பின்னர் சிங்கள தேசியத்திற்கு எதிரான குரலாக வலுப்பெற்ற தமிழ்க்கவிதை புரட்சிகரமான சிந்தனைகளுக்கூடாகப் புதிய மாற்றத்தைக் கண்டது. இலங்கையில் நிகழ்நடப்பு அரசியல், சமூக மாற்றங்களுக்கு அடித்தளமிட்ட நவீன கவிதை தமிழர்களின் தார்மீக நோக்கமான தேசிய விடுதலையையும் பாடின.

1980களிற்கு பின்னர் சிங்களத் தேசியத்திற்கு எதிரான குரலாக வலுப்பெற்ற தமிழ்க்கவிதை புரட்சிகரமான சிந்தனைகளுக்கூடாகப் புதிய மாற்றத்தைக் கண்டது. இலங்கையில் நிகழ்நடப்பு அரசியல், சமூக மாற்றங்களுக்கு அடித்தளமிட்ட நவீன கவிதை தமிழர்களின் தார்மீக நோக்கமான தேசிய விடுதலையையும் பாடின. நூலக எரிப்பு, ஜூலைக் கலவரம், குமுதினிப் படுகொலை என விரியும் அடக்குமுறைகள் அக்காலகவிதைகளின் பாடுபொருளாயின. மரணமும் அவலமும் வாழ்வாய்ப் போன ஈழ தேசத்தில் வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன், செழியன், சேரன், இளவாலை விஜயேந்திரன், சபேசன், வில்வரத்தினம், நிலாந்தன், கருணாகரன் முதலானோரின் கவிதைகள் ஈழத்தில் அரங்கேறிய குரூர வன்முறைகளைப் பேசின. இக்காலப் பகுதியில் பெண்விடுதலை குறித்த செயற்பாடுகள் பெண்ணிலைவாத நோக்கில் அமைந்த கவிதைகளுக்கும் வித்திட்டதுடன் தமிழர்களின் புலம்பெயர்வு ஈழத்துக் கவிதைகளை ஆறாந்திணைக் கவிதைகளாகக் கட்டமைத்தன. விடுதலைப் போராட்டம் தீவிரம் பெற்றநிலையில் அதனை வலுப்படுத்தும் வகையில் 1981இல் எம்.ஏ. நுஃமான் - முருகையன் மொழிபெயர்ப்பில் வெளிவந்த 'பாலஸ்தீனக் கவிதைகள்' நூல் ஈழத்தில் புதிய அத்தியாயத்தை எழுதிச் சென்றது. அந்நூல் ஈழத்துக் கவிதைகளின் இயங்கியல் போக்கையே மாற்றி அமைத்தது. அதன் பேசுபொருளையும் அதன் வடிவக் கட்டமைப்பையும் உள்வாங்கி 'மரணத்துள் வாழ்வோம்', 'ஈழத்து மண்ணும் எங்கள் முகங்களும்',

‘இந்த மண்ணும் எங்கள் நாட்களும்’ உட்பட பல நூல்கள் எழுந்தன. 1986களில் விடுதலை அமைப்புக்கள் தம் கொள்கைநிலைப்பாட்டில் இருந்து விலகி தலைமையை முன்னிலைப்படுத்தி இயங்கமுற்பட விடுதலை இயக்கங்களுக்கு இடையே முரண்பாடுகள் தோன்றின. முரண்பாடுகளில் தோன்றிய இக்கவிதைகள் யுத்தத்திற்கும் அதிகாரத்திற்கும் எதிரான எதிர்நிலைக் கவிதைகளாகத் தோற்றம் பெற்றன. செல்வி, சிவரமணி, சுகன், செழியன், சிவசேகரம் முதலியோர் இத்தளத்தில் இயங்கினர். யுத்தத்தையும் அதிகாரத்தையும் இனவாதத்தையும் சகோதரப்படுகொலைகளையும் நோக்கி சமூகத்தின் கூட்டுக் குரலாக இவர்களது குரல்கள் ஒலித்தன.

‘செப்பனிடப்பட்ட படிமங்கள்’, ‘தேவி எழுந்தான்’, ‘ஏகலைவ பூமி’, ‘நதிக்கரை மூங்கில்’, ‘வடலி’, ‘கல்லெறிதூரம்’, ‘இன்னொன்றைப் பற்றி’, ‘முட்கம்பித்தீவு’ முதலான தொகுப்புக்களைத் தந்த சிவசேகரம் தமிழ்க் கவிதையில் உள்ளடக்கீதியாகவும் வடிவரீதியாகவும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியவர். அதிகாரத்துக்கு எதிராகவும் அநீதிக்கு எதிராகவும் ஒங்கி ஒலிக்கும் சிவசேகரத்தின் குரல் இனங்களுக்கு இடையில் ஒற்றுமை ஏற்படுத்தும் நோக்கில் ஒலித்தது. ‘மாவனல்லையில் ஒரு உரையாடல்’ கவிதை முஸ்லிம் மக்கட்கு எதிராக நடந்த வன்முறையைக் காட்டமாகச் சாட ‘வெலிக்கடைக்குப் பின் 18ஆம் ஆண்டு’ பிந்துனுவெவவில் படுகொலை செய்யப்பட்ட சம்பவத்தைக் கண்டிக்கிறது. அரசியல்தன்மை கொண்ட சிவசேகரத்தின் பெரும்பாலான கவிதைகள் தீவிரத்தன்மை கொண்டவை. ஆழமான உணர்வுகளுக்கூடாக மனிதர்களின் இயல் இருப்பைக் காட்சிப்படுத்துபவை. எளிதாக அடையாளங் காணக்கூடிய தவறுகளையும், மோசடிகளையும் இக்கவிதைகள் அப்பட்டமாக வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. முட்கம்பித்தீவு-வன்னிமக்களின் அவலங்களையும் அக்காலத்தில் மக்கள் பட்ட இடர்களையும் கூறிநிற்கிறது.

ஈழத்தில் விடுதலைப் போராட்டம் மும்முரம் பெற்ற சூழலில் இ.முருகையனுடன் இணைந்து எம்.ஏ.நுஃமான் வெளியிட்ட மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள் முக்கியமான தாக்கத்தை இங்கே ஏற்படுத்தின. ‘தாத்தாமாரும் பேரர்களும்’, ‘மழை நாட்கள் வரும்’, ‘அழியா நிழல்கள்’ தொகுப்புக்களின் வாயிலாக அறியப்பட்ட நுஃமான் செறிவிறுக்கமிக்க கவிதைகளை எழுதினார். இவரின் ‘உலகப்பரப்பின் ஒவ்வொரு கணமும்’ என்ற நெடுங்கவிதை தனிமனிதனுக்கும் பிரபஞ்சத்துக்கும் இடையிலான தொடர்பினை

சித்திரிக்கிறது. மனிதனின் எண்ணங்களின் ஊற்றாகவும் அதன் அடிநாதமாகவும் யதார்த்த உலகின் சிருஷ்டி அமைந்துள்ளது என்பதை இக்கவிதை தெளிவாக எடுத்துரைக்கிறது. கிழக்கிலங்கையின் விவசாயத்தை மையப்புலமாகக் கொண்டு நுஃமானால் எழுதப்பட்ட ‘நிலம் என்னும் நல்லாள்’ மற்றும் முஸ்லிம் மக்களின் சரித்திரப்பின்னணியை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட ‘தாத்தாமார்களும் பேரர்களும்’ முதலான கவிதைகள் முஸ்லிம் மக்களின் இயல்பான வாழ்க்கையை யதார்த்தபூர்வமாகச் சித்திரிக்கின்றன.

கடவுள், காதல், அரசியல், சமூகம் எனப் பல்வேறு விடயங்களைப் பாடும் சோ.பத்மநாதன் கவிதைகள் மொழியின் லயத்தில் இயங்குபவை. பொருட் புலப்பாடு கொண்ட நேரடி அனுபவத்தில் கட்டுறுபவை. ‘வடக்கிருத்தல்’, ‘நினைவுச் சுவடுகள்’, ‘சுவட்டெச்சம்’ தொகுப்புக்கள் ஊடாக அறியப்பட்ட சோ.ப, மக்களின் இயற்பியல் வாழ்வைத் தம்கவிதைகளில் தத்துவமாகச் சித்திரித்தவர்.

முருகையன், சோ.பத்மநாதன், கல்வயல் குமாரசாமி முதலான கவிஞர்களின் வரிசையில் பின்வந்த த.ஜெயசீலன் மரபுக்கவிதைகளின் ஊடாக நன்கறியப்பட்டவர். ‘கனவுகளின் எல்லை’, ‘கைகளுக்குள் சிக்காத காற்று’, ‘எழுதாத ஒரு கவிதை’, ‘புயல் மழைக்குப் பின்னான பொழுது’ முதலான தொகுப்புக்களின் வாயிலாக அறியப்பட்ட ஜெயசீலன் ஆரம்பத்தில் தமிழ்ப்பற்றும் தேசப்பற்றும் மிக்க உணர்ச்சிமிக்க கவிதைகளை எழுதிய த.ஜெயசீலன் ஆங்காங்கே இறைப்பற்றுமிக்க கவிதைகளையும் எழுதினார். காலத்தையும் சூழலையும் பாடிய ஜெயசீலனின் கவிதைகள் அவர் எதிர்கொண்ட நெருக்கடிகளையும் பிரச்சினைகளையும் அனுபவங்களின் வழியும் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

1990களில் ஈழத்து நவீன கவிதைகள் ஆரோக்கியமான வழியில் பயணிக்கத் தொடங்கின. தொடர்ச்சியறு சிங்கள - தமிழ் இனவாதபோக்கும் முஸ்லிம்களுக்கு எதிராக இனவாதக்குழுக்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட வன்முறைகளும் ஈழத்துக் கவிதைகளை அரசியல் சமூகத்தளத்தில் பயணிக்கச் செய்தன. இக்காலப்பகுதியில் நீர்வளையங்கள் தொகுப்பின் ஊடாக அறியப்பட்டவர் சண்முகம் சிவலிங்கம். ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதை மரபில் தனித்துவமான நவீன கவிதா சொல்லியாக வெளிப்பட்ட சண்முகம் சிவலிங்கம் உணர்வின் வெவ்வேறு பிரதிமைகளைக் கவிதையில்

வெவ்வேறு பரிமாணங்களுக்கூடாக வெளிப்படுத்தியவர். இவரின் நூற்றிருபத்தைந்து கவிதைகளை உள்ளடக்கியதாக வெளிவந்த 'சிதைந்து போன தேசமும் தூர்ந்து போன மனக்குகையும்' என்னும் தொகுப்பில் இடம்பெறும் கவிதைகளில் பத்துவீதத்துக்கும் அதிகமான கவிதைகள் இரண்டாயிரத்துக்கு பின் எழுதப்பட்டவை. இத்தொகுப்பில் இடம்பெறும் கவிதைகள் நுண்ணிய மொழிக்குள் கட்டுண்டவை. தமிழ்த் தேசியவிடுதலைப் போராட்டத்தினை நேசித்தவரான இவர் போராட்ட களத்தில் தனது மகன் ஒருவரை இழந்தவர். இழப்பின் வலியையும் மனவேதனைகளையும் இவரின் பெரும்பாலான படைப்புகளில் காணலாம். படைப்பு உந்துதலால் படைப்பின் மனோநிலையை உள்வாங்கி எழுதப்பட்ட இக்கவிதைகள் போராட்ட வாழ்வில் மக்கள் எதிர் கொண்ட வன்முறைகளையும் பட்ட துயர்களையும் பாடுபவை. செவ்வியல் தன்மை மிக்கவை. 'பாடாத பாடல்கள்', 'பிள்ளைக் கறி' போன்ற கவிதைகள் போராட்ட வாழ்வின் குரலங்களை ஆழ் படிமங்களுக்கூடாக வெளிப்படுத்துபவை. இவரின் 'மரியாத உயிர்ச்சுவடும் விலகிச்செல்லும் மையங்களும் -11' என்னும் கவிதை பழைய தொன்மங்களுக்குப் புதிய வடிவம் கொடுக்கிறது. தன்னளவில் முழுமையாக நிற்கும் இக்கவிதை ஆழ்பொருள் கொண்ட அர்த்த பரிமாணத்தில் வெளிப்படுகிறது.

புதிய ஒப்புமைகள், புதிய குறியீடுகள், புதிய படிமங்களுக்கூடாக நவீன கவிதைகளை சாத்தியப்படுத்தியவராக அஸ்வகோசைக் கூறிக்கொள்ளலாம். புராண, இதிகாச அருட்டுணர்வும் அநுபவச்செறிவும் அஸ்வகோசின் கவிதைகளைப் புடம் போட்டன. பட்டறிவான அநுபவச்செழுமையும் கட்டிறுக்கமும் செறிவும் கொண்ட மொழி அஸ்வகோசின் கவிதைகளைப் புதிய பாதைக்கு இட்டுச்சென்றன. தமிழ் கவிதையை நவீன முனைப்புடன் அணுகிய முன்னோடியாக அஸ்வகோசைக் கூறலாம். சரிநிகர் ஊடாக அறியப்பட்ட ஆத்மா, தேவஅபிரா, நட்சத்திர செவ்விந்தியன், கலா, நிஷா முதலான கவிஞர்களில் தனித்து துலங்கும் கவிஞராக அஸ்வகோஸ் காணப்படுகிறார். வனத்தின் அழைப்புதொகுப்பின் ஊடாக அஸ்வகோஸ் மனித வாழ்வை அதன் இயல்போடும் நெறியோடும் சமூக வரலாற்றோடும் பதிவு செய்பவர்.

'சிதமுறும் காயங்களிடையே
நானிருந்தேன்
சிதைந்து போன மைந்தரின்
வேதனை ஓலங்கள் என்னை உறுத்தின

நான் வேதனையுற்றேன்'.

தொலைதூரங்களில்
மறைந்து போகும் மைந்தரின் முகங்களை
நான் அறியேன்
அந்த முகங்களில் அறிவு இருந்ததா அழகு இருந்ததா
என்று நான் கேட்கப் போவதில்லை
தியாகங்கள் மட்டுமே தெரிந்த
மைந்தரின் நினைவுகளைப் பழிக்க என்னால் இயலவில்லை
-(இருள்)

அரசியல், சமூக, சமய, தன்னுணர்வுத் தளங்களிற் காலூன்றி நின்ற சு.வில்வரத்தினத்தின் கவிதைகள் பன்முகத்தன்மை கொண்ட அநுபவங்களுக்கூடாக வெளிப்படுகின்றன. பேரினவாதச் சூறாவளியால் மனித இனத்தின் நாகரிகமே இடியுண்டு வீழ்ந்த நிலையில் தொடரறு மரணங்களையும் அவலங்களையும் பாடும் வில்வரத்தினத்தின் கவிதைகள் ஆத்மார்த்த

“

1990களில் ஈழத்து நவீன கவிதைகள் ஆரோக்கியமான வழியில் பயணிக்கத் தொடங்கின. தொடர்ச்சியறு சிங்கள - தமிழ் இனவாத போக்கும் முஸ்லிங்களுக்கு எதிராக இனவாதக்குழுக்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட வன்முறைகளும் ஈழத்துக் கவிதைகளை அரசியல் சமூகத்தளத்தில் பயணிக்கச் செய்தன.

”

தளத்திலும் இயங்குகின்றன. 18.10.1992 அன்று வடக்கின் தீவுகள் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட நிலையில் வாழ்விடத்தை விட்டு மக்கள் இடம்பெயர்ந்த நிலையில் மனிதன் எதிர் கொண்ட அவசங்களைப் பேசும் தொகுப்பே காலத்துயர். அவலத்தின் பங்காளிகளாய் இருந்து துயர் கிளர்த்தும் இக்கவிதைகள் யுத்தகாலத்தில் சிதைக்கப்பட்ட கிராமங்களின் பதிவாகவும் தோற்றம் பெறுகிறது. இந்நிலையில் புங்குடுதீவும் யாழ்ப்பாணமும் தனிதனியாகப் பிரிந்தநிலையில் தீவுக்குச் செல்லமுடியாது தனியனாக அலைந்து திரிந்த ஒருவனுடைய மனஅவசங்களைப் பாடும் நெடுங்கவிதையே காலத்துயர். வில்வரத்தினத்தின் நெற்றிமண் முஸ்லிம்

மக்கள் தமிழ் இயக்கங்களால் வன்முறைக்கும் அடக்குமுறைக்குமுள்ளானபோது அதனைக் கண்டித்துப் பாடப்பட்டவை. வில்வரத்தினத்தின் பெரும்பாலான கவிதைகளை உள்ளடக்கி வெளிவந்த தொகுப்பே 'உயிர்த்தெழுந்த காலத்திற்காக'. முப்பத்தொரு வருட எழுத்துலக வாழ்வின் அறுவடையாக இத்தொகுப்பு காணப்படுகிறது.

காலத்துக்கு காலம் சின்னஞ்சிறிய தொகுப்புக்களின் வாயிலாக ஈழத்தமிழர்களின் முப்பதாண்டுக் கால யுத்தத்தை ஆவணப்படுத்தியவர் சேரன். நெருக்கடியும் அச்சுறுத்தலும் மிக்க இராணுவச்சூழலுக்குள் புதைக்கப்பட்ட - குருதி சுவரப்பட்ட மூண்ட வெளிகளை வெளிக்கொணர்ந்த சேரன் நவீன தமிழ்க்கவிதையில் காதலையும் போரையும் சமதளத்தில் இணைத்தவர். சேரனின் 'இரண்டாவது சூரிய உதயம்', 'யமன்', 'கானல்வரி' முதலான தொகுப்புக்கள் எண்பதுகளில் வெளிவந்தவை. எலும்புக்கூடுகளின் ஊர்வலம், எரிந்து கொண்டிருக்கும் நேரம் முதலான தொகுப்புக்கள் 1990களிலும் வெளிவந்தன. இவற்றில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட நூறு கவிதைகளின் இணைவே சேரனின் 'நீ இப்போது இறங்கும் ஆறு' ஆகும். இவை தவிர 'மீண்டும் கடல்', 'காடாற்று', 'அஞர்', 'திணைமயக்கம்' முதலான தொகுப்புக்களும் சேரன் எழுதி வெளிவந்தவை. சேரனின் கவிதைகள் அரசு பயங்கரவாதத்தை மட்டும் எதிர்ப்பதோடு நின்றுவிடாது தமிழ் அமைப்புகளுக்கிடையிலான உட்கட்சி மோதலையும் இந்தியப் படைகள் தமிழ் மக்கள் மீது பிரயோகித்த வன்முறைகளையும் தமிழ்ச் சமூக மட்டத்தில் நிலவிய தீண்டாமைக் கொடுமைகளையும் எடுத்துரைத்தன. தமிழ் விடுதலைக்குழுக்களால் காத்தான்குடிப் பள்ளிவாசலில் தொழுகையிலிருந்தவர்கள் மீது நடாத்தப்பட்ட மிலேச்சத்தனமான தாக்குதல்களையும் 'காத்தான்குடி' கவிதையில் உணர்வுபூர்வமாக எழுதினார். ஜெயமோகனால் தீவிர புரட்சிக் கவிஞராக முத்திரை குத்தப்பட்ட சேரன் அமைப்பிலும் தொனியிலும் மாறுபட்ட, தனித்துவமான உணர்வெழுச்சி மிக்க கவிதைகளை எழுதியவர். அனுபவத்தின் நேரடித்தன்மை கொண்ட சேரனின் கவிதைகள் தெளிவும் வசீகரமும் ஒருங்கிசைவும் கொண்ட மொழியால் கட்டுண்டவை. மனக்குமைவிலிருந்து வலியின் நீட்சியாய் மேலெழும் சேரனின் கவிதைகள் பேரவலத்தின் நேர் சாட்சியாய் நிற்கின்றன. காமம், காதல், பரிவு, பிரிவு, மனச்சஞ்சலம் போர், அகதிநிலை என விரிகின்றன. இவருடைய திணை மயக்கம் தொகுப்பில் சங்க இலக்கியத்தின்

தொடர்ச்சியைக் காணலாம். தன்னுணர்ச்சிக் கவிதைகளின் உருக்காட்டியாக வெளிப்படும் 'திணை மயக்கம்' இருபத்தைந்து பகுதிகளை உடையது. வாசிப்பின் புதிய எல்லைகளைச் சாத்தியப்படுத்தும் இக்கவிதைகளைத் தனித்தனிக் கவிதையாகப் படிக்கும்போது வெவ்வேறு அனுபவங்களையும் ஒட்டு மொத்த கவிதையாகப் படிக்கும் போது அக்கவிதைகள் யாவும் ஒரு கவிதையே என்னும் எண்ணத்தையும் தோற்றுவிக்கும் மாயத்தன்மை கொண்டவை. சேரனின் ஆரம்பகாலக் கவிதையில் காணப்பட்ட சொற்கட்டுமானத்தையும் வீச்சையும் இத்தொகுப்பில் காணமுடியாது.

சங்ககாலத் திணை மயக்கத்தை சேரனைவிட நுட்பமாகக் கவிதையில் ஆழமாக வெளிப்படுத்தியவர் சித்தாந்தன். இவரின் 'மாய இசை' கவிதை இதனைத் தத்துருபமாக விபரித்துச் செல்கிறது.

'பாணனின் மாய இசையில்
பாடினி கரைந்துகொண்டிருக்கின்றாள்.
தினைப் புனத்தில் கொட்டிக் கிடக்கும்
கிளிகளை பொறுக்கிக் கொண்டிருக்கும் தலைவியின்
விலா என்புகளில்
ஆதாம் தன் பற்தடத்தை ஆழமாகப் பதித்திருக்கிறான்.
தினைக் கதிர்கள் எழுந்து பறக்கும்
அதே நாளில்
கள்ளிலூறிய கண்களை மலர்த்திக் கொண்டு
தலைவன் வந்து சேர்ந்த போது
ஆதாம் அவளின் காதில் விலக்கப்பட்ட கனிகுறித்த
இரகசியத்தை அவிழ்க்கத் தொடங்கினான்.
நழுவிய ஆடையை சரி செய்து கொண்டே
தலைவி
தன் பச்சையம் படிந்த கண்களைத்
தலைவனின் கண்களுக்குள்ச் சொருகிக்கொண்டாள்.
நூற்றாண்டுகளின் ஈரம் படிந்த
முதல் விடத்தை அவள் உதடுகள் சுரந்தபோது
போரொலி கேட்ட தலைவன்
தன் வில்லையும் அம்பையும் தேடத் தொடங்கினான்.
பாணனின் இசையில் பாடினி கரைகின்றாள்.
வானத்தின் உச்சியில்
தினைக் கதிர்களைப் பற்றிக்கொண்டு
பறந்தபடியிருக்கிறது ஒரு கிளி'

தலைவன் தலைவியின் தூய காதல் ஒழுக்கமாகிய அகத் திணை இலக்கியத்தின் வெளிப்பாட்டை உணர்வுபூர்வமாக கிறிஸ்தவ தொன்மங்களின் ஊடாக எமக்குணர்த்தி நிற்கும் இக்கவிதை நூற்றாண்டுகள் கடந்த நிலையில் தமிழர் வாழ்வு புறம்சார் வாழ்வை நோக்கித்

திரும்பியதையும் எடுத்துரைக்கிறது.

சேரனின் 'அஞர்' தொகுப்பு விகடன் 2019 இலக்கிய விருதைப் பெற்றது. உண்மையில் ஈழத்தமிழன் ஒருவனுக்கு கொடுக்கப்பட்ட மிகப்பெரிய விருது. ஆனால் இத்தொகுப்பில் இடம்பெறும் கவிதைகள் பலவற்றில் உயிர்ப்பையோ உணர்வையோ காணமுடியாது. ஆற்றவொண்ணாத் துயரத்தையும் பேரவலத்தையும் விளக்கும் 'அஞர்' என்ற பழந்தமிழ்ச் சொற்தொடரை நூலின் தலைப்பாக வைப்பதில் காட்டிய அக்கறையையும் சிரத்தையையும் தன் கவிதை உருவாகத்திலும் அதன் எடுத்துரைப்பிலும் சேரன் காட்டியிருந்தால் நன்றாயிருந்திருக்கும். ஆனால் சேரனால் எழுதப்பட்ட இக்கவிதைகள் நேரடி அனுபவமற்ற செய்தன்மை கொண்ட கவிதைகளாகவே காணப்படுகின்றன.

'காலற்றவளின்

ஒரு கையில் குழந்தை

மறுகையில் கணவனின் துண்டிக்கப்பட்ட தலை

தொடைகளுக்கு இடையில்

வன்புணரும் படையாளின் துர்க்கனவு'

யதார்த்தமற்ற இச்சித்திரிப்பு தமிழ்நாட்டு வாசகனுக்கு ஈழத்தவரின் மேல் ஒரு பச்சாதாபத்தை உருவாக்கலாம். ஆனால் ஈழத்தில் இருப்பவன் ஒருவனுக்கு இவ்வரிகள் சலிப்பைத் தருகின்றன. குட்டிரேவதியால் தொகுக்கப்பட்ட 'முள்ளிவாய்காலுக்குப் பிறகு' தொகுப்பு கவனத்தைப் பெற்ற அளவுக்கு இத்தொகுப்பு கவனத்தைப் பெறவில்லை என்றே கூறலாம். ஆயிரக்கணக்கான மக்களைப் பலிகொண்ட முள்ளிவாய்க்காலில் நிகழ்ந்தேறிய கொடுமைகளை மக்கள் அனுபவித்த வாதைகளை, கோபங்களை, ஆற்றாமைகளை, நினைவுகளைப் பாடும் 'அஞர்' தொகுப்பு தமிழ்நாட்டவருக்கு உவப்பானதாக இருந்தாலும் புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழருக்கு போர் இழப்புகளைக் கூறும் சத்தியத்தின் சாட்சியமாய் கூட விளங்கினாலும் ஈழத்தின் இலக்கியப் போக்கினை நன்கறிந்தவனுக்கு இத்தொகுப்பு திட்டுமிட்டு உருவாக்கப்பட்ட வெறும் விற்பனைச் சரக்காய்த்தான் தோன்றும்.

ஈழப்போராட்டச்சூழலில் விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்த ஆரம்பகாலப் போராளிகளில் ஒருவரான வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன் சூரியனோடு பேசுதல் (1986), ஈழத்து மண்ணும் எங்கள் முகங்களும் (1987), நமக்கென்றொரு புல்வெளி (1987), ஒரு அகதியின் பாடல் (1991), வ. ஐ. ச. ஜெயபாலன் கவிதைகள் (2002), தோற்றுப் போனவர்களின் பாடல்(2009) முதலான தொகுப்புகளின் ஊடாக அறியப்பட்டவர்.

விடுதலைப் போராட்டம் முனைப்பு பெற்ற சூழ்நிலையில் அதன் இருப்பையும் இளைஞர்கள் ஆயுதம் ஏந்த வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட சூழலையும் அவர் நுட்பமாக ஈழத்து மண்ணும் எங்கள் முகங்களும் கவிதையில் எடுத்துக் காட்டியிருந்தார். மரபும் நவீனமும் சங்கமிக்கும் மொழி ஜெயபாலனுடையது. எல்லாம் முடிந்து போன சூழலில் யுத்தத்தில் தோற்றுப் போனவர்களின் குரலாக ஒலிக்கும் ஜெயபாலனின் 'தோற்றுப் போனவர்களின் பாடல்' மூன்று பகுதிகளை உடையது. 2002-2009 காலகட்டத்தில் எழுதப்பட்ட தோற்றுப்போனவர்களின் இன்றைய பாடல்கள் ஒரு பகுதியாகவும் மக்களின் முன்னைய பெருந்தோல்விகளைப் பாடுவன பிறிதொருபகுதியாகவும் ஜெயபாலனின் பாடல்கள் இறுதிப் பகுதியிலும் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. போரினை எதிர்கொண்ட ஈழமக்களின் அழிவையும் இராணுவ வெறிக்கூத்தில் மக்கள் அனுபவித்த பாடுகளையும் வலியையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கும் இத்தொகுப்பு ஈழத்து மண்ணில் இன்று மக்கள் எதிர்கொள்கின்ற நில ஆக்கிரமிப்பையும் சிங்களத்திணிப்பையும் இன ஒடுக்குமுறைகளையும் பேசுகின்றது.

நாற்பது அகவைக்குப் பின் இலக்கிய உலகில் நுழைந்த திருமாவளவன் 'பனிவயல் உழவு', 'அஃதே இரவு அஃதே பகல்', 'இருள்-யாழி', 'முதுவேனில் பதிகம்' 'சிறு புள் மனம்' முதலான சிறந்த தமிழ்க் கவிதைத் தொகுப்புக்களை நமக்குத் தந்தவர். இவருடைய கவிதைகள் தாய் மண்ணை விட்டு வந்த துயரையும் புலம்பெயர் வாழ்வில் அவர் எதிர்கொண்ட நம்பிக்கையின்ங்களையும், சலிப்புக்களையும் வெளிப்படுத்துபவை. அரசுக்கெதிரான வன்முறைகளை வெளிப்படுத்தி நின்ற திருமாவளவனின் கவிதைகள் விடுதலைப் புலிகளின் காலத்தில் அவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட மனிதாபிமானமற்ற நடவடிக்கைகளையும் கேள்விக்குட்படுத்தின. கடந்தகால வாழ்க்கை தனக்கு சாத்தியமில்லை என்பதை உணர்ந்த திருமாவளவன் காதலையும் தன் வாழ்வையும் ஓர் புள்ளியில் இணைத்து நவீன கவிதையின் புதிய எல்லைகளைச் சாத்தியமாக்கினார். நோயோடு திருமாவளவன் போராடிக் கொண்டிருந்தபோது அவரின் கவிதைகள் கழிவிரக்கமாய் வாழ்வைப் பார்த்ததோடு உயிரோடு வாழ்வதற்கான எத்தனங்களையும் வெளிப்படுத்தி நின்றன.

ஈழத்தின் மூத்த அரசியற் செயற்பாட்டாளரும் கவிஞருமான கி.பி.அரவிந்தனின் கவிதைகள் தொலைந்து போன வாழ்வையும் புலம்பெயர் சூழலில் அவர் எதிர்கொண்ட அனுபவங்களையும் பேசுபவை.

வாழ்விழந்த கையறுநிலையில் மையங்கொள்ளும் கி.பி. அரவிந்தனின் கவிதைகள் அகதி வாழ்வின் கொடுமையையும் தனிமையின் வெந்துயரையும் சித்திரித்தன. அகவயத்தன்மையில் இயங்கும் அரவிந்தனின் கவிதைகள் எதிர்ப்பின் வெம்சூட்டில் வெறுமைக்குள் உழலும் சூன்ய வாழ்வையும் யுத்தத்தால் உடைந்து சிதறிய சமூக அமைப்பையும் சர்வதேச முதலாளித்துவத்தின் பிடிக்குள் அகப்பட்டுச் சிதையும் வளர்முக நாடுகளின் நிகழ் இருப்பையும் காட்சிப்படுத்துகின்றன.

பெண்ணின் இருப்பையும் காலாகாலம் அவள் அனுபவிக்கும் வலி நிறைந்த வாழ்வையும் பாடும் காசிஆனந்தனின் 'பெண்பா' கவிதைகள் மானுடத்தின் விடுதலையான பெண்விடுதலையைக் கோரிநிற்கின்றன. ஆணாதிக்கத்தால் கட்டுண்ட உலகில் பெண் தன்னைத் தக்க வைப்பதற்காகவும் சுதந்திரமாக வாழ்வதற்காகவும் அன்றாடம் போராடவேண்டியுள்ளது. குறிப்பாக ஆணை மனிதனாக்குவதற்கும் புரையேறிப்போன சமூகமரபுகளுக்கு எதிராகவும் அவள் போராடவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துக்குத் தள்ளப்படுகிறாள்.

சமூகத்தில் தன்னைச் சுற்றி நிகழும் அவலங்களை காசிஆனந்தன் நறுக்கு என்ற தொகுப்பின் ஊடாகவும் வெளிப்படுத்தியவர். விடுதலை, வேட்கை, மொழி, வர்க்கம், சமூக அறம், இலக்கியம் என விரியும் நறுக்கு-தமிழுக்குப் புத்தியிலக்கிய வடிவில் தோன்றிய புது வரவாகும். மொழியின் பெயரால் இனத்தின் பெயரால் முரண்பட்டுக் கிடக்கும் சமூகத்தைச் சீர்படுத்த கலை இலக்கியம் ஆயுதமாகப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதை நறுக்குத் தெறித்தால் போல் கூறுகிறார்.

ஈழப்போர் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும்போது அதன் நேரடி சாட்சியாய் விளங்கிய கருணாகரன், நிலாந்தன், விஷ்ணு முதலான கவிஞர்கள் போரின் உக்கிர வெறியாட்டத்தை ஆழமாகவும் உணர்வு பூர்வமாகவும் வெளிப்படுத்தி இருந்தார்கள். போர் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும்போது தனது கவிதைகளை மின்னஞ்சல் ஊடாக ஆவணமாக்கியவர் கருணாகரன். அதுவே 'பலி ஆடு' என்ற தலைப்பில் நூலுருப் பெற்றது. அது உண்மையில் 'பலியாட்டின் கண்கள்' என்றே வந்திருக்கவேண்டும். அதனையே கருணாகரனும் விரும்பினார். ஆனால் அத்தலைப்பில் அது வெளிவராவிட்டாலும் துயரத்தின் சாட்சியாய், மனித ஓலங்களின் வெளிப்பாடாய் அத்தொகுப்பு வெளிவந்தது. 'ஒரு பொழுதுக்காய்க் காத்திருத்தல்', 'நிகழ்காலப் பயணியின் குறிப்புக்கள்' தொகுப்புக்களைப்போல் இத்தொகுப்பு வராவிட்டாலும் இத்தொகுப்பில்

குவிவுபடுத்தப்பட்ட பேசப்பட்ட விடயங்கள் முக்கியமானவை. கருணாகரனின் நாலாவது தொகுப்பு 'எதுவுமல்ல எதுவும்'. 2006 - 2008 காலப் பகுதியில் எழுதப்பட்ட கவிதைகளின் தொகுப்பு. கடந்த காலங்களில் இருந்து விலகிச் செல்லும் அவருடைய மனோநிலைகளை இத்தொகுப்பு எடுத்துரைத்தது. போரையும் போருக்கப்பால் நிகழ்ந்த ஈழ மக்களின் மனோநிலைகளையும் அக்காலச் சூழ்நிலையில் தமிழ் மக்களுக்குத் தேவையானது எது என்பதையும் இத்தொகுப்பு பதிவு செய்தது. மீண்டும் அவர் போர் குறித்து எழுதிய பதிவுகளை கவிதைகளில் ஆவணமாக்க முயன்றார். அதுவே 'ஒரு பயணியின் போர்க்காலக்குறிப்புகள்' என்ற பெயரில் 2012இல் கருப்பு பிரதிகள் வெளியீடாக வந்தது. ஏலவே சொல்லப்பட்ட விடயங்களின் மீளுருவாக்கமாக அமைந்த நிலையில் இத்தொகுப்பு போதிய கவனத்தைப் பெறவில்லை. ஆகையால் கருணாகரன் சேரனைப் போல் சிந்தியாது சூழலியல் சார்ந்து சிந்தித்தார். இயற்கையோடு ஒன்றிய வாழ்வின் தேடலாய் கருணாகரனின் கவிதைகள் நகரத் தொடங்கின. இவருடைய 'நெருப்பின் உதிரம்' மகிழ் பிரசுரமாக வெளிவந்தது. ஜெயமோகனைப் போல் கவிஞர் தேவதேவன் மேல் அதீத பிரேமை கொண்டவர் கருணாகரன். ஆகையால் தேவதேவனைப் போல் சூழலியல் சார்ந்து சிந்தித்தார். கருணாகரன் தான் வாழும் சமூகத்தின் மீதும் தேசத்தின் மீதும் கொண்ட ஈடுபாட்டை இத்தொகுப்பு வெளிப்படுத்தி நின்றது. போரையும் போருக்குப் பின் மக்கள் படும் துயரங்களையும் கவிதைவழி ஆவணமாக்க முயன்றதன் விளைவே கருணாகரனின் 'இரத்தமாகிய இரவும் பகலுமுடைய நாள்' தொகுப்பு. இது 2015 ஆம் ஆண்டு காலச்சுவடு பதிப்பகத்தின் வாயிலாக நூலுருப் பெற்றது. இத்தருணத்திலேயே ஈழத்து கவிதையுலகை திரும்பி பார்க்க வைத்த தொகுப்பொன்றை கருணாகரன் எழுதினார். அதுவே 'படுவான்கரைக் குறிப்புகள்'. துல்லியமான முறையில் வடக்கு கிழக்கில் நடந்த வன்கொடுமைகளின் சாட்சியமாய் இத்தொகுப்பு துலங்கியது. புது எழுத்து வெளியீடாக வந்த 'நினைவின் இறுதி நாள்', புலம் வெளியீடாக வந்த 'உலகின் முதல் ரகசியம்' தொகுப்புக்கள் யாவருக்கும் தன் கவிதைகள் சென்றடைய வேண்டும் என்னும் நோக்கில் எழுதப்பட்டவை. இக்கவிதைகள் எளிய மொழியில் எழுதப்பட்டாலும் கோட்டுச் சித்திரங்களைப் போல வெவ்வேறு அனுபவங்களைத் தர வல்லது. இத்தொகுப்பில் கருணாகரன் மாயவித்தைக்காரனைப் போல் சொற்களால் வெவ்வேறு பிரிதிமைகளைக் கற்பிதங்களை உருவாக்கி அவை ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனி தனியன்களாக்கித் தானே கலைத்துப் போடுவார். ஈழத்து தமிழ்கவிதை மரபில் இத்தொகுப்பு தரும் அனுபவம்

புதியது. சொற்களை ஓர் எல்லைக்கப்பால் அளவுக்கதிகமாக அடுக்குவதால் அவரின் கவிதைகள் சில சலிப்பையும் தருவதுண்டு. ஈழத்து கவிதை உலகில் நிகழ்ந்த புதிய வெளிப்பாட்டு பரிணாமங்களை உள்வாங்கி வெளிவந்த தொகுப்பாக இவற்றைக் கருதலாம். முற்றிலும் வேறுபட்ட கோணத்தில் தனியொருவனை கவிதையின் உட்பொருள் யாவிலும் ஒன்று குவித்து எழுதப்பட்டு வெளிவந்த தொகுப்பே 'கடவுள் என்பது துரோகியாயிருத்தல்'. போராட்டம் என்பது வெறும் யுத்தங்களாக மாறிய காலங்களிலும் அந்த யுத்தம் கைமாறிப்போய் ஈழப் போராட்டம் பெருங்கதை மவுனிக்கப்பட்ட சூழலில் மத்தியூவிற்குள்ளால் சொல்லப்பட்ட கதைகளே கடவுள் என்பது துரோகியாயிருத்தல். சொல்லப்படும் சேதிகளை ஒரு பொதுமைக்குள் உள்ளடக்காது குறியீட்டுக்கூடாக நிதர்சனமான உண்மைகளை இத்தொகுப்பு பேசி நிற்கிறது. கவிதையில் முற்றிலும் புதிய பரிசோதனை முயற்சிகளை செய்ய முயன்றதன் விளைவே கருணாகரனின் மௌனத்தின் மீது வேறொருவன்.

ஈழத்து கவிதை இயங்கியலுக்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட கோணத்தில் கவிதைகளைப் படைத்தவர் பா.அகிலன். இவரின் பெரும்பாலான கவிதைகள் சொற்களுக்கப்பால் கட்டுறும் தர்க்கம் அதர்க்கம் என்ற கூட்டுச் சொல்லிணைவில் புனைவாக்கம் பெறுகின்றன. சொல்லைச் செதுக்கும் சிற்பியாய் துலங்கும் அகிலன் பதுங்குழி நாட்கள்(2000), சரமகவிகள் (2011), அம்மை (2018) ஆகிய மூன்று தொகுப்புக்களைத் தந்தவர். எறிகணைகளுக்கும் குண்டுவீச்சுக்கும் பயந்து பதுங்குழிகளுக்குள் பதுங்கிக் கொண்ட தருணங்களையும் இடம்பெயர்வையும் கூறும் அவருடைய பதுங்குழி நாட்களும் முள்ளிவாய்க்கால் ஆயுதப் போருக்குப்பின் அரசினால் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட வன்முறையையும் இழப்புகளின் நெடுந்துயரையும் பாடும் சரமகவிகளும் ஈழத்துக் கவிதைகளைப் புதிய தளத்துக்கு இட்டுச் செல்கின்றன. பண்பாட்டு சமூக தளத்தில் மனவடு அழகியலின் பிரதிபலிப்பானாகக் கட்டுறும் அகிலனின் 'அம்மை' செய்நேர்த்தி மிக்க கவிதைகள் ஆகும். காண்பிய வெளிப்பாடுகளுக்கூடாக உருப்பெறும் அகிலனின் கவிதைகள் காதலையும் மற்றும் புரையேறிப் போன காயங்களின் வலியையும் சமூகத்தின் பேரவலத்தையும் பாடுபவை. அகிலன் கீதா சுகுமாரனுடன் இணைந்து எழுதிய 'தேநீர்' தொகுப்பிலும் தனித்து துலங்குகிறார். வைதேகியுடன் தேநீர் குறித்து ஆழமாக நடாத்திய உரையாடலின் விளைவே இத்தொகுப்பு. பண்பாட்டு அசைவியக்கத்தில் அன்றாட செயற்பாடுகளில் ஒன்றாக

விளங்கும் தேநீர் என்ற மந்திரச் சொல்லை ஓவியமாகவும் ஆழ் பொருண்மையில் கவிதையாகவும் இத்தொகுப்பு தருகிறது.

'தேநீர்க் குவளைகள் சுளித்து
உட்குடைந்து நெடுங்கிணறுகள் ஆகையில்
பாதளத்தில் மிதக்கிறது அவன் காயம்
நீவுகிறாள் அப்புறத்திலிருந்து அவன் விரல்களை
என்றென்றைக்குமா நண்பா'

பிரக்ஞைபூர்வமான ஆழ்படிமங்களுக்கூடாக வெளிப்படும் அகிலனின் இக்கவிதை அனுபவ இழையில் கட்டுறும் தர்க்க முரண்பாட்டுக்கூடாகத் தன்னை முன்மொழிகிறது.

நவீன கவிதைப் போக்கினை எளிமையாகவும் அதே சமயம் ஆழமாகவும் வெளிப்படுத்தியவர்கள் பலராவார். சமூக அமைப்பின் மாற்றங்களுக்கூடாக நகரும் மனித வாழ்க்கையை அணுகுமான அகவுணர்வின் அடித்தளத்தில் இக்கவிதைகள் அணுகிச் சென்றன. நெருக்கடியான வாழ்க்கையின் பிரதிபலிப்பாகவும் உருக்குலைக்கப்பட்ட வாழ்வின் நிகழ்தரிசனமாகவும் அலைக்கழிக்கப்பட்ட மக்களின் வழித்தடங்களாகவும் வெளிவந்த இக்கவிதைகள் தாம் வாழ்ந்த, வாழ்கின்ற காலவெளியை ஆழமாகப் புலப்படுத்தி நின்றன. மனித வாழ்வின் சிதைவுகளைப் பாடும் பொலிகையூர் சு.சிந்துதாசனின் 'ஓரிடம்', 'கடலின் கடைசி அலை' முதலான தொகுப்புகள் வலியும் வேதனையும் நிரம்பியவை. போரினால் நிறம்மாறிப்போன கணங்களையும் புழுதி படிந்து வெறிச்சோடிக்கிடக்கும் வயல்களையும் அல்லுண்டு கால வெளிக்குள் வாழ்க்கையைத் தொலைத்து புலம்பி அழும் உள்ளங்களையும் இவரின் கவிதை வெளிக்குள் காணலாம். யாத்திரிகனின் 'உயிரோடிருத்தல்', 'காலவெளி' முதலான தொகுதிகள் அகதியாகி அந்தரித்து அவதியுற்றுத் திரிந்த காலங்களில் வாழ்வின் துயரம் சுமந்தலையும் உள்ளங்களையும் யுத்தத்தினால் பாதிக்கப்பட்டு வாழ்வில் பிடிப்பற்று நம்பிக்கையீனங்களுடன் உழலும் மனிதர்களையும் காணலாம். தன் வயமான உள்ளத்துணர்வுகளையும் சமூகம் மீது தான் கொண்டுள்ள அக்கறைகளையும் பொது வெளியில் உரைக்கும் யாத்திரிகனின் கவிதைகள் அனுபவச்செறிவும் உணர்வாழமும் மிக்கவை. அஜந்தகுமாரின் 'ஒரு சோம்பேறியின் கடல்', 'நான் அவளுக்காக ஒரு கடலைப் பரிசளிக்கிறேன்' தொகுப்புகள் ஒப்பனையும் அலங்காரமுமற்ற சொற்களுக்கூடாக ஒளிரும் நிகழ்கவிதைகளாகக் காணப்படுகின்றன. 'நான் அவளுக்காக ஒரு கடலைப் பரிசளிக்கிறேன்' தலைப்பில்

இடம்பெறும் 'ஒரு' என்பது தேவையற்றதாகவே படுகிறது. கடல் பலவல்ல. கடலை குறியீடாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட அக்கவிதை நவீன கவிதையின் எத்தனமாக அமைகிறது. காட்சிப் படிமங்களுக்கூடாக சொற்களை அடுக்கி அதனைக் கலைத்துப் போடும் போது அழகியல் தன்மைமிக்க அபூர்வ கவிதையாக அக்கவிதை விரிகிறது.

'அவள் / நான் கொடுத்த கடலில் /
எப்போதும் துள்ளியபடி இருந்தாள் /
நான் மகிழ்ச்சியில் திளைத்தேன் /
ஒரு நாள் /கடலின் நீலத்தினால் /
உடலெல்லாம் விஷம் பாரிக்க வைத்தாள் /
என் உடல் /
நான் கொடுத்த கடலில் மிதக்கிறது /
அவள் போகிறாள் /
எனது கடலில் / என்னைத் தாண்டி. /
என் கண்களில் இரண்டு மீன்கள் துடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.'

சட்டநாதனின் 'நீரின் நிறம்', 'உயிரின் வாசம்' முதலான தொகுப்புக்கள் அகவயத்தன்மை கொண்ட நுண்ணுணர்வுத் தளத்தில் பயணிப்பவை. பெண் மீது கொண்ட பிரேமையும் அன்பும் ஆராதிப்பும் என அனுபவ அருட்டுணர்வில் எழுதப்பட்ட சட்டநாதன் கவிதைகள் பெண்ணின் ஏக்கம், தன்னில் கரைதல், காதல், காமம், பரிவு, பிரிவு, பதினம் வயது ஞாபகங்கள் என விரிகின்றன. மரணம் வாழும் பூமியில் மரணத்தோடு பயணிப்பவனின் கவிதைகளைத் தாங்கி வெளிவந்த தொகுப்பே ச.லிங்கேஸின் 'வெள்ளை என்பது அழகல்ல'. அரசியல், சமூகம், பொருளாதார நெருக்கடிகள், மனித விழுமியங்களில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் என்பனவற்றால் அலைவுறும் வாழ்வைப் பேசும் இத்தொகுப்பு, வஞ்சகமும் போலித்தனங்களும் விரவி நிற்கும் இப்பூமியில் செல்லரித்துப்போனவிம்பங்கள்மீதான விமர்சனங்களாக இக்கவிதைகள் தன்னைக் கட்டமைத்துக் கொள்கின்றன. வேலணையூர் தாஸின் 'மழைக்காலக் குறிப்புக்கள்' எளிய சொல்லமைப்பும் நேரடித்தன்மையும் கொண்டவை. மரபைத் தாண்டி நவீனத்துவத்தை அண்மிக்கும் இக்கவிதைகள் பகட்டில்லாதவை. கவிஞனின் அகவுலகத்தை அப்பட்டமாக வெளிப்படுத்தும் தாஸின் கவிதைகள் மென்னுணர்த்தளத்தில் வெளிப்படுபவை. போர்கால அவலங்களையும் புலம்பெயர் வாழ்வின் அலைக்கழிதலையும் வெளிப்படுத்தும் இளங்கோவின் நாடற்றவனின் குறிப்புக்கள் தொகுப்பு வாழ்வின் இயலாமையைப் பாடும் சுயபிரக்ஞையில் கட்டுண்ட கவிதைகளாகக் காணப்படுகின்றன. சரிநிகருக்கூடாக அறியப்பட்ட தேவஅபிராவின் கவிதைகள் அனுபவத்தளையில் கட்டுண்டவை.

கிராமியப்பின்னணியில் எழுதப்பட்ட இவரின் 'இருள் தின்ற ஈழம்' என்ற தொகுப்பு வரலாறு விட்டுச் சென்ற வரைபடங்களாகத் துலங்குகின்றன. சிக்கலற்ற எளிமையான இக்கவிதைகள் கடந்த காலத்தின் குரூரமுகங்களின் பக்கங்களை எமக்குப் புரட்டிச் செல்கின்றன. மண்ணை நேசிக்கும் மனிதனின் ஆத்மார்த்த எழுத்துக்களே குகபரனின் 'நீருறிய சொற்கள்'. அனுபவக் கிளர்த்தலில் உருவாகும் குகபரனின் கவிதைகள் யதார்த்த வாழ்வின் போக்கை அதன் இயல்போடு காட்சிப்படுத்துபவை. புராண, இதிகாசத் தொன்மங்களுக்கூடாக இயங்கும் இவரின் புனைவுலகம் நேரடித்தன்மை கொண்டது. யுத்த அவலத்தை தான் வாழ்ந்த நிதர்சன உலகத்தோடு இணைத்துக் காட்சிப்படுத்தியவர்களில் ஒருவர் கு.றஜீவன். புறக்காட்சிப்படிமங்களுக்கூடாக அழகியல் தன்மையில் இயங்கும் றஜீவன் கவிதைகள் சாபங்கள் நிறைந்த மரணபூமியை அனுபவக்கடத்தல்களுக்கூடாக வெளிப்படுத்துபவை. 'பேசற்க', 'ஒரு பெருந்துயரும் இலையுதிர்காலமும்', 'சீத்துவக்கேடு' முதலான தொகுப்புக்களின் ஊடாக வெளிப்படும் இவர் கவிதைகள் முடிவில்லாத் துயரையும் தமிழ்ப்பிரதேசங்களில் இலையுதிர் காலமாய் உதிரும் தொடர்ச்சியுறு இழப்பையும் பேசுகின்றன. இதயராசனின் 'நானும் என் தேவதையும்' தொகுப்பிலுள்ள கவிதைகள் சமூகப் பொருண்மைக் கூடாகத் தன்னை வெளிப்படுத்தி நிற்பவை. கலாசார ஒருமைக்குள் மையம் கொள்ளும் இக்கவிதைகள் சமூக அநீதிக்கு எதிராகக் குரல் கொடுப்பவை. புனிதமென சமூகத்தால் கட்டமைக்கப்பட்ட கருதுகோள்களை மீள்வாசிப்புக்குட்படுத்தும் இக்கவிதைகள் எளிமையான மொழிதலுக்கூடாகத் தன்னை முன்மொழிபவை. அமுக்கப்பட்ட நீர்நிலைகளில் இருந்து பொங்கிப்பிரவகிக்கும் இதயராசனின் மொழிதன்னுணர்ச்சி சார்ந்தது. சமூகத்தில் நிலவும் மரபு என்ற பிற்புலத்தில் அதிகாரம் நிறுவப்படுவதையும் ஆதிக்கசக்திகளின் போலித்தனங்களால் மரபுகள் புத்தாக்கம் பெறுவதையும் இக்கவிதைகள் கண்டிக்கின்றன. அல்லலுறும் நிர்கதியான வாழ்வைப் பாடும் அநாமிகனின் கவிதை மொழி 'எலும்புக்கூடுகளின் வாக்கு மூலமாக' பதிவாகிறது. விதிக்கப்பட்ட வாழ்வைக் கடந்து போனவனின் வாழ்வையும் வாழ்வை சகிக்க முனைந்து தோற்றவனின் பாடுகளையும் இக்கவிதைகள் எமக்குணர்த்தி நிற்கின்றன. புத்திளமைப் பருவத்தில் நெஞ்சில் கிளர்ந்த நினைவுகளைக் கவிதையாக்க முனைந்ததன் விளைவே குப்பிளான் சண்முகனின் 'பிரபஞ்சகருதி'. பிரபஞ்சத்தின் இயற்கையை அதன் எழில் மாறாது எடுத்துரைக்கும் சண்முகனின் கவிதைகள்

வாழ்தலில் நிகழ்ந்த சோகத்தையும் தம் வாழ்வில் நிகழ்ந்த நிகழ் தரிசனத்தையும் எடுத்துரைக்கிறது.

இ.ச.முரளிதரனின் ஆரம்பகாலக் கவிதைகளில் வானம்பாடிகளின் தாக்கம் நிறையவே இருந்தன. அவருடைய ஆரம்பகால கவிதைகள் நா.காமராசனையும் மேத்தாவையும் வாலியையும் நினைவூட்டிக் கொண்டிருக்கும். இதற்கு தக்க உதாரணம் அவருடைய நளதமயந்தி. வெண்பாவில் புகழேந்திப்புவர் பாடியதை முரளி நவீன கவிதையில் வெளிக்கொணர்ந்தார். புதுக்கவிதைக்குரிய மொழியலங்காரகளுடன் இக்கவிதைகள் வெளிவந்தன. இத்தொகுப்பினை அடுத்து முரளியினுடைய நுங்கு விழிகள் தொகுப்பு வெளிவந்த போது முரளி ஹொக்கூ கவிஞனாக அறியப்பட்டார். யப்பானிய கவிஞர் மேரிடாகோவினால் ஈர்க்கப்பட்ட முரளி அவரின் அருட்டுணர்வினால் யப்பானிய கவிதைகளைத் தொடர்ந்து வாசித்தார். இப்பின்னணியில் எழுதப்பட்ட கவிதைகள் அவரால் வெளிக்கொணரப்பட்ட ஏகலைவன் இதழில் வெளிவந்து வாசகர் கவனத்தைப் பெற்றது. இரத்தவாடை வீசும் ஈழதேசத்தின் வலியை உயிர்ப்போடு இக்கவிதைகள் வெளிப்படுத்தி நின்றன. இவருடைய புழுவிற்கும் சிறகு முளைக்கும் கவிதைத் தொகுதி கவியரங்கு கவிதைகள் பலவற்றின் சாயலை நினைவூட்டியபடி வெளிவந்த தொகுப்பாகும். கவிஞர் சோ.பத்மநாதன், ஜெயசீலனின் கவிதைகள் சிலவற்றை இவரின் இத்தொகுப்பு நினைவூட்டியது. உண்மையில் முரளிக்குள் ஒரு கவிஞன் இருந்தான் ஆனால் அதனை செழுமையாக வெளிப்படுத்த அவரின் கற்பனையும் மொழியும் ஒத்துழைக்க மறுத்தன. முரளியின் விடாத வாசிப்பும் கவிதை குறித்த தெளிந்த தேடலும் அவருடைய ரசனை அனுபவமும் நெருநல் தொகுப்பைத் தந்தது. எல்லைபடுத்தப்பட்ட முரளியின் அகவெளி இத் தொகுப்பில் அதிலிருந்து விலகி வியாபகமாய் விரிந்தது. தேர்ந்த மொழியின் வாயிலாக கவிதையை அணுகும் முரளி தன்னுணர்வின் தடத்தில் விளைதிறன் மிக்க கவிதைகளை வெளிப்படுத்தினார். பழந்தமிழிலக்கியத்தின் பரீட்சயத்தினால் முரளியின் கவிதைகளில் இயல்பாகவே பழந்தமிழ்ச் சொற்கள் கலந்துவிடுகின்றன. காட்சிக்கும் விபரிப்புக்கும் அப்பாற்பட்டு இருண்மை தன்மையான கவிதைகளையும் இத்தொகுப்பில் முரளி சாத்தியப்படுத்தியுள்ளார். இலங்கையில் முருகேச பண்டிதரின் மயிலணிச் சிலேடை வெண்பா, நாவலியூர் சோமசுந்தரப்புவரின் கதிரைச் சிலேடை வெண்பா, பண்டிதர் இராமு. சுப்பிரமணியத்தின் 'சன்னதியான் சிலேடை வெண்பா' உட்பட சிலேடைக்கவிதைகள் பல தொகுப்புக்கள் வெளிவந்தாலும் அவையாவும்

ஒரேபொருளையே பேசுவனவாகக் காணப்படுகின்றன. இ.ச.முரளிதரனின் சிலேடை கவித் தொகுப்பான 'இரட்டைக்கரு முட்டைகள்' பல்பொருள் சார்ந்த விடயங்களை 51 கவிதைகளில் பேசுகின்றன. இ.ச.முரளிதரனின் கலையுருக்காட்டி நவீன கவிதை இலக்கியப் பரப்பில் வித்தியாசமான முயற்சி. சங்ககாலம் முதல் தற்காலம் வரை கவிதையின் பரிணாம வளர்ச்சியை இத்தொகுப்பு எடுத்துக் காட்டுகிறது. 'சங்கம் பத்து' கவிதைகள் அகவற்பாவால் எழுதப்பட்ட சங்கக்கவிதைகளை நினைவூட்ட 'நீதிப்பத்து' சங்கமருவிய காலத்தில் எழுந்த அறப்பாடல்களின் தோற்றுவாயாகக் காணப்படுகின்றன. அறப்பாடல்களை முரளி வெண்பாவில் பாடியுள்ளார். இத்தொகுப்பில் இடம்பெறும் 'பாதினியம்' கவிதைகள் ஈரடிக்குறள்வெண்பாவில் எழுதப்பட்டுள்ளன. விருத்தப்பாவில் பாடப்பட்ட பள்ளி எழுச்சி யுத்தத்தை எதிர்கொண்ட மக்களின் பாடுகளைக் கூறி இறைவனைக் கண் திறந்து அருள்பாலிக்குமாறு வேண்டுகிறது. பதிக இலக்கியக் கட்டமைப்பை உள்வாங்கிப் பாடப்பட்ட நனோப் பதிகமும். கம்பராமாயணப் பாடல்களை நினைவூட்டும் வகையில் எழுதப்பட்ட 'புட்பக விமானப் புலம்பலும்' விருத்தப்பாவில் எழுதப்பட்டுள்ளன. திருப்புகழ் அமைப்பினை உள்வாங்கி முரளியால் எழுதப்பட்டதாக 'வான் புகழ்' காணப்பட அந்தாதி அமைப்பினை நினைவூட்டுவதாக முரளியால் பாடப்பட்ட 'தமிழ் அந்தாதி'யும் தூதினை வெளிப்படுத்துவதாக 'எறிகணை விடு தூது'ம் சிலேடைக் கவியை எடுத்துரைப்பதாக சிலேடை வெண்பாவும் குற்றாள குறவஞ்சி செய்யுளைக் கோடிட்டுக் காட்டுவதாக 'காடு' கவிதையும் காணப்படுகிறது. இத்தொகுப்பில் இடம்பெறும் கும்மி கவிதை பெண்கள் கைகொட்டி ஆடுவதாக அமையும் கும்மிப் பாடலையும் முரளி இத்தொகுப்பில் சாத்தியமாக்கி உள்ளார். இத்தொகுப்பில் முரளி செம்மையான முறையில் வெளிப்படுத்திய 'குறும்பாவும்' 'ஹைக்கூ'வும் நுட்பமான வடிவமைப்பைக் கொண்டவை.

புதுக்கவிதை வடிவை ஒத்ததாக 'துயரத்தின் பாடலும்' நவீன கவிதை வடிவினை நிகர்த்ததாக 'மிகப் பொருத்தமான விடை' கவிதையும் காணப்படுகிறது. இத்தொகுப்பில் இடம்பெறும் 'மலர்கள்' கவிதை இசைப்பாடல் வடிவில் எழுதப்பட்டுள்ளது. தமிழில் அமைந்த சிறப்பான யாப்பு வடிவங்களில் ஒன்று 'மாலை மாற்று'. முதலிலிருந்து இறுதிவரை அமைந்த ஒருபாடல் அடியை, இறுதியிலிருந்து திருப்பி அப்படியே பாடினால் அதில் எவ்விதமாற்றமும் இடம்பெறாது. அதேசமயம் அதன் பொருளும் மாறாது. அவ்வாறு மாறாதுள்ளபாடலே மாலைமாற்று ஆகும். இவ்வடிவத்தை

இ.சு.முரளிதரன் 'மால் மாலை மாற்று' என்ற கவிதையில் சிறப்பாகக் கையாண்டுள்ளார். இவ்வடிவ அமைப்பினைத் தமிழ்மொழியில் முதன்முதலில் கண்டுபிடித்துக் கையாண்டவர் திருஞானசம்பந்தப்பெருமான் ஆவார். தற்காலத்தில் ஈழத்தில் இவ்வடிவத்தில் கவிதை புனைந்த பெருமை முரளியையே சாரும். அடிமை கொண்ட முறைமையை விரித்துப் பாடுவது திருத்தசாங்கம் ஆகும். இவ்வடிவத்தை முதல் முதல் குயிற்பத்தில் கையாண்டவர் மாணிக்கவாசகர் ஆவார். திருத்தசாங்கத்தை திரு + தசம் + அங்கம் எனப்பிரித்து அரசனுக்குரிய பத்து உறுப்புகளான பெயர், நாடு, ஊர், ஆறு, மலை, புரவி, படை, முரசு, மாலை, கொடி ஆகியவற்றைப் போற்றிப் பாடுவர். அவ்வடிவத்தை நடராசா திருத்தசாங்கத்தில் உயிரோட்டமாகக் கையாண்டுள்ளார் முரளி. தமிழில் கையாளப்பட்ட பாவகைகள் பலவற்றை ஒன்றுதிரட்டி 'அப்பையா' தொகுப்பில் பாடலாகப் புனைந்தவர் எஸ்.பொன்னுத்துரை.

அதன்பின் அதற்கு ஒரு படி மேலே சென்று ஒரு தொகுப்பில் கவிதையின் பரிணாம வளர்ச்சியைப் பல்வேறு பாடல்களினூடாகக் காட்டினார் இ.சு.முரளிதரன்.

தேசத்தை நேசித்தவனின் மனப்படிமங்களே கி.பி. அரவிந்தவனின் கவிதைகள். 'இனி ஒரு வைகறை', 'முகங் கொள்' ஆகிய கவிதைத் தொகுப்புக்கள் சென்னையில் ஜி.உமாபதி அரங்கில் தொண்ணூறுகளின் முதற்பாதியில் வெளியிடப்பட்ட பொழுது அரவிந்தன் இலக்கியச் சூழலில் போதிய கவனத்தைப் பெற்றார். நிலமிழப்பின் துயரத்தையும் தொலைந்து போன தேசம் குறித்த ஏக்கத்தையும் அகதிவாழ்வின் சோகத்தையும் இனஅழிப்பின் வன்கொடுமையையும், மிக்க வலிமையுடன் இவருடைய கவிதைகள் வெளிப்படுத்தி நின்றன. வாழ்வில் இழப்புகள் ஏற்படுத்தும் வலியை இவருடைய கோடைக்கவிதை சித்திரித்துச் சென்றது. பின்னர் அவருடைய கனவின் மீதி தொகுப்பு 1999களில் வெளிவந்தது. இத்தொகுப்பு துப்பாக்கி வயப்பட்ட தேசத்தில் இருந்து வெளியேறிய திசையிழந்த வாழ்வின் அவலத்தையும் சோகத்தையும் வெளிப்படுத்தி நின்றது. துருவம் தப்பி வந்த ஒருவன் மேற்கத்தேய சொர்க்கத்தில் தீண்டத்தகாதவனாகவும் இழிந்த பணிகளைச் செய்வனாகவும் நடத்தப்படுவதை அப்பட்டமாகத் தன்கவிதைகளில் பதிவு செய்தார். இவரின் முகங்கொள் தொகுப்பு யாழ்ப்பாணத்து அனுபவங்கள், தமிழகத்தில் வாழ்ந்த இடைக்காலத்து அனுபவங்கள், அகதிவாழ்வின் பாதிப்புகள் என மூன்று வகையான அனுபவங்களைப் பேசின. வரலாற்றனுபவங்களில் தோய்ந்து எழுதப்பட்ட இக்கவிதைகள் பண்படுத்தப்பட்ட

கவிதைகளாகும். சோகம், கையறுநிலை, இயலாமை என உள்ளுணர்வின் தடத்தில் வெளிப்படும் கி.பி. அரவிந்தவனின் கவிதைகள் தாய்மண்ணை நேசித்தவனின் துயரங்களையும் வலிகளையும் பாடிச்செல்கின்றன.

சொல்லிணைவும் ஒருங்கிசைவும் கொண்ட தா.பாலகணேசனின் கவிதைமொழி நுட்பமான படிமங்களாலானது. 'பண் உடைந்துபோன கடலாள்' தொகுப்பினூடாக ஆழமான கவிதைகளைத் தந்த பாலகணேசன் கனவுகளில் களிக் கூத்தாடும் கவிஞன். புகழிடத்தில் வாழ்ந்தாலும் நாட்டுப்பற்று மிகுந்தவர். சேரன் கூறுவதைப் போல இவருடைய கவிதைகள் சல்வடோர் டாலியின் புகழ் பெற்ற சித்திரங்களைப் போல் அடிமன வெளிப்பாட்டில் தோற்றம் பெறுபவை. விடுதலைக்கான முழக்கமாகவும் தன்னாட்சிக்கான கட்டியமாகவும் ஒலிக்கும் இக்கவிதைகள் உணர்திறனும் உயிர்ப்பும் கொண்டவை. 'பண் உடைந்துபோன கடலாள்' நெடுங்கவிதையில் இவர் தீட்டும் வெளிக்காட்சி படிமங்களாகவும் மாயச் சித்திரங்களாகவும் உருப் பெறுகின்றன. அகங்களை உரசிச் செல்லும் இவர் மொழி வசீகரமானது.

வாழ்க்கையின் அனுபவத்தை ஆற்றாமையை உருக்குலைந்த கனவுகளாகவும் துயரங்களாகவும் வேதனையின் உருக்காட்டியாகவும் காட்சிப்படுத்திய துவாரகனின் கவிதைகள் காலம் பற்றிய ஏக்கத்துடனும் எதிர்காலம் பற்றிய நம்பிக்கையின்மையுடனும் கட்டுறுபவை. வாழ்வின் நீட்சியை மோகிக்க முனைந்து தோற்றவனின் எண்ணச் சிதறல்களே குணேஸ்வரனின் 'மூச்சுக்காற்றால் நிறையும் வெளிகள்'. வலியிலும் துன்பத்திலும் பிடிபட்டு உழுவும் ஒருவனின் மனச்சிதைவுகளையும் ஏக்கங்களையும் போர்ச்சுமைகளையும் இறக்கி வைக்கிறது. வாழ்வின் கசந்த உண்மைகளில் இருந்து கிளர்ந்தெழும் உணர்வின் பிரவாகமே குணேஸ்வரன் என்னும் துவாரகனின் 'அம்மாவிடம் சேகரமாகிய முத்தங்கள்'. நுண்மையான உட்புலனின் உந்துகையால் எழும் துவாரகனின் படைப்பு மொழி நேரடியான உணர்வின் உந்துதலால் கட்டமைகிறது. விரக்தியாலும் வேதனையாலும் துயருற்று அலையும் மனிதனின் சுயவிசாலிப்பாய் உருப்பெறும் இக்கவிதைகள் சமூகத்தின் போலிமைகளையும் இதயமிழந்து போன மனிதர்களின் வசீகரமற்றமுகங்களையும் கிராமிய புராதன அழகைத் துடைத்தெறிந்தெழும் சமூக இருப்பையும் துயிலுரித்துக் காட்டுகிறது. ராஜேஸ் கண்ணனின் 'போர்வைக்குள் வாழ்வு' வாழ்க்கையை முடக்கிப் போட்ட போரையும் போருக்குள் வாழ்ந்துலையும்

மனித இருப்பையும் இன்னமும் மாற்ற முடியாமலும் மாற முடியாமலுமுள்ள வேலிச்சண்டைகளையும் கச்சிதமான மொழியமைவுக்குள் காட்சிப்படுத்துகிறது.

ஸ்ரீ.பிரசாந்தன் 'நிமிர்நடை'த் தொகுப்பின் ஊடாகக் கவனம் பெற்றவர். அதனைத் தொடர்ந்து அந்தரத்து உலவுகிற சேதி, ஓவியம் செதுக்குகிற பாடல் தொகுப்புக்கள் ஊடாக அறியப்பட்டவர். பிரசாந்தனின் ஆரம்ப காலக் கவிதைகள் மரபு இலக்கியச் செழுமையில் திளைத்தவை. பின்னர் அதில் இருந்து மீண்டு நவீன கவிதைகளின் வழி ஆழத்தடம் பதித்தவர். ஈழத்தமிழரின் போரையும் அதனால் விளைந்த இடம்பெயர்வையும் வதைகளின் வலிகளையும் ஊரடங்குச்சட்ட நேரத்தில் வீடுகளுக்குள் முடக்கப்பட்ட வாழ்வையும் போரின் நெருக்குவாரத்தால் மக்கள் புலம்பெயர்ந்த சூழலையும் இவரின் 'அந்தரத்து உலவுகிற சேதி' தொகுப்பு பேசிச் சென்றது. ஓவியம் செதுக்குகிற பாடல் தொகுப்பில் இடம் பெறும் கவிதைகள் பல, தன்னுணர்வின் தடத்தில் பயணிக்கின்றன. ஆழ்படிமங்களுக்கூடாகப் புனைவியல் தர்க்கத்தில் கட்டுறும் வன்னிக்காடு 09, ஓவியம் செதுக்குகிற பாடல் முதலான கவிதைகள் கடந்த காலத்தின் கறை படிந்த வரலாற்றை எழுதிச் செல்கின்றன.

வெறுமையாய் பயனற்று நகரும் காலவோட்டத்தில் விரக்தியின் விளிம்பில் நிற்கும் விளிம்புநிலை மனிதர்களையும் அவர்களின் வாழ்வியற் புலத்தையும் உணர்வின் மையத்தில் எழுதிச் செல்லும் கவிதைகளே ஆதித்தனின் 'பொய்யும் பழங்கதையும் வெறுங்கனவும்'. நெகிழ்வும் தழும்பலும் இல்லா முரண்நிலையில் கட்டமையும் ஆதித்தனின் கவிதைகள் சமூகப் பிரக்ஞையோடு நடப்பு அரசியலையும் விபரித்துச் செல்கிறது.

நவீன தமிழ் கவிஞர்களில் தனித்துவமானவர்களுள் ஒருவர் செ.சுதர்சன். பேராதனைப் பல்கலைக் கழக மாணவ, மாணவியரின் கவிதைகளைத் தொகுத்து என் தேசத்தில் நான்-என்னும் தொகுப்பை வெளிக் கொணர்ந்ததன் வாயிலாக நன்கு அறியப்பட்டவர். மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகளைத் தொகுத்து வெளியிட்டதன் ஊடாக ஈழத்து இலக்கிய வெளியில் தனித்து துலங்கியவர். 'மற்று மொரு மாலை' கவிதைத் தொகுப்பின் வாயிலாக ஈழத்தில் பேசப்படும் கவிஞர்களில் ஒருவரானார். கிறிஸ்தவ தொன்மங்களை உள்வாங்கி சுதர்சனால் எழுதப்பட்ட 'பேதுருவுக்கு எழுதிய புதிய திருமுகம் அல்லது சர்க்கரைக் கிண்ண முத்தம்' என்ற கவிதை புதிய கோணத்தில் யுத்த அவலத்தின்

சாட்சியமாய் விளங்குகிறது.

எஸ்.சிவசேகரனின் 'மட்டைவேலிக்கு தாவும் மனசு' ஏழ்மையிலும் இனிதுற வாழ முனைந்தவனின் நினைவுகளின் மீட்டலாய் அமைகிறது. உணர்வின் மென்னோட்டத்தில் நகரும் ஒப்பனையற்ற வசீகரமான மொழி எஸ்.சிவசேகரனின் கவிதைகளில் எளிய காட்சிப் படிமங்களாகவும் காலப்பதிவின் நினைவுக்குறிகாட்டியாகவும் துலக்கமுறுகின்றன. சமூக நீரோட்டத்தில் உறவுகளுக்கிடையில் விளையும் அன்பையும் அரவணைப்பையும் கூறும் இக்கவிதைகள் வறுமைக்குள் அந்தரித்து வாழும் சமூக இருப்பின் பெறுமானங்களை நமக்குணர்த்திச் செல்கின்றன. லிமிரிக் எனப்படும் குறும்பா வடிவினைக் கையாண்டு சிவசேகரத்தால் எழுதப்பட்டு வெளிவந்த தொகுப்பே 'ஒரு கூடை குறும்பு'. சமூக அநீதிகளை அங்கதமாகக் கூறும் சிவசேகரம் குறுகியதும் குறும்பு தருவதுமான குறும்பாவைச் சீரிய விடயங்களைக் குறும்பின்றி கூறவும் பயன்படுத்தியுள்ளார். மஹாகவியாலும் சில்லையூர் செல்வராசனாலும் அல் அஸூமத்தாலும் பாலமுனை பாறாக்கினாலும் எஸ்.ஜலால்தீனாலும் சிறப்பாகக் கையாளப்பட்ட இவ்வடிவத்தை எச்.எம்.ம்ஸ், சிவபாலன், இ.சு.முரளி, குறிஞ்சி தென்னவன், ஜே.வஹாப்தீன், கரவை.மு.தயாளன் முதலானோரும் ஈழத்தில் கையாண்டுள்ளனர். லிமிரிக் என்னும் மரபுச் சட்டகத்துக்குள் நின்றும் விலகியும் எழுதப்பட்ட இக்குறும்பாக்கள் அதிகார வர்க்கத்துக்கும் சாதியத்துக்கும் எதிரான குரலாகவும் சமூக அவலங்களைப் பாடும் இரங்கற்பாக்களாகவும் சமூகச் சீர்கேடுகளை அம்பலப்படுத்தும் காலப்பதிவுகளாகவும் ஒலிக்கின்றன.

தமிழகக் கவிதைகளை அடியொட்டியும் இக்காலப்பகுதியில் ஈழத்தில் கவிதைகள் எழுதப்பட்டன. வானம்பாடிக்கவிதைகளில் இருந்து மீண்டு வராத போக்கினையும் இக்கால ஈழத்துக்கவிதைகளில் காணலாம். சமூக நோக்குடைய பொருளை மையமாக வைத்து யாப்புக்கு இசையாது கட்டற்ற தன்மையில் வார்த்தைப்பந்தல்களை அமைத்துக் கவிதைகள் எழுதப்பட்டன. மட்டுவில் ஞானக்குமரனின் 'முகமறியா வீரருக்காக', 'வசந்தம் வரும் நாட்கள்', 'சிறகு முளைத்த தீயாக' என வந்த மூன்று தொகுப்பிலும் இதனைக் காணலாம். மட்டுவில் ஞானக் குமாரனின் கவிதைகள் அலங்கார வார்த்தைப் பந்தல்களுக்குள் கட்டுறும் தமிழ் முழக்கங்களாகவும் சொல்வீச்சாகவும் காணப்படுகின்றன. மடவளை அன்சார் எம்.ஷியாமின்னின் கவிதைகளும் மு.மேத்தா, நா.காமராசன், வாலி அவர்களின்

கவிதைகளைப்போல் சொல்லங்காரங்களுடன் கூடிய கவிதைகளாகக் காணப்படுகின்றன. காதலையும் அதனால் ஏற்பட்ட வலியையும் பாடும் கஜல் ஈரடியில் உருது மொழியில் ஆக்கப்படும் வடிவமாகும். ஈரடியைத் தவிர்த்து உணர்வின் பிரவாகத்தில் எழும் காதலை கூறுவதற்காக சமரபாகு சீனா உதயகுமாரால் எழுதப்பட்டு வெளிவந்த தொகுப்பே 'காதலியுடன் பேசுதல்'. அகவுணர்வின் வியாபகத்தையும் ஏக்கத்தையும் விரகதாபத்தையும் கட்டிறுக்கமற்ற மொழியில் இத்தொகுப்பு வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. கிறுக்கி, மனத்திரை மேகங்கள், அகதியின் முகம், கனவுகளின் வாசகன், சாடிகள் கேட்கும் விருட்சங்கள், கடவுளின் சயனத்தைக் கலைக்கும் மணியோசைகள் முதலான தொகுப்புகளின் ஊடாக அறியப்பட்டவர் நெடுந்தீவு முகிலன். காலத்தின் மாற்றங்களையும் இழப்புகளின் வலியையும் இக்கவிதைகள் கூறினாலும் இக்கவிதைகளில் உணர்வின் பரிமாணத்தையோ வாழ்வின் சாரத்தையோ வெளிப்படுத்தவில்லை. அலங்காரத்தன்மை வாய்ந்த இக்கவிதைகளில் பெரும்பாலானவை வெற்றுக் கோசங்களாகவும் வாய்ப்பந்தல்களாகவும் காணப்படுகின்றன. மலையகக் கவிஞர் குறிஞ்சித்தென்றலின் 'அப்புற மென்ன' தொகுப்பும் மு.மேத்தா, வைரமுத்து கவிஞர்களின் பாதிப்பின் பின்விளைவே. இக்கவிதைகளில் உள்ளீடற்ற கற்பனாவாதமும் கோசமுமே மிகுந்து நிற்கின்றன. குறிஞ்சித்தென்றலின் 'அப்புறமென்ன' தொகுப்பும் வெறுமனே அலங்கார வார்த்தைகளை உள்வாங்கி எழுதப்பட்ட கவிதைகளாகவே காணப்படுகின்றன. 'குரோட்டன் அழகி' தொகுப்பு வந்து பலகாலங்கழிந்த நிலையில் வெளிவந்த தொகுப்பே டீன்கபூரின் 'திண்ணைக்கவிதைகள்'. சோலைக்கிளியின் தாக்கத்தில் இருந்து விடுபடாத ஒரு கவிஞராக டீன்கபூர் விளங்குகிறார். அரசியல், பிரிவு, துயர், அகதி வாழ்வு, நாட்டுச்சூழல் முதலானவற்றை இவரின் கவிதைகள் பாடுபொருளாகக் கொண்டிருந்தாலும் கட்டிறுக்க மற்ற கவிதைகளாகவே இவை காணப்படுகின்றன. யதார்த்த வாழ்வின் உள்ளுணர்வின் தடத்தையோ கவிதையின் ஆன்மாவின் தளத்தையோ இவரின் கவிதைகளில் காண முடியாது. மன்னார் அமுதனின் 'அன்ன யாவினும்' தொகுப்பும் இப்பொறிமுறைச் சூத்திரத்தை உள்வாங்கியே இயங்குகிறது. அவருடைய 'அக்குரோணி' தொகுப்பில் கையாளப்பட்ட அதே மொழிநடையே இத்தொகுப்பிலும் காணமுடிகிறது. அவருடைய கவிதையின் உள்ளீடோ, சொல் முறையோ சிறிதும் மாறவில்லை. வாழ்க்கையை அதன் போக்கை மாற்றீடற்ற முறையில் ஒரே அமைப்பு

முறைமைக்குள் உள்ளடக்கிதிரும்பத்திரும்பக் கூறும்போது அக்கவிதைகள் சலிப்பை ஏற்படுத்திவிடுகின்றன. ஆறு வருடங்கள் காதலியாகவும் இருபத்திரண்டு வருடங்கள் மனைவியாகவும் அவருடன் வாழ்ந்த மனைவியை நோக்கி வி.மைக்கல் கொலினினால் எழுதப்பட்ட 'எழுதித்தீரா பிரியங்கள்' தொகுப்பு வெறுமனே மனங்களுக்குள் புதைந்து கிடக்கும் காதலைப் பாடுபவை. யதார்த்தமில்லா சுயேட்சா அனுபவத்தில் கட்டுறும் இக்கவிதைகள் சொல் அலங்காரத்தை நம்பியே பயணிக்கின்றன. 1992ஆம் ஆண்டு என் பிரிய ராஜகுமாரிக்கு தொகுப்பில் இருந்து முற்றிலும் மாறாத கற்பனையான கனவுலகத்தையே இத்தொகுப்பிலும் கொலின் தோற்றுவிக்கிறார். மைக்கல் கொலினின் 'இவனைச் சிலுவையில் அறையுங்கள்'; தொகுப்பு கத்தோலிக்கர்களின் பாஸ்கா காலப்பகுதியை மையப்புலமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது. மண்ணில் தோன்றிய மனிதன் மண்ணுக்கேதிரும்ப வேண்டும் என்ற ஆழ்ந்த தத்துவத்தைப் போதிக்கும் பாஸ்கா காலத்தின் ஆரம்ப நாளான விபுதிப் புதனுடன் தொடங்கும் இத்தொகுப்பு பாஸ்கா காலத்தின் நாற்பத்தேழு நாட்களில் இயேசுகிறிஸ்து அனுபவித்த பாடுகளைப்பாடுகிறது. வேதமாகத் தொனியை உள்வாங்கி எழுதப்பட்ட இத்தொகுப்பு கிறிஸ்துவின் வாழ்வில் நிகழ்ந்தேறும் சம்பவங்களை, பாடுகளை அவரது போதனைகளை மீள்வாசிப்புச் செய்கிறது.

அனுபவ மீட்டல், உரையாடல் என இரு தளங்களில் இயங்கும் கல்லூரன் கவிதைமொழி நவீன கவிதைக்கு புதியது. இவருடைய கவிதைகளில் அனுபவ மீட்டல்களின் பொதுமைப்பாடாகத் துலங்கும் கருத்துச்சிந்தனைகள், உணர்வுமூட்டங்களாகவும் படிமங்களாகவும் குறியீடுகளாகவும் ஆங்காங்கே சிதறிக்கிடக்கின்றன. கல்லூரனின் கவிதைகளில் வீ.நீ.எலியட்டின் தாக்கமும் ஷெல்லியின் தாக்கமும் அதிகம் காணப்படுகின்றன. இழப்பில் இருந்து எழும் ஆறாத வலியைப் பேசும் சுகந்தனின் 'உயிரோடு உலாவும் சமாதிகள்', 'நிலம் பிரிந்தவனின் கவிதை', 'மண்டியிடா மானம்' ஆகிய தொகுப்புகள் ஊரிழந்து, உடமைகளைத் துறந்து தேசத்துக்கு அந்நியமாகிப் போன அப்பாவிமக்களின் வாழ்வை அதன் இயல்போடு காட்சிப்படுத்துகின்றன. வாலிபத்தின் அந்திமப் பொழுதுகளாய் மனச்சிராய்ப்புகளுடன் வெளிப்படும் ப.சுஜந்தனின் மொழி கனதியானது. தேசத்தின் போலித்தனங்களையும் தந்தையை இழந்து தவிக்கும் குழந்தைகளின் அகவுணர்வையும் சித்திரிக்கும் சுஜந்தனின் கவிதைமொழி துயரிசையாய் கவியும் தன்மை கொண்டது. தெளிவான வடிவமைப்புக்குள் அகதி

வாழ்வின் துயரத்தையும் அகச்சிக்கல்களால் எழும் மனவேதனைகளையும் பேசும் இக்கவிதைகள் வாழ்வின் கனவுகளைத் தொலைத்தவர்களின் வலியைப் பாடுகின்றன.

தமிழ் மக்களின் இழப்புக்களையும், இடம்பெயர்வுகளின் அவலங்களையும், மனச் சிதைவுகளையும், யதார்த்தமாகச் சித்திரிக்கும் ப. சுஜந்தனின் கவிதைகளில் நம்பிக்கையின்மையை நோக்கி நகரும் அல்லற்பட்டவனின் வாழ்வை தரிசிக்கலாம். சம்பூர் வதனரூபனின் 'அடையாளமற்றிருத்தல்' தொகுப்பும் சுஜந்தனின் கவிதைகளைப்போல் வேரடி மண்ணையும் வேரோடு பிடுங்கி எறியப்பட்ட மக்களின் இடம்பெயர்ந்த வாழ்வையும் பேசிநிற்கிறது. சொந்த நாட்டு மக்களைச் சிறிதும் சிந்தியாது நிலத்தை தம் சுயநல அரசியலுக்காக தாரைவார்க்கும் அரசியல்வாதிகளைச் சாடி நிற்கும் வதனரூபனின் கவிதைகள் அச்சுறுத்தல் மத்தியில் வாழும் மக்களின் துயர்களையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

எஸ்.புஸ்பானந்தன் 'இரண்டு கார்த்திகைப் பறவைகள் தொகுப்பின் ஊடாகப் பரவலாகப் பேசப்பட்டவர். மண்டூர் தேசிகனுக்குப் பிறகு மண்டூர் கிராமத்தின் எழிலையும் அதன் இயற்கை வனப்பையும் மக்களின் நடப்பியல் வாழ்வையும் அதன் இயல்பு நிலை மாறாது காட்சிப்படுத்தும் எஸ்.புஸ்பானந்தனின் கவிதைகள் இளந் தலைமுறையினர் மண்டூரில் இருந்து நீங்கி நகர்புறச் சூழலிற்கு செல்லும் போக்கையும் எடுத்துரைக்கின்றன. தலைமுறை இடைவெளிகளால் தொலைந்து போன வாழ்வைப் பேசும் இக்கவிதைகள் யதார்த்த அனுபவத்தின் வெம்கூட்டில் தனித்துத் துலங்குகின்றன.

அதிர்ச்சியூட்டும் படிமங்களாலும் ஆலாபனையற்ற எழுத்துக்களாலும் தனக்கெனத் தனித்துவமான பாதையை வகுத்துக் கொண்டவர்களில் திருக்கோவில் நாதனும் ஒருவர். இவருடைய 'இரத்தவாசி', 'அரவம் புணர்ந்த அடவி', 'வேரின் நிழல்' முதலான தொகுப்புகள் நவீனகவிதை வரவுகளில் கவனிப்பிற்குட்படும் தொகுப்புகள் ஆகும். போரின் வதைகளையும் இடம்பெயர்தலையும் மனிதவாழ்வையும் பாடும் கோ.நாதனின் 'இரத்தவாசி' இலங்கையின் இனத்துவ அரசியலையும் இனத்துவ மேலாதிக்க ஒடுக்குமுறைகளையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. புகலிட வாழ்வில் பெற்றுக் கொண்ட அனுபவங்களை இவருடைய 'அரவம் புணர்ந்த அடவி' தொகுப்பில் காணலாம். தாயக உணர்வின் ஏக்கத்தையும் இழந்த மண்ணின் மீதான கழிவிரக்கத்தையும் உள்ளுணர்வின் மோகத்தையும் தாயகச் சூழலில் போருக்குள்

உலன்று அலைந்த வாழ்வையும் இவரின் கவிதைகள் நுட்பமாக வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. மனிதவாழ்வின் சிதைவுகளையும் ஆழவுணர்வின் அங்கலாய்ப்பையும் இவரின் கவிதைகள் மென்னுணர்வின் தடத்தில் உணர்த்தி நிற்கின்றன.

ஈழத்துக் கவிதைப் பெருவெளியை நவீன மொழி தலுக்கூடாக முற்றிலும் புதிய இயங்குமுறைக்கூடாக காட்சிப்படுத்தியவர் சந்திரபோஸ் சுதாகர். சித்தாந்தனின் ஆரம்ப காலக் கவிதையிலும் கருணாகரனின் நிகழ்காலப் பயணியின் குறிப்புக்களிலும் போஸின் தாக்கம் நிறையவே இருந்தது. சேரனுக்கு பின் தன் சொல்முறையால் கவிதையில் புதிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்திய போஸின் கவிதைகள் அதீத படிமங்களால் ஆனவை. தமிழர்களின் வாழ்வில் போர் ஏற்படுத்திய அழியாவடுவைப் பாடும் சந்திரபோஸ் சுதாகர் கவிதைகள் சமகாலத்தின் நிலைப்பாட்டையும் அதன் செயற்பாட்டையும் தத்துரூபமாக வெளிப்படுத்துபவை. நெருக்கடியான தருணங்களில் தீவிரமான படைப்பு மனோநிலையில் இயங்கிய கவிஞர் போஸ் நிகாலே அதிகாரத்திற்கு எதிரான கவிதைகளைப் படைத்தவர். சுயவிசாரிப்பாய் விரியும் போஸின் கவிதைகள் யதார்த்த வாழ்வின் போரியலின் நிகழ்முகங்களையும் மனிதத்தைத் தின்று பிணம் எரிக்கும் தேசத்தையும் அழியுண்ட கனவுகளில் வாழும் மக்களையும் ஆழ்பொருண்மையில் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

நாலாம் கட்ட ஈழத்துப் போருக்கு முன்னும் பின்னுமான வாழ்வியல் பிற்புலத்தில் உருப்பெறும் சித்தார்த்தனின் கவிதாவெளி காயங்களிலிருந்து பிறப்பவை. செறிவான, இறுக்கமான படிமங்களுக்கூடாக துயரிசையாய் கவியும் இவ்வெளி, நுட்பமும் நூதனமும் உடையது. உணர்வின் தளத்தில் கட்டுறும் சித்தாந்தனின் மொழி சொற்செறிவும் ஆழ்பொருண்மையும் மிக்கது. 'காலத்தின் புன்னகை', 'துரத்தும் நிழல்களின் யுகம்', 'பறவைகளுக்குத்திசைகள் தெரியாது' ஆகிய தொகுப்புகளில் இதனை காணலாம். கடந்த காலத்தின் நிகழ்சார் இருப்பை அனுபவச் சாரத்தின் மீதெழும் கருத்துருக்களாக வெளிப்படுத்தும் சித்தாந்தனின் கவிதைவெளி ஈழத்துக்கு புதியது. சொந்த தேசத்திலேயே மொழிச் சுதந்திரமற்று வாழும் மக்களின் வலியை வெளிப்படுத்தும் 'நாக்குகளில் ஏற்றப்பட்டிருக்கிறது தூண்டில்', உணர்வின் பாலிமையை வெளிப்படுத்தும் 'பாம்புகள் உட்புகும் கனவு' முதலான கவிதைகள் ஆழ்படிமங்களுக்கூடாக இயங்குபவை. இன்று முற்றிலும் புதியமுறையில் தன் கவிதைகளை

வடிவமைத்துக் கொண்ட சித்தாந்தனின் மொழி எளிமையானது. ஆயினும் ஆழமானது. 'தாழிடப்பட்ட நாட்கள்' என்ற தலைப்பின் கீழ் இவர் எழுதி முகநூலில் பிரசுரமான கவிதைகள் கொரானா நோயால் வீடுகளுக்குள் முடங்கிப் போன நிலையில் குடும்பம் எதிர்நோக்கும் விளைவுகளைப் பேசுகின்றன. அதிகார வர்க்கத்தின் இரும்புப்பிடிக்குள் நலிவுற்று நசுங்குண்டு வாழும் ஈழத்து மக்களின் யதார்த்த வாழ்வு, எவ்வித புனைவுமற்று காட்சிப் படிமங்களுக்கூடாக நிழலாய் விரிகிறது. அறிவும் உணர்வும் சேர்ந்து இயங்கும் இக்கவிதையில் நடப்பியலின் இயங்குவிசைகள் பிரக்ஞைபூர்வமாக இயைந்துள்ளன. உணர்வின் அனுபவ அகற்சியில் கட்டுறும் இக்கவிதைகளை ஆரம்ப வாசிப்பில் புரிந்து கொள்வது கடினமானது. ஆனால் தேர்ந்த வாசகன் படிமத்தின் முன் மொழிவினால் இக்கவிதையின் உணர்வுமொழியைக் கண்டடைகிறான். நுட்பமான பருப்பொருட்களின் வழி புதிய பரிவர்த்தனைகளின் ஊடுபொருளாகத் துலங்கும் சித்தாந்தனின் கவிதைகள் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் தனித்துவமானவை. தன்னிகரற்றவை.

யுத்தம் வஞ்சித்துப் போன மக்களின் வாழ்வியலின் வலியை ஊர் பிரிந்த ஏக்கத்தை துயருற்று அநாதரவாய் தனித்தலையும் தருவாயில், காட்சி மாயைகளாய் துலங்கும் வெறுமையைச் சித்திரிக்கும் தானா. விஷ்ணுவின் கவிதைகள் நுண் படிமங்களுக்கூடாக இயங்கும் தீவிரத்தன்மை கொண்டவை. 'நினைவுள் மீள்தல்' தொகுப்பின் ஊடாக அறியப்பட்ட விஷ்ணு 'கறுப்புருவம் சுமக்கும் ஆந்தைகள்' தொகுப்பின் வாயிலாகத் தன்னைக் கவிஞனாக நிலைப்படுத்திக் கொண்டவர். மொழியை சிக்கனமாகவும் கச்சிதமாகவும் வசீகரமாகவும் நுட்பமாகவும் கையாளும் திறன்கொண்டவர். தீவிரத் தன்மையுடன் போரை முகம் கொண்ட விஷ்ணு, காலத்தின் பயங்கரத்தையும் புதைகுழிகளையும் மனித அவலங்களையும் நிகழ்கவிதையில் பதிவு செய்தவர். 'மரணத்தில் துளிர்க்கும் கனவு' என்னும் தொகுப்பில் இடம் பெறும் 'நடுநிசிப்பொம்மைகள், 'ஓவியத்தின் கோடுகளில் நீளும் வாழ்ந்து போனவனின் குறிப்பு, 'பிரம்ம தேவர்கள், 'குழந்தைகளின் விழிகளில் நிழலாடும் வெளவால், 'கனத்த நாள்' முதலான கவிதைகள் இத்தளத்திலேயே இயங்குகின்றன. புதுமாத்ளனில் தான் சந்தித்த நெருக்கடிகளைத், தனக்கு நேர்ந்த அபாய

நிலைகளை, யுத்தத்தில் அவர் எதிர் கொண்ட வன்கொடுமைகளை யுத்தத்தின் சாட்சியாய் தானாவிஷ்ணுவின் கவிதைகள் வெளிப்படுத்தி நின்றன.

வாழ்தல் மீதான வேணவாவினை நிர்க்கதிக்குள்ளாக்கும் போர் மீதில் கவிகிறது மீளவும் எனது சாபம்

தேவதைகாள்!
எனது இறுதிப் பிரார்த்தனைகளும் அர்த்தமிழந்தன.

தூக்கிலிடப்பட்ட எனது இளமையை குற்றுயிராகவேனும் காப்பாற்ற முடியா விழிகள் இழந்த குரங்கென தொங்கித் திரிகிறேன் பிரபஞ்சக் கிளைகளெங்கும்.

வன்முறையின் உச்சமான நிகழ்வுகளையும் வலிகளையும் அநுபவ வாயிலாக வெளிப்படுத்தும் விஷ்ணுவின் கவிதைகள் போரின் அழிவுகளையும் அப்போர் சிதைத்துச் சென்ற மனிதவாழ்வையும் நுட்பமாக எடுத்துரைக்கின்றன.

தமிழ்த் தேசியவாதியாகத் தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளும் நிலாந்தனின் கவிதைகள் கடந்துபோன கசப்பான பக்கங்களை வரலாற்று நிகழ்வோடு சித்திரிக்கும் தன்மை கொண்டவை. இடம்பெயர்ந்து அலைந்த காலங்களில் அந்த வன்னி நிலம்பற்றிய பதிவுகளை 'மண்பட்டினங்கள்', 'வன்னி மான்மியம்', 'யாழ்ப்பாணமே ஓ... எனது யாழ்ப்பாணமே', 'இனி எனது நாட்களே வரும்' என்னும் தொகுப்புக்களின் வாயிலாகச் சாத்தியப் படுத்தியவர். நிலாந்தனின் பெரும்பாலான கவிதைகள் நாடகத்தன்மை கொண்டவை. பழைய தஸ்யுக்களின் வரலாற்றை சின்னா பின்னப்படுத்தப்பட்ட வன்னி மண்ணுடன் இணைக்கும் மண்பட்டினங்கள் தொகுப்பும் ஒரு நாடகத்தன்மையில் கட்டுறுகின்றது. வன்னி மான்மியம் தொகுப்பிலுள்ள மடுவுக்கு போதல் கவிதையும் சரித்திரங்களுக்குள் புதையுண்ட வன்னிமண்ணின் பாடுகளை நாடகத்தில் இடம்பெறும் கட்டியங்கூறல் பாவனையில் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. அகதிகளுக்கும் புகலிடந்தேடி அலைபவர்களுக்கும் வன்னிமாதா அடைக்கள நாயகியாக அமர்ந்து அபயமளிப்பதை விளக்கும் இக்கவிதை ஒல்லாந்தர் காலத்துக்குப் பின் அவள் அதிகம் உத்தரித்த காலமாக ரணகோச காலத்தையும் கோடிட்டுக் காட்டுகிறது. கோடையும் நெய்தலும் கலந்த யாழ்ப்பாண வரலாற்றின் பக்கங்களை அது சந்தித்துவந்த இடர்பாடுகளை கலைத்தன்மையோடு வெளிப்படுத்தும்

தொகுப்பே 'யாழ்ப்பாணமே ஓ... எனது யாழ்ப்பாணமே'. நிலாந்தனின் கவிதையின் பலமும் பலவீனமும் அவரின் அடுக்கு மொழி கையாளுகையுமாகும்.

யாழ்ப்பாணத்து மாம்பழம் தனிஞ்சி
யாழ்ப்பாணத்து முருங்கைக்காய் தனிஞ்சி
யாழ்ப்பாணத்து புகையிலை தனிஞ்சி
யாழ்ப்பாணத்தவனும் ஒரு தனி ரகம்

(கந்தபுராண கலாசாரத்திலிருந்து கரும்புலிகள் வரை)

இவ்வாறான வரிகள் கவிதையைப் படிக்கும் வாசகனுக்கு எரிச்சலை ஏற்படுத்தும் தன்மை கொண்டவை. கண்ணியமில்லாத யுத்தம் மக்களை எவ்வாறு எல்லாம் காவுகொண்டது என்பதை வெளிப்படுத்தும் தொகுப்பே 'யுகபுராணம்'. இரு தரப்பு வாதப்பிரதிவாதங்களின் முரணில் உருப்பெறும் இக்கவிதைகள் ஒரு யுகமுடிவின் உத்தரிப்புக்களின் அவலங்களை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

கடந்து போன கறைபடிந்த வரலாற்றின், கசப்பான பக்கங்களை, சமகால வாழ்வியற் புலத்தில் எதிர்கொண்ட த.மலர்ச்செல்வன் போருக்குள் அலைந்துலவும் மக்களின் அரசியற் பொருளாதார நெருக்கடிகளைச் சமூகப் பிரக்ஞையுடன் கச்சிதமாய் வெளிப்படுத்தி யவர்களுள் ஒருவர். வதை சூழ் தருணத்தில் மரணத்தை நோக்கிக் காத்திருக்கும் ஈழத்தமிழனின் உள்ளுணர்வுகளை மலர்ச்செல்வனின் கவிதைகள் இதய சுத்தியோடு வெளிப்படுத்தி நின்றன. அவருடைய கவிதைத் தலைப்புக்கள் பேச்சு மொழியை உள்வாங்கியே படைக்கப்படுகின்றன. 'ஒரு பெட்டை நாய்கூட வாழ அஞ்சுகின்ற தேசத்தில்', 'பேயாய் அலைகிற மரணம்', 'மல்லுக்கிழுக்கின்ற சுணங்கன்', 'பல்லிடுக்கில் பல்லிடுக்கில் தொங்குகின்ற இப்படியான நாட்டில் ஒரு ராணியின் புலம்பல்' முதலான தலைப்புக்கள் இயல்போட்டத்தில் நகரும் கவிதைகளின் பேசும் பொருளையே சிதைத்து விடும் தன்மை கொண்டவை.

இரண்டாயிரத்துக்குப்பின் ஈழத்தில் பெண்ணியம் வேர்கொண்ட பண்பாட்டுச்சூழலில் பெண்களின் படைப்பில் பாரிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. பெண் விடுதலை தொடர்பான விழிப்புணர்வு, தீவிர கருத்தாடல்களுக்கூடாக தம்மைத் தாமே உணர்ந்து கொள்ளத் தலைப்பட்ட பெண் கவிஞைகள், தம் அகத்தை, உள்ளக்கிளர்ச்சியை அந்தரங்க வேட்கையை, அதன் வலியை படைப்பு மொழியாகக் கொண்டு நவீன கவிதைகளை உருவாக்கினர். பெண்ணுடல்,

உணர்ச்சி சார்ந்த இலக்கிய மீட்டுருவாக்கத்தின் மூலம் பெண்ணிற்கான ஒரு புதிய வெளியை உருவாக்கினர். பெண்ணின் நுண்ணுணர்வுகள் புனைவுகளுக்கூடாக தான் சார்ந்த சூழல் மற்றும் அழகியல்சார் கருத்துருவாக்கங்களின் வழி மனப்படிமங்களுக்கூடாகப் பால்சார்ந்த தனித்த அடையாளங்களோடு வெளிப்படும்போது, கவிதையானது பெண்மொழியைச் சாத்தியப்படுத்துகிறது. சொற்களால் சொற்களைக் கலைத்து, சொல்நுட்பத்தால் புதிய வெளிகளைத் திறந்த ஈழத்துப் பெண் கவிஞைகளாக கற்பகம் யசோதரா, ரேகுப்தி (நிவேதா), ஆழியாள், ஒளவை, பஹீமா ஜஹான், அனார், சிமோன்தி, பெண்ணியா, மைத்ரேயி, மைதிலி, மலரா, வாசுகி ஜெயசங்கர், தில்லை, ஆகர்ஷியா, அம்புலி, வினோதினி, செல்வமனோகரி, ராகு, சித்திராபிக்கா முதலான பலரைக் கூறலாம்.

அரசுக்கெதிராக மேற்கொள்ளப்பட்ட ஈழப்போர்மனித வாழ்வையே புரட்டிப்போட்டது. பல்லாயிரக்கணக்கான மனித உயிர்களை வேட்டையாடிய போர் மக்களை நிர்க்கதியாக்கி சொத்துக்கள், உடமைகளை இழந்து சொந்தநிலங்களை விட்டு இடம்பெயரச்செய்தது. மோசமான மனித உரிமை மீறல்களுக்கு இடம்கொடுத்த ஈழப்போர் நீதிக்கு புறம்பான செயற்பாடுகளுக்கும் வித்திட்டது. இப்பின்னணியில் ஈழத்தின் போராட்டச்சூழலில் இருபத்தாறு பெண்களின் அநுபவங்களை உணர்வு பூர்வமாக வெளிப்படுத்திய தொகுப்பாக 'எழுதாத உன் கவிதை'யைக் கூறலாம். போராளிகளின் போரியல் வாழ்வையும் போருக்குள் வாழ்பவரின் வாழ்வாதாரப் பிரச்சினைகளையும் எடுத்துரைக்கும் இந்நூல் கட்டிற்றுக்கமற்று எளிமையான மொழி நடையில் இயல்பான நடைமுறை வாழ்வை அவாவி நிற்கிறது. உயிர் வாழ்வதற்கான போராட்டத்தை அரசியல் நெடி கலந்து வெளிப்படுத்தும் இத்தொகுப்பு ஈழத்துப் பெண்கவிஞைகளின் பிறிதொரு பரிமாணத்தை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

கற்பகம் யசோதராவின் 'நீத்தார் பாடல் பிறழ்வுக் குறிப்புகளிலிருந்து', 'எனது மகள் கேள்வி கேட்பவள்' என்னும் தொகுப்புகள் அதிகார அடக்குமுறைக்குட்பட்டு வதைபட்ட மனிதர்களின் கொடுந்துயர்களைக் காவிச் செல்கின்றன. யுத்தநிலத்தில் பிறந்து வஞ்சிக்கப்பட்ட மனிதர்களின் வாழ்வைப்பாடும் 'நீத்தார் பாடல் பிறழ்வுக் குறிப்புகளிலிருந்து' எனும் தொகுதி பெண் சுய அடையாளப்புனைவு வழி புனிதங்கள் என கற்பிக்கப்பட்ட கற்பிதங்களைத் தகர்த்தெறிகின்றது. 2005 தொடக்கம் 2010 வரை எழுதப்பட்ட முப்பத்தாறுகவிதைகளும்

அதிகாரத்தின் பெயரால் வஞ்சிக்கப்பட்ட மக்களின் கதையைக் கூறுகிறது. அதிகாரச் சமயின்மைகளால் தான் வாழ்கின்ற நாட்டில் எதிர்கொள்கின்ற பாடுகளை மேலைத்தேய, கீழைத்தேய வன்முறைகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பேசும் தொகுதியே 'எனது மகள் கேள்வி கேட்பவள்'. ஒற்றைத் தன்மையுடைய அதிகார வரம்புக்குள் கட்டமைக்கப்பட்ட சமத்துவமற்ற சூழ்நிலையில் கருத்தியல்களுடன், முரண்பாடுகளுடன் முகம் கொடுக்கும் பெண்ணுணர்வின் பிரவாகமாக வெளிப்படும் இத்தொகுப்பு கவிதையின் வடிவமைப்பாலும் அதன் வெளிப்பாட்டு முறையாலும் முற்றிலும் புதிய திசையை நோக்கிப் பயணிக்கிறது.

'நான்
உம் விதிகளுக்கமைய வர்ணம் தீட்டேன்
என் அறிவும் இதயமும் நீங்கள் விலக்கிக் கிழித்தெறிந்த
பக்கங்களில் இருக்க
என்னை
எந்த அடையாளத்துள் நுழைப்பீர்கள்
உங்களைப் போலன்றி
உடலை உறவால் விரும்புதல்
நேர்மையின் பெருமடையாளம்
தற் பிரேமங்கள்
இருத்தலின் அடையாளம்'

வாழும் நாட்டில் பெண் எதிர்கொள்ளும் அரசியல் சிக்கல்களை அதிகார சமயின்மைகளை வன்முறைகளை சனநாயக மீறல்களை பேசும் கற்பகம் யசோதராவினுடைய கவிதைகள் மக்கள் தொடர்ந்தும் எதிர்கொள்ளும் கீழைத்தேய வன்முறைகளை மேலைத்தேய அரசின் வன்முறையுடன் ஒப்பிட்டுப் பேசுகின்றன. அர்த்தகுறிகளால் கட்டமைக்கப்படும் இக்கவிதை பன்முக வாசிப்பைச் சாத்தியப்படுத்தவல்லது. அர்த்தங்களுக்குள் அர்த்தம் என விரியும் கற்பகம் யசோதராவின் கவிதைமொழி ஒற்றை அர்த்தத்துக்குள் முகம் கொள்ளாமல் சொற்களின் வாயிலாக புதிய பேச்சு செயற்பாட்டை நிகழ்த்துகின்றன.

போர்க்காலத்தில் சித்திரவதை, காணாமல்போதல், கொல்லப்படல், பாலியல் துஸ்பிரயோகம் எனப் பெண்ணுக்கெதிராக நிகழ்த்தப்பட்ட வன்முறைகள் பெண்மையை அழித்து அவள் அடையாளத்தைச் சிதைத்தன. வடக்கில் கிருஷ்ணாந்தி, ராகினி எனப் பலபெண்கள் குதறிச் சிதறடிக்கப்பட்ட வேளையில் கிழக்கு மாகாணத்தில் மனிதாபிமானத்துக்கு அப்பாற்பட்டு அரசு படையினரால் கோணேஸ்வரி பாலியல் வன்முறைக்குள்ளாகி யோனிக்குள்

வெடிகுண்டைச் செலுத்தி சிதறடிக்கப்பட்டார். சரிநிகர் பத்திரிகையில் வெளியான கலாவின் 'கோணேஸ்வரிகள்' என்னும் கவிதை கிழக்கு மாகாணப் படுகொலையை வெளியுலகுக்கு காட்சிப்படுத்தியது. வன்னிலவாழ் மக்களின் வாழ்வியல் அவலங்களை வெளிச்சம், சுதந்திரப்பறவை, எரிமலை, ஈழநாதம் (வெள்ளி வாரமலர்) போன்ற சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்த அம்புலி, ஆதிலட்சுமி சிவகுமார், கஸ்தூரி, மலைமகள், தமிழவள், தமிழ்க்கவி, சுதாமதி, ஓளவை, நாமகள், தூயவள், செந்தணல், பிரேமினி சுந்தரலிங்கம், மன்னார் ரூபி மாக்கிரெட், சோழநிலா, அலைஇசை போன்றோரின் கவிதைகள் வெளிப்படுத்தி நின்றன. 1990 அக்டோபர் 30ஆம் திகதி விடுதலைப் புலிகளால் கட்டாய வெளியேற்றத்துக்கு பலியாகி அகதியாக்கப்பட்டு முகாம்களில் வாடிய பெண்களின் நரக வாழ்வை ஜன்சி கபூரின் யுத்தம்' கவிதை எடுத்துரைக்கிறது.

'நிமிடங்களை யுகங்களாக மாற்றிய யுத்தம்
உன்னை
வாசித்துச் சென்றதில் வலியுடன்
வீழ்ந்து கிடக்கின்றாய் அகதியாக'

தோட்டங்கள், தோப்புகள் எல்லாம் இராணுவச் சாவடிகளாய் மாறிப் போன நிலையில் அலைந்துலவும் மக்களின் துயர் படிந்த வாழ்க்கைநிலையை மாதுமையின் 'என் தேசத்தில் நான் - சிறிய இடைவேளைக்குப் பின்னர்' என்ற கவிதை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

'பனம் பழங்கள் / பொறுக்கிய /
தோப்புக்கள் எல்லாம் /
வெறுமையாய் திரும்ப பார்க்கிறேன் /
அவை / சோதனைச் சாவடிகளை /
அலங்கரித்திருந்தன /
சந்தேக துன்புறுத்தல்களினால் /
அடையாளங்களை / மூடிக் கொள்கிறேன்.. /
அடையாளஅட்டை மட்டும் /
விடாப்பிடியாய் பிறந்த இடம் : இணுவில் /
எனக் காட்டுகிறது. தினம் விரும்பும் /
என் துறைமுகச் சாலைகள் /
இன்று / முட்கம்பி வேலிக்குள் /
மனது மட்டும் / அதை ஊடறுத்துப் /
பார்த்து காயம் பட்டுக் கொள்கிறது'

காதலன் வரவுக்காய் காத்திருக்கும் பெண்மையின் இருப்பையும் போர்ச் சூழல் ஏற்படுத்தும் நிலையில்லா வாழ்வையும் தாய்மையின் பூரிப்பையும் கொடுமை கண்டு பொங்கும் பெண்மையின் சீற்றத்தையும் ஆற்றாமையையும் ஓளவையின் கவிதைகள்

வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. ஈழப்போராட்டம் ஏற்படுத்திய அழியாத வடுக்களையும் போராட மறந்த சூழலில் சகோதரப்படுகொலைகளால் விளைந்த துயரத்தையும் ஒளவையின் 'எதை நினைந்தமுவதும் சாத்தியமில்லை' தொகுப்பு எடுத்துரைக்கிறது.

'இதயத்தை இரும்பாக்கி / மூளையைத் துவக்காக்கி /
நண்பனை பகைவனாக்கி / என்னிடம் திரும்பினான் /
இராணுவ வீரனாய் என் முன் நின்றான் /
என் மகன் /
ஊட்டி வளர்த்த அன்பும் நேசமும் /
ஆழப்புதை ஆடித்தான் போனேன் /
நண்பனைச் சுட்டுவிட்டு வந்து /
வீரம் பேசினான் / தியாகம் பற்றி / ஆயுதம் பற்றி /
எல்லைப் புறமக்களைக் கொல்வதைப்பற்றி /
நிறையவே பேசினான் /
இப்போது நான் மௌனமாக இருந்தேன் /
மனிதர்கள் பற்றி / விடுதலை பற்றி /
மறந்தே போனான் / இப்போது நான் /
தாயாக இருத்தல் முடியாது /
என்றே தோன்றுகிறது. / துரோகி /
என்று என்னையே புதைப்பானோ / ஒரு நாள்'

போராட்டமும் மக்கள் குறித்த மதிப்பீடுகளும் குறைந்து போன நிலையில் தலைமைகளுக்கான போராட்டமாக இறுதிப் போர் வடிவம் பெற்ற சூழலில் ஒளவையின் இக்கவிதை காலம் போதித்த உண்மைகளைப் பட்டவர்த்தனமாக நமக்கு வெளிச்சம் போட்டுக்காட்டுகிறது.

ஒளவையைப் போலவே ஆழியாளின் நெடுமரங்களாய் வாழ்தல் தொகுப்பில் இடம்பெறும் கவிதைகளும் போரையும் விடுதலையின் பெயரால் நிகழ்த்தப்பட்ட படுகொலைகளையும் கண்டிக்கின்றன. இனப்பேரழிவின் எச்சத்தில் ஊற்றெடுக்கும் இக்கவிதைகள் தலைமுறை வாழ்வின் நெடுந்துயரைப் பாடிநிற்கின்றன.

எந்தக் கடற்கரை
அழகு அற்றிருக்கிறது
எந்தக் கடல்
அலைகள் இன்றித் தவழ்கிறது-
சிறுபறவைகளின்
செட்டைச் சிறகடிப்பிழந்து புலர்கிறது
உவர்ப்பை எந்த மாகடல்
மறந்து போயிருக்கிறது
எந்தத் தாய்
தன் குழந்தைகளை

66

ஈழத்தில் நவீன கவிதையின் வளர்ச்சிக்கு தமிழ் முஸ்லிம் கவிஞர்கள் ஆற்றிய பங்களிப்பு அளப்பெரியது. வினைத்திறனும் விளைதிறனும் உள்ள இவ்வளி விரிபரப்புகளைக் கொண்டது. அதிகாரங்கள் புறகணிக்கப்பட்டநிலையில் சிங்கள, தமிழ் தீவிரவாதங்களால் பாதிக்கப்பட்ட இவர்கள் தம் உணர்வுகளைக் கவிதைகளால் ஆற்றுப்படுத்தினர்.

99

போருக்காகப் பெற்றெடுக்கிறாள்

விடுதலையின் பெயரால் நாட்டுக்கு ஒருவர் என்ற அடிப்படையில் பிடித்துச் செல்லப்பட்டு களத்தில் பலியிடப்பட்ட முகந்தெரியாத அப்பாவிச் சிறுவர்களின் உரிமைக் குரலாய் இக்கவிதை ஒலிக்கிறது. ஆழியாளின் 'பின்னைய வாசிப்பு' கவிதை ஒன்றுக்குப் பின்னால் பிறிதொன்று இருக்கும் என்பதை கூறும் அதேவேளை இறைவனின் கணக்கு எப்போதும் தவறுவதில்லை என்பதையும் நினைவூட்டிச் செல்கிறது. அதேசமயம் 'புதியதோர் உலகம்' நாவலை எழுதிய நோபேட்டையும் 'முறிந்த பனை' ஆசிரியர்களுள் ஒருவரான ராஜினி திராணகமவின் மரணத்தையும் நினைவுகூரும் இக்கவிதை துரோகங்களின் பின்னால் ஒளிந்திருக்கும் வன்மத்தையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

சொந்த மண்ணில் இருந்து வேரிழந்து ஏதிலியாய் நாடிழந்து அந்தரித்து வாழும் பெண்ணின் தார்மீகக்குரலை 'சாவுகளால் பிரபலமான ஊர்', 'இருள் மிதக்கும் பொய்கை' தொகுப்புகளினூடாக வெளிப்படுத்திய தர்மினி தொண்ணூறுகளில் எழுத ஆரம்பித்தவர். யுத்த சூழலில், புலம்பெயர் வாழ்வில் பெண்ணானவள் எதிர்கொண்ட நெருக்கடியான தருணங்களைப் பேசும் இக்கவிதைகள் போரின் கசப்பான பக்கங்களை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. போரின் ஆறா ரணங்களைப் பாடும் இக்கவிதைகள் ஆணாதிக்கத்துக்கு எதிரான குரலாகவும் ஒலிக்கிறது. யுத்த சூழலில் இடம்பெயர்ந்து அகதியாகப் புலம்பெயர் தேசத்தில் வாழநேர்ந்த கணத்தில்

பெண் எதிர்கொண்ட அனுபவங்களின் அகதரிசனத்தை, பெண்ணின் உளநெருக்கீடுகளை 'அயலாள் தர்மினி கவிதைகள்' தொகுப்பில் நுண்ணுணறிவின் மென்தடத்தில் வெளிப்படுத்துகிறார். பெண்ணிருப்பின் அடையாளத்தை பெண்ணின் அந்தரித்து திரியும் அவல வாழ்வின் நிகழ் தருணங்களை வெளிப்படுத்தி நிற்கும் தர்மினியின் கவிதைகள் பெண்ணின் சுயம் சார்ந்த தேடலாகவும் வாழ்வோடு இணைந்த உணர்வின் கலவையாகவும் அமைகின்றன.

பெண்ணெழுத்துக்கள் பரவலாக அறியப்படாத சூழலில் விடுதலைபற்றிய பிரக்ஞையுடனும் வேட்கையுடனும் எழுத வந்தவர்களுள் முக்கியமானவர் ஊர்வசி. இவருடைய 'இன்னும் வராத சேதி' என்ற தொகுப்பு காதலின் வெம்மையையும் காத்திருப்புகளின் வலியையும் போதித்துச் செல்கின்றன. எளிமையான புழங்கு சொற்களில் வெளிப்படும் இவரது கவிதைகள் உணர்ச்சியும் செறிவடர்த்தியும் நிறைந்தவை. இராணுவ ஆக்கிரமிப்புக்குள் வாழும் பெண்ணினுடைய அந்தரிப்புக்களையும் போர்காலத்தில் மக்கள் எதிர்நோக்கிய காலத்துயரையும் இவருடைய கவிதைகளில் காணலாம். சிறையதிகாரிக்கு ஒரு விண்ணப்பம் என்ற கவிதை கடும் சித்திரவதைக்குள்ளாக்கப்பட்டு சிறையில் பயங்கரவாதி என முத்திரை குத்தப்பட்டு அடைக்கப்பட்ட ஒருவர் தான் வாழும் உலகில் மனிதர்களையும் இயற்கையையும் ரசிப்பதற்காக சிறையறையில் ஒரு சாளரம் ஒன்று வேண்டுமென்பதை பதிவு செய்கிறது.

ஆண்களால் பெண்ணுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதிகளைக் கண்டு குமுறும் பெண்ணின் உள்ளுணர்வுகளின் வெளிப்பாடுகளை தில்லையின் 'விடாய்'த் தொகுதியினுள் காணலாம். ஆண்களால் கட்டமைக்கப்பட்ட பண்பாட்டுச் சூழலில் பெண் எதிர்நோக்கும் வன்முறைகள், பாலியல் துன்புறுத்தல்கள், சமத்துவமின்மை முதலானவற்றால் பெண் எதிர்நோக்கும் நெருக்கடிகளை இத்தொகுப்பு பேசுகிறது. மட்டக்களப்பில் போடிமார்களின் அதிகார வன்முறைக்கு இழக்காகும் அடிமைகளின் வாழ்வை கோடிட்டுக் காட்டும் 'எச்சிலில் உயிர்க்கும் போடி', ஆத்தையின் அதிகார வன்முறைக்கு கட்டுபட்டு கால் வயிறு சோற்றுக்கும் கஞ்சிக்கும் அலையும் பெண்ணின் துயரைப்பாடும் 'குமர்', அப்பாவி பெண்களின் வாழ்வை சூரையாடும் ஆண்மையின் வக்கிரத்தை வெளிப்படுத்தும் 'மின்னொளி', தாயை இழந்து தந்தையை இழந்து சமூகத்தால் வஞ்சிக்கப்பட்ட பெண்ணின் வாழ்வைச் சித்திரிக்கும் 'சாணக்கூரை' முதலான கவிதைகள்

கிழக்கிலங்கையின் கிராமப் புறங்களில் நிகழும் வன்முறைகளைப் பேசுகின்றன. ஈழத்து தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் தில்லையின் கவிதைகள் தனிமுத்திரை பதிக்கின்றன.

தில்லையைப் போல் மனிதர்கள் மத்தியில் நிகழ்த்திக் காட்ட முடியா பெண்மையின் இருப்பையும் அடக்குமுறைக்கு எதிராக ஒங்கி ஒலிக்கும் பெண்மையின் தீரத்தையும் உணர்வின் தகிப்பில் வெளிப்படுத்தும் தொகுப்பே அம்பிகை பஞ்சலிங்கத்தின் அநேகி. உணர்வின் ஊற்றில் பெண்ணுக்குள் நிகழும் மாற்றங்களை ஒடுக்குமுறை கண்டு பொங்கி எழும் பெண்ணின் இருப்புக்களை இத்தொகுதி வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

ஊர்வசி, ஓளவையின் கவிதைகளில் பெண்ணின் வேட்கையாய் தவிப்பாய் நிலைபெறும் காதல் றஞ்சினி, தானியா, தில்லை முதலானவரின் கவிதைகளிலும் மென்னுணர்வுத் தளத்தில் வெளியிடப்படுகிறது. தனிமையின் வெம்கொடுமையால் ஏமாற்றங்களால் அல்லற்படும் பெண்ணின் உள்ளத்தையும் இரவின் தகிப்பில் ஆழ்ந்த நேசத்தால் நிராதரவற்றுத் தவிக்கும் பெண்ணின் துயரத்தையும், அன்பின் எச்சமாய் நினைவின் நிமித்தம் விளையும் ஏகாந்தத்தையும் தான்யாவின் 'சாகசக்காரி பற்றியவை' தொகுப்பில் காணலாம்.

ஈழத்துக் கவிதை இலக்கியத்துக்கு முஸ்லிம் பெண்கள் ஆற்றிய பணிகள் அளப்பெரியது. சொல்லாத சேதிகள் தொகுப்பின் வாயிலாக அறியப்பட்ட மசூரா ஏ மஜீதின் கவிதைகள் பெண்விடுதலைக்கான குரலாக ஒலித்தது. சமூகக் கட்டுமானங்களுக்குள் இருந்து மீள முடியாத குரலாக அவரின் குரல் ஒலித்தது. இவரைத் தொடர்ந்து விலங்கிடப்பட்ட மானிடம் கவிதைத் தொகுப்பின் வாயிலாக அறியப்பட்டவர் சுல்பிகா. பெண்மையின் இருப்பையும் மானிடத்தின் நேசிப்பையும் இவரின் கவிதைகளில் காணலாம். மானிடம் சகல தளைகளில் இருந்தும் அடக்கு முறைகளில் இருந்தும் விடுபட்டு உயிர்த்தெழவேண்டும் என்ற நோக்கில் எழுதப்பட்ட கவிதைகளாக இக்கவிதைகள் காணப்படுகின்றன. சுல்பிகா போல் ஈழத்து நவீன கவிதைக்கு அரஃபா நூர்தீன், கலைமகள் ஹிதாயா, மஸீஹா புன்னியாமீன், புஸல்லாவை இஸ்மாலிக்கா, கெக்கிராவசுஹானா, இஸ்லாமியச் செல்வி, மரினா இல்யாஸ், மஸாஹிரா பாயிஸ், முகைசிறா முகைடீன், றபீக்கா, சம்சுனா என பலரும் நவீன கவிதைக்குப் பங்களிப்புச் செய்தனர். சிந்தாமணி இதழில் அன்னை என்ற கவிதையுடன் இலக்கிய உலகுக்கு அறிமுகமான கலைமகள் ஹிதாயா தேன் மலர்கள், நாளையும் வரும் தொகுப்புக்களின்

ஊடாகவும் நன்கு அறியப்பட்டவர். இரட்டைத் தாயின் ஒற்றைக் குழந்தை என்ற தொகுப்பைக் கவிஞர் மஸீதா புன்னியாமினுடன் இணைந்து 2000 ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டார். அம்பாறை மாவட்ட சம்மாந்துறை எழுத்தாளரான சம்சுனா ஆதம்பாவா உள் பெயர் குறிக்கும் எழுத்துக்களில் கவிதை தொகுப்பின் வாயிலாக அறியப்பட்டவர். மாணவரின் கல்வியில் அக்கறை கொண்ட இவர் அவர்களின் உள்ளத்தை கவிதையாக வடித்தவர். சிறுகதை ஆசிரியராகவும் மொழிபெயர்ப்பாளராகவும் அறியப்பட்ட லீனா ஏ ஹக் 'வீசுக் புயலே' என்ற கவிதைத் தொகுதிக்குச் சொந்தக்காரர். இருபத்திரண்டு கவிதைகளைத் தாங்கி வெளிவந்த இத்தொகுப்பு போரினாலும் இனவன்முறையாலும் ஆணாதிக்கப் போக்கினாலும் நலிவுற்ற பெண்ணின் குரலாக ஒலிக்கிறது. சிறியதும் பெரியதுமான 84 கவிதைகளைத் தாங்கி வெளிவந்த தொகுப்பே எஸ்.ஏ. இஸ்மத் பாத்திமாவின் இரண்டும் ஒன்று கவிதைத் தொகுப்பு. சமூக அக்கறையோடு எழுதப்பட்ட இவருடைய கவிதைகள் எளிமையானவை. பெண்மையின் எழிலையும் மக்களை நேசிக்கும் மனிதாபிமானத்தையும் மார்க்கப்பற்றையும் தாய்மையின் தியாகத்தையும் இவருடைய கவிதைகளில் காணலாம்.

'வற்றாத ஈரம்', 'சதுப்பு நிலக் கொக்கின் கால்கள்' முதலான தொகுப்புகளின் ஊடாகப் பரவலாக அறியப்பட்டவர் சித்தி றபீக்கா பாயிஸ். இவரின் கவிதைகள் மனித வாழ்வையும் அதனுடைய சாரலையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. இன்றைய உலகில் குழந்தைகள் அனுபவிக்கின்ற கஷ்டங்களையும் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் இவரின் 'தந்தையின் மடல்', 'பளிங்குவீட்டின் தூசி', 'எனதுநாள்', 'எனது இரவின் அம்மா' முதலான தொகுப்புகள் பேசுகின்றன. தான் வாழும் சமூகத்தின் அசைவுகளை இக்கவிதைகள் உணர்வுபூர்வமாக எடுத்துரைக்கிறது.

இஸ்ஸத் ரீஹானா முஹம்மட் அஸீம் என்ற இயற்பெயர் கொண்ட அனார் 1990களில் எழுத்துலகில் பிரிவேசித்தார். இவருடைய முதற்தொகுப்பு 'ஓவியம் வரையாத தூரிகை' என்ற பெயரில் 2004இல் வெளிவந்து இலங்கை அரசின் உயர் விருதான சாகித்தியமண்டல விருதினையும் பெற்றது. இதனைத் தொடர்ந்து எனக்குக் கவிதை முகம் (2007), உடல் பச்சை வானம் (2009), பெருங்கடல் போடுகிறேன் (2013), ஜின்னின் இரு தோகை (2017) என ஐந்து தொகுதிகள் வெளிவந்துள்ளன. 'ஓவியம் வரையாத தூரிகை', 'எனக்குக் கவிதை முகம்' ஆகிய இரு தொகுப்புகளும் பெண்சார்ந்த தன்னுணர்வுகளை எளிமையான மொழிநடையில்

வெளிப்படுத்தி நின்றவை. இறுக்கமான சமூக மரபுக்குள் கட்டுண்டு வாழும் பெண்ணின் உணர்வுச்சிதறல்களை மென்னுணர்வுத் தளத்தில் வெளிப்படுத்தும் இக்கவிதைகள் பெண் அடக்குமுறைக்கு எதிரான குரலாக ஒலிக்கிறது. பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமான் அவர்கள் கூறுவது போல் அத்தொகுப்புகளில் 'நிருபரின் அறிக்கை', 'முந்திரிமரத்தில் மழைத்துளிகள்', 'சுலைஹா' முதலான சிறந்த கவிதைகளைத் தந்திருந்தார்.

'அவன் நிறங்களாலானவன் என்பது எனக்கு மட்டுமே தெரிந்திருந்தது காலை ஒளி
மாவிலைத் தளிர்களில் மினுங்கும் நிறம் கடைசிச் சொட்டு மதுத்துளியின் ருசி அவனுடைய சொற்களுக்கு
இதமும் புதிரும் பூசிடும் இருள் பிரியா வைகறை மெல்லப் பதுங்குகிறது
தாபம் துளிர்ந்திடும் அவனுடைய கருநிற விழிகளுடன் அறையில் உயிருடன் அவிந்து
மெழுகு உருகித் தீர அணைந்து போன கடரின்
சாம்பல் நிறப் புகை காற்றில் கீறும்
என் இறுதிச் சொற்கள்'

காதல் கொண்ட ஒருவனை நினைத்து வாடும் உணர்வுக் கோலங்களை இக்கவிதை மென்னுணர்வுத் தளத்தில் பதிவு செய்கிறது. ஆன்மாவைப் பிரதிபலிக்கும் அனுபவமொழி இக்கவிதையில் நுண்மையாகப் புலப்படுகிறது. எளிதில் பொருள் விளங்கமுடியா இருண்மைநிலையில் எழுதப்பட்ட 'பெருங்கடல் போடுகிறேன்', 'ஜின்னின் இரு தோகை' தொகுப்புகளும் அனார் இலக்கியவுலகில் தன்னைத் தக்க வைப்பதற்காக எழுதப்பட்ட தொகுப்புகள் ஆகும். வாசிப்பின் நீட்சியைக்கோரும் வகையில் சொற்களைக் களைத்துப் போட்டு தொடர்பற்ற சொல்லாடல் வாயிலாக கவிதையை இணைத்துக் கற்பிதங்களுடன் கவிதையை ஆக்கிச் செல்லும் அனாரின் இன்றைய கவிதைகள் வாசகனுக்கு நெருக்கமற்றவை. புதிய சிந்தனைகளை நவீன மொழியில் வெளிப்படுத்திய அனார். அத்த படிமங்களுக்கடாகக் கட்டமையும் மீள்வாசிப்பைக் கோரும் இருண்மைக் கவிதைகளையும் எழுதியவர். அனாரின் மையமற்றுச் சுழலும் சொற்கள் பொருட் புலப்பாட்டில் இருந்து விலகிச் செல்கின்றன. அனாரின் பிற்காலக் கவிதைகளில் இப்போக்கே காணப்படுகின்றன. இவ்வியங்கியல் தன்மை தொடருமானால் அனார் ஈழத்துக் கவிதை இயக்கத்தில்

இருந்து ஓரங்கட்டப்படுவார்.

பெண்ணுடல், பெண்மொழி என்னும் கருத்துருவங்கள் வலுவடைந்த இன்றைய நிலையில் நுட்பமான வார்த்தைப் படிமங்களை உள்வாங்கி அனுபவ உலகத்தைக் காட்சிப்படுத்தும் ஃபஹீமா ஜஹானின் கவிதைகள் செறிவடர்த்தி கொண்டவை. இக்கவிதைகள் முஸ்லீம் - தமிழ் இனத்துவத்தின் உறவுப் பாலமாகவும் அமைபவை. 'ஒரு கடல் நீருற்றி', 'ஆதித்துயர்', 'அபராதி' தொகுப்புக்களின் வாயிலாக அறியப்பட்ட ஃபஹீமா ஜஹானின் கவிதைகள் பெண்அடக்குமுறைக்கு எதிரான தார்மீகக் குரலாக ஒலிக்கிறது. பெண்அடக்குமுறைக்கெதிரான கோபம், தமிழ்த்தேசியத்தின்பாற் கொண்ட ஈர்ப்பு, அன்பு, பாசம், சமத்துவம் என விரியும் ஃபஹீமா ஜஹானின் கவிதை மொழி நேரடியானவை.

'மழை கசிந்து கொண்டிருக்கும்
இருள் தேங்கிய அதிகாலையில்
உங்கள் நினைவுக் குறிப்புக்களைப்
புரட்டிக் கொண்டிருக்கிறேன்
பிசுபிசுக்கும் புல்வெளியில்
வேர்களிடையே தேங்கிக் கிடக்கிறது
நேற்றைய பெரு மழை'

உணர்வின் பிரவாகத்தில் உயிர் பெறும் வார்த்தைகள் இக்கவிதையில் இயற்கையோடு ஒட்டிய படிமங்களாய் விரிகின்றன. ஃபஹீமா ஜகான் தமிழருக்கெதிரான ஒடுக்குமுறை கண்டு கொதித்தவர். தமிழ்ப் போராளிகளின் வாழ்க்கையை அவர்கள் எதிர் கொண்ட சிக்கல்களைத் தன் கவிதைகளில் பதிவு செய்தவர். உயிர்க்கொடை நல்கும் போராளியின் வாழ்வை 'ஒருகடல் நீருற்றி' கவிதையின் ஊடாக முன்வைத்தவர்.

அலையெழுப்பும் கடல் பரப்பினில் /
உனக்கான பணி முடிக்கவென /
விடை பெற்றுப் போனாய் /
வாழ்த்துச் சொல்ல வாயெழுவமில்லை /
ஆரத்தழுவிட / நீ விரும்பவுமில்லை /
வெளியே பெய்த மழை என் கன்னங்களில் வழிந்தோட /
மழைப்புகாரினூடே மறைந்து போனாய் /
திரைகடல் சென்று திரவியமானாய் /
ஆழிப்பரப்பெங்கும் ஊழித்தீ எழுந்து தணிந்தது - நீ /
திரும்பி வரவே இல்லை /
இன்று வீரர்கள் துயிலும் சமாதிகள் மீது /
காலத்துயரின் பெருமௌனம் கவிழ்ந்துள்ளது /

சமுத்திரத்தையே சமாதியாகக் கொண்டவனே ! /

இங்கு ஏதுமற்ற உன் கல்லறையில் /
ஒரு கடல் நீருற்றி நிரம்பிடவோ..."

தொண்ணூறுகளின் நடுப்பகுதியிலிருந்து கவிதைகளை எழுதிவரும் நஜீபாறுபி எனப்படும் பெண்ணியா 'என் கவிதைக்கு எதிர்த்தல் என்று தலைப்புவை' மற்றும் 'இது நதியின் நாள்' ஆகிய இரண்டு கவிதைத் தொகுப்புக்களின் வாயிலாக அறியப்பட்டவர். ஆணாதிக்க எதிர்ப்பு, பண்பாட்டு ஒடுக்குமுறை, காதல் என விரியும் பெண்ணியாவின் கவிதைகள் பால்நிலை அசமத்துவத்தை விபரிப்பனவாகக் காணப்படுகின்றன. குடும்பச் சூழலில் பெண்ணானவள் பண்பாட்டின் அடிப்படையில் ஆண்களால் நசுக்கப்படுவதையும் அதே சமயம் பெண்களின் உணர்வுகள் மதிக்கப்படவேண்டிய அவசியத்தையும் இவரின் கவிதைகள் விளக்கிநிற்கின்றன.

'எப்போது
எனக்கும் என் தாய்க்கும்
என் சகோதரிக்கும்
உன் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுதலை
எத்தனை தடவைகள்
என்னுடன் என் தலையணைகள் அழுதிருக்கும்
இருட்டில் நான் விடுகிற
ஒவ்வொரு துளிக்கண்ணீரும்
உன்னை நோக்கி
என்னால் விடப்படுகின்ற சாபங்களாக
இருக்கும்'

பெண்கள் போகப்பொருளாகவும் ஆண்களின் இச்சைக்கு கட்டுண்டவராகவும் இருப்பதை பெண்ணியாவின் 'வேட்டைக்காரன்', 'சூன்யக்காரி', 'ஆணிவேரின் மரபணுக்கள்', 'இரவுநேரத் தொழிலாளி', 'ஈனம்' முதலான கவிதைகள் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. அடிமைத்தனத்தின் ஆணிவேரை அறியாது அதற்குள் சிக்குண்டு கிடக்கும் பெண்மையையும் ஆணாதிக்கத்துக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் பெண்நிலைவாதத்தின் தன்மையையும் இவரின் கவிதை வழி தரிசிக்கலாம்.

தீவிர சமூகச் செயற்பாட்டாளராகவும் துணிச்சல்மிக்க பெண்ணியவாதியாகவும் இயங்கும் ஸர்மிளா ஸெய்யித், கவிதைகளின் வழி சமூகம், மதம், அரசியல் வழி ஒடுக்கப்படும் மக்களுக்காகக் குரல் கொடுக்கிறார். ஆணாதிக்க அதிகார முரண்பாடுகளால் கட்டமைக்கப்பட்ட சமூகத்தில் முஸ்லிம் பெண் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளை 'எதிர் திசையிலான

காற்று', 'ஒரு பாடலை எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன்' கவிதைகளும் குடும்பத்தில் பெண்ணுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமையை 'அலுக்கோசு' என்னும் கவிதையும் உணர்வின் பிரவாகத்தில் எழும் வேட்கையை 'முதல் காமம்' கவிதையும் இயற்கையோடு ஒட்டிய ஏறாவூர் கிராமத்தின் புராதன அழகை 'புராதன ஊர்' கவிதையும் எடுத்துரைக்கின்றன.

'மின்மினி' மற்றும் 'மின்ஹா' என்ற புனைபெயரில் எழுதி வரும் பாத்திமா மின்ஹா அந்தரமான வாழ்வின் அறியப்படாத இரகசியங்களை மனத்தில் ஏற்படும் சிறுசலனங்களை மௌனங்களை 'நாங்கூழ்' தொகுப்பில் வெளிப்படுத்தியவர். மென்னுணர்வின் கீற்றில் துளிர்க்கும் மின்ஹாவின் கவிதைகள் இயற்கையை படிமங்களாகவும் குறியீடுகளாகவும் கொண்டியங்குகின்றன. அறிவின் வீச்சில் பொருண்மை சார் எல்லைகளை விரிவுபடுத்தும் இக்கவிதைகள் மனித மனத்தின் வெறுப்பு, ஏக்கம், பழிப்பு, பாசம் சலிப்பு முதலான உள்ளுணர்வுகளை கோடிட்டுக் காட்டுகின்றன. பின்நவீனத்துவ மொழிக்கட்டுமானத்தில் இயங்கும் இக்கவிதைகள் சமான்ய வாசகனுக்கு எட்டாதவை.

'உழுது தவாளிப்புற்ற நிலத்தின் வரிக் கோடுகளை விரலால் /
கலைத்துவிடுகின்றேன். /
முனைதகவறும் வித்தின் கண்கள் புலர்கின்றன /
அள்ளிவீசிப்பரப்பில் /
கிளைக்கின்றது தளிர்வோர். /
தாகம் மேலிட்ட கொக்கின் ஒற்றைக்காலில் தகிக்கிறது
வெய்யில் முறிந்து / கசிந்த நீர்த்தடாகம் /
காற்றில் தலைவருடுகிறது நுண்அலை /
புதுப்பிக்கப்பட்ட நீற்றுமணலில் பொங்கும்
நீர்க்கொப்புளங்கள் /
நண்டின் விரல் பற்றும் எண்புள்ளிகளில் தோய்கிறது ஈரம்

ஈழத்தில் நவீன கவிதையின் வளர்ச்சிக்கு தமிழ் முஸ்லிம் கவிஞர்கள் ஆற்றிய பங்களிப்பு அளப்பரியது. வினைத் திறனும் விளைதிறனும் உள்ள இவ்வெளி விரிபரப்புகளைக் கொண்டது. அதிகாரங்கள் புறக்கணிக்கப்பட்ட நிலையில் சிங்கள, தமிழ் தீவிரவாதங்களால் பாதிக்கப்பட்ட இவர்கள் தம் உணர்வுகளைக் கவிதைகளால் ஆற்றுப்படுத்தினர். உணர்வும் உயிர்ப்பும் கொண்ட எதிர்நிலைக்கவிதைகளை சோலைக்கிளி, ஓட்டமாவடி அறபாத், என்.ஆத்மா, ஏ.ஜி.எம்.ஸதக்கா, அஸ்ரஃப் சிறாப்தீன், றஸ்மி, அனார், அலறி, இளைய அப்துல்லாஹ், முல்லை முஸ்ரிபா, நவாஸ் செளபி,

றியாஸ் குரானா, எஸ். நளீம், பஹீமா ஜஹான், ஜிஃப்ரி ஹாஸன், மருதமுனை விஜிலி, ஏ.எம். குர்ஷித், கிண்ணியா ஏ.நஸ்புள்ளாஹ், கிண்ணியா சபருள்ளாஹ் முதலான பலர் எழுதினர். விளிம்புநிலை மக்களுக்கான கதையாடலை நவீன கவிதையாக உருப்படுத்தியவர் மஜீத். நவீன மொழியாடல்களின் வாயிலாக இருண்மைத் தன்மை கொண்ட கவிதைகளை எழுதினார். செறிவிறுக்கமும் சொல்வீச்சும் கொண்டு முடிவுக்கும் முடிவின்மைக்கும் இடையில் இக்கவிதைகள் பயணித்தன. 'ஒரு இலையின் மரணம்', 'சுள்ளிக்காடும் செம்பொடையனும்', 'கதை ஆண்டி', 'புலி பாய்ந்த போது', 'இரவுகள் கோடையில் அலைந்தன', 'மஜீத் கவிதைகள்', 'யாரோ ஒருத்தியின் டைரி' முதலான மஜீத்தின் பிரதிகள் மொழியின் நிகழ்புலத்தில் இயங்கின. பேரினவாதத்தின் பிடிக்குள் சிக்குண்டு சிதைந்து போன அப்பாவி மக்களின் வாழ்க்கையை அனுபவங்களைச் சித்திரிக்கும் மஜீத்தின் கவிதைகள் தம் பூர்வீக நிலங்களில் கூட ஒன்றிணைந்து வாழ முடியாது ஏதிலிகளாக வாழும் மக்களின் துயரைப் பேசின. மஜீதின் 'புலிகள் பாய்ந்த போது இரவுகள் கோடையில் அலைந்தன' எனும் கவிதைப் பிரதி இரு பெரும்பான்மைத் தேசியங்களால் தொடர்ந்தும் வேட்டையாடப்பட்டு வரும் சிறுபான்மை முஸ்லிம் சமூகத்தின் துயரைப் பாடுகிறது.

நான்கு தசாப்தங்களாகக் கவிதையுலகில் தொடர்ந்து இயங்கி வரும் ஆளுமைகளில் ஒருவர் பாலமுனை பாறுக். முற்போக்கு சிந்தனையும் சமூக உணர்வும் மிக்கவரான பாலமுனை பாறுக் 'பதம்', 'சந்தனப்பொய்கை' கவிதைத் தொகுப்புக்களைத் தந்தவர். ஆ.மு.ஷரிப்புத்தீன், அன்புமுகையதீன் முதலானவர்களைப் போல் மதப்பற்றையும் இறைநேசத்தையும் தம் கவிதைகளில் எளிமையாக வெளிப்படுத்தியவர். மதவிழுமியங்களுக்கும் சமூகநடைமுறைகளுக்கும் இடையில் ஏற்படும் முரண்பாடுகளைத் தம் கவிதைகளில் ஆழமாக வெளிப்படுத்தியவர். கொந்தளிப்பு, தோட்டுப்பாய் மூத்தம்மா காவியங்களின் ஊடாக பாரம்பரியமாக கிழக்கு மாகாணத்தில் வாழ்ந்து வரும் முஸ்லிம் மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளை ஒலுவில் கிராமத்தில் அவர்கள் எதிர் கொண்ட கொந்தளிப்பான தருணங்களையும் காட்சிப்படுத்தியவர். இவ்விரு காவியங்களுக்காக இருமுறை அரச சாகித்திய விருதைப் பெற்றவர். இவருடைய 'எஞ்சியிருந்த பிரார்த்தனையோடு' காவியம் கடந்த முப்பது ஆண்டுகளில் இலங்கையில் நிலவிய இனமுரண்பாடுகளை யுத்த காலங்களில் தமிழ், முஸ்லிம் மக்களுக்கிடையில் ஏற்பட்ட இனவிரிசல்களை இந்திய அமைதிப்படை ஈழத்தில் இருந்த காலப்பகுதிகளில் மக்கள் அனுபவித்தபாடுகளைப்

பாடுகிறது. மஹாகவி உருத்திரமூர்த்தியைப் போல் பாறுக் எழுதிய குறும்பாக்கள் பாலமுனை பாறுக் குறும்பாக்கள் என்ற பெயரில் வெளிவந்தது. எதுகையும் மோனையும் துள்ளி விளையாட இத்தொகுப்பில் தொன்னூறு குறும்பாக்கள் இடம்பெற்றன.

உயிர்தின்னியாக பொழுதுகள் புலரும் வேளையில் முஸ்லிம் மக்களின் காலத்துயரை வெளிப்படுத்திய கவிஞர்களுள் சோலைக்கிளியும் ஒருவர். அதிகாரத்தின் பெயரால் மக்கள் அச்சுறுத்தப்பட்ட நிலையில் சிறுபான்மையினரின் மனத்தில் எழும் அச்சத்தை, நிச்சயமற்ற வாழ்நிலை குறித்த அதிருப்தியை இவருடைய கவிதைகள் வெளிப்படுத்தி நின்றன. சமயம் சார்ந்த பிராந்திய வழக்குகளை கவிதையோடு இணைத்து சமரசம் கண்ட சோலைக்கிளியின் மொழி இலாவகமானது. முரண்நிலைப்பட்ட படிமங்களுக்கூடாகக் கட்டுறும் செறிவுறுக்கம் கொண்ட மொழியை சோலைக்கிளி தம் கவிதைகளில் கையாண்டவர். 'பேய் நெல்லு காத்த வெயில்', 'உயில்', 'இறகு உதிர்ந்த கிராமம்', 'வால் மனிதர்கள்' முதலான கவிதைகள் யுத்த நெருக்கடிக்குள் முகம் கொண்ட அப்பாவி மக்களின் வாழ்வியற் துயரைப் பாடுகின்றன.

படைப்பாளியும் கவிஞரும் மொழிபெயர்ப்பாளரும் ஒளிபரப்பாளருமான அஷ்ரஃப் சிஹாப்தீன் பன்முக ஆளுமைகொண்டவர். கவிதைக்கான சஞ்சிகையான யாத்ராவை வெளிக்கொணர்ந்தவர். ஹாஸ்சியமும் சுவாரசியமும் நிறைந்த கவிதை எழுதியவர். 'காணாமல் போனவர்கள்', 'என்னைத் தீயில் எறிந்தவள்' என்ற இருகவிதை நூல்களைத் தந்தவர். இவரின் ஸெய்த்தூன் கவிதை இன்றளவும் பேசப்படுகின்ற கவிதையாகும். இனந்தெரியாதவர்களால் அழிக்கப்பட்ட சிறுமியின் வாழ்வை இக்கவிதை பேசிச் செல்கிறது. முஸ்லிம் மக்களின் சமூக வாழ்வை, அரசியல் சூழலை, நாட்டில் சிறுபான்மையினர் எதிர்கொள்ளும் நெருக்கடிகளை இவரின் கவிதைகள் பேசின. 'என்னைத் தீயில் எறிந்தவள்' தொகுப்பு முஸ்லிம் அரசியல்வாதிகளின் சந்தர்ப்பவாத அரசியலைத் துகிலுரித்துக் காட்டுவதுடன் முஸ்லிம் காங்கிரஸின் அரசியற்பாதைகளில் ஏற்பட்ட விரிசல்களையும் எடுத்துரைக்கிறது. இவரின் வாக்கு மூலம் கவிதை முஸ்லிம்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து விரட்டப்பட்டதைப் பாடுகிறது. 'நீயும் உன் தேசபக்தியும்' கவிதை 2001 மாவனெல்லையில் ஏற்பட்ட மதக்கலவரத்தை எடுத்துக் கூறுகிறது. சமூகத்தின் மீது இவர் கொண்டுள்ள அக்கறையையும் சிரத்தையையும் இவருடைய கவிதைகளில் காணலாம்.

கடைசி சொட்டு உசிரில், இலை துளிர்ந்து குயில் கூவும் கவிதை தொகுப்பின் ஊடாக கூடிய கவனத்தை பெற்றவர்களுள் ஒருவர் எஸ்.நளீம். அடர்த்தியான படிமங்களை உள்வாங்கித் தர்க்கநிலைக் கவிதைகளை எழுதியவர்.

'ஒரு கூட்டை வரைவது குறித்த எனது பார்வை விசித்திரமானது அதை எங்கிருந்து தொடங்குவது எங்கே முடிப்பது என்பதற்கு அப்பால் மனதின் வரைபடத்தை அதன் வசீகரம் கெடாது எப்படி ஈன்றெடுப்பது என்பதில் எழும் கேள்விகள் வாதப் பிரதி வாதங்கள் சவால்கள் கூடு வரைவது குறித்த எனது கனவையே புறம் தள்ளி விடுகின்றன'

இங்கு முரண் தர்க்கங்களே கவிதையாக உருமாறுகின்றன. ஒவியம் தீட்டுவதற்கு வர்ணங்களைத் தேர்ந்தெடுப்பது போல் நளீம் கையாளும் ஒவ்வொரு சொற்களும் ஆழ் பொருண்மையில் கட்டுண்டவை. சொற்களால் உருப்பெறும் சலனங்களை தர்க்க முரணால் சிதைத்து, பின் சிதைந்த ஒவ்வொரு துண்டுகளையும் அதர்க்கமுறைமையால் வெவ்வேறு இடங்களில் இணைத்து மாறுபட்டு கவிதை சொல்லும் புதிய முறையை கையாள்கிறார் நளீம். இவருடைய 'கல்லுயிர்' கவிதையும் இத்தன்மையிலே கட்டுறுகின்றது.

எங்கள் கல் வலியது
விசாலத்தில் பெரியது
என்றோ அனாதரவாய்ப் போனது
கல் கல்லில்லை
அது உயிரி கல்லுயிரி
நான் கண்டேன் அதில்
பூப்பிடரி சிலிப்பிய சிங்கங்கள் கர்ச்சிக்க
அம்பிரண்டாய்
வேட்டைப் பல்லிளித்த
புலிகள் உறும
கிளிகளும் மைனாக்களும்
இசைத்துக் கூடிக் கும்மாளமிட
நான் கண்டேன்
அது கல்லில்லை.
அன்றில் பல்லுயிர்கள் சங்கமித்த
சரணாலயத்தைக் கண்டேன்

இங்கு முரண்நிலையில் கையாளப்படும் அழகியல் படிமங்கள் கவிதையை உயிர்ப்பார்க்குகின்றன.

தான் வாழ்ந்த மண்ணையும் மக்களின் நடப்பியல் வாழ்வையும் கிராமிய மொழிக்கூடாக வெளிப்படுத்திய முக்கிய தொகுப்புகளில் ஒன்று அஸாறுதீனின் 'பதக்கடச் சாக்கு'. முற்றிலும் கிராமிய பேச்சுமொழியைக் கையாண்டு எழுதப்பட்டு வெளிவந்த முதல் தொகுப்பு என்பதால் வாசகர் கவனத்தைப் பெற்றது. அதிலிருந்து முற்றிலும் விலகி புதிய மொழிதலுக்கூடாக நவீன கவிதைகளையும் தந்தவர் அஸாறுதீன். இவரின் 'சிகத்த இருட்டு' தொகுப்பு இருண்மையின் வெளியில் துலங்கும் சீழ்நிறைந்த மனித வாழ்வை ஆறாக் காயங்களுடனும் ரணங்களுடனும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

சரிநிகர் பத்திரிகைக்கூடாக அறியப்பட்ட என். ஆத்மா இன்றைய ஈழத்துத் தலைமுறை கோடிட்டுக் காட்டும் முக்கிய கவிஞர்களுள் ஒருவர். உணர்வுகளை ஆழமாகத் தொட்டுச் செல்லும் ஆத்மாவின் கவிதைகள் தமிழ் பேரினவாதத்தால் பாதிக்கப்பட்ட அப்பாவி முஸ்லிம்களின் குரலாக ஒலிக்கிறது. உள்ளத்து உணர்வுகள் கிளர்த்தும் மனோநிலையை 'மிக அதிகாலைநீல இருள்' என்னும் தொகுப்பில் அகவய யதார்த்தவாதத்திற்கூடாக நுட்பமாக வெளிப்படுத்தினார். மரணங்களால் அச்சறும் வாழ்வியல் தருணங்களை இடர்மிகுந்த காலப்பகுதியை வரலாறு கண்டிராத அரசியல் படுகொலைகளை பிரக்கை பூர்வமாக இவரின் தொகுப்பு வெளிப்படுத்தி நின்றது. 1990 ஆம் காத்தான்குடி பள்ளிவாசலில் முஸ்லிம்கள் மீது நடத்தப்பட்ட கொடுமான தாக்குதலை வன்மையாகக் கண்டிக்கும் ஆத்மாவின் 'செங்கோல் = சிவப்பு + கோல்' அரசியல் முரணுக்கூடாகத் தன்னை முன்மொழிகிறது.

'இருத்தலுக்கான அழைப்பு', 'அவாவுறும் நிலம்', 'சொல்லில் உறைந்து போதல்', 'எஞ்சியிருக்கும் சிறகுகளால் பறத்தல்', 'வரைபடமற்றவர்களின் காலடி' ஆகிய தொகுப்புக்களின் மூலம் அறியப்பட்டவர் முல்லை முஸ்ரிபா. சொந்த பூமிக்குச் செல்ல முடியா ஏக்கத்தையும் மனத்தவிப்பையும் வெளிப்படுத்தும் முல்லை முஸ்ரிபாவின் கவிதைகள் மக்கள் அன்றாட வாழ்வில் எதிர்கொள்ளும் நெருக்கடிகளைப் பேசுவவை. நிலத்தை அவாவி நிற்கும் உள்ளத்தையும் மெய் வருத்தம் பாராமல் பொருட்களை கூவி விற்கும் வியாபாரியையும் இரத்தக் கறை படிந்த

இலங்கை தேசத்தின் வரலாற்றுப் பக்கங்களையும் எதிரியை மன்னித்து ஏற்றுக் கொள்ளும் மனிதாபிமானத்தையும் இவருடைய கவிதைகளில் காணலாம். வரலாற்றின் கறை படிந்த பக்கங்களை நுண்ணுணர்வின் தடத்தில் வெளிப்படுத்தும் முல்லை முஸ்ரிபாவின் சொற்கள் ஆழமானவை.

ஆஸாத் எம்.ஹானிபா 'ஆத்மாவின் புண்', 'பிரேத பரிசோதனைகள்', 'தம்பியார்' முதலான கவிதைத் தொகுப்புகள் வெளிவந்த நிலையிலும் பெரிதும் அறியப்படாதவர். இவருடைய தம்பியார் தொகுப்பு இனவன்முறையால் உயிர்நீத்த அனைத்து இனமக்களுக்கும் சமர்ப்பணம் செய்யப்பட்ட நிலையில் மிகுந்த கவனத்தைப் பெற்றது. சிறுபான்மையினருக்கு எதிராக நிகழ்த்தப்படும் வன்முறைகளையும் அரசியல் இலாபங்களுக்காக அப்பாவி மனித உயிர்கள் இரையாக்கப்படுவதையும் சாடும் இவர் கவிதைகள் சிங்கள தேசியவாதத்தால் இன்று அப்பாவி முஸ்லிம்கள் அரசியல் வன்முறைக்குள் சிக்கி கையறுநிலையில் வாழ்வதையும் எடுத்துரைக்கிறது.

சொந்த மண்ணிலிருந்து துடைத்தெறியப்பட்ட மனித ஆத்மாக்களின் துயரங்களையும் வலிகளையும் வெளிப்படுத்தும் நோக்கில் அன்ஸாரால் எழுதப்பட்டு வெளிவந்த தொகுப்பே 'வேர் அறுதலின் வலி' ஆகும். அரசியல், கலாசாரப் பண்பாட்டுச் சூழலில் வடக்கு முஸ்லிம்கள் எதிர்நோக்கிய பொருளாதார நெருக்கடிகளையும் வேர் அறுதலின் வலியையும் மண்ணிழந்த நிலையில் அகதி முகாம்களில் மக்கள் எதிர் கொண்ட சிக்கல்களையும் மீள் குடியேற்ற நிலையில் மக்கள் எதிர்நோக்கிய கால இடர்களையும் இத்தொகுப்பு வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

இன்றைய நாள் பற்றிய ஏக்கமும் எதிர்காலம் பற்றிய எதிர்பார்ப்புமே முஸ்லிம்களின் 'மௌனப் போரும் புன்னகை பற்றிய ஆயுதமும்'. வன்முறைகளையும் போரையும் நடாத்தும் அதிகார மையங்களைச் சாடும் முஸ்லிம்களின் கவிதைகள் முஸ்லிம் - தமிழ் சகோதர ஒற்றுமையையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரன் இறந்தபோது அவருக்கு அஞ்சலி செலுத்தும் 'இரங்கற்பா', 'தலைவன் சொன்னான்', 'ஒரு பிடி மண்' முதலான கவிதைகள் வெற்றியின் மிதப்பில் மனிதாபிமானத்தை மறந்து செயற்படும் வன்முறையாளரின் கோர முகத்தை நிகழ் உலகுக்கு வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

இயற்கைப் பின்னணியில் மக்கள் வாழ்வைப் பேசும் கவிதைத்தொகுப்பே சமீபதீன் ஜனூஸின்

‘தாக்கத்தி’ ஆகும். கால மாறுதல்களுக்கமைய உருப்பெறும் தலைமுறை இடைவெளியை மகன் - தந்தை உறவுநிலையில் சித்திரிக்கும் ‘முத்தல்’, மனிதமனத்தின் விகாரங்களை வெளிப்படுத்தும் ‘அழகான பிச்சைக்காரி’, மரணத்தின் துயரை வெளிப்படுத்தும் ‘அறிவிப்பாளனுக்கொரு அஞ்சலி’ முதலான கவிதைகள் தொகுப்புக்கு அணிசேர்க்கின்றன.

ஈழத்து நவீன கவிதை சொல்லிகளில் ஒருவரும் ஓவியருமான றஷ்மியின் கவிதைகள் அதிகார வன்முறைக்கு எதிரானவை. ஆழ் பொருண்மையில் கட்டுறுபவை. மொழியின் அகற்சியில் இயங்கும் இக்கவிதைகள் அரசியல் வன்முறையால் காவுகொள்ளப்பட்ட தேசத்தையும் அடக்குமுறைக்குப் பயந்து நலிவுற்று வாழும் மக்களின் துயரையும் பாடுபவை. சொற்களை உடைத்து உருமாற்றி ஈழத்து நவீன கவிதையில் மொழியின் உச்ச சாத்தியங்களை நிகழ்த்திய றஷ்மி ‘காவு கொள்ளப்பட்ட வாழ்வு’, ‘ஆயிரம் கிராமங்களைத் தின்ற ஆடு’, ‘ஈ தனது பெயரை மறந்து போனது’, ‘ஈதேனின் பாம்புகள்’ முதலான தொகுப்புகளின் வாயிலாக அறியப்பட்டவர். காலச்சூழலைக் கச்சிதமாகப் பதிவு செய்யும் இவருடைய கவிதைகளில் பாலுணர்வும் பாலுறவும் தொன்மங்களும் நிறைந்திருக்கும். ‘ஈதேனின் தோட்டத்தில் கனிகளாய்த் தொங்கிற்று காதல்’, ‘விவிலியம் சொல்கிற ஏழாவது அன்று’, ‘இப்போதுள்ள குறி வந்த கதை’ முதலான கவிதைகள் கிறிஸ்தவ ஆதிதொன்மங்களின் வழி நவீன கவிதையின் புதிய வெளியைத் திறக்கின்றன. யதார்த்த - மீயதார்த்த முறையில் எழுதப்பட்ட இவருடைய ‘ஆயிரம் கிராமங்களைத் தின்ற ஆடு’ கடலின் பல்வேறு முகங்களையும் சுனாமியால் வேட்டையாடப்பட்ட கிராமங்களையும் உணர்வின் பிரவாகத்தில் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

சிறுவர் உளவியலை புனைவுகளாக்கும் ஜமீல் ‘உடையக் காத்திருத்தல்’, ‘காற்றை அழைத்துச் சென்றவர்கள்’, ‘தாளில் பறக்கும் தும்பி’, ‘அவன் பையில் ஒழுகும் நதி’, ‘சிறகு முளைத்த ஊஞ்சல்’, ‘ஓவியத்தில் வெளியேறும் நிறம்’, ‘மீதமிருக்கும் சொற்கள்’ என எட்டுத் தொகுதிகளைத் தமீ முக்குத் தந்தவர். சிறுவர்களின் இயல்பான செயல்களையும் சுட்டித்தனங்களையும் தம் கவிதைகளில் நிதர்சனமாகக் காட்சிப்படுத்தியவர். ‘பூச்சாண்டி அல்லது பயமுறுத்தும் சொல்’ என்னும் கவிதை வாயிலாக பூச்சாண்டியைக் காட்டி குழந்தைகளை பயமுறுத்தும் பெற்றோர் செய்கையைக் கண்டித்தவர். ‘கள்ளச்சாட்டு அல்லது அலாதி’ என்னும் கவிதையின் வாயிலாக கல்விச் சூழலில் முன் பள்ளி வகுப்பறைகளில் நிகழும் சிறுவர் மீதான வன்முறைகளை கண்டித்தவர். விடுமுறை

வகுப்புகளால் சிறுவர்களின் கனவுகள் நிராசையாகப் போவதை ‘விடுமுறை பற்றிய கனவு’ கவிதைகளின் ஊடாக வெளிப்படுத்திய ஜமீலின் கவிதைகள் எளிமையானவை. கவிதை வெளியை சிறுவரின் கதை கூறும் வெளியாக மாற்றியமைத்ததிலும் ஜமீலுக்குப் பெரும் பங்குண்டு. குழந்தைகளின் மனோவியல்புகளை அவர்களின் உலகத்தை தமது கவிதைகளில் எவ்வித ஆர்ப்பாட்டமும் இன்றி இயல்பாக வெளிப்படுத்திச் சென்றவர். ஜமீலின் புனைவு வெளி எளிமையானதாகவும் சிறுவருக்கு நெருக்கமானதாகவும் பாசாங்கற்றும் அமைந்திருப்பதால் அவருடைய கவிதைகள் மனத்துக்கு இதமானவை.

றியாஸ் குரானாவின் ஆரம்பகாலக் கவிதைகள் அதீத புனைவுத் தன்மையும் அதீத கற்பனையும் கொண்டதாக அமைந்திருந்தது. தொடர்ச்சியறு எழுத்துக்களின் வாயிலாக அறியப்பட்ட றியாஸ் சொல்லிணைவுகளை பல்வேறு கற்பிதங்களுடன் உருமாற்றி கவனயீர்ப்புமிக்க கவிதைகளை உருவாக்குபவர். கவிதையின் மையங்களைச் சிதைத்து அதன் அமைப்பை உடைத்து ஊடுதன்மையற்ற கவிதைகளை எழுதத் தொடங்கியவர் பின்நாட்களில் கவிதை தொடர்பான விமர்சனங்களிலும் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டவர். மையத்தைச் சிதைத்து எழுதும் இவருடைய தொடர்ச்சியறு எழுத்துக்கள் காலம் போகப் போக கவிதையை குறிப்பிட்ட நிலைக்கப்பால் நகர்த்த முடியாது தேக்கம் காணத் தொடங்கின. ‘ஆதி நதியிலிருந்து கிழக்குப் பக்கம் பிரிகிறது ஒரு கிளை’, ‘வண்ணத்துப்பூச்சியாகி பறந்த கதைக்குரிய காலம்’ முதலான தொகுப்புகளில் இருந்த கனதியையும் வீச்சையும் ‘மிகுதியை எங்கு வாசிக்கலாம்’ தொகுப்பில் காணமுடியாது. அத்தொகுப்பில் இடம்பெறும் பெரும்பாலான கவிதைகள் செய்தன்மை மிக்கவை. றியாஸ் அதீத புனைவுகளின் வாயிலாக வரம்பு நிலையற்ற கட்டற்ற பிரதிமைகளை கவிதையாக காண முனைந்த நிலையில் இவரின் கவிதைகள் வாசகருக்கு அந்நியமாகிப் போயின. றியாஸ்குரானா ஒருகால கட்டத்துக்குப் பின் நகர முடியாமல் போனமைக்கு காரணம் இதுவே எனலாம். பெரும்பாலும் றியாஸின் கவிதைகளில் சொற்கள் பொருண்மையை தோற்றுவிக்க முனைந்தும் முடியாமல் முடிவிலியாய் நின்று போகின்றன. கவிதையில் ஒருமை பன்மையில் றியாஸ் கவனம் செலுத்தத் தவறி விடுகின்றமையும் அவரின் பாரிய குறைபாடுகளில் ஒன்று. ‘சில நினைவின் காலடி’ என்ற கவிதையின் தலைப்பே இதற்குச் சான்று. இக்கவிதை கருத்து வெளிப்பாடும் சொல்லகற்சியும் கொண்ட நேரிய கவிதை ஆகும். எழுதப்பட்ட முறைமையால் அது காலப்பிடியில் தன்னை சீரிய கவிதையாக தகவமைக்க முடியாமல் சிதைந்து போகிறது.

நெடு நாட்களுக்குப் பின்
 மிக ஆழமாக உறங்கிக்கொண்டிருந்தபோது,
 பகல் பொழுது
 இரண்டாக பிளந்துவிட்டது
 ஒரு பகுதியிலிருந்து
 மறு பகுதிக்காக காத்திருக்கிறேன்
 மீண்டும் இணையும்போதுதான்
 எனது நாள் முடிவடையும்
 எவ்வளவுதான் நகர்ந்தாலும்
 காலம் ஒரே இடத்தில் நிற்கிறது
 நீ வந்திருக்காவிட்டால்
 பகலை இரண்டாக துண்டாட
 அறிந்திராமலே ஒரு நாளைக் கடத்தியிருப்பேன்

இங்கு இரவு, பகல் முடிவுறு நிலையில் கழியும்;
 நாட்பொழுது, முரண்நிலையில் இருபகலின்
 ஒருங்கிணைவாகக் கட்டமைக்கப்படுகிறது.
 சொற்பொருண்மையை தோற்றுவிக்கும் வலிதான
 படிமங்களற்ற நிலையில் இக்கவிதை வெறும்
 சொற்களஞ்சியமாகவே மாறிவிடுகிறது. இங்கு
 'பகல்' என்பதை நாட்பொழுது என றியாஸ்
 மாற்றி இருக்க வேண்டும். அவ்வாறு
 இல்லையாயின் 'நெடு நாட்களுக்குப் பின் / மிக
 ஆழமாக உறங்கிக்கொண்டிருந்தபோது என்பதை 'நெடு
 நாட்களுக்குப் பின் / இரவைக் கழிந்த பகற்பொழுதில்
 ஆழமாக நான் உறங்கிக்கொண்டிருந்தபோது என
 மாற்றியிருக்க வேண்டும். அவ்வாறு மாற்றி இருப்பாராயின்
 இக்கவிதை ஆழ்பொருண்மையில் கட்டமைந்திருக்கும்.
 றியாஸ் குரானா நல்ல கவிதை சொல்லி என்பதில் மாற்றுக்
 கருத்தில்லை. ஆனால் அவருடைய பெரும்பாலான
 கவிதைகள் ஒத்ததன்மையில் கட்டுறுவதால் அவரால்
 கவிதையை அடுத்த கட்டத்தை நோக்கி நகர்த்த
 முடியவில்லை.

எளிய சிக்கலற்ற மொழி நடையைக் கொண்ட ரிஷான்
 ஷெரீப்பின் கவிதைகள் கையாளப்படும் கருப்பொருளாலும்
 வெளிப்பாட்டுமுறையாலும் சொல்நேர்த்தியாலும்
 மொழியாழகையாளும் பன்முகத்தன்மைகொண்டதாக
 விளங்குகிறது. நகரம் முழுவதும் அழிவுண்ட
 காலப்பகுதியில் எழுந்த வலிநிறைந்த தருணங்களை
 துயரிசையாய்க் காவி வரும் ரிஷான் ஷெரீப்பின்
 கவிதைகள் சிங்களத் தேசியவாதத்தின் வரலாற்றுத்
 திரிபுவாதங்களையும் வன்முறைகளையும்
 வெளிப்படுத்தும் அதேவேளை வறுமைக் கோட்டுக்கு கீழ்
 வாழும் மக்களின் சமூக, அரசியல் அறியாமைகளையும்
 எடுத்துரைப்பவை.

'கருணையின் கற்கள் தேடிக் /
 கட்டிய வீட்டுக்குள் /
 குரூப இதயங்கொண்டவர்கள் நுழைய ஏன்
 அவ்வேளை அனுமதித்தோம் /
 பளிங்குக் குவளைகளில் /
 நிறைந்திருந்த பாசம் கொட்டி /
 சாக்கொணரும் வித்தினை /
 அவை வந்து நிரப்பிட ஏன் இடங்கொடுத்தோம் /
 இருவருக்கிடையிலும் பெருந்திரை பொருத்தி /
 உன் பற்றி என்னிலும் /
 என் பற்றி உன்னிலுமாக நம் செவி வழி ஊதப்பட்ட
 வசவுகளை நெருக்கி /
 ஏன் அருகிலமர்த்திக் கொண்டோம் /
 பழகிய நேச மொழிகளை மறந்த மனங்களிரண்டும் /
 ஆழறக்கம் தழுவட்டுமென /
 ஏன் அப்படியே விட்டுவைத்தோம் /
 அழுதோம் துயருற்றோம் - இன்றோ /
 இறவாது தினம் இறக்கிறோம்'

நுண்மையான உணர்வின் தடத்தில் கட்டுறும்
 ரிஷான் ஷெரீப்பின் கவிதைகள் நடப்பியல் வாழ்வின்
 துயரைக் காவி வருபவை. வன்முறை குறித்த
 அதிருப்தியும் எதிர்காலம் குறித்த ஏக்கத்தையும்
 ரிஷான் ஷெரீப்பின் கவிதைகளில் காணலாம்.

யதார்த்தநிலையில் துலங்கும் ஜிஃப்ரி ஹாஸனின்
 கவிதைகள் மென்னுணர்வுத் தளத்தில் இயங்குபவை.
 இவருடைய 'விலங்கிடப்பட்டிருந்த நாட்கள்'
 என்னும் கவிதைத் தொகுப்பு எளிமையான
 நேரடித்தன்மையான எளிமையான சொற்களுக்குள்
 கட்டுறுபவை. ஒரு நதி நகர்வதைப்போல் எவ்வித
 ஆர்ப்பாட்டமின்றி நகரும் ஜிஃப்ரி ஹாஸனின் கவிதைகள்
 மிகையுணர்ச்சி அற்ற படிமங்களற்று நகரும் தன்மை
 கொண்டவை. போரினால் வஞ்சிக்கப்பட்ட கிராமத்தில்
 பிறந்த ஜிஃப்ரி ஹாஸன் பாலைநகர் ஜிஃப்ரி என்ற பெயராலும்
 அறியப்பட்டவர். தான் வாழ்ந்த சமூகத்தை எவ்வித
 விகற்பமுமற்று பிரதிபலிக்கும் இவருடைய கவிதைகள்
 தனித்துவமானவை. இவருடைய எண்கள் கவிதை
 இலக்கங்களால் தீர்மானிக்கப்படும் மனிதவாழ்வை அதன்
 இயல்புநிலை மாறாது காட்சிப்படுத்துகிறது.

'மிகு நேர்த்தியாக / இலக்கங்களுடன் தொடங்குகிறது /
 வாழ்வு பிரசவத்தின் அடுத்த கணமே /
 கைகளில் மாட்டப்படுகிறது / பிரத்தியேக இலக்கம் /
 எல்லா விண்ணப்பங்களிலும் /
 எனது அடையாள அட்டை / இலக்கம் கேட்கப்படுகிறது /
 புதிதாகச் சந்திக்கும் / ஒவ்வொருவரும் /

எனது தொலைபேசி இலக்கத்தை /
மறக்காமல் பதிவுசெய்கின்றனர் / எனது வீட்டு இலக்கம்தான் /
எனது முகவரி / நான் இலக்கங்களாலேயே அறியப்படுகிறேன்'

வஞ்சிக்கப்பட்ட மக்களின் குரலாக ஒலிக்கும் நவாஸ் செளபியினுடைய கவிதைகள் அனுபவ உணர்வுநிலையால் கட்டுண்டவை. வன்செயலின் விளைவாக எதிர்காலம் குறித்த அச்சத்தையும் சமூகத்தின் மீது கவிஞன் கொண்டுள்ள தார்மீக அக்கறையையும் இவரின் கவிதைகளில் காணலாம். 'மண்ணில் வேரானாய்', 'முள்ளில் எறியாதே', 'பேராயுதமும் கவிதையிடம் சரணடைதலும்', 'எனது நிலத்தின் பயங்கரம்' என்னும் தொகுப்புக்களை வெளிக்கொண்டு வந்த நவாஸ் செளபி ஈழத்தின் அன்றைய பயங்கரவாதச் சூழலை உயிர் அச்சுறுத்தலுக்கு மத்தியிலும் வெளிப்படுத்தியவர். வன்முறைகள் நிறைந்து நிலமெங்கும் பீதியால் மக்கள் உறைந்து போயிருக்கும் தருணத்தை அவருடைய பயங்காட்டிப் பூதம்' மென்னுணர்வுத் தளத்தில் சித்திரித்துச் செல்கிறது.

'கண்ணுக்குள் உலாவிய பயம் காட்டிப் பூதம்
ஒரு கப்பல் போல்
மனத்துக்குள் மூழ்கிப்போனது'

வாழ்க்கைக்கான காலதரிசனத்தை தன் அனுபவங்களில் இருந்து பெறும் அலரி 'வானத்தை பூமிக்கடியில் புதைத்து விட்டது', 'மழையைப் பொழிதல்', 'பறவையைப் போல சிறகடிக்கும் பறக்கும் கடல்', 'எல்லாப் பூக்களும் உதிர்ந்து விடும்' முதலான தொகுப்புகளின் வாயிலாக அறியப்பட்டவர். உணர்வின் கட்டற்ற பிரவாகமாகத் தோன்றும் அலரியின் கவிதை எந்தளவுக்கு எளிமையானதோ அந்தளவுக்கு வீரியமானது. முன்னோக்கோ திட்டமிடலோ இன்றி தெளிவான நேரடுக்குகளில் கட்டுண்ட இவரின் கவிதைகள் சுயம்வழி இயங்குகின்றன. உணர்வின் பரிமாணங்களை வெளிப்படுத்தும் அகம்சார் கவிதைகளிலும் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் நிலைகளைக் காட்சிப்படுத்தும் புறநிலைக்கவிதைகளிலும் அலரியின் அனுபவம் சுயம்புவாகத் துலங்குகிறது.

கிழக்கிலங்கையில் நவீன கவி சொல்லிகளில் ஒருவர் சப்னாஸ் ஹாஷிம். 2020 மார்ச் இலிருந்து ஜூலை வரையான கால கட்டத்தில் இவரால் எழுதப்பட்ட கவிதைகள் 'நிணக்கவிதைகளில் அப்பிய சொற்களாக' என்னும் பெயரில் நூலாக வெளிவந்துள்ளது. அதீத படிமங்களுக்கூடாக வெளிப்படும் சப்னாஸ் ஹாஷிமின் கவிதைகள் வாசகனின் நோக்குக்கமைய வெவ்வேறு பிரதிமைகளை உருவாக்க வல்லன.

அர்த்தபடிமங்களுக்கூடாக மீள்வாசிப்பைக் கோரும் இக்கவிதைகள் இறுக்கமான மொழிவழி கற்பிதங்களுக்கூடாக நித்திய எல்லையைக் கண்டடைகின்றன.

அகமது ஃபைசலின் கவிதைகள் அனுபூதித் தன்மையில் இருந்து விலகி மொழிக்கட்டுமானத்தின் ஊடாக பன்முகவாசிப்பைக் கோரும் பிரதிகள் ஆகும். 'ஆயிரத்தோராவது வேதனையின் காலை', 'நிலத்தோடு பேசுகிறேன்', 'நீரில் எழுதப்பட்டிருக்கும் பூனை மீனை வாசித்துக் கொண்டிருக்கும்', 'வலது கால் புன்னகை', 'கலண்டரில் உட்காரும் புலி' முதலான கவிதைத் தொகுப்புக்களைத் தந்த ஃபைசல் பிரக்ஞை பூர்வமான கவிதை முன்வைப்பால் புதிய வெளிகளைச் சாத்தியமாக்குகிறார். பொருண்மைக்கு எட்டா சொற்கூட்சுமமும் ஆழ்ந்த விவரிப்பும் மிக்க நேர்த்தியான கவிதைகள் ஃபைசலுடையது. இவருடைய சில கவிதைகள் ஜென் கவிதைகள் போல ஆழமானவை.

இரவை
முழுமையாக வைத்திருப்பவனை
குருடன் என்கிறோம்.
பகலை
போதையிலே வைத்திருப்பவனை
குரு என்கிறோம்.

நிதர்சன நிகழ்வை அறிநிலையில் வெளிப்படுத்தும் இக்கவிதை அலங்காரமற்றது.

விபரணச் சித்திரங்களாக விரியும் நபீலின் கவிதை மொழி அழகியல் சார்ந்தது. எளிமையான படிமங்களுக்கூடாக வெளிப்படும் கவிதைகள் பௌதீக இருத்தலின் அனுபவங்களுக்கூடாக வெளிப்படுபவை. கிராமப்புற மக்களின் இயல்பான வாழ்வின் காட்சிப்படுத்தும் 'நிலாநடுதல்', 'கூனிப்பெத்தா', 'மருதாணியில் சிவந்த நகங்கள்', 'வெட்டுமுகம்', 'தக்காளி மணிகள்' முதலான கவிதைகள் எளிமையான மொழிதலுக்கூடாகத் தம்மை முன்னிறுத்துபவை. தீவிர அனுபவத்தின் பரவசநிலையில் தம்மை முன்னிறுத்தும் நபீலின் கவிதைகள் சமகால வாழ்வின் நிகழ்தருணங்களை வெளிப்படுத்துபவை.

பின்நவீனத்துவக்கூறுகளை உள்வாங்கி அதீத படிமங்களுக்கூடாகச் சொற்செறிவும் வடிவநேரத்தியுமிக்க நவீன கவிதைகளை ஜெம்சித் ஸமான், அத்நான், பிரகாசக்கவி முதலானவர்களும் எழுதிவருகின்றனர். மொழியின் நுட்பமான தருணங்களில் வெளிப்படும் இக்கவிதைகள் இயல்பான உத்வேகத்தில் அலைக்கழிக்கப்படும் வாழ்வை முன்னிறுத்துபவை. தனிப்பட்ட அனுபவங்களை அதன் நுணுக்கங்களுடன் இருண்மையான மொழியில் வெளிப்படுத்தும்

இக் கவிதைகள் குறியீடுகளாலும் படிமங்களாலும் ஆனது. செறிவிறுக்கமும் இருண்மையும் தன்னிலையும் உடைய இக்கவிதைகள் உணர்ச்சியற்ற அறிவார்ந்த தர்க்க மொழியில் கட்டுறுபவை.

கிண்ணியாவில் ஜனாப் ஏ. நஸ்புள்ளாஹ் 'துளியுண்டு புன்னகைத்து', 'நதிகள் தேடும் சூரிய சவுக்காரம்', 'கனவுகளுக்கு மரணம் உண்டு', 'ஆதாமின் ஆப்பிள்', 'இங்கே சைத்தான் இல்லை', 'ஹிட்லர் சிலருக்குப் பிடிக்காத பெயர்', 'மின்மினிகளின் நகரம்', 'ஆகாய வீதி' தொகுப்புகளின் ஊடாக அறியப்பட்டவர். இவரின் ஆரம்ப காலக் கவிதைகள் அழகியல் சார்ந்த உணர்வுகளில் மையங்கொண்டாலும் பிற்காலக் கவிதைகள் கச்சிதமான மொழி அடுக்குகளைக் கொண்டவை. தருக்கநிலையும் சொல் இறுக்கமும் கொண்ட இவருடைய கவிதைகள் கிண்ணியாவைச் சேர்ந்த மக்களின் இயல்புநிலை வாழ்க்கையை எவ்வித விகற்பமுமின்றி காட்சிப்படுத்துபவை.

திருகோணமலை கிண்ணியாவைச் சேர்ந்த ஜே.பிரோஸ்கானின் கவிதைகளும் தன் அனுபவ வெளிப்பாட்டில் முகிழ்பவை. 'இதுவரை இதுவும் பிந்திய இரவின் கனவுதான்', 'தீக்குளிக்கும் ஆண்மரம்', 'ஒரு சென்ரிமீற்றர் சிரிப்பு பத்து செகன்ட் கோபம்', 'என் எல்லா நரம்புகளிலும்', 'ஆண்வேசி', 'காக்கைச் சிறகினிலே நந்தலாலா', 'மீன்கள் செத்த நதி', 'என் முதுகுப்புறம்' எனத் தொகுதிகள் பல வெளிவந்த நிலையில் கவனம் பெற்றவர். மனத்தின் உள்ளீடுகளை விளக்கி நிற்கும் இவருடைய கவிதைகள் இயற்கையைப் பாடுவனவாகவும் அதிகார மையங்களின் எதிர்குரலாகவும் இழத்தலின் வலியைப் பாடுவதாகவும் அமைகின்றன.

அரச வன்முறையின் பெயராலும், தமிழ்த் தேசியத்தின் பெயராலும் முஸ்லிம்கள் இரண்டாந்தரப் பிரஜைகள் எனக் கருதப்பட்டு நகக்கப்பட்ட சூழ்நிலையில் அச்சமுகத்தின் வாழ்வியல் வலிகளை உணர்வு பூர்வமாக வெளிப்படுத்திய தொகுப்பு-மீஸான் கட்டைகளின் மீள எழும் பாடல்கள் ஆகும். முப்பத்தொருவரின் எண்பத்திரண்டு படைப்புக்களை உள்ளடக்கி வெளிவந்த 'மரணத்துள் வாழ்வோம்' தொகுப்பு எவ்வாறு தமிழ் மக்களின் வாழ்வியல் அவலங்களை வெளிப்படுத்தியதோ அவ்வாறே வாழ்வுக்கும் இறப்புக்குமிடையிலான எல்லைக் கோட்டில் நிற்கும் முஸ்லிம் சமூகத்தின் துன்பியல் அவலங்களை ஐம்பது கவிஞர்களின் நூற்றொரு படைப்புகளுக்கூடாக இத்தொகுப்பும் வெளிப்படுத்தியது. காலத்தின் பதிப்பாகத் தோன்றிய இத்தொகுப்பு வன்முறையின் பெயரால் குருரமாகச்

சீரழிக்கப்பட்ட ஒரு சமூகத்தின் வாழ்வின் கதையை நிணமும் சதையுமாக எடுத்துரைக்கிறது.

வெவ்வேறு கவிஞர்களின் வெவ்வேறு உணர்வுகளை உள்வாங்கி காலத்துக்குக்காலம் தொகுப்புக்கள் தொகுக்கப்படுவது போல ஒரே உணர்வுகளின் வெவ்வேறு பரிமாணங்களை வெளிப்படுத்தும் தொகுப்புக்கள் தொகுக்கப்படுவதும் உண்டு. அவ்வகையில் துயருக்குள் கரையும் இருண்ட யுகத்தின் கோரங்களை வெளிப்படுத்தும் தொகுப்பே 'முள்ளிவாய்க்காளுக்கு பின்'. இன்றைய அரசியல் சூழலில் சிதறுண்டு வாழும் ஈழம், புலம்பெயர் சமூகத்தைச் சேர்ந்த இருபத்தொன்பது தமிழ்ப்படைப்பாளிகளை ஒருங்கிணைக்கும் இத்தொகுப்பு அதிகாரத்தின் குருரத்தை, போரின் உக்கிரத்தை, வாழ்வு துண்டாடப்பட்ட அடிமைகளின் கதைகளை குருதி வெடில் பரவ எடுத்துரைக்கிறது. இத்தடத்தில் எழுந்த பிறிதொரு தொகுப்பே 'மரணத்தில் துளிர்க்கும் கனவு'. தீபச்செல்வனால் தொகுக்கப்பட்ட இத்தொகுப்பில் அனார், அலறி, பஹீமா ஜஹான், சித்தார்த்தன், துவாரகன், தீபச்செல்வன், பொன்காந்தன், தானா. விஷ்ணு என சமகால எட்டு ஈழத்துக் கவிஞர்களின் கவிதைகளைத் தாங்கி வெளிவந்தது. விடுதலையை, இருப்புக்கான வாழ்வை அவாவி நிற்கும் இத்தொகுப்பு காலத்தின் குரலாய் - வரலாற்றின் சாட்சியாய் நிற்கிறது.

மலையகக் கவிதை இலக்கியத்திற்கு முன்னோடியாகவும், முதல்வராகவும் விளங்கியவர் அருள்வாக்கி அப்துல் காதர் புலவர். மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களிடையே அப்துல்காதர் புலவர் மதிப்புப்பெற்று விளங்கினார். இவரால் பாடப்பட்ட சாந்தத்திருபுகழ் நபி பெருமானார் (ஸல்) அவர்களை பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு பாடப்பட்டது. இப்பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் துதியாகவும் பிரார்த்தனையாகவும் அமைந்துள்ளதுடன், புனிதத்தலங்களாகிய மக்காவும் மதீனாவும் இதில் சிறப்பாகச் சித்திரிக்கப்பட்டன. 1920ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னரே மலையகத்தில் கவிதைகள் படிப்படியாக வளர்ச்சி பெற்றன. தேசபக்தன் கோ. நடேசயாரின் துணைவியார் மீனாட்சி அம்மாள் தோட்டம் தோட்டமாகச் சென்று தொழிலாளருக்கு விடுதலை உணர்வையூட்டும் பாடல்களைப் பாடினார். மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பாடக்கூடிய எளிய நடையில் அமைந்த பாடல்களை எஸ்.ஆர்.எஸ்.பெரியாம்பிள்ளை, எஸ். கோவிந்தசாமி தேவர், பி.ஆர். பெரியசாமி, கா. சி. ரெங்கநாதன், சீனிவாசகம், தொண்டன் ஆசிரியர் எஸ். எஸ்.நாதன், பதுளை வ. ஞானப்பண்டிதன் போன்றவர்கள் பாடினர். கண்டிக்கருகில் உள்ள தெல்தோட்டையிலுள்ளபட்டியகாமம் என்ற

சிறு தேயிலைத் தோட்டத்தில் வாழ்ந்த பாவலர் வேல்சாமிதாசன் தான் இயற்றிய பாடல்களை துண்டுப்பிரசுரமாக அச்சிட்டு தோட்டம் தோட்டமாகச் சென்று அதனைப் பாடி விற்றார். 1934ஆம் ஆண்டு கண்டியில் வாழ்ந்து தமிழகம் சென்றுவிட்ட கவி சிதம்பரநாத பாவலர் 'பௌத்தாயன' என்ற பெயரில் புத்தபெருமான் சரித்திரத்தை 'வீரகேசரி'யில் காவியமாக எழுதினார். சீர்மீய ஒழுக்கங்களை வெளிப்படுத்தும் இவருடைய கவிதைகளில் சமூக அக்கறையும் வெளிப்பட்டன.

சிவனொளிபாதம், கதிர்காமம் ஆகிய திருத்தலங்களை பேரா தெனிய, நுவரேலிய ஆகிய இடங்களைப்பற்றியும் நாவலப்பிட்டி பெரியாம்பிள்ளை, எஸ்.எஸ்.நாதன், கந்தசாமி கணக்கப்பிள்ளை, எம்.டன் ஏ. விஜயரட்ன ஆகியோர் பாடல்களைப் புனைந்து பாடினர். இந்தியக் கவிகளின் படைப்புகளாலும் ஆங்கிலக் கவிதையாலும், உந்தப்பட்ட கவிமணி சி. வி. வேலுப்பிள்ளை, கே.கணேஷ் முதலியோரும் கவிதை எழுதினர். நவீன கவிதையின் வாசலை இக்கவிதைகளே திறந்தன. சி.வி.வேலுப்பிள்ளை ஆங்கிலத்தில் மாத்திரமே கவிதைகளை எழுதினார். 1933 ஆம் ஆண்டு கல்கின்னையில் பிறந்த எம். ஸி. எம். சுபைர் நவீன கவிதை முன்னோடிகளில் ஒருவர். மாலை முரசு, மணிக் குரல், முதலான இதழ்களில் தொடர்ந்து எழுதியவர். இவர் எழுதிய கவிதைகள் 1956 இல் மலர்ந்த வாழ்வு என்ற தலைப்பில் வெளிவந்தது. இக்காலப்பகுதியில் மலையக மக்களின் வாழ்வையும் அவர்கள் படும் துயரையும் தமிழர்கள் உரிமைகளையும் பாடிய சக்தி பாலையா, தமிழோவியன் முதலானவர்களின் கவிதைகள் நவீன இலக்கியத் தடத்தில் பயணித்தன. மு. சிவலிங்கத்தின் குறிஞ்சிக் கும்மி முதலிய கவிதைகளும் மலையக மக்களின் வாழ்வால் செழித்து ஒங்கி மலையகத்தைப் பாடின. அறுபதுகளுக்குப் பின்னர் மலையக கவிதைத்துறைக்கு பங்களிப்புச் செய்தவர்களாக ஏ.பி.வி.கோமஸ், எஸ்.பி.தங்கவேல், எம்.ஸி.எம்.சுபைர், மலைத்தம்பி, பண்ணாமத்துக் கவிராயர், எம்.எச்.எம்.ஹலீம்தீன், க.ப.லிங்கதாசன், அல் அஸிமத், பானா தங்கம், எம்.இராமச்சந்திரன், சி. எஸ். காந்தி, மல்லிகை சி. குமார், சாரணாகையூம், புசல்லாவ இஸ்மாலிகா, பண்டாரவளை அன்புச்செல்வன், உஸ்மான் மரிக்கார், வெளிமடை ரபீக், எஸ்.பன்னீர்செல்வம், இரா.நித்தியானந்தன் ஆகியோரைக் கூறலாம்.

1970களில் குறிஞ்சித் தென்னவன், சாரல் நாடான், நா.ஜெயராமன், சீவேரா, மலைத்தம்பி முதலியோர் கவிதைகளை எழுதத் தொடங்கினர். வறுமைக் கோட்டுக்கு கீழ் வாழும் மலையக மக்களின் வாழ்வை இவ்விருவரின் கவிதைகளில்

வெளிப்படுத்தி நின்றன. குறிஞ்சி அ.பாலகிருஷ்ணன், பி.இராமச்சந்திரன் முதலியோரின் கவிதைகள் ஆசை வார்த்தைகளை நம்பி கூலிகளாக பிழைக்க வந்த தமிழரின் வாழ்க்கையையும் பிரஜா உரிமையின்றி நாடு கடத்தப்படும் தமிழரின் இழிந்தநிலையையும் பாடுகின்றன. எழுபதுகளில் அரு. சிவானந்தன் 'வண்ணச்சிறகு கவிதைகள்' என்ற பெயரில் தன் கவிதைகளை வெளிக்கொணர்ந்தார். பிரஜா உரிமை சட்டத்தால் மலையக மக்கள் பட்ட இடர்களை இவரது கவிதைகள் வெளிப்படுத்தி நின்றன.

ஐம்பதுகளிலிருந்து தான் மறையும் வரை எழுதிவந்த குறிஞ்சித்தென்னவன் மலையக மக்களின் வாழ்வைப் பாடினார். பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வறுமை நிலைமையினையும் ஒளியில்லா அவர் வாழ்வில் ஏற்படும் வேதனைகளையும் உழைப்புக்கேற்ற கூலியில்லாமல் அவர்கள் படும் பாடுகளையும் இவரின் கவிதைகள் உணர்த்தி நின்றன. இக்காலப் பகுதியில் சு.முரளிதரனின் 'தியாக யந்திரங்கள்' (1986) மலையகத்தின் முதல் புதுக் கவிதைத் தொகுப்பாக வெளிவந்தது. அதேபோன்று அவருடைய 'கூடைக்குள் தேசம்' (1987) இலங்கையில் வெளிவந்த முதலாவது ஹைக்கூ தொகுப்பெனலாம். மலையக மக்களுக்காக உழைத்த ஆளுமைகளையும் அவர்களின் அழியாத தியாகங்களையும் கண்முன்னே நிறுத்திய தொகுப்பாக முரளிதரனின் 'தீவகத்து ஊமைகள்' தொகுப்பைக் கூறலாம். டெவன் நீர் வீழ்ச்சியில் வீரச்சாவினை எய்திய சு.லெட்சுமணனை இத்தொகுப்பில் இடம்பெறும் 'தீவகத்து ஊமைகள்' கவிதை வெளிப்படுத்தி நின்றது.

'சங்கங்களுக்காகச் /
செத்தது போதும் - இனி /
எங்களுக்காய் / சாவோமென எழுதப்பட்ட /
முதல் அத்தியாயம் / சிவனு லெட்சுமணன்' /
அந்த / டெவன் நீர் வீழ்ச்சியில் /
வீரச்சாவின் வெடியோசை /
இன்றும் எதிரொலிக்க /
இறந்துபோன / லெட்சுமணன் /
எழுபத்தேழின் விடிவெள்ளி

முரளிதரனின் தொகுப்புக்களை அடுத்து மலையகத்தில் அமரனின் 'தூவானம்' எஸ்.ஸி.எம். சுபைரின் 'எங்கள் தாய்நாடு' சாரணாகையூமின் 'சிறுவர் பாட்டு', 'கவிதை நெஞ்சம்', எம்.எச்.எம். ஹலீம்தீனின் 'இதயமலர்', 'காலத்தின் கோலங்கள் க.ப.லிங்கதாஸனின் 'குழந்தைக்குயில்' குறிஞ்சி தென்னவனின், 'குறிஞ்சி தென்னவன் கவிதைகள்', எம்.ராமச்சந்திரனின் 'விடிவை நோக்கி', அல் அஸிமத்தின் 'மலைக்குயில்', 'குரல் வழிக் கவிதைகள்', 'அறுவடைக் கனவுகள்' (குறுங்காவியம்), 'காட்டின்

உருவம்', சி.எ.எலியாஸின் 'ஓவியம்', யோகேஸ்வரி துரைப்பாண்டியின் 'இதயத்து ஈரங்கள்', மல்லிகை சி.குமாரின் 'மாடும் வீடும்' ஆகிய தொகுப்புக்கள் வெளிவந்தன. இக்காலப் பகுதியில் கண்ணதாசன் பாணியில் தமிழோவியன் நவீனகவிதைகளின் தோற்றுவாய்க்கு அடித்தளமிட்டார். இவரின் கவிதைகள் குமரன் பதிப்பகத்தால் தமிழோவியன் கவிதைகள் என்ற பெயரில் வெளிவந்தது.

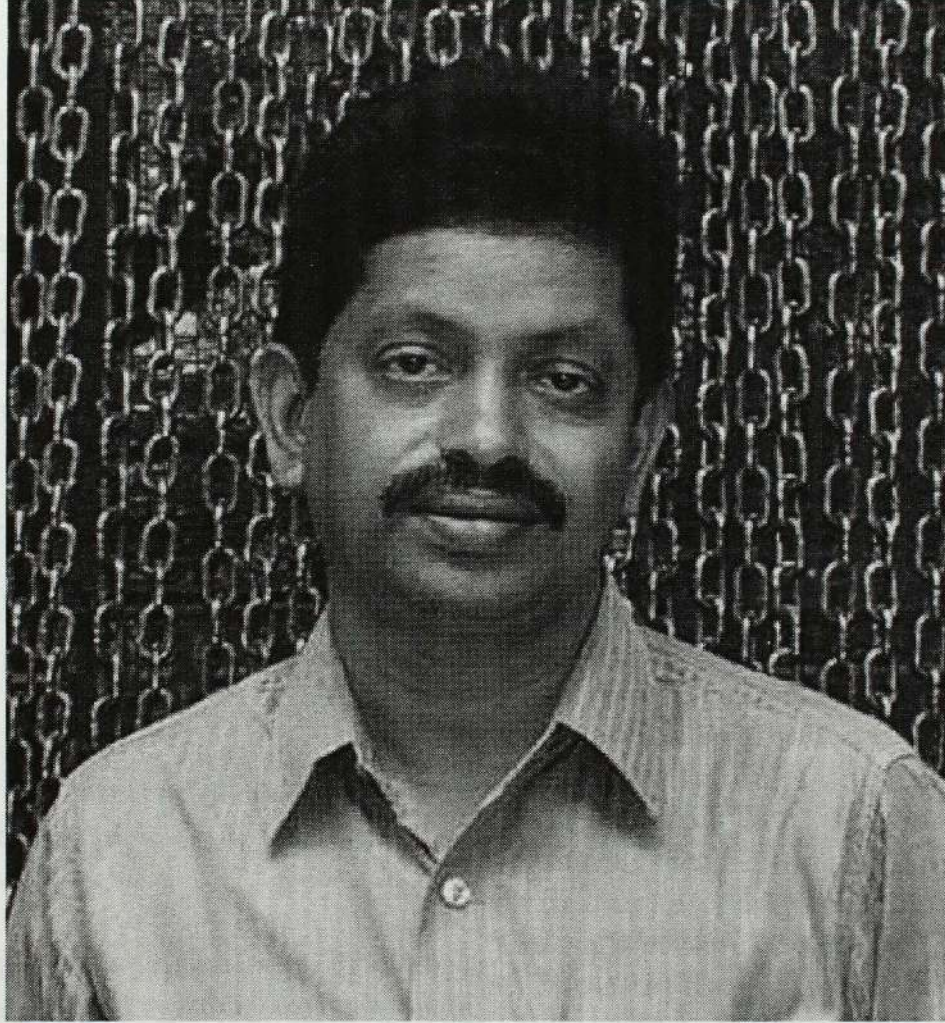
இரண்டாயிரத்துக்குப் பின் மலையகக் கவிதைகள் புதிய போக்கில் பயணித்தன. உள்ளடக்கத்தில் மட்டுமன்றி வடிவ அமைப்பிலும் மலையகக் கவிதைகள் பல மாற்றங்களை எதிர்கொண்டன. மலையக மக்களின் வாழ்க்கையை அவர்கள் பொருளாதாரரீதியாக எதிர்கொண்ட நெருக்கடிகளைச் சமூக அக்கறையுடனும் மனித நேயத்துடனும் இக்கவிதைகள் பேசிச் சென்றன. தவச்செல்வன், எம்.கருணாகரன், வே.தினகரன், கந்தையா கணேசமூர்த்தி, மு.கீர்த்தியன், கோ.கிசோரகுமார், எனப் பலர் மலையகக் கவிதைகளுக்கு உயிர்கொடுத்தனர். உழைக்கும் மக்களை உணர்வுபூர்வமாகச் 'சிவப்பு டைனோசர்கள்', 'டார்வினின் பூனைகள்' ஆகிய தொகுப்புகள் வாயிலாகத் தவச்செல்வன் காட்சிப்படுத்தினார். அடக்குமுறைக்கு எதிரான பதிவுகளாகவும் உரிமைகளுக்கான போர் பரணியாகவும் இக்கவிதைகள் ஒலித்தன. பெண்களுக்கான உரிமைகளை வலியுறுத்தியும் பெண் உடல், உளரீதியாகச் சுரண்டப்படுவதை கண்டித்தும் இக்காலப் பகுதியில் கவிதைகள் எழுந்தன. இதனை 'இசை பிழியப்பட்ட வீணை'த் தொகுப்பு சாத்தியப்படுத்தி உள்ளது. மலையக மக்களின் அடிப்படைப் பிரச்சினையான பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளை இக்கவிதைகள் விரிவாகப் பேசிச் சென்றன. 1996ஆம் ஆண்டு 'போர்க்கால பூபாளங்கள்' தொகுப்பைக் கொண்டு வந்தவர் அருட்தந்தை பெனி ஆவார். மலையக மண்மீது அன்பும் பாசமும் கொண்டவர் அருட்தந்தை பெனி. சொந்த மண்ணிலேயே மலையக மக்கள் தொடர்ந்தும் இலங்கையரால் புறக்கணிக்கப்படுவதையும் விடுதலையின் பெயரால் மக்கள் தொடர்ந்தும் பாதிக்கப்பட்டு வருவதையும் உணர்வுபூர்வமாக எடுத்துரைக்கிறார். மல்லிகை குமாரின் 'மாடும் வீடும்' கவிஞர் வைரமுத்துவின் அணிந்துரையுடன் வெளிவந்த தொகுப்பாகும். என்றுமே விமோசனமில்லாத மலையக மக்களின் வாழ்க்கைத் துயரைக் கூறும் கவிதைகளாக இவை காணப்படுகின்றன. அதிகார மையத்தைச் சாடும் கிசோரின் 'மூங்கில் கூடை' மலையக மக்களின் சமூக மேம்பாட்டுக்கான தார்மீகக் குரலாக ஒலிக்கிறது. தாய் மீது கொண்ட பாசத்தையும் பெண் மீது கொண்ட நேசத்தையும் விடியலற்று இருண்ட கனவுகளுடன் தினமும் போராடிப் போராடி மாயும் மலையக மக்களின் வாழ்வினை இத்தொகுப்பு துயரம் படிந்த கண்ணீர்கதையாய் விவரித்துச் செல்கிறது. சுயத்தைத் தொலைத்து விடுதலையின்றி அடிமை வாழ்வு வாழும்

மலையக மக்களின் வாழ்வின் துயரங்களைக் கூறிச் செல்லும் எம்.கருணாகரனின் 'அவமானப்பட்டவனின் இரவு' தொகுப்பு சமூகம் எதிர்கொண்ட நெருக்கடிகள், பிரச்சினைகளை அனுபவங்களின் வழியாகக் கண்முன் வைக்கிறது. மலையகத்தின் ஆன்மாவைப்பிரிந்து கொள்வதற்கும் நம்பிக்கையுடன் வாழ்வை எதிர்கொள்ளத் தயாராகும் மலையக மக்களின் இருப்பை உணர்ந்து கொள்வதற்கும் இத்தொகுப்பு துணைநிற்கிறது. அத்துடன் வரலாற்றால் மறைக்கப்பட்ட மறக்கடிக்கப்பட்ட கசப்பான பக்கங்களையும் இந்நூல் முன்மொழிகிறது. மு.கீர்த்தியன் மலையகத்தின் மிகச் சிறந்த கவிஞர்களில் ஒருவர். இவரின் 'நாளை வரும் மழை' என்னும் தொகுப்பு வறண்டு போன மலையகத்தின் நம்பிக்கையின் ஊற்றாகத் தன்னை முன் மொழிகிறது. 36 கவிதைகளைத் தாங்கி வந்த இத்தொகுப்பு வாழ்வு மறுக்கப்பட்டவனின் பாடுகளை வலிகளாய் சித்திரிக்கிறது. தொகுப்பெங்கும் எதிர்பார்ப்பின் நம்பிக்கையின் குறியீடாய் வரும் மழை துயரங்களின் சிறைச் சுவர்களுக்கிடையில் அடைபட்டுக் கிடக்கும் தொழிலாளர்களின் அவல வாழ்வை ஈரமாய்க் காட்சிப்படுத்துகிறது. பிற்கால மலையகக் கவிதைகள் பன்முகத் தளத்தில் இயங்குகின்றன. ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் குரலாய் ஒலிக்கும் இக்கவிதைகள் எதிர்கால நம்பிக்கையின் குறியீடாய் விளங்குவதுடன் மக்களின் யதார்த்த வாழ்வை எளிமையாய் இயல்பான மொழிநடையில் காட்சிப்படுத்துகின்றன.

மரபின் நீட்சியைப் புறக்கணித்து சொல்முறைமையாலும் உருவ, உள்ளடக்கத்தாலும் மாறுபட்டு இன்றைய எழுத்துக்களின் மீது பயணிக்கும் நவீன கவிதைகள் அத்தனையையும் இச்சிறுகட்டுரைக்குள் கொண்டு வருவது என்பது அவ்வளவு எளிதான விடயமன்று. கவிதைகளை வகைமை அடிப்படையில் நிரற்படுத்தி ஆராய்ந்திருப்போமானால் இதனைத் தவிர்த்து இருக்கலாம். பரந்து விரிந்து துலங்கும் நவீன கவிதை வெளியை வாமனரூபமாய் காணும் முயற்சியில் பலர் தவறவிடப்பட்டுள்ளனர். கவிதாளுமையை முன்னிலைப்படுத்தி கவிதையின் இயங்கு தன்மையை பொதுவாசகனாய் நின்று நோக்கும் இக்கட்டுரை ஆய்வன்று. காலவோட்டத்தில் நிகழ்கவிதைகளை தரிசித்த வாசகன் ஒருவனின் மனப்பதிவுகளே இக்கட்டுரை ஆகும். ஈழத்துக் கவிதை குறித்து விரிவான ஆய்வை மேற்கொள்பவர்கள் இக்கட்டுரையின் போதாமையை நன்குணர்வார்கள். அவர்கள் இக்கட்டுரையின் விடுபடுதல்களையும் போதாமைகளையும் கவனத்தில் கொண்டு இவ்வாய்வை எதிர்காலத்தில் தொடர்ந்து மேற்கொள்ளும்போது அவ்வாய்வு ஈழத்து இலக்கியத்துக்கு வலுச் சேர்க்கும் என்பதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை.

புதுவைக் கவிஞர்களின் படைப்புலகம்

பா. இரவிக்குமார்

மகாகவி பாரதியையும், பாவேந்தன் பாரதிதாசனையும் தொடர்ந்து தமிழில் எண்ணிக்கையில் அடங்காத கவிதைகள் எழுதப்பட்டன. எழுதப்பட்டு வருகின்றன. மொழி என்னும் அடிப்படையில் தமிழ்நாட்டைச் சார்ந்த கவிஞர்களும், புதுவையைச் சார்ந்த (மரபுக்) கவிஞர்களும் தமிழில் எழுதினாலும், புதுவைக் கவிஞர்களுக்கென்று சில தனித்த அடையாளங்கள் உண்டு. பாவேந்தர் பாரதிதாசனைத் தொடர்ந்து தமிழ் ஒளி, கம்பதாசன், வாணிதாசன், முடியரசன்,

பாவலர் சித்தன், மன்னர் மன்னன், அரிமதி தென்னகன், ம.இலே.தங்கப்பா, நாகி, புலவர் ஆதிசேசவம், சீனு. இராமச்சந்திரன், புதுவைத் தமிழ்நெஞ்சன், புதுவை யுகபாரதி, துரை.மாலிறையன், வே.ச.திருமாவளவன், தேவிதாசன், மு.அப்துல் மஜித் என எண்ணற்ற கவிஞர்கள் புதுவை மண்ணுக்குப் பெருமை சேர்த்துள்ளனர். 'புதுச்சேரி மரபுக் கவிஞர்களின் கவிதைத் தொகுப்பு' என்னும் பெயரில் சாகித்திய அகாதமி மூலமாக ஒரு தொகுப்பைக் கொண்டு வந்த புதுச்சேரி மொழியியல்

பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தின் இயக்குநர் இரா. சம்பத், புதுச்சேரியின் மரபுப் பாவலர்களாக ஏறத்தாழ 122 கவிஞர்களைத் தன் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். தேர்ந்த கவிஞர்களின் கவிதைகளை மட்டுமே அவர் தொகுத்துள்ளார் என்பதை இங்கே பதிவு செய்தாக வேண்டும். உண்மையில், புதுச்சேரியில் உள்ள மரபுக் கவிஞர்களின் பட்டியல் மிக நீண்டது. தெருவிற்கு ஒரு கவிஞர் இருப்பதை, புதுவையின் பலமாகவும் கருதலாம். அல்லது பலவீனமாகவும் எடுத்துக் கொள்ளலாம். புதுவை மிகச் சிறிய நகரம் என்பதால், இலக்கிய உலகில் தங்கள் இருப்பை நிலைநிறுத்திக் கொள்ள எல்லோரும் கவிதை எழுதுவது இங்கு இயல்பான ஒன்று. பல்வேறு இலக்கிய/தமிழ் அமைப்புகளைக் கொண்ட மாநிலமாகவும் புதுச்சேரி விளங்குகிறது.

இக்கட்டுரை இத்தகைய மரபுக் கவிஞர்களின் கவிதைகளைத் தவிர்த்துவிட்டுப் புதுக்கவிதை, அல்லது ஹைக்கூ எழுதும் கவிஞர்களின் கவிதைகளை அறிமுகப்படுத்தும் நோக்கில் எழுதப்படுகிறது. பொருண்மை அடிப்படையில் கவிஞர்களை இனம் பிரிப்பதே நோக்கமன்றி, தரத்தின் அடிப்படையில் அடையாளம் காண்பது இக்கட்டுரையின் நோக்கமல்ல. இக்கட்டுரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கவிஞர்களே சிறந்தவர்கள் என்னும் முடிவிற்கு வாசகர்கள் தாவ வேண்டாம்.

பெண் கவிஞர்களின் கவிதைகள் :

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில், பக்தி இயக்கத்தின் தொடக்கப் புள்ளி என்று காரைக்கால் அம்மையாரைக் குறிப்பிடலாம். புதுச்சேரி மரபுக் கவிஞர்களின் கவிதைகளைத் தொகுத்த இரா.சம்பத், காரைக்கால் அம்மையாரை முதன்மைப்படுத்தியுள்ளார். காரைக்கால் அம்மையாருக்குப் பிறகு, புதுவையில் பல நூற்றாண்டுகளாகப் பெண் கவிஞர்களுக்குக் கவிதை எழுதும் வாய்ப்பு அமையவில்லை. ஆனால், இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ்ப் பெண் கவிஞர்களுள் குறிப்பிடத்தக்க இடத்தைப் பெற்ற இரா.மீனாட்சி, தன் வாழ்க்கையைக் கவிதை எழுதவே அர்ப்பணித்தவர் எனலாம். நெருஞ்சி, சுடுபூக்கள், தீபாவளிப் பகல், மறுபயணம், வாசனைப் புல், உதய நகரிலிருந்து, கொடிவிளக்கு, செம்மண் மடல்கள் முதலிய கவிதை நூல்களை வெளியிட்டுள்ள மீனாட்சி, கவிக்கோ விருது

உட்படப் பல விருதுகளைப் பெற்றவர். 'எழுத்து' இயக்கக் காலத்திலேயே கவிதை எழுதத் தொடங்கிய மீனாட்சி, தற்போது ஆரோவில்லில் வசித்து வருகிறார். பாரதியின் வழியில் நின்று பல கவிதைகளை எழுதிய இரா.மீனாட்சியைத் தமிழ்ப் பெண் கவிஞர்களின் முன்னத்தி ஏர் எனலாம்.

'இரயில் பயணத்தின்போது சில பதிவுகள்' என்னும் இரா. மீனாட்சியின் கவிதை குறிப்பிடத்தக்கது.

'இரயிலடியில்
வயதைத் தொலைத்த பெரிசுகள்
போகும் வண்டியில்
படிப்பது யாரை?'

(இரா. மீனாட்சி கவிதை, இரா.சம்பத், (தொ.ஆ.),
உலகத் தமிழ்க் கவிதை, ப.1028)

எனத் தொடங்கும் கவிதை, மண் சாலைகளை, ஆவாரம் பூக்களை, சீருடைச்சிறுமிகளை, சிறுகோயில்களை, கனகாம்பரம் பறிக்கும் கூலிப்பெண்களை, வரிசையாகப் பதிவு செய்துள்ளது. எந்தச் சூழலிலும் இயற்கையைப் பதிவு செய்வதை முதன்மையாகக் கொண்ட கவிதை உலகம் இரா.மீனாட்சியுடையது.

இரா.மீனாட்சியை அடுத்து, புதுவையின் குறிப்பிடத்தக்க பெண் கவிஞர் மாலதி மைத்ரி எனலாம். இரண்டாயிரமாவது ஆண்டின் தொடக்கத்தில் தமிழ்ச் சூழலில் மாலதி மைத்ரியின் கவிதைகள் ஏற்படுத்திய தாக்கம் அளப்பரியது.

மரபுக் கவிஞர்கள் நிறைந்த புதுவை மண்ணில், சங்கராபரணி, நீரின்றி அமையாது உலகு, நீலி, எனது மதுக்குடுவை போன்ற கவிதை நூல்களைப் படைத்தது குறித்துத்தனி ஆராய்ச்சியையே மேற்கொள்ள வேண்டும். 'அணங்கு' என்னும் பெண்ணிய இதழை நடத்திய மாலதி மைத்ரி, பெண்ணியக் கோட்பாடுகளைத் தன் கவிதைகளில் அடையாளப்படுத்தியதன் வழி, தமிழ்ப் பெண் கவிஞர்களின் வரிசையில் முதல்நிலைக் கவிஞராக உயர்ந்தார்.

இவருடைய 'காதல் கடிதம்' என்னும் கவிதை தமிழ்ப் புதுக்கவிதை வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்கது.

‘ஆண்டவர் துணை
அன்புள்ள பானுவுக்கு மாமா எழுதிக் கொள்வது?
பணம் அனுப்பியது கிடைத்ததா?
ஊதாரித்தனமாகச் செலவு செய்யாதே
கணக்கு எழுதி வை
தின்னு அழிக்காதே’

(இரா.பிரேமா, விடுதலை வேண்டின், ப.295)

என்று இயல்பாகத் தொடங்கும் கவிதை, கடல் கடந்து வாழும் மாமனின் ஆணாதிக்கத்தைத் தோலுரித்துக் காட்டுகிறது. தன் மனைவியின் தங்கையைப் பெண்டாளத் துடிக்கும் ஆணின் மனநிலையை மட்டும் கூறாமல், தனக்குத் துரோகம் செய்ய நினைத்தால், ஆள்வைத்துக் கொலை செய்துவிடுவேன் என்கிற மிரட்டலையும் குறிப்பிடுகிறது.

‘பல்லாயிரம் மைலுக்கு அப்பால இருக்கன்னு
ஏதாவது துரோகம் பண்ண நெனச்ச
தேவடியா நாயே
ஆள்வச்சித் தீத்துக் கட்டிடுவே ஜாக்கிரதை
பதில் எழுதவும்
அன்புடன்
மாமா’

(மாலதி மைத்ரி, சங்கராபரணி, ப.44 - 45)

என்னும் கவிதை, புதுச்சேரியின் மண்ணின் மைந்தர்களையும், தமிழ்க் கவிஞர்களையும் அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கிய கவிதையெனில் அது மிகையாகாது.

அடையாளம் மறுக்கப்பட்ட பெண்கவிதை உலகில், மாலதி மைத்ரியின் கவிதை, புதுவையில் உள்ள பல பெண் கவிஞர்களுக்கு உத்வேகம் அளித்திருக்க வேண்டும். மு.அழகுநிலா, தென்றல், மனுஷி, இரா.பிரபா, உமா மோகன், கு.அ.தமிழ்மொழி, இராஜேஸ்வரி, இராஜலட்சுமி, பெண்ணியம் செல்வகுமாரி எனப் பல பெண் கவிஞர்கள் புதுச்சேரிக்குப் பெருமை சேர்த்துள்ளனர். ‘பலூன்காரன் வராத தெரு’ என்னும் தொகுப்பின் மூலம் அறிமுகமான மு. அழகுநிலா, தனக்கேயுரிய கவிதை மொழியைப் படைத்துக் கொண்டார். எண்ணிக்கையில் குறைந்த கவிதைகளை எழுதியவர். ஆனாலும், வாழ்க்கை குறித்த கேள்விகளைத் தன் கவிதைகளின் வழி,

தொடர்ந்து எழுப்பிக் கொண்டிருப்பவர். ‘நீல இறகு’ என்னும் ஒரே ஒரு தொகுப்பின் மூலம், விமர்சகர் ராஜமார்த்தாண்டனின் கவனத்தை ஈர்த்த ‘தென்றல்’ என்னும் கவிஞரும் வித்தியாசமான கவிதைகளை எழுதியவர்.

‘நினைவில் வராத முகம்’ என்னும் தொகுப்பின் மூலம் கவனம் பெற்றவர் கு.அ.தமிழ்மொழி. பன்னிரெண்டு வயதில் கவிதைகளை எழுதத் தொடங்கிய இவர், விமர்சகர் தமிழவனின் கவனத்தை ஈர்த்தவர். சாகித்திய அகாதமி வெளியிட்டுள்ள ‘இளையவர்களின் புதுக்கவிதைகள்’ என்னும் நூலில் தமிழவன், கரணம் தப்பினால் மரணம் என்பது போல் லேசாகத் தடுக்கினாலும், கவிதை இல்லாது போய்விடும் அபாயத்தை எதிர்கொண்டு, வெற்றி பெற்றுவிடுகிறார் என்பது என் கணிப்பு’ என்றும், ‘இவர் கவிதையில் தத்துவக்கனம் உள்ளது’ (தமிழவன், இளையவர்களின் புதுக்கவிதைகள், ப. 32 - 33) என்றும் கு.அ.தமிழ்மொழியை மதிப்பிட்டுள்ளார்.

‘வாடிப் போனாள்
வெயிலில்
பூ விற்பவள்’

(இரா. சம்பத், உலகத் தமிழ்க் கவிதை, ப. 989)

‘எலி மேல்
பிள்ளையார்
விலங்குவதைத் தடைச்சட்டம்?’

(இரா. சம்பத், உலகத் தமிழ்க் கவிதை, ப. 988)

‘ஆறுமுகனே!
பன்னிரு கைகள் வேண்டும்
வீட்டுப்பாடம்

(இரா. சம்பத், உலகத் தமிழ்க் கவிதை, ப. 988 - 989)
போன்றவை தமிழ்மொழியின் ஹைக்கூ கவிதைகள்.

முனைவர். இரா. பிரபா, ‘உதிரும் மரக்கொன்றை’ என்னும் ஹைக்கூ கவிதைத் தொகுப்பை வெளியிட்டுள்ளார்.

‘தேடிக் கொண்டே இருக்கிறேன்
பாட்டியின் முகம்
வெற்றிலை வாசம்’

(இரா. பிரபா, உதிரும் சரக்கொன்றை, ப. 18)

‘கைகள் கட்டப்பட்டன
நீதி தேவதைமுன்
பொய் சாட்சி’

(இரா. பிரபா, உதிரும் சரக்கொன்றை, ப. 13)

‘குழப்பத்தில் மனம்
வந்தமரும் பறவை
விட்டுச் செல்லும் இறகு’

(இரா. பிரபா, உதிரும் சரக்கொன்றை, ப. 26)

முதலியவை இவருடைய சில ஹைக்கூ கவிதைகள்.

தன் வாழ்க்கையையே கவிதையாகவும், கவிதையே வாழ்க்கையாகவும் வாழ்ந்து வரும் ‘மனுஷி’, சாகித்திய அகாதமியின் ‘யுவபுரஷ்கார்’ விருது பெற்ற கவிஞர். ‘குட்டி இளவரசியின் ஒளிச்சொற்கள்’, ‘முத்தங்களின் கடவுள்’, ‘ஆதிக்காதலின் நினைவுக் குறிப்புகள்’, ‘கருநீல முக்காடிட்ட புகைப்படம்’, ‘யட்சியின் வனப்பாடல்கள்’ போன்ற தொகுப்புகளை வெளியிட்டுள்ள மனுஷியின் படைப்புலகம் மிகவும் மென்மையானது. அன்பை, மரணத்தை, துரோகத்தை, குழந்தைமையை நெகிழ்வான நடையில், உணர்வுப்பூர்வமாக எழுதும் உலகம் கவிஞர் மனுஷியுடையது.

‘விலை மதிப்பற்ற தங்கம் நீ.
ஒப்பிட முடியாத ஆலகால விஷமும்
நீயே’

(மனுஷி, ஆதிக்காதலின் நினைவுக் குறிப்புகள், ப. 73)

‘ஒருவரை வெறுப்பதற்கு முன்
ஒரு முறையாவது
அவரை நேசித்துவிடுங்கள்.
அன்பினால் சுழலும் இவ்வுலகில்
ஒருமுறையேனும்
உண்மையாக இருக்கலாம்.’

(மனுஷி, ஆதிக்காதலின் நினைவுக் குறிப்புகள், ப. 73)

‘தரையில் துள்ளிக் குதிக்கும்
மழைச் சாரலுக்கு
உன் பிஞ்சுப் பாதங்களின் சாயல்’

(மனுஷி, ஆதிக்காதலின் நினைவுக் குறிப்புகள், ப. 90)

முதலிய கவிதைகள் மனுஷியின் மன உலகைப்

புரிந்து கொள்ள உதவக் கூடியவை.

பறவைகளையும், பூக்களையும், பட்டாம் பூச்சிகளையும், நிலவையும், நதியையும், மனித உறவுகளையும் மிகுதியாகப் பேசும் உமாமோகன், ‘டார்வின் படிக்காத குருவி’ என்னும் தொகுப்பின் மூலம், கவிஞராக அறியப்பட்டவர். அண்மைக்காலங்களில், மிகுதியான கவிதைகளை எழுதிக் குவித்து வருகிறார். கொரோனா காலகட்டத்தில், அவர் மருத்துவமனையில் இருந்தபோது, மனிதர்களையும் வாழ்க்கையையும் எழுதிய அவருடைய கவிதைகள் புகழ்பெற்றவை.

‘தகிப்பின் அச்சமோ

ஒளியின் பிரமிப்போ

நீள, அகல, தூர

பிரக்ஞையோ

இன்றி

பறவைகள் பறக்கின்றன

சூரியனைத் தாண்டியும் சுற்றியும்

குறுக்காகவும்’

(உமா மோகன், டார்வின் படிக்காத குருவி, ப. 52)

என்னும் கவிதை, அவருடைய படைப்புலகைப் புரிந்து கொள்ள வாசகனுக்கு உதவக் கூடியது. ‘இங்கு பறவையே இக்கவிஞர் தான்’ என்று இக்கவிதையைப் பாராட்டியுள்ளார் இரா. மீனாட்சி.

‘எனக்கான காற்று’ என்னும் கவிதையைத் தந்த இராஜலட்சுமி, ‘ஒற்றை வலி’ என்னும் தொகுப்பை எழுதிய கரசூர் பத்மபாரதி, உயிர்ப்பு என்னும் தொகுப்பைத் தந்த பொற்கலை என்று பல எண்ணற்ற பெண் கவிஞர்களைத் தந்துள்ளது புதுவை.

புதுவைக் கவிஞர்களின் பன்முகப் பரிமாணங்கள் :

புதுவைக் கவிஞர்களின் படைப்புலகம் பன்முகத்தன்மை கொண்டது. பாவேந்தன், வாணிதாசன், முடியரசன் போன்ற கவிஞர்கள், ஒரு வகையில் தமிழ்த் தேசியத்தைக் கட்டமைக்கும் விதத்தில் கவிதைகள் புனைந்தனர். தமிழ்மொழி, தமிழ் இனம் இரண்டும் இரண்டு கண்களாகக் கருதப்பட்ட காலத்தில், அவர்களுடைய மரபுக் கவிதைகள், தமிழ்க் கவிதையுலகில் தாக்கத்தைச் செலுத்தின. இவர்களுடைய தாக்கம் இன்றும் புதுவைக் கவிஞர்களிடத்தில் உண்டு. புதுவை யுகபாரதி,

சீனு.வேணுகோபால், மலையருவி, பாரதி வசந்தன், புதுவை தமிழ்நெஞ்சன் போன்றோர் சிறந்த மரபுக் கவிஞர்கள். இவர்களுள் சிலர் புதுக் கவிதைகளையும் எழுதி வருகின்றனர்.

தமிழ்த் தேசிய அரசியல், தலித்தியம், பொதுவுடைமைச் சித்தாந்தம் போன்ற அரசியல் நிலைப்பாடு கொண்ட கவிதைகளை இங்கு எழுதுபவர்கள் ஏராளம்.

பிரபஞ்சன், கே.ஏ. குணசேகரன், பாரதி வசந்தன், க. பஞ்சாங்கம், ரமேஷ் பிரேதன், து.ரவிக்குமார், மனோமோகன், செந்தமிழினியன், பைரவி, இளங்கவி அருள், கோ.பாரதி, ப்ரதிபா, ஜெயச்சந்திரன், புதுவை இளவேனில், தி.கோவிந்தராசு என்று பட்டியலிட்டால் அவை நீண்டு கொண்டே செல்லும்.

தமிழகத்தில் இருப்பவர்கள் கூட, புதுவையில் எழுதக் கூடியவர்களை அறியாமல் இருப்பது துயரமானதுதான். இவர்கள் அனைவரையும் ஒரு வசதிக்காகக் கவிஞர்கள் என்று அழைக்கலாமே தவிர இவர்கள் எழுதிய கவிதைகள் அனைத்தும் சிறந்தவை என்று எண்ணுவதற்கில்லை. இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கமும் அதுவன்று.

வானம்பாடிக் காலத்தில் 'பிரபஞ்ச கவி' என்னும் பெயரில் எழுதிய பிரபஞ்சன், கவிதை எழுதுவதை ஒரு கட்டத்தில் நிறுத்திக் கொண்டார். கவிதை எழுதித்தான் தமிழ்க் கவிதைக்குப் பங்களிப்பு செய்ய வேண்டும் என்பதில்லை. கவிதை எழுதாமல் கூட தமிழ்க் கவிதைக்குப் பங்களிப்பு செய்யலாம் என தடம் நேர்காணலில் பிரபஞ்சன் சொன்ன வார்த்தை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. எது கவிதை என்பதை உணர்ந்து கொண்டதால் இப்படி வெளிப்படையாக அவரால் சொல்ல முடிந்தது என நினைக்கிறேன்.

'புதுத்தடம்' என்னும் பெயரில் ஒரேயொரு தொகுப்பை ஆசை பற்றி எழுதினார் கே. ஏ. குணசேகரன்.

'புதிய நெருப்பு' என்னும் தொகுப்பில்,
'ஊழல் செய்வது
ஒங்கி வளர்ந்து
ஒழுங்காய் இருக்கிறது

அதில்
உண்மை என்பது
ஒதுக்குப்புறமாய்
நசுக்கப்படுகிறது'

(பாரதி வசந்தன், புதிய நெருப்பு, ப. 43)

என்று ஆதங்கப்பட்டார் பாரதிவசந்தன். முப்பது ஆண்டுகாலமாகக் கவிதை எழுதி, 'தலை நிமிர்வு' என்னும் பெயரில் இவர் ஒரு தொகுப்பை வெளியிட்டார். தலித்தியப் பார்வையில் எழுதிய பாரதி வசந்தனை இன்குலாப்பும், காசி ஆனந்தமும் பாராட்டியுள்ளனர்.

'நாமே ஓரிடத்தைத் தேர்ந்தெடுப்பதை விட
பயணமே ஓரிடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தருவது
சொல்லி மாளாத அதிர்ச்சியாய் அமைகிறது'

(க. பஞ்சாங்கம், பயணம், ப. 5)

'இதுதான் அதுதான் என்றில்லாமல்
எதுவென்றே தெரியாமல் பயணிப்பதில் தான்
பயணத்தின் முழுமை மலர்கிறது'

(க. பஞ்சாங்கம், பயணம், ப. 5)

என்று தத்துவப் பார்வையுடன் 'பயணம்' என்னும் தொகுப்பைக் கொண்டு வந்தார் க. பஞ்சாங்கம்.

'பயணம்' என்னும் தொகுப்பைப் புதுவையில் வசித்த காலத்தில் தான் எழுதினார் பஞ்சாங்கம். புதுவைக் கவிஞர்களை இரண்டு வகையில் பாகுபடுத்தலாம்.

ஒன்று: புதுவையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட கவிஞர்கள்.

இரண்டு: தொழில் நிமித்தமாகப் புதுவைக்கு இடம்பெயர்ந்து கவிதை எழுதிய கவிஞர்கள்.

பஞ்சாங்கம் இதில் இரண்டாம் வகையைச் சேர்ந்தவர். அவருடைய 'பயணம்' மிகச் சிறந்த தொகுப்பாக இருப்பினும், பஞ்சாங்கத்திற்குத் 'திறனாய்வாளர்' என்னும் அடையாளமே நிலைத்துவிட்டது.

புதுவையில், எ.மு.இராசன் (பாரதப்போர்), புதுவை. சீனு.தமிழ்மணி, புதுவை தமிழ்நெஞ்சன் (தீவின் தாகம், கட்டைவிரல், தீயின் முகவரி), செந்தமிழினியன் (பரிதிப் புன்னகை), அரிமதி தென்னகன் (புள்ளிகள்), புதுவை இளவேனில் (இந்த), அரிமதி இளம்பரிதி (ஈட்டி), ஆலா (உயிர் வேலி) ஆகியோர் ஹைக்கூ கவிதைகளைப் படைத்துள்ளனர். அனைத்துத் தொகுப்புகளையும் 'இருபதாம் நூற்றாண்டு புதுச்சேரித் துளிப்பாக்கள்' என்னும் தலைப்பில் புதுவை சீனு. தமிழ்மணி தொகுத்துள்ளார்.

தனித்தமிழ் நடை, பகுத்தறிவுக் கொள்கை, தமிழ்த் தேசிய உள்ளடக்கம் முதலியவற்றை உயிர் மூச்சாகக் கொண்டு எழுதுபவர் புதுவை தமிழ் நெஞ்சன்.

'ஈரோடு பாதையில்
சேரிப் பிணம் போகத் தடை
இட ஒதுக்கீட்டுக்காகவா சாதி'

(புதுவை சீனு தமிழ்மணி, இருபதாம் நூற்றாண்டு புதுச்சேரி துளிப்பாக்கள், ப. 168)

'வறுமைக் கோட்டில்
இந்திய ஒருமைப்பாடு
தேசிய இன விடுதலை முழக்கங்கள்'

(புதுவை சீனு தமிழ்மணி, இருபதாம் நூற்றாண்டு புதுச்சேரி துளிப்பாக்கள், ப. 169)

'ஆகத்து 15 தந்தது
அம்மணத்தை மறைக்க
தாயின் மணிக்கொடி'

(புதுவை சீனு தமிழ்மணி, இருபதாம் நூற்றாண்டு புதுச்சேரி துளிப்பாக்கள், ப. 150)

போன்ற கவிதைகள் இவருடைய படைப்புலகத்தைப் புலப்படுத்துவன.

தமிழகத்தைக் காட்டிலும், எண்ணிலடங்காத துளிப்பாக்களை (ஹைக்கூ) எழுதுபவர்கள் புதுவையில் மிகுதி. இதற்குக் காரணம் 'கரந்தடி' என்னும் ஹைக்கூ இதழைத் தொடர்ந்து கொண்டு வந்த கவிஞர் சீனு.தமிழ்மணி. தமிழகத்தில் மித்ரா, லீலாவதி, ஈரோடு தமிழன்பன், அப்துல் ரகுமான், நிர்மலா

சுரேஷ், அறிவுமதி, மு.முருகேஷ் போன்றவர்களால் ஹைக்கூ புகழ்பெற்றது என்றால், புதுவையில் ஹைக்கூ பிரபலமடைந்ததற்குக் காரணம் சீனு. தமிழ்மணி எனலாம். 'கரந்தடி' இதழ் மூலமாகப் பல்வேறு கவிஞர்கள் ஹைக்கூக் கவிதைகளை எழுதினர்.

'தேசிய மயில் இறகு போடாது
பிய்த்துக் கொள்(ல்)வோம்
தேசிய இன விடுதலை'

(புதுவை சீனு தமிழ்மணி, இருபதாம் நூற்றாண்டு புதுச்சேரி துளிப்பாக்கள், ப. 34)

'இந்தி பேசினால் இந்தியன்
ஆங்கிலம் பேசினால்...
அறிக...
அவன் தமிழன்'

(புதுவை சீனு தமிழ்மணி, இருபதாம் நூற்றாண்டு புதுச்சேரி துளிப்பாக்கள், ப. 34)

போன்ற கவிதைகளை எழுதியவர் சீனு. தமிழ்மணி. ஹைக்கூ வடிவத்தில் தமிழ்த் தேசிய அரசியலைப் பேச, புதுவைக் கவிஞர்கள் என்றுமே தயங்கியதில்லை. ஜப்பானிய ஹைக்கூக்களைப் புதுவைக் கவிஞர்கள் அறிந்திருந்தார்கள். எனினும், ஹைக்கூ வடிவத்தில் அவர்கள் சமூகப் பிரச்சினைகளையும் அரசியலையுமே பேசினார்கள்.

'வலசைப் பறவை' என்னும் தலைப்பில் உலகக் கவிதைகள் பலவற்றை மொழிபெயர்த்துள்ள நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் து.ரவிக்குமாரும் மிகச் சிறந்த கவிஞர்.

நேர்க் கோட்டுக் கவிதைகளை எழுதாமல், வடிவத்தில் பல சோதனை முயற்சிகளைச் செய்து, தமிழ்க் கவிதையை அடுத்த கட்டத்திற்கு நகர்த்திய புதுவையின் மிகச் சிறந்த ஆளுமையாக ரமேஷ் பிரேதனைக் கூறலாம். இவருடைய 'சாராயக் கடை', 'காந்தியைக் கொன்றது தவறுதான்', 'அயோனிகன்', 'பன்றிக்குட்டி' முதலிய கவிதைத் தொகுப்புகள் குறிப்பிடத் தக்கவை.

பின் நவீனத்துவக் காலகட்டத்தில் சர்வதேச அரசியலைப் புரிந்து கொண்டு, மூன்றாம் உலக நாட்டின் குடிமகனாகத் தன்னை உணர்ந்து, தொடர்ந்து கவிதைகளை எழுதுபவர் ரமேஷ் பிரேதன். பிரேமுடன்

இணைந்து, 'பேராழிகளின் தேசம்', 'கருப்பு வெள்ளைக் கவிதை', போன்ற கவிதைகளை எழுதிய ரமேஷ் இப்போது தனித்து இயங்குகிறார்.

'அந்த நூலகத்திற்கு யாரும் செல்வதில்லை
அது பேய்கள் அடையும் கட்டடம்
மனிதர்களில்லாத நூல்களை
அவை எரித்துவிடுகின்றன
மனிதர்களுள்ளவற்றில் ரத்தம் குடிக்கின்றன'

(இரா. சம்பத், உலகத் தமிழ்க் கவிதை, ப. 1035)

என்று தொடங்கும் ரமேஷ் பிரேமின் கவிதை, பேய்த் தொன்மத்தைக் கட்டமைக்கும் பாணியில் எழுதப்பட்டுள்ள சிறந்த கவிதை.

ரமேஷ் - பிரேமின் தாக்கத்தால் எழுத வந்த மனோ மோகனின் கவிதைத் தொகுப்பு சுஜாதா விருது பெற்ற 'பைத்தியக்காரியின் பட்டாம்பூச்சி'. அவரது பீர்பாட்டில், வரைவதை நிறுத்து, தூண்டில் காரன் கதை முதலிய கவிதைகள் குறிப்பிடத்தக்கவை. குழப்ப மன நிலையில், வாசகனை வியப்பிலாழ்த்தும் வண்ணம், தொன்மங்களைக் கட்டமைக்கும் மனோ மோகனின் கவிதைகளை வேறுபட்ட தன்மை கொண்டவை என்று மதிப்பிட்டுள்ளார் தமிழவன். (தமிழவன், இளையவர்களின் புதுக்கவிதைகள், ப. 34)

நிறைவுரை :

புதுவைக் கவிஞர்களின் படைப்புலகத்தை எளிதில் வரையறை செய்ய இயலாது. பாடு பொருளிலும் வடிவத்திலும் பன்முகத் தன்மை கொண்டவையாகப் புதுவைக் கவிஞர்களின் கவிதைகள் இருக்கின்றன. உணர்வு சார்ந்து எழுதப்படுபவை, சோதனை முயற்சியாக எழுதப்படுபவை, பிரச்சாரத்தன்மை முழங்க அரசியலை உரத்துச் சொல்பவை, இயற்கையை ரசிப்பவை, சுற்றுச் சூழலை கவனப்படுத்துபவை, தற்கொலை மனநிலையைப் பேசுபவை, மொழி அரசியலை முன் நிறுத்துபவை, பெண்களின் மன உணர்வுகளைப் பிரதிபலிப்பவை என்று பொருண்மை அடிப்படையில் பல்வேறு கவிதைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. வடிவத்திலும் இவை யாவும் பலதரப்பட்டதாக இருக்கின்றன.

பாவேந்தனின் காலகட்ட கவிதையிலிருந்து வெகுதூரம் விலகி, தற்காலத் தன்மையை இக்கவிதைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன என்பது மட்டும் நிச்சயம்.

துணைநூற்பட்டியல் :

1. அய்யப்பன் கி., பாரதி வசந்தன் படைப்புலகம், கலைஞன் பதிப்பகம், சென்னை. முதற்பதிப்பு 2018.
2. இளங்கவி அருள், நான் உனது மூன்றாம் கண், முரண்களரி பதிப்பகம், சென்னை. முதற்பதிப்பு 2016.
3. உமா மோகன், சிப்பத்தில் கட்டிய கடல், டிஸ்கவரி புக் பேலஸ் வெளியீடு, சென்னை. முதற்பதிப்பு 2019.

4. உமா மோகன், டார்வின் படிக்காத குருவி, முரண்களரி பதிப்பகம், சென்னை. முதற்பதிப்பு 2013.
5. உமா மோகன், கனவு செருகிய ஏறவானம், படி வெளியீடு, சென்னை. முதற்பதிப்பு 2019.
6. குணசேகரன் கே. ஏ., புதுத்தடம், தன்னானே பதிப்பகம், புதுச்சேரி. முதற்பதிப்பு 2011.
7. கோவிந்தராசு தி., பிரபஞ்சப் புயல், சிவகாமி கோவிந்தராசு வெளியீடு, புதுச்சேரி. முதற்பதிப்பு 2020.
8. சம்பத் இரா., புதுச்சேரி மரபுக் கவிஞர்களின் கவிதைத் தொகுப்பு, சாகித்திய அகாதமி வெளியீடு, சென்னை. முதற்பதிப்பு 2016.
9. சம்பத் இரா., துளிப்பா : நூறாண்டுகளில், சாகித்திய அகாதமி வெளியீடு, சென்னை. முதற்பதிப்பு, 2018.
10. சம்பத் இரா., உலகத் தமிழ்க் கவிதை, புதுச்சேரி மொழியியல் பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி நிறுவனம். முதற்பதிப்பு 2020.
11. தமிழவன், இளையவர்களின் புதுக்கவிதைகள், சாகித்திய அகாதமி வெளியீடு, சென்னை. முதற்பதிப்பு, 2021.
12. தமிழ்மொழி கு. அ., நினைவில் வராத கனவுகள், தமிழ்மொழி பதிப்பகம், புதுச்சேரி. முதற்பதிப்பு 2017.
13. தென்றல், நீல இறகு, உயிர்மை பதிப்பகம், சென்னை. முதற்பதிப்பு 2006.
14. பஞ்சாங்கம் க., பயணம், செல்வன் பதிப்பகம், புதுச்சேரி. முதற்பதிப்பு 2001.
15. பாரதி வசந்தன், புதிய நெருப்பு, வெளிச்சம் வெளியீடு, புதுச்சேரி. முதற்பதிப்பு 1996.
16. பாரதி வசந்தன், தலை நிமிர்வு, அகநாழிகை வெளியீடு, மதுராந்தகம். முதற்பதிப்பு 2010.
17. பிரபா இரா., உதிரும் சரக்கொன்றை, நூலேணி பதிப்பகம், சென்னை. முதற்பதிப்பு 2020.
18. பிரேமா இரா., விடுதலை வேண்டினும், உலகத் தமிழ்ப் பெண்கவிஞர்கள், காவ்யா வெளியீடு, சென்னை. முதற்பதிப்பு 2014.
19. புதுவை சீனு தமிழ்மணி (தொ.ஆ.) இருபதாம் நூற்றாண்டு புதுச்சேரித் துளிப்பாக்கள், காவ்யா வெளியீடு, சென்னை. முதற்பதிப்பு 2003.
20. புதுவை சீனு தமிழ்மணி, கரந்தடி, காவ்யா வெளியீடு, சென்னை. முதற்பதிப்பு 2007.
21. புதுவை யுகபாரதி, வணக்கம் தமிழன்ப, நண்பர்கள் தோட்டம் வெளியீடு, புதுச்சேரி. முதற்பதிப்பு 2016.
22. மலையருவி, நழுவும் காலம், விழிகள் பதிப்பகம், சென்னை. முதற்பதிப்பு 2016.
23. மனுஷி, குட்டி இளவரசியின் ஒளிச்சொற்கள், மித்ரா பதிப்பகம், சென்னை. முதற்பதிப்பு 2013.
24. மனுஷி, முத்தங்களின் கடவுள், உயிர்மை வெளியீடு, சென்னை. முதற்பதிப்பு 2014.
25. மனுஷி, ஆதிக்காதலின் நினைவுக் குறிப்புகள், உயிர்மை வெளியீடு, சென்னை. முதற்பதிப்பு 2015
26. மனுஷி, கருநீலமுக்காடிட்ட புகைப்படம், வாசகசாலை பதிப்பகம், சென்னை. முதற்பதிப்பு 2018.
27. மனோ மோகன், பைத்தியக்காரியின் பட்டாம்பூச்சி, புது எழுத்து வெளியீடு, கிருஷ்ணகிரி. முதற்பதிப்பு 2012.

நவீன தமிழ்க் கவிதை உருவாக்கத்தில் பெண்களும் பெண்கள் சார்ந்த பதிவுகளும்

இரா. பிரேமா

நவீன கவிதைகள் முந்தைய மரபிலிருந்து விடுபட்டு, புதிய/வித்தியாசமான பரிமாணங்களையும், உருவகங்களையும், குறியீடுகளையும் வெளிப்படுத்துகின்றன. தன்னிலையை வெளிப்படுத்துதல், பொருளை முழுமையாக விடுவித்தல், புதிய சொற்களைக் கையாளுதல், கூர்மையான மொழியாடல், தீவிர படைப்பு முயற்சிகளைக் கையாளுதல், காலவரிசை, பொருள் தொடர்ச்சி இவற்றை நிராகரித்தல், அனுபவங்களை அப்படியே மடைமாற்றம் செய்தல் என்பன நவீன கவிதைகளின் முக்கிய

அடையாளங்களாகும்.

அறுபதுகளில் தொடங்கி, தமிழ் கவிதை இலக்கிய வகைமையில் தேவமகள், ரோகினி, மாலதி ஹரிந்திரன், இரா மீனாட்சி, இந்திர குமாரி, ரோகினி போன்றவர்கள் வரவேற்கத் தகுந்த விதத்தில் நவீன கவிதைகளைப் படைத்தனர் என்றாலும், அவர்கள் தமிழ் இலக்கிய உலகில் பரவலாக அடையாளம் காணப்படவில்லை.

பெண்களுக்கான நவீன கவிதை மொழி, 1986இல், ஈழத்தில் இருந்து வெளியான

‘சொல்லாத சேதிகள்’ என்ற கவிதைத் தொகுதியிலிருந்து கவனம் பெறத் தொடங்கின. பேராசிரியை சித்திரலேகாவினால் தொகுக்கப்பட்ட இக்கவிதைத் தொகுதியில், செல்வி, சிவரமணி, ஓளவை, பிரேமினி, சன்மார்க்கா உள்ளிட்ட பத்துப் பெண்கள் கவிதைகள் படைத்திருந்தனர். தமிழகத்தைச் சேர்ந்த பேராசிரியர்கள், ஆய்வாளர்கள், சிறுபத்திரிக்கையாளர்கள், புதிய படைப்பாளிகள் இவர்களின் மத்தியில் இத்தொகுதி மிகப்பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. இக்கவிதைத் தொகுதி, அதுவரை கவிதை எழுத முயற்சிக்காத பல பெண்களைக் கவிதை எழுதத் தூண்டின. சுபமங்களா, கணையாழி, காலச்சுவடு போன்ற இலக்கிய இதழ்கள் ஈழப் பெண் கவிஞர்களின் கவிதைகளுக்குத் தங்கள் இதழ்களில் முக்கியத்துவம் தரத் தொடங்கின. அதன் தொடர்ச்சியாக இவ்விதழ்கள் புதிய தமிழ்ப் பெண் கவிஞர்களுக்கும் இடமளிக்கத் தொடங்கின. தமிழ் இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை, இத்தொகுதி கவிதை உலகில் ஒரு புதிய வழித்தடத்தை ஏற்படுத்தித் தந்தது.

தொண்ணூறுகளின் பெண்கவிஞர்கள் அபரிமிதமான எழுச்சியைக் கண்டனர். காத்திரமான மாறுபட்ட பாடுபொருள், தேர்ந்தெடுத்த கவிதை மொழி, உரத்த குரல்/கலகக்குரல் என்பன இவர்களின் கவிதை அடையாளங்களாக வெளிப்பட்டன. ஆணாதிக்க ஆளுகையில் இருந்து விடுதலை தேடுதல் என்ற பொருண்மையை முன்வைத்து ஆணாதிக்க சாமர்த்தியங்களை இனம் காட்டுதல், குடும்பத்தில் பெண்களின் ஓயாத உழைப்பு, வேலை பார்க்கும் இடத்தில் சந்திக்கும் பிரச்சினைகள், பெண்களின் இயங்கு வெளியைக் குறுகியதாகப் பார்க்கும் மரபுலகம், பெண்களை அடுக்களைக்குள் சிறைப்படுத்தும் மரபுகள், சடங்குகளுக்குள் சிறைப்படுத்தும் மதங்கள், வரதட்சணை மற்றும் முதிர்கன்னி பிரச்சினைகள், ஆணாதிக்க வன்புணர்வுகள், விருப்பமில்லாத உடலுறவு, தன் உடலைத் தனக்கானதாக உணர்தல், அதனைக் கொண்டாடுதல் என்று பெண் கவிஞர்களின் பாடுபொருள்கள் விரிந்து பரந்துள்ளன.

தொண்ணூறுகளின் மத்தியில் பெண்ணியம் குறித்த ஆய்வு நூல்கள், கோட்பாட்டு நூல்கள் தமிழில் எழுதப்பட்டன. அதன் விளைவாக மேலை நாட்டுப் பெண்ணியத்திறனாய்வாளர்கள், கோட்பாட்டாளர்கள் தமிழ் மண்ணிற்கு அறிமுகமானார்கள். குறிப்பாக

அட்ரைன் ரிச், ஜூலியா கிறிஸ்தவா, ஹெலன் சிக்சஸ் போன்றவர்களின் பெண்ணிய கோட்பாடுகள் தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகமாயின.

ஆணாதிக்க மொழித்தளத்தில், பெண் தனக்கென ஒரு மொழியை வடிவமைக்க வேண்டிய தேவையை பிரஞ்சு பெண்ணியக் கோட்பாட்டாளர் ஹெலன் சிக்சஸ் எடுத்துரைத்தார். ‘தன் உடம்பின் அதிர்வுகளை எந்தவிதமான தணிக்கைக்கும் உட்படுத்தாமல், அப்படியே மொழி வழியே வெளிப்படுத்துவதே பெண்ணெழுத்து’ என்கிறார் அவர். மேலும் அவர், ‘உன்னையே நீ எழுது. உன் உடம்பின் குரல்களுக்கு செவிசாய். அப்பொழுது தான் வகுத்துரைக்க முடியாத உனது நனவிலி மனதிலுள்ள மூல வளங்கள் எல்லாம் பொங்கிப் புறப்பட்டு வெளிவரும்’ என்கிறார்

பெண் கவிஞர்களும் கதை இலக்கியம் படைத்தவர்களும் இக்கருத்தினை ஆழமாக உள்வாங்கி, தங்கள் படைப்புகளில் வெளிக்காட்டத் தொடங்கினர்.

பெண்ணுக்கு என்று கண்டிப்பாக ஒரு மொழி இருக்கிறது. பெண்ணின் விசனங்களை, ரசாயன மாற்றங்களை, அழகு உணர்வுகளை ஓர் ஆணால் அப்படியே எழுத முடியாது.வீரியமாக, நளினமாக, நாணம் கலந்து அத்தனை வலிகளுடன்..... அவள் சொல்வதைப் போல் ஓர் ஆணால் சொல்ல முடியாது’ என்கிறார் கவிஞர் இரா மீனாட்சி.

‘பெண் உடல் பற்றி கிளர்ச்சி நோக்கிலும் அதிர்ச்சி நோக்கிலும் மொழிவது பெண் மொழியாகி விடுவதில்லை. பெண் இருப்பைப் பற்றி, சமூக வெளிகளில் உருவாக்கப்பட்டுள்ள பிரமைகளையும், மதிப்பீடுகளையும் தகர்த்து, மாற்று அரசியலை வளர்த்தெடுக்கும் கலகக் குரலாக ஒலிக்கும் போதுதான் பெண்மொழி பெண்ணிய மொழியாகப் பரிமாணம் எடுக்கிறது’ என்கிறார் எழுத்தாளர் எம் ஏ சுசிலா.

‘பெண் உடல் மீது இச்சமூகம் நிறைய வரையறைகளை வைத்திருக்கின்றது. பெண் புழங்கும் வெளியையும், பார்வையையும், கனவுகளையும் கட்டுப்படுத்துகிறது. பெண் உடல் பாவமானது, தீட்டானது என்று மதம் சொல்கிறது. மதமும் சமூகமும் விதிக்கும் இந்த வரையறைகளை மீற வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் பெண் தன் உடலைக் கொண்டாட வேண்டும்’ என்கிறார் கவிஞர் மாலதி மைத்ரி.

ஒடுக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு பெண்ணுக்கும் பின்னால் ஒரு வரலாறு இருக்கிறது. காலம் காலமாகப் பெண்கள் மற்றவர்கள் சொல்லியபடி சிந்தித்து வந்திருக்கின்றனர். அவர்கள் சொல்லிக் கொடுத்த வார்த்தைகளைக் கொண்டு, அவர்கள் மொழியிலேயே பேசி வந்திருக்கின்றனர். கல்வி அறிவு பெற்ற பெண்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சிந்திக்கத் தொடங்குகின்றனர். தம் சிந்தனைக்கு ஏற்ப மாற்று மொழியை உருவாக்க முற்பட்டனர். தங்களுக்குள்ளே முடங்கிக் கிடந்த மொழியினைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வெளிக் கொணர்ந்தனர். தம் மொழி வெறும் எழுத்துக்களாலும் சொற்களாலும் உருவானவை அல்ல. அது தங்கள் உணர்வின் வடிகால் என்பதைப் புரிந்து கொண்டு அதனை வடிவமைக்கின்றனர். அவர்கள் மொழியில் அதிகாரத்தினைக் கட்டுடைக்கும் பாணி உள்ளது. தங்களை வெளிப்படுத்தும் தேடல் உள்ளது. உள்ளார்ந்த அனுபவ மொழியாக, உறுதியான மொழியாக அது விரிந்தது. கெஞ்சல், கொஞ்சல் இல்லாத மொழியாகவும் உருவாகியது. அப்படி அம்மொழி உருவாகின்ற பொழுது அது ஆண் மொழிக்கு மாற்று மொழியாக அமைந்துவிடுகிறது.

தொண்ணூறுகளில் கவிதை படைத்தவர்களில் இளம்பிறை, கனிமொழி, கிருதாங்கினி, சுகந்தி சுப்பிரமணியன், சுபத்ரா, சல்மா, குட்டி ரேவதி, சே.பிருந்தா, தமிழ்ச்சி தங்கப்பாண்டியன், ஆண்டாள் பிரியதர்ஷினி, சக்தி ஜோதி, அ.வெண்ணிலா, லீனா மணிமேகலை, வைகைச் செல்வி, வத்சலா, உமா மகேஸ்வரி, பெருந்தேவி போன்றவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

இவர்களைத் தொடர்ந்து இரண்டாயிரத்தில் நிறைய பெண் கவிஞர்கள் தோன்றினார்கள். மாலதி மைத்ரி, திலகபாமா, எஸ்.தேன்மொழி, உமா சக்தி, ஏ.ராஜலட்சுமி, இரா. தமிழரசி, சக்தி அருளானந்தம், எழிலரசி, தேன்மொழி தாஸ், நிலாமகள், எஸ்.ரெங்கநாயகி, பத்மாவதி தாயுமானவர், பாலபாரதி, ச.விஜயலட்சுமி, புதியமாதவி, தாரா கணேசன், கல்பனா, பரிதா பானு, பரிமளமுத்து, எம் எஸ் சத்தியவாணி, கு. உமாதேவி, அகிலா, ராமலட்சுமி, மனுஷி என்பவர்கள் அவர்களில் சிலர்.

இலங்கையிலும், புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலும் பெண்கள் கவிதைகளைத் தங்கள் விடுதலைக்கான

ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினர். இலங்கையிலிருந்து எழுதிய கவிஞர்களுள் செல்வி, சிவரமணி, ஊர்வசி, ஓளவை, அ.சங்கரி, சன்மார்க்கா, எம்.பாயிஸா அலி, ஆகர்ஷியா, கலைமகள் ஹிதாயா, சுல்பிகா, தாட்சாயணி, தில்லை, பஹீமா ஜஹான், பெண்ணியா, சுல்பிகா, ரிஸ்கா ரிஷ்வி, ரிம்ஸா முஹம்மத், மஸீதா புன்னியாமீன், லநீனா ஏ ஹக், சர்மிளா செய்யித் போன்றவர்களும், ஆழியாள், பானுபாரதி, தமிழ்நதி, ரஞ்சனி, சுமதி ரூபன், மாதுமை, கவிதா, மைத்ரேயி, றஞ்சனி, கொற்றவை, நவஜோதி, நளாயினி தாமரைச்செல்வன், சாந்தி ரமேஷ், சந்திரவதனா செல்வகுமார், சந்திரா ரவீந்திரன், ஈழவாணி, பாமதி போன்ற புலம்பெயர் கவிஞர்களும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் ஆவார்கள்.

ஈழத்துப் பெண் கவிஞர்களும், புலம்பெயர்ந்த பெண் கவிஞர்களும் தொடக்கத்தில் தமிழீழ விடுதலைப் போரினைப் பற்றியும், அதனுடைய தாக்கத்தினையும், போரினால் நிலைகுலைந்த தங்கள் வாழ்க்கையைப் பற்றியும் தாங்கள் தாய் மண்ணின் மீது கொண்ட பற்றினையும், தாங்கள் இழந்த வாழ்வியல் ஆதாரங்களையும், பண்பாட்டினையும், உறவுகளையும், நட்புகளையும் பற்றி எழுதினர். பின்னர் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் தாங்கள் அனுபவிக்கும் துயரங்களையும், அகதிகளாக வாழும் அடிமை வாழ்க்கை பற்றியும், அந்நிய மண்ணின் பண்பாட்டோடு தாங்கள் முரண்படும் நிலையில் அனுபவிக்கும் வேதனைகளையும், பெண்ணாக அனுபவிக்கும் துன்பங்களையும் வலிகளையும் எழுதியுள்ளனர்.

நவீன கவிதைத் தளத்தில் பெண்கள் ஒன்பது நிலைகளைக் கடந்து வந்துள்ளனர். பெண் வலி - பெண் மொழி - பெண் வெளி என அவர்களின் எல்லைகள் விரிந்து பரந்துள்ளன. பெண்கள் அடிமைத்தனத்தை உணர்தல் முதல் நிலை, அதை எதிர்த்துக் குரல் ஒலித்தல் இரண்டாம் நிலை, அதிலிருந்து விடுபடல் மூன்றாம் நிலை, மறுக்கப்பட்ட/ மறைக்கப்பட்ட அடையாளத்தை மீட்டெடுத்தல் நான்காம் நிலை, தங்களுடைய தனித்துவத்தை உணர்தல் ஐந்தாம் நிலை, தன் உடல் தனக்கானது என்று உணர்ந்து வெளிப்படுத்துதல் ஆறாம் நிலை, தன்னிலிருந்து விடுபடல் ஏழாம் நிலை, பொது வெளி பேணுதல் எட்டாம் நிலை, அறிவு சார்ந்து இயங்குதல் ஒன்பதாம் நிலை. இத்தகைய ஒன்பது நிலைகளைக் கடக்க, பெண் கவிஞர்களுக்கு முப்பது

தன் உடம்பின் அதிர்வுகளை எந்தவிதமான தணிக்கைக்கும் உட்படுத்தாமல், அப்படியே மொழி வழியே வெளிப்படுத்துவதே பெண்ணெழுத்து உன்னையே நீ எழுது.
உன் உடம்பின் குரல்களுக்கு செவிசாய். அப்பொழுது தான் வகுத்துரைக்க முடியாத உனது நனவிலி மனதிலுள்ள மூல வளங்கள் எல்லாம் பொங்கிப் புறப்பட்டு வெளிவரும்
- பிரஞ்சு பெண்ணியக் கோட்பாட்டாளர் ஹெலன் சிக்சன்

ஆண்டு காலங்கள் ஆகியுள்ளன.

பெண்கள் தாங்கள் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேல் அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கிறோம் என்பதனை உணரத் தொடங்கியுள்ள நிலையினைப் பெண்கவிஞர்கள் தொன்மக் கதையாடலுடன் இணைத்துப் பேசியுள்ளனர்.

‘இலட்சுமணன் கோட்டைத் தாண்டியதால்
இலங்கை எரிந்ததும்
இந்திரப் பிரஸ்த சிரிப்பு
குருச்சேத்திரமாய் விரிந்ததுமான
இதிகாசப் புனைவுகள்
மனு தொல்காப்பியர் என
காலாதீதமாய் நீ கற்பித்ததை
கடப்பதென்பது
இன்னும் கூட சாத்தியமற்றதாகிறது’

என்ற சக்தி அருளானந்தத்தின் கவிதையும்,

பட்டிமன்றத்திலே விவாதம்
பொறி பறந்தது
கற்பில் சிறந்தவள்
கண்ணகியா? மாதவியா?

கணவன் உயிர் போனாலும்
மதுரையை எரித்து
கற்பை நிரூபித்தவள் கண்ணகி
கற்பு இல்லையேல்
பற்றி எரியுமா?
மதுரை மாநகரம்?
ஆணித்தரமாய் கேட்டது
கண்ணகி கட்சி

குலத் தொழிலுக்கு நடுவே

கற்பிழக்க வாய்ப்பு அதிகம்
அத்தனைக்கும் இடையே
அசராமல் காத்த
மாதவியே சிறந்தவள்

அமைதியாய்க் கேட்ட நடுவர்
அழுத்தமாய்ச் சொன்னார்
தீர்ப்பு....
சந்தேகம் இல்லை
இருவருமே கற்பில்
சிறந்தவர்கள் தாம்.....

கற்பிழந்தவன் கோவலனே’

என்ற கவிஞர் தாமரையின் வரிகளும்,

‘மாதவியால்...
‘தான் ஒரு அகலிகை அல்ல’
என்று சொல்ல முடிந்தது!
கோவலனால்
‘நான் ஒரு இந்திரன் அல்ல’
என்று சொல்ல முடியவில்லை!’

என்ற கவிஞர் நிர்மலா சுரேஷின் கவிதை வரிகளும் இச்சமூகத்தில் காலம் காலமாய் நிறுவப்பட்டு இருந்த ஆணாதிக்க கற்பிதங்களை எடுத்துக்காட்டி, பெண்களிடையே விழிப்புணர்வை உருவாக்க முயல்கின்றன. இதனைப் பெண் கவிஞர்களின் தொடக்கநிலை செயல்பாடாகக் கூறலாம்.

ஆணாதிக்க சமூகத்தில் தாங்கள் அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கின்றோம் என்ற விழிப்புணர்வு பெற்ற ஒரு சில பெண்கள், சக பெண்களுக்கு விழிப்புணர்வு ஊட்ட

முற்படுகின்றனர்.

என் இனிய தோழிகளே!
இன்னுமா தலை வார
கண்ணாடி தேடுகிறீர்?
சேலைகளைச் சரிப்படுத்தியே
வேலைகள் வீணாகின்றன
வேண்டாம் தோழிகளே!
வேண்டாம்.
ஆடையின் மடிப்புகள்
அழகாக இல்லை என்பதற்காக
கண்ணீர் விட்ட நாட்களை
மறப்போம்
வெட்கம் கெட்ட
அந்த நாட்களை
மறந்தே விடுவோம்
சரிகை சேலைக்கும்
கண் நிறைந்த காதலருக்கும்
காத்திருந்த காலங்கள்
அந்த வெட்கம் கெட்ட
காலத்தின் சுவடுகளை
அழித்து விடுவோம்....
புதிய வாழ்வின்
சுதந்திர கீதத்தை
இசைத்துக் களிப்போம்
வாருங்கள் தோழியரே....!'

சன்மார்க்காவின் இந்த கவிதை பெண்களிடையே
சிந்தனை மாற்றத்தை உருவாக்க முயற்சிக்கின்றது.

இச்சமூகம், பெண்ணிற்குத் திருமணம்
என்பதே அவள் பிறப்பு இலக்கு என்று காலம்
காலமாக முடிவு செய்து வைத்துள்ளது. உரிய வயதில்
திருமணமாகாத பெண்ணை அவளது பெற்றோர்
சுமையாகக் கருதுகின்றனர்.

அதனால், கூனோ, குருடோ எப்படிப்பட்டவனாக
இருந்தாலும் அவனைத் தன் பெண்ணுக்கு
மாப்பிள்ளையாக்கத் தயாராக இருக்கின்றனர்
பெற்றோர்கள். இச்சமூகக் கொடுமையினை மாலதி
மைத்ரி தன் கவிதை ஒன்றில் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

'ஊரில் அனைத்து வீடுகளும்
நடப்பட்ட பெண்களென நிற்கின்றன
சாளரங்கள் கண்களாகவும்

வாசல் யோனிகளாகவும்
யாரோ ஒரு ஆணிற்காக
ஆயுள் முழுவதும் காத்துக் கொண்டிருக்கின்றன
கொலைகாரன் திருடன்
குடிகாரன் துரோகி மோசடிக்காரன்
ஏமாற்றுபவன் விபசாரன்
கொடுங்கோலன் காமவெறியன்
சாதி வெறியன் மதவெறியன் இனவெறியன்
இவர்கள் யாரையும்
வீடு கைவிடுவதில்லை
அவர்களுக்கான வீடு எப்பொழுதும் இருக்கிறது'

இக்கவிதையில் பெண்ணை உணர்வில்லாத
நடப்பட்ட வீடுகளாக கவிஞர் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.
ஏனெனில் பெரும்பான்மையான குடும்பங்களில்
மாப்பிள்ளை தேர்வில் பெண்களின் விருப்பு வெறுப்புகள்
மதிக்கப்படுவதில்லை. அவளுக்கு உணர்வு இருந்தும்,
அவள் ஒரு ஜடப்பொருளாகவே திருமணச்
சந்தையில் விலை போகிறாள் என்பதை இக்கவிதை
எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

ஆணாதிக்கச் சமூகத்தால் நிராகரிக்கப்பட்ட
ஒரு பெண் அதற்காக வருந்தி வதைபடாமல்,
புதிய நம்பிக்கையுடன் தன் வாழ்க்கையினைத் தொடர
முற்படுவதை,

'எனது தகப்பனின்
நம்பிக்கையற்ற பார்வையின் ஊடும்
தாயின் குமுறல்களின் ஊடும்
உறவுகளின்
என் திருமணம் பற்றிய
சகிக்க இயலாத பேச்சுக்களின் ஊடும்
சுதந்திரமாய் நான் வாழ்வதென்பது எவ்வாறு?
ஆயினும் ஆயினும் வாழ்வேன்
எனை அழுத்தும்
இறுகிய பார்வைகளின் ஊடிருந்து
வீறு கொண்டதொரு புல்லாய் நிமிர்வேன்

யார் முன்னும் பணிதலின்றி
எனது உணர்வுகளோடும் அவாக்களோடும்
வாழ்வேன்
வாழ்வேன்
வாழ்வேன்'

என்ற பெண்ணியாவின் கவிதை அடிகள் உணர்த்தி

நிற்கின்றன. அடிமைத்தளையிலிருந்து விடுபட்டு, நம்பிக்கையுடன் வாழத் துடிக்கும் மூன்றாம் நிலை கவிதையாக இதனை அடையாளம் காணலாம்.

மறுக்கப்பட்ட /ஒடுக்கப்பட்ட சுயத்தை அடையாளங்கண்டு மீட்டெடுக்கும் கவிஞர் வத்சலாவின் கவிதை மொழிகள், அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கும் பெண்களுக்கு நம்பிக்கையூட்டும் சக்திகளாக விளங்குகின்றன.

'இது நானா?
எனக்குள்ளேயா இச்சக்தி?
என் மூச்சா இந்தச் சூறாவளி!
என் மனதில் இவ்வானந்தம் !
எனக்கா இத்தனை பயமின்மை!
என் கால்களா ஊன்றிக் கொண்டன?
எனக்கா இந்தச் சிறகுகள் ?

.....

இனி
உழைப்பேன்.. ஆணைக்கு உட்படாமல்
சிந்திப்பேன் .. தூண்டப்படாமல்
லட்சியம் செய்யேன்.. அவமதிக்கும் பரிசுசிப்பை
அனுபவிப்பேன்.. என் பங்கு இன்பத்தை
என் கண்ணீர்.. எனக்கு மட்டுமே சொந்தம்

.....

மறவேன் இனி ஒருபோதும்
நான் மானுடம்
நான் தனி
நான் மட்டுமே நான்'.

தாய்மை என்பது தங்களை அடிமைப்படுத்தும் காரணி அன்று என்பதை ஒவ்வொரு பெண்ணும் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். தங்களுக்கே உரிய தனித்துவம் அது என்பதையும் புரிந்து கொண்டு, வீறுபெற்று எழவேண்டும்.

குடலும் சோறும் மட்டும் சுமக்கும்
ஆண்மை வயிறில்லை இது
கொஞ்சம் மழலையும்
நஞ்சுக்கொடியையும் சுமந்து -அதற்காக
குருதித் தானமும் செய்யும்
பெண்ணின் வயிறு

என்று விஜயலட்சுமி நவநீதகிருஷ்ணன் தாய்மை என்பது உன்னத நிகழ்வு என்று காட்ட, கவிஞர்

அ வெண்ணிலாவோ

'கரு சுமந்து
குழந்தைத் தவமிருக்கும் பெண்களைச்
சுமக்க
எந்த ஆணுக்கு உள்ளது கருப்பை'

என்று வினவுகின்றார். தாய்மை என்பது பெண்களுக்கே உரிய தனித்துவ இயற்கை என்பதையும், மனித இன மறு உற்பத்திக்கான கருவூலம் என்பதையும் புரிந்துகொண்டு, பெண் சக்தியினைக் கொண்டாட வேண்டும் என்பதைப் பெண் கவிஞர்கள் உணர்த்தியுள்ளனர்.

அடுத்த நிலையில், பெண்கள் தன்னுடலை தனக்கானதாக உணர்ந்துகொண்டு வாழ வேண்டும் என்று அவர்கள் உணர்த்தியுள்ளனர்.

'எத்தகைய பேருடல் எனது என
வியக்கிறேன்
எத்தனை ஆண் உடல்களை நான்
சுகித்திருக்கிறேன்
எத்தனை பெண் உடல்களை
சீரணித்திருக்கிறேன்
மில்லியன் வருடங்களுக்குப் பின்னிலும்
இதோ
என் யோனி வற்றாத முப்பெரும் கடலில்
அலைபாய்கிறது

.....

யோனி மறைந்து அழிந்து காற்றாகி
இன்னொரு
யோனியாய்ப் பூக்கும்
பல யோனிகளின் ஆதி வாயிலாகும்'

என்ற குட்டி ரேவதியின் கவிதை வரிகளில், தன் உடலின் மகத்துவத்தைக் கொண்டாடும் புரிதலைக் காண்கிறோம்.

என் உடல்
அலாதியானது
தொடுதலில் மட்டுமே
ரூபம் பெறுகின்றது
மூச்சை உண்ட பைகளென
திரண்டு
கழிந்து

வழிந்து
கிடப்பது
தழுவலில் மட்டுமே
பிரக்ஞை பெறுகிறது
பரிவை உணரும்வரை
உயிரை உணர மறுக்கின்றது
என் உடல்
அலாதியானது

என்ற லீனா மணிமேகலையின் கவிதையில், தன் உடலை தனித்துவம் வாய்ந்ததாக கருதும் புதிய பார்வை வெளிப்பட்டுள்ளது.

பெண்மொழி என்பது அவர்கள் பயன்படுத்தும் சொற்களில் மட்டும் அடங்கிவிடுவதில்லை. பொருள் தேர்வு, குறியீடு, படிமம், சொல்லாட்சி, உவமை, உருவகம், உணர்வுகளை கவிதைக்குள் கொணரும் திறன் போன்ற அனைத்தையும் உள்ளடக்கியதாக விரிவடைந்துள்ளது. கவிஞர் சக்தி ஜோதி,

‘நான் எனது சொற்களால் ஆனவள்
எனது விரல்களிலிருந்து கசிவது என் இரத்தம்
அது என் முதுகுத்தண்டில் உற்பத்தியாகி
உலகெங்கும் பரவுவது
நான் பெண் நிலவல்ல
நான் உயிர்ப்புடன் இருப்பவள் நிலவல்ல
ஆயிரம் சூரியன்களைப் பெற்றெடுக்கும் பெண்’

என்று தன் கவிதை மொழியின் வீரியத்தைப் பேசுகின்றார். குட்டி ரேவதியும் தன் கவிதை ஒன்றில்,

‘மரங்கள் கிளைத்த பெருவெளியை
வானமாகக் கொண்ட
அவள் ஒரு பெருங்கானகம்
.....
நீவீர் பெண்ணென்று அழைக்கும்
அவளுடைய
அத்தனை சொற்களும் பலிக்கும்
மாமழையென
அணையாத நெருப்புடை எந்த
ஒற்றைச் சொல்லும்
உம்மைச் சபித்துச் சாம்பலாக்கும்
ஏனெனில் அவளிடம் மட்டுமே
கணியின் விதை பிளந்து
உள்ளே உறங்கும் மரத்தை

விழித்தெழுச் செய்யும்
பருவங்கள் அடர்ந்த யோனியென்ற
ஒன்று உண்டு
அணையாத நெருப்புடைய எந்த
ஒற்றைச் சொல்லும்
உம்மைச் சபித்துச் சாம்பலாக்கும்
ஏனெனில்
அவளிடமே யோனியென்ற ஒன்று உண்டு
அவள் ஒரு பெருங்கானகம்’

என்று பெண் மொழியின் ஆற்றலையும் வீரியத்தையும் புலப்படுத்தியுள்ளார். கவிஞர் சுகிர்தராணி, பெண்ணொருத்தி தன் உடலைக் கொண்டாடுவதை,

பருவங்கள் வாய்ந்த என்னுடல்
காளானைப் போலக் கனிந்து குவிகிறது
அதன் முன்னும் பின்னும்
கவனமாய் நெய்த ரகசிய உறுப்புகள்
மயிர்க் கால்கள் சிலிர்த்த தோல் முழுவதும்
காம நெய்யின் உருகிய வாசனை
மலர்ந்த இடையைச் சுற்றி
வெதுவெதுப்பான புணர் கதுப்புகளும்
கவிழ்த்துப் போட்ட ஆயுத எழுத்தாய்
காமத்தின் சோழிகளும்
உடலினுள் பொதிந்து மிதக்கின்றன’

என்ற கவிதை அடிகள்மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். தமிழுக்கு அந்நியமாகத் தோன்றினாலும் பெண்ணுடலின் இயற்கையை வெளிப்படுத்தும் சொல்லோவியமாக இதனைக் காண இயலும்.

கவிஞர் சல்மா, குழந்தைப்பேறு பெண்ணுடலை எவ்வாறு சிதைக்கின்றது என்பதைத் தன் கவிதையில் காட்சிப் படுத்துகின்றார்.

‘பெருத்த உடலும்
பிரசவக் கோடுகள் நிரம்பிய வயிறும்
ரொம்பவும்தான்
அருவருப்பூட்டுவதாய்’

மாற்றம் பெற்றுள்ளதைச் சிறிதும் தயக்கமின்றி எடுத்துரைக்கின்றார். ‘உடல் அரசியல் என்பது வெறும் உடல் சார்ந்த சுதந்திரம் மட்டும் இல்லை. அவள் உடல் சார்ந்து சமூகம் கட்டமைக்கின்ற எல்லா

பிம்பங்களையும் கட்டுடைப்பது. இந்தச் சமூகத்துக்கு உடலரசியல் குறித்தான புரிதல் இல்லை என்கிறார் கவிஞர் சுகிர்தராணி.

நான்சி ஹென்சி 'உடல் அரசியல்' (Body Politics) என்ற நூலில், பெண் உடல் மீது ஆண்கள் செலுத்தும் ஆதிக்கத்தையும், ஒழுக்கம் என்ற முத்திரையில் ஆண்கள் மேற்கொள்ளும் அடக்குமுறைகளையும், அதனால் பெண்கள் அனுபவிக்கும் மனவியல் பாதிப்புகளையும் துல்லியமாகப் பேசியுள்ளார்.

நெருப்பால் சிதைக்கப்பட்ட உடல், மீதூர்ந்த காமத்தால் பதம் பார்க்கப்பட்ட உடல், வன்புணர்வுக்கு ஆளாகி பிறப்புறுப்பு சிதைக்கப்பட்ட உடல், பிரசவ வேதனைகளும் வலிகளும் நிறைந்த உடல், குழந்தைப் பேற்றிற்காக மருத்துவக் கருவிகளால் பதம் பார்க்கப்பட்ட உடல், திருமணம் என்ற அங்கீகாரத்தினால் கணவனால் நாள்தோறும் விருப்பம் இல்லாது சிதைக்கப்படும் உடல் எனப் பெண்ணினத்தின் உடல் அவஸ்தைகளை அவர்களைத் தவிர வேறு யாரால் எழுத முடியும் என்று நான்சி ஹென்சி கேட்பதில் உள்ள நியாயத்தை விளங்கிக் கொள்ள ஆண்கள் முன்வர வேண்டும். பெண்கள் தங்கள் கவிதைகளில் எழுதும் உடல் மொழியை இப்படியாகத்தான் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமே தவிர, கொச்சைப்படுத்துவதில் அர்த்தமில்லை.

பெண் கவிஞர்கள் தற்போது உடல் அரசியல் லிலிருந்து விலகி வந்துள்ளனர். உலகமயமாக்கப்பட்ட சூழலில், தொடர்பு சாதனங்களின் மீதூர்ந்த வளர்ச்சியும் தாக்கமும் நிறைந்த இக்காலகட்டத்தில் பெண்கள், தாங்கள் அனுபவிக்கும் புதிய புதிய அனுபவங்களைக் கவிதைகளாகப் பதிவு செய்து வருகின்றனர்.

'தன் விட்டம் அதிகரித்துப்
பெருகுகிறது நகரம்

நகரத்தோடுப் பிணைக்கப்படும்
புறநகர்ப் பகுதிகளில்
அடைக்கலமாகின்றன
வணிக வளாகங்களும்
புதிய தொழில் ஸ்தாபனங்களும்

கிராமங்கள் நோக்கி
நகருகின்றன
நகரின்
நீட்சியற்ற
எல்லைகள்
சாலையோரம் மரங்கள் இழந்து
அடர்ந்த போக்குவரத்தால்
அதிக வெப்பம் உள் வாங்கி வரும்
இடைப்பட்ட வெளி
விரித்த கிராமங்களிலோ
நெறி விடாது
இயங்கி
இளைப்பாறுகின்றன
காற்றும் மேகமும்'

கவிஞர் விஜய கங்காவின் இக்கவிதை நகரமயமாக்கலின் எதார்த்தத்தையும் இயற்கையின் நசிவையும் ஒருசேர எடுத்துரைக்கின்றது.

பெருகி வரும் மருத்துவ தொழில்நுட்ப கலாச்சார யுகத்தில், குழந்தையில்லா பெண்ணை மருத்துவக் கருவிகள் பதம் பார்க்கும் அவலத்தை,

'கதிர்வீச்சு சாதனத்தை
மேலாடை அகற்றிவிட்டு
காதலனைப் போல்
இறுகக் கட்டிக் கொள்ளச் செய்கிறார்கள்
இசிஜி கருவிக்கு
கச்சை நெகிழ்த்தி
முலை அருகே இடம்தர வேண்டியிருக்கிறது
குழந்தையின்மைச் சிகிச்சைக்கென
பலமுறை நுண்ணொளி ஊடுருவல்
ஆயுதம் ஆண் குறியாக வன்புணர்கிறது'

கவிஞர் லாவண்யா சுந்தர்ராஜனின் இக்கவிதை, தமிழ்ப் பண்பாட்டினை அதிரவைக்கும் புகம்பமாக வெளிப்பட்டுள்ளது.

பெண் கவிஞர்கள் பரவலாக உலக நடப்புகளையும் கவிதைகளாக்கித் தந்துள்ளனர். மதம் என்பது மனிதனை நல்வழிப்படுத்துவதற்குரிய வழிமுறையாக இல்லாமல், அவனைப் படுகுழியில் தள்ளும் நிலைப்பாடாக அமைந்துள்ளதை,

'சைவம் வைணவம்
இஸ்லாம் கிறித்துவம்
ஜைனம் பௌத்தம்
எனப்
பல வடிவாய்
மனிதனுக்கும்
பிடிக்கிறது
மதம்'

என்று திலகவதி தன் கவிதை ஒன்றில் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

இருண்டதோர் நாளில்
அயோத்தியில்
தாக்கப்பட்டது
சர்வ சமயங்களின் அஸ்திவாரம்
மனித நேயம்
தகர்க்கப்பட்டது
சமுதாயத்தின் ஆதார சுருதி
பரஸ்பர நம்பிக்கை'

கவிஞர் வத்சலாவின் இக்கவிதை, மதம் என்பது மனிதநேயத்தை வளர்க்காமல், மனித இனம் அழிவதற்கு வழிவகை செய்கிறது என்று சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

உலகமயமாக்கலில் அழகு சாதனைப் பொருள்களின் விற்பனை புயல் வேகம் கண்டு உள்ளது. மேற்கத்திய நுகர்வோர் கலாச்சாரம், இன்று தமிழ்க் கலாச்சாரத்தோடு இரண்டறக் கலந்துள்ளது. பெண்களை அழகு பொம்மைகளாக்கி ரசிக்கும் கலாச்சாரம், ஏற்கனவே இருந்து வரும் ஆணாதிக்க மதிப்பீடுகளை மேலும் பலப்படுத்துகின்றன. பெண்களைச் சந்தைப் பொருளாக்குவதன் மூலம் அவர்கள் மேலும் மேலும் விரிம்பு நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறார்கள். கவிஞர் தமிழ் மகள், அழகிப்போட்டி என்ற மாய வலையில் சிக்கிக் கொண்ட பிரபல பெண்களை நோக்கி,

'ஐஸ்வர்யா ராய்
சுஷ்மிதா சென்
டயானா ஹேடன்
லாரா தத்தா
பிரியங்கா சோப்ரா
உலக அழகிகளே!
பிரபஞ்ச நாயகிகளே!

உங்களுக்குச் சூட்டப்பட்டது
வெற்றி கிரீடங்கள் அல்ல
பெண் இனத்தின் மீது
சூட்டப்பட்ட முள் கிரீடங்கள்'
என்று சுட்டிக் காட்டுவதுடன்,
'விளம்பர கலாச்சாரத்துள்
உணர்வு மக்கி
அறிவு அழிந்து
வீணாகிப் போக,
எதிர்காலத்தை விலைபேசி விட்டீர்களே!
நீங்கள் விலை பேசியது
உங்களை மட்டுமல்ல.
ஒட்டுமொத்த
பெண் இனத்தின்
எதிர்காலத்தையும் சேர்த்துத்தான்'
என மனக் கொதிப்புடன் சாடியுள்ளார்.

உலகமயமாக்கலின் விளைவாக, இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் இன்னொரு முக்கிய வியாபாரமும் குறிப்பிடத்தக்க அளவு நடந்தேறி வருகின்றது. அது, பெண்கள் கருப்பையை வாடகைக்கு விடுதல் என்பதாகும். இந்த வணிகத்தில் உலகளாவிய அளவில் இந்தியாதான் தலைமையிடம் வகிக்கின்றது. கருப்பையை வாடகைக்கு விடும் வாடகைத் தாய்மார்கள், குஜராத் மாநிலம் ஆனந்த் நகரில் மட்டும் நூற்றுக்கணக்கில் உள்ளனர். இவர்கள் வெளிநாட்டுக்காரர்கள் மற்றும் வெளிநாடுவாழ் இந்தியர்களின் குழந்தைகளை வயிற்றில் சுமந்து கொண்டு, வாடகைத் தாயாக வலம் வருகின்றனர். இதனை, கவிஞர் தமிழ் மகள்,

'வாடகைத் தாய்
இப்புதுப் பட்டம்
லட்சத்தை எண்ணும்போது
காணாமல் போய்விட்டது'

என்று சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.

வாடகைத்தாய் தொழிலோடு, கருமுட்டை விற்பனையும் பிரபலமடைந்து வருவதால், பணத்தையே குறியாகக் கொண்ட மருத்துவமனைகள், 25 வயது முதல் 30 வயது வரை உள்ள பெண்களை வாடகைத்தாய் திட்டத்திற்கு உறுப்பினர்களாகச் சேர்த்து வருகின்றன. அப்பெண்களின் மனநிலையை கவிஞர் தமிழ் மகள்,

'நான் விலை பேசியது
என் உயிர் துளியை மட்டுமல்ல
இந்திய மண்ணின்
பாரம்பரியத்தையும் தான்
என்றாலும்
என் நெடுநாளைய இல்லக்கனவு
இன்று நனவாகிறது!
பாரம்பரியத்தைக் காத்து என்ன பயன்?
அது எங்களை வாழ வைக்க வில்லையே!'

என்று பதிவு செய்துள்ளார். வாடகைத் தாய் மூலம் குழந்தை பெற்றுக் கொள்வது இந்தியாவைப் போல் மற்ற நாடுகளில் எளிதானது இல்லை. கனடாவில் நடைமுறையில் இருந்துவரும் 'மனித சந்ததி உருவாக்க சட்டம்', வாடகைத் தாய்க்கோ, விந்து அல்லது கருமுட்டை வழங்குபவருக்கோ பணம் கொடுப்பதைத் தடை செய்துள்ளது. மீறுபவர்களுக்குப் பெருமளவில் அபராதம் விதிக்கிறது. ஆனால், உலகமயமாக்கப்பட்ட வியாபார உலகில் எதையும் வாங்க முடியும் தாய்மையும் விலை பேச முடியும் என்ற நிலையில், பெண்கள் மேலும் மேலும் சந்தைப் பொருளாக்கப் படுவதைத் தமிழ்ப் பெண் கவிஞர்கள் சுட்டிக்காட்டி, சக பெண்களுக்கு விழிப்புணர்வு ஊட்ட முற்படுகின்றனர்.

உலகமயமாக்கப்பட்டதால், வெளிநாட்டுப் பொருட்கள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டு, அவை இந்திய சந்தையில் மலிவு விலையில் விற்கப்படுகின்றன. அதனால் உள்நாட்டுப் பொருட்களின் விற்பனை குறைந்து, தேக்கம் ஏற்படுகிறது. உள்நாட்டுச் சந்தை வளர்ச்சி நசுக்கப்பட்டு, சீரழிந்து உள்ளதற்கு உலகமயமாக்கியதே காரணமாகும் என்பதை கவிஞர் வைகைச் செல்வி,

'உலகமகா சந்தையிலே
தரையின் ஓரத்தில்
என் சின்ன கடை
கண்ணைப் பறிக்கும்
வண்ண விளக்குகள்
நாகரீகப் பூச்சுகள்
விளம்பரங்கள் எதுவுமில்லை....
பொழுதெல்லாம்
காத்திருந்தும்
பயனின்றிப் போக
முத்தையள்ளித்
துணியில் சுற்றியபடி
கிளம்பினேன் சந்தைக்குள்
.....
முதலாளிமார்களின்

ரகசிய ஒப்பந்தம்
பரிமாற்ற பேரங்கள்
முதலைப் பண்ணையில்
ஒற்றை மீன் குஞ்சாய் நான்
எதை விற்று.....எதைக் கொள்ள
எதை இழந்து... ..எதை அடைய?
பண்டமாற்று உத்திகள்
எதுவும் புரியாமல்
அதனால்
வாங்கவும் வக்கின்றி
சந்தையை விட்டுத்
திரும்பினேன்
நான் நானாக'

என்று பதிவு செய்துள்ளார்.

உள்ளூர் புவியியல் தட்ப வெட்ப நிலைக்கேற்ப மூலாதாரத்தையும் தொழில் நுட்பத்தையும் பயன்படுத்தாமல், மரபணு தொழில்நுட்பத்தால் தயாரிக்கப்பட்ட விதைகள் வலுக்கட்டாயமாக, முகவர்கள் மூலம் இந்திய சந்தைகளில் விற்கப்படுகின்றது. ஐரோப்பிய நாடுகளில் தடைசெய்யப்பட்ட மரபணு மாற்றத்திற்கு உட்பட்ட உணவுப் பொருட்களால் பாதிப்புக்கு ஆளாவது இந்தியர்களே. இந்திய விவசாயத்தை அழித்துவிடும் ஏகாதிபத்திய தாக்கங்களை,

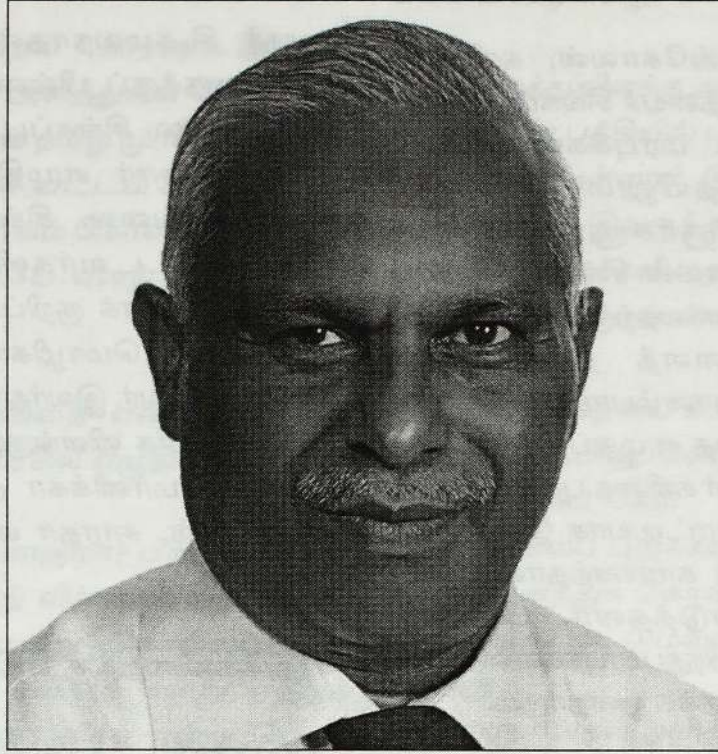
'உலகமயமாதலால்,
கூறு போடப்படும் நிலமென மனிதர்கள்
.....
நிபந்தனைகளில் இறக்குமதியான
வீரியமற்ற விதைகள்
.....
அறுசுவை காய்கறிகளுக்கு மாற்றாக
ஆம்வே தயாரிப்பும் ரான்பாக்கிசுகளும்'

என்ற அடிகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன.

மொத்தத்தில், பெண் கவிஞர்கள் குறுகிய எழுத்து வட்டத்திலிருந்து விரைவாக வெளிவந்து உலகளாவிய பரந்தவெளியைத் தங்கள் கவிதைக்குள் கொண்டு வந்துள்ளனர் என்பதை ஓரளவு இக்கட்டுரை எடுத்துரைக்கின்றது. பெண்கள் குறுகிய வட்டத்திற்குள் நின்று எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று கூறுபவர்களும், பெண்கள் உடல் அரசியலை முன்வைத்து மட்டுமே எழுதி வருகிறார்கள் என்று புலம்பும் ஆணாதிக்கப் புரவலர்களும் பெண்களின் வீரியமிக்க சமூகப் பதிவுகளை நோக்குதல் வேண்டும் என்பதே இக்கட்டுரை முன்வைக்கும் செய்தியாகும்.

சிங்கப்பூர் புதுக்கவிதை- நோக்கும் போக்கும்

கோட்டி திருமுருகானந்தம்

சிங்கப்பூர் புதுக்கவிதை-நோக்கும் போக்கும் என்னும் இக்கட்டுரை சிங்கப்பூர்ப் புதுக்கவிதை தோற்றம், புதுக்கவிதைக்கு எதிரான குரல்கள், புதுக்கவிதை வளர்ந்தமுறை, சமூக அமைப்புகளின் பணி, சிங்கப்பூர் புதுக்கவிதையின் உள்ளடக்கக் கூறுகள், உத்திகள், பெண்பாற் கவிஞர்கள், இன்றைய நிலை, தொகுப்புரை முதலியன குறித்து கண்ணோட்டமிடுகிறது.

சிங்கப்பூர் புதுக்கவிதை தோற்றம்:

காலந்தோறும் கவிதை தன்னைப் புதுப்பித்துக் கொள்வதோடு கவிஞர்களையும் புதுப்பித்து வருகிறது என்பது உண்மையாகும். சங்க இலக்கியத்திற்கு அற இலக்கியம் புதுக்கவிதை. அற இலக்கியத்திற்குக் காப்பியம் புதுக்கவிதை. காப்பியத்திற்குப் புராணம் புதுக்கவிதை. புராணத்திற்குச் சித்தர் கவிதை புதுக்கவிதை.

சித்தர் கவிதைக்குப் பிரபந்தம் புதுக்கவிதை. பிரபந்தத்திற்கு மறுமலச்சிக்கவிதை புதுக்கவிதை. இவ்வாறு காலத்திற்கேற்ப புதிது புதிதாகத் தோன்றும் இலக்கிய வகைகளைத் தொல்காப்பியர் விருந்து எனப் பெயரிட்டு அழைத்துள்ளது மிகப் பொருத்தமான ஒன்றாகும். 'சொல்லும் பொருளும் அவ்வக் காலத்தார் வழங்கும் ஈற்றானே செய்யுள் செய்க' (தொல். செய்யு.80) எனப் பேராசிரியர் உரையும், பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல கால வகையி னானே (நன்னூல் 462) எனப் பவணந்தியார் கூறியிருப்பதையும் நோக்கும்போது காலத்திற்குக் காலம் இலக்கிய வடிவம் மாறிக்கொண்டு இருக்கும் தன்மையது என்பதை உணரலாம்.

'சுவை புதிது பொருள்புதிது வளம்புதிது சொல்புதிது சோதிமிக்க நவகவிதை' என்ற பாரதியின் கூற்றிற்கேற்ப தொழிற்புரட்சி, உலகப்

போர்கள், அறிவியலின் வளர்ச்சி, இணைய வளர்ச்சி, உலகமயமாதல், போக்குவரத்து சாதனங்களின் பெருக்கம், சிந்தனைத்திறனில் மாற்றம், மனித உளவியலின் தோற்றம் என்பன இருபதாம் நூற்றாண்டின் இலக்கியத்தில் பெரும் மாறுதல்களை ஏற்படுத்தின. இதற்கேற்பத் தமிழில் புதுக்கவிதை தோன்றியது. அதன் தாக்கம் இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூர் முதலான நாடுகளின் இலக்கியங்களிலும் எதிரொலித்தது. தாயகத்தில் உண்டாகும் மாற்றங்கள் சேயகங்களில் வாழும் தமிழர்களைப் பாதிக்கும் எனலாம். இவ்வாறுதான் தாயகத்தில் தோன்றிய புதுக்கவிதை சேயகத்தையும் பாதித்தது முற்றிலும் உண்மையே.

மரபுக்கவிதை எழுதும் இளங்கோவன், கவிஞர் இப்பால் போன்றோர் புதுக்கவிதையைச் சிங்கப்பூருக்கு அறிமுகம் செய்ய விரும்பினர். மரபுக்கவிதையில் சொல்வதைப் புதுக் கவிதையிலும் சொல்ல முடியும் என இவ்விரு கவிஞர்களும் செய்து காட்டினர். குறிப்பாக இளங்கோவன் சிங்கப்பூரிலும் மலேசியாவிலும் புதுக்கவிதை வளர்வதற்கு அடித்தளம் இட்டார். தனது கவிதைகளைத் தமிழ்முரசு, தமிழ்மலர், மலேசிய நண்பன், வானம்பாடி முதலான இதழ்களில் படைத்து புதுக்கவிதை எழுதுபவர்களுக்கு முன்மாதிரியாக விளங்கினார். இவர் கவிதை புதுக்கவிதை எழுத விரும்பியவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருந்தது. மரபுக்கவிதை எழுதத் தெரியாத காரணத்தால் பலர் புதுக்கவிதையைத் தேர்ந்து எடுத்தனர். பின்னர் இவர்களில் சிலர் இலக்கணம் கற்றறிந்து மரபுக்கவிதையும் எழுதுகின்றனர் என்பதும் சுட்டத்தக்க ஒன்றாகும்.

தகவல் ஊடகங்களான வானொலி, தொலைக்காட்சி, செய்தித்தாள்கள், வார, மாத, பருவ இதழ்கள், முதலான சாதனங்கள் புதுக்கவிதை எழுதுபவர்களை ஊக்கமுட்டி அவர்கள் கவிதைகளை வெளியிட்டன. இதனால் புதுக்கவிதை எழுதும் கவிஞர்களுக்குச் செலவின்றி தம் கவிதைகளை வாசகர் மத்தியில் சேர்க்க முடிந்தது. தமிழகத்தில் எழுத்து, கணையாழி, குறாவளி, கலைமகள், கலாமோகினி, கிராம ஊழியன், கசடதபற, ஞானரதம், நீலக்குயில், பிரக்ஞை, தீபம் போன்ற ஏடுகள் புதுக்கவிதைக்குத் தளம் அமைத்துக் கொடுத்தன. அது போல சிங்கப்பூரில் தமிழ் முரசு, தமிழ் மலர் போன்ற ஏடுகள் புதுக்கவிதைக்குத் தளம் அமைத்துக் கொடுத்து, இலக்கியப் பயிர் செழிக்க வழிவகுத்தன. 1994 ஆம் ஆண்டுகளின் தொடக்கத்தில் தமிழ் முரசு நாளிதழ் கவிதைப் போட்டிகளை நடத்தி சிறந்த கவிதைக்குப் பரிசளித்து கவிதையை வளர்த்துள்ளது. இன்று இணையம் பல கவிஞர்களின் படைப்புகளை வெளியிட்டு விளம்பரப் படுத்துகிறது. ஆக தகவல் சாதனங்களும் சிங்கப்பூர் புதுக்கவிதைத் தோற்றத்திற்குரிய காரணங்களில் ஒன்றாகும்.

மலாயாவில்-சிங்கப்பூரை உள்ளடக்கிய-புதுக்கவிதை விதை நடப்பட்டு கிட்டத்தட்ட அரை நூற்றாண்டை தாண்டிவிட்டது. கள்ளப்பார்ட்டுகள் என்ற தலைப்பில் சி.கமலநாதன் எழுதிய கவிதையைத் தமிழ்முரசு 1964 ஆம் ஆண்டு ஞாயிறு பதிப்பில் வெளியிட்டது. இதுவே மலாயாவில் தோன்றிய முதல் புதுக்கவிதை என்று தண்டாயுதம் தனது ஆய்வுக்கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். புதுக்கவிஞர் புண்ணியவானும் தமது கட்டுரையில் இதே கருத்தை குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மதியின்றிப் பிதற்றுவதும் / இங்கு / உள்ளதைத்தின்று
ஊதிப்பெருப்பதல்லால் / உருப்படியாய் செய்வதென்ன

எனச் சி.கமலநாதன் அன்றைய மலாயாவில் புதுக்கவிதைக்குப் பிள்ளையார்சுழி போட்டுள்ளார். இதைப் போல சிங்கப்பூரில் முதல் புதுக்கவிதையை எப்போது யார் எழுதினார் என்று உறுதியாகக் கூறமுடியவில்லை. சிங்கப்பூரின் புதுக்கவிதைக்கு அடித்தளமிட்டவர்களில் முதன்மையானவராக இளங்கோவனைக் குறிப்பிடலாம். இவர் ஆங்கிலம், தமிழ் முதலிய மொழிகளில் இலக்கியம் படைக்கும் திறன் படைத்தவர். இவர்தான் சிங்கப்பூர் புதுக்கவிதையின் முன்னோடியாக விளங்குகிறார். இவரைத் தொடர்ந்து இப்பால், மொனிக்கா ஞானப்பிரகாசம், மல்லிகா குரும்பையன், சாரதா என முதல் தலைமுறையினர் தோன்றினர்.

புதுக்கவிதைக்கு எதிரான குரல்கள்:

தாயகத்தில் தோன்றிய புதுக்கவிதை மலேசியா, சிங்கப்பூர் முதலான நாடுகளில் வேர்விடத் தொடங்கியபோது மரபாளர்களின் எதிர்ப்புகள் இருக்கத்தான் செய்தன. புதுமை நாடும் புதுமையாளர் எங்கும் இருப்பதைப் போல சிங்கப்பூரிலும் இருக்கத்தான் செய்தார்கள். சிங்கப்பூரில் புதுக்கவிதையை எப்படியும் வளர்த்து விடவேண்டும் என்ற இலக்குடன் அவர்கள் செயல்பட்டனர். புதுக்கவிதையை ஏற்றுக் கொள்ளாத வகையில் பற்பல கவிதைகளும் கட்டுரைகளும் அப்போது எழுதப்பட்டன. இத்தகு விவாதங்கள், கருத்துரைகள் நடைபெற்றதைத் தமிழ் முரசு நாளிதழ் வெளியிட்டுள்ளது.

சிங்கப்பூரின் முதுபெருங் கவிஞர் பழநிவேலு அளித்துள்ள பேட்டியில் புதுக்கவிதையும் படிக்கிறேன் எனச் சொல்லியுள்ளார். மரபுக்கவிதை மட்டும் எழுதும் இவர் பேட்டியின் இறுதியில்,

புதுக்கவிதையிலும் நல்ல கருத்துகளைச் சொல்கிறார்கள். தொடக்கத்தில் அது எனக்குப் பிடிக்காமல் இருந்தது. இப்போது விரும்பிப் படிக்கிறேன்.

எனச் சொல்லியுள்ளார். இவரது பேட்டியை 08-04-1990 ஆம் நாள் தமிழ் முரசு நாளிதழ் வெளியிட்டுள்ளது. சிங்கப்பூர்க் கவிஞர் அமலதாசன் தமது பேட்டியில் உரைவீச்சு என்பதே சரியான பெயர் எனப் புதுக்கவிதைகளைச் சாடியுள்ளார். 15-04-1990 ஆம் நாள் தமிழ் முரசு நாளிதழ் இவரது பேட்டியை வெளியிட்டுள்ளது. புதுக்கவிதை என்பது பொக்கைப்பல் சீப்பு என்ற தலைப்பில் முருகதாசன் அளித்துள்ள பேட்டியை நாகராஜன் 25-05-1990 ஆம் நாள் தமிழ் முரசு நாளிதழில் எழுதியுள்ளார். மரபுக்கவிதையின் சிறப்பு, புதுக்கவிதையின் உரைநடைபாணி குறித்து முருகதாசன் விளக்கமாகப் பேட்டியளித்து உள்ளார்.

புதுக்கவிதையை ஆதரிக்கிறேன் - காரணம் அப்துல் ரகுமான் எனக் கவிஞர் இக்பால் அளித்துள்ள பேட்டியை நாகராஜன் 25-05-1990 ஆம் நாள் தமிழ் முரசு நாளிதழில் எழுதி உள்ளார். மரபுக்கவிதையில் நாட்டம் செலுத்தி வந்த என்னைப் புதுக்கவிதையில் ஆர்வம் கொள்ளச் செய்தது அப்துல் ரகுமானின் பால்வீதியே எனத் தெளிவாகப் பேட்டியில் கூறியுள்ளார்.

தி.சு.மோகனம், உரைக்கவிதை என்ற பத்தியை 01-12-1991 ஆம் நாள் தமிழ் முரசில் எழுதியுள்ளார்.

மின்னுவதெல்லாம் பொன்னாகுமா? பித்தளையைப் பொன்னென்று பொய் உரைத்து விற்பவன் வணிகனா? வஞ்சகனா? புதுக்கவிதை என்று சொல்லப்படும் வாசகங்கள் எழுதுவோரைக் கவிஞர் என்று ஏற்றுக் கொள்ள முடியுமா? சிலர் உரை வீச்சு என்று பெயர் வைத்துவிட்டனர்.

எனப் புதுக்கவிதை குறித்துத் தமது கருத்தை அங்கதமாக 01-12-1991 ஆம் நாள் தமிழ் முரசில் எழுதியுள்ளார். இதைக் கண்டு பலர் கொதிப்படைந்த போதிலும் கவிஞர் இக்பால் எழுதியுள்ள மறுப்புரையைத் தமிழ் முரசில் காணமுடிகிறது.

உரைக்கவிதை என்னும் தலைப்பில் 01-12-1991 ஞாயிறு முரசில் திரு தி.சு.மோகனம் அவர்கள் புதுக்கவிதையைப் பொன் போர்த்திய நகை என்றும் போலிக் கவிதை என்றும் கூறியிருக்கிறார்கள். நான் விளங்கிக் கொண்டது சரிதான் என்றால் புதுக்கவிதை எதனால் போலிக் கவிதை ஆகிறது என்னும் கேள்வி எழுகிறது. போலி என்பது தோற்றத்தில் ஒற்றுமையும் உள்ளடக்கத்தில் வேற்றுமையும் கொண்டது. புதுக்கவிதையோ மரபுக்கவிதையின் எந்தப் புற வடிவத்தையும் போர்த்திக் கொண்டு நிற்பதில்லை. அது, உள்ளடக்கத்தில் மட்டும் கவனம் செலுத்துகிறது. கவிதையின் பிற

அணிகளைத் தாங்கி நிற்கிறது. யாப்பை விலக்கிய கவிதை என உணர்த்தப் புதுக்கவிதையென்னும் பெயரை ஏற்று இருக்கிறது.

எனக் கவிஞர் இக்பால், தி.சு. மோகனம் எழுதிய உரைவீச்சுக்கு மறுப்புரையாக தமது கருத்தைப் பதிவு செய்துள்ளார். தொல்காப்பியத்தில் இருந்து சான்று தந்து புதுக்கவிதை என்பதே சரி என்று கூறியுள்ளார். கவிதை மாற்றம் காலத்தின் கட்டாயம். நாம் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் அதை யாரும் தடுத்து நிறுத்த முடியாது. எனவே காலத்தின் கோலத்தை ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும் என இவர் கூறியுள்ள கருத்தை 05-01-1992 ஆம் நாள் தமிழ் முரசு நாளிதழ் வெளியிட்டுள்ளது.

இது குத்து விளக்கு அது கூரை நெருப்பு என முருகதாசன் எழுதியுள்ள பத்தியில் புதுக்கவிதையைக் கூரை நெருப்பு எனச் சுட்டியுள்ளார். இதற்கான காரணத்தையும் இவர் கூறியுள்ளார். இவருக்குக் கவிஞர் இக்பால் அளித்துள்ள பதிலில் புதுக்கவிதை குறித்த தமது கருத்துகளை ஆழமாகக் கூறியுள்ளார்.

புதுக்கவிதையை கூரை
நெருப்பென்று சொன்ன
நெஞ்சமே! கேள்
நிகழ்காலப் புதுக்கவிதை
நீ நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் கூரை
நெருப்பு மட்டுமல்ல ...
அது
கரையான்கள் அரித்துக்
காலாவதியான கட்டடங்களை
இடித்துத் தள்ளும் / புல்டோசர் என்றும்
புரிந்து கொள்க

எனத் தொடங்கி தமது வாதத்தைக் கவிஞர் இக்பால் வைத்துள்ளார். புதுக்கவிதையின் போக்குகளையும் இடையே சொல்லியுள்ளார். காலிப் பாணைகள் எனத் தலைப்பிட்ட இவை 12-01-1992 ஆம் நாள் தமிழ் முரசில் வந்துள்ளது.

வரவுகளைச் செலவில் எழுதுவதா? என்ற தலைப்பில் இக்பால் புதுக்கவிதையை ஆதரித்து தமது கருத்துகளை எழுதினார்.

புதுக்கவிதையை / ஏடாசிரியர்கள்
ஏற்றுக் கொள்வதும் / பேராசிரியர்கள்
பெருமைப் படுத்துவதும்
இலக்கணத்தை இழிவுபடுத்துவதல்ல
ஏற்றப்படுத்துவது

எனப் பத்திரிகைகளும் பேராசிரியர்களும் புதுக்கவிதையைப் போற்றும் பாங்கினைக் கூறி இறுதியாக

இலக்கியத்தில் / திருப்பமோ திசைமாற்றமோ ஒன்றும் / தேசத் துரோகமல்ல

எனப் புதுக்கவிதை காலத்தின் மாற்றம் எனத் தமது கருத்தை ஆழமாக 10-11-1991 தமிழ் முரசு நாளிதழில் வெளிப்படுத்தினார். இதைக் கண்டு ஆவேசம் அடைந்த மரபாளர்கள் தங்கள் கருத்துகளைத் தெரிவித்தனர். அறிவாளிகள் அறிவாளிகள் தாம் என அமலதாசன் புதுக்கவிதையை எதிர்த்தும் மரபுக்கவிதையை ஆதரித்தும் இப்பால் கருத்துக்கு மறுப்பு தெரிவித்தும் தமது கருத்துகளை உரைவீச்சாகப் படைத்தார். பாரதியார், கலைஞர் கருணாநிதி, தமிழினத் தலைவர்கள் அனைவரும் புதுக்கவிதை என்று அழைக்காதபோது, உரைக்காதபோது நீங்கள் மட்டும் ஏன் புதுக்கவிதை என்று அழைக்கிறீர்கள் என வாதாடும் அவர்,

மரபுக்குக் கேடுசெய்தால்
மாறாத சூடு வைப்போம்

எனத் தமது கருத்தைக் கூறி முடித்துள்ளார். இதை 17-11-1991 தமிழ் முரசு நாளிதழில் காணமுடிகிறது.

கவிஞர் அமலதாசன் உரைக்கு மறுப்புரையாக வேதபுத்திரன் புதுக்கவிதையை ஆதரித்து தமது கருத்துகளை ஓயாத உங்கள் சண்டை என்னும் தலைப்பில்,

மரபுப் பயில்வான்கள் என்று
மார் தட்டிக் கொள்ளும் பலர்
வெட்டிய ஒட்டிய கட்டிய முட்டிய
என்று
சொற்களை வைத்துக்கொண்டு
சூதாட்டம் நடத்துகிறார்கள்

என மரபுக்கவிஞர்கள் சூதாட்டம் ஆடுகிறார்கள், அவர்கள் கவிதை எதுவும் எழுதாமல் ஏமாற்று வேலை செய்கிறார்கள் எனக் காட்டமாகத் தமது கருத்தைக் கூறி இறுதியாக

பழைய கவிதை புதிய கவிதை
காலம் தீர்மானிக்கும்
நீங்கள் முதலில் எழுதுவதைக்
கவிதையாக எழுதக் கற்றுக்கொள்ளுங்கள்

என முடித்துள்ளார். நல்ல கருத்துள்ள கவிதையாக

இருந்தால் அக்கவிதை காலத்தால் அழியாது என்றும் நிலைத்திருக்கும். அத்தகைய கவிதைகளை எழுதுங்கள் என வேண்டு கோள் விடுப்பது போல முடித்துள்ளார்.

அமலதாசன் அறிவாளிகள் அறிவாளிகள்தாம் என எழுதிய உரைவீச்சுக்குப் பதிலாக இப்பால் புதிது என்ன பொல்லாத சொல்லா? என்னும் தலைப்பில் காரசாரமான தமது விவாதங்களையும் அதே நேரத்தில் புதுக்கவிதையின் வடிவம் குறித்து தொல்காப்பியர், பவணந்தி முனிவர் முதலியவர்கள் படைத்த இலக்கண நூல்களில் இருந்து மேற்கோள் காட்டி தமது கருத்தை வீச்சடையதாகப் படைத்துள்ளார்.

புதுக்கவிதை
தமிழ் இலக்கியத்தின் இன்னொரு
புதிய முகம், வரவு, அலங்காரம்
நம் கவிதை எல்லைகளை விரிவுபடுத்தும்
புதிய சிந்தனைகளின் பரிசு
நவீன காலத்தின் கண்ணாடி
ஏன் மறுக்கிறீர்கள்?
ஏற்றுக் கொள்வதால்
எதனை இழக்கப் போகிறீர்கள்?

என இப்பால் புதுக்கவிதை உச்சத்தையும் அதே நேரத்தில் ஏற்றுக் கொள்வதால் இழப்பு யாருக்கும் இல்லை என்பதையும் தெள்ளத் தெளிவாகக் காட்டியுள்ளார். 15-12-1991 ஆம் நாள் தமிழ் முரசு நாளிதழில் இதைக் காணமுடிகிறது.

மீண்டும் இப்பால் யாப்பிலக்கணம் புதுக்கவிதையை ஆதரிக்கிறது என்று புதுக்கவிதை குறித்த சிந்தனைகளை ஆழமாகவும் அதே நேரத்தில் அழுத்தமாகவும் கூறியுள்ள பாங்கு பாராட்டுக்குறியது. யாப்பிலக்கணம் அறியாதவர்கள், புரியாதவர்கள் இதைச் சொன்னால் ஏற்க மறுக்கலாம். யாப்பிலக்கணத்தை நன்கறிந்து வெண்பாக்களையும் விருத்தங்களையும் பாடிய இப்பால் சொல்லும்போது அதில் பொருள் இல்லாமல் இல்லை.

கட்டுப்பாடு மரபு என்று
களைப்பின்றிச் சத்தமிடும்
யாப்புப் படித்த கவிகளே! இல்லை
ஆப்புப் பிடித்த கைகளே

எனத் தொடங்கும் கவிதையில் செந்தொடை,
ஆசிரியத்துறை, இணைக்குறள் ஆசிரியப்பா
முதலியனவற்றைக் கூறி இறுதியில்
உயிர் கொடுக்க / ஓடி வாருங்கள்
முடியாவிட்டால் / இந்தச் சாவுகளுக்குச்

சரம கவிபாட / சந்தத்தைத் தேடுங்கள்
 வீணாகத் தீக்கோல் சுமக்கும் / வேலையைத்
 தேர்ந்தெடுக்காதீர்கள் / தீ உங்கள் தீ
 உங்கள் விரல்களையே / சுட்டு விடப் போகிறது

என மரபுக்கவிதையாளர்களைச் சாடியுள்ளார்.
 இத்தகவல்களை 22-12-1991 ஆம் நாள் தமிழ் முரசு
 நாளிதழ் தெரிவிக்கிறது.

ஞானப்பிரகாசம் மொனிக்கா மரபுத்தாயின் வாரிசு
 என்னும் தலைப்பில் புதுக்கவிதையை ஆதரித்து தமது
 கருத்துகளைக் கூறியுள்ளார். இக்கவிதையை 02-02-1992
 ஆம் நாள் தமிழ் முரசு நாளிதழ் வெளியிட்டு உள்ளது.
 இதன்பின் நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின்னர் சிங்கப்பூரின்
 மூத்த கவிஞர் முருகதாசன்,

செய்திகளைச் செய்யுளென செப்கின்ற முத்துநகை
 செந்தமிழின் செழுமைகளைச் சீரழிக்கும் வித்துவகை
 தெம்மாங்கு தென்றல் தரும் தேனிசையை மூடுவதா?
 அந்நான்கும் விட்டுவிட்ட அம்மணங்கள் ஆடுவதா

மரபுக்கவிதையை ஆதரித்தும் புதுக்கவிதையை
 எதிர்த்தும் கருத்துகளை அழுததாக, ஆழமாக
 சாடியுள்ளதை 02-09-2001 ஆம் நாள் தமிழ் முரசு நாளிதழ்
 வெளியிட்டுள்ளது. சிங்கப்பூரின் மூத்த கவிஞரான
 இளமாறனும்

கலிவிருத்த வண்ணம் சிந்து கனியாகும் கும்மி வெண்பா
 பொலிவாகத் தீட்டு வீரே புகழ்கிடைக்கும் குமுகா யத்தில்
 எலிபோலும் சாக்க டைக்குள் இனப்பெருக்கம் செய்தல் போல
 மலிவான படைப்பு மாக்கல் மனந்தங்கி நிற்கு மாமோ?

தமது கருத்தை வன்மையாகக் கண்டித்துள்ளதைத்
 தமிழ் முரசு 27-01-2008 ஆம் நாள் வெளியிட்டுள்ளது.
 இவர்கள் கருத்துகளுக்கு மறுப்புரையாக புதுக்கவிதையை
 ஆதரித்து அதியன் எழுதியுள்ளதைத் தமிழ் முரசு 02-09-
 2001 ஆம் நாள் வெளியிட்டு உள்ளது. மேலும் அவர்,
 முருகதாசன் கவிதையை வன்மையாகச் சாடியுள்ளதை,

எலிப்புமுக்கை கோவணங்கள் மழித்தமுடி பூஞ்சையென
 கெலிப்புடனே கவிபுனைந்து கீரரென நினைப்போர்கள்!
 கலித்தொகைபோல் கவிபுனைந்து காலமெலாம் நிலைத்துநின்று
 களிப்புதரும் கருத்துதரும் காவியங்கள் செய்யவல்ல
 மொழித்திறங்கள் ஏனில்லை மொழிநிதிடுவீர் இராமனடி
 விழித்திருக்கும் தோழனென வடித்தெழுதி ஆப்பசைத்து
 பழித்திருக்கும் முறைமைதனை பகர்ந்திடுவேன் மறந்திடுவீர்
 விழித்தெழுவிர் புதுக்கவிகள் வீரநடைக் கவிசமைக்க

(அமிர்தலிங்கம், தமிழ் முரசு, 16-09-2001)

தமிழ் முரசு வெளியிட்டுள்ளது. பசுபதி தமது
 ஆதங்கத்தையும் மரபுக் கவிதைக்கான எதிர்ப்பையும்
 14-04-2002 நாள் வெளியிட்டுள்ளது. காலத்திற்கேற்ப
 கவிதையில் மாற்றம் தேவை என்ற ஆறுமுகத்தின் கருத்தை
 20-02-2005 ஆம் நாள் வெளியிட்டுள்ளது.

வாசகனிடம் கவிதையைக் கொண்டு சேர்ப்பதில் கருவி,
 கருப்பொருளில் எது மிகப் பெரிய பங்களிப்பு செய்கிறது
 என்ற விவாதங்களுக்குப் பதில் கிடைத்தபோதும் இன்னும்
 ஓரிருவர் புதுக்கவிதை கவிதை இனத்தைச் சாராதெனச்
 சொல்லி மல்லுக்கு நிற்பவர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள்
 எப்போதும் எங்கும் இருப்பார்கள். இவர்களைத்
 தாண்டிச் சிங்கப்பூரில் இன்று புதுக்கவிதை தனக்கென
 தடம்பதித்து வருகிறது. இதற்குப் பாதையமைத்துத்
 தந்தது தமிழ் முரசு நாளிதழ் என்பதை இவர்களும்
 நன்கறிவர். இவ்வாறு சிங்கப்பூரில் புதுக்கவிதை குறித்த
 விவாதங்களைத் தமிழ் முரசு நாளிதழ் வெளியிட்டுப்
 புதுக்கவிதை வளர்வதற்குரிய பணிகளைச் செய்துள்ளது,
 இன்றும் செய்து வருகிறது.

சிங்கப்பூர் புதுக்கவிதை வளர்ந்த முறை:

சிங்கப்பூர்த் புதுக்கவிதை தோன்றிய 1964 ஆம் ஆண்டு
 முதல் இன்று வரை பல நிலைகளில் வளர்ந்து வருகிறது.
 சிங்கப்பூர் அரசின் பணி, சமூக அமைப்புகளின் பணி,
 கவிதை எழுதக் கற்றுக்கொடுத்தல், தகவல் ஊடகங்களின்
 பணி, கவியரங்கம், விருதுகள் எனப் பல நிலைகளில்
 சிங்கப்பூரில் புதுக்கவிதை வளர்நிலையில் உள்ளது.
 இனிச் சிங்கப்பூரில் புதுக்கவிதை வளர்ந்த முறைகளைக்
 காண்போம்.

சிங்கப்பூர் அரசின் பணி:

சிங்கப்பூரில் அரசின் நேரடி கண்காணிப்பில் இயங்கும்
 தகவல் கலை அமைச்சின் (Ministry of Information
 and Arts) மொழிப்பிரிவுகளில் தமிழ்மொழிப் பிரிவும்
 ஒன்றாகும். இப்பிரிவு தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கும்
 தமிழ்க்கவிதை வளர்ச்சிக்கும் பணியாற்றிக் கொண்டு
 வருகிறது. இப்பிரிவுசீனம், மலாய், தமிழ், ஆங்கிலம் முதலிய
 மொழிகளில் கவிதை, சிறுகதை, நாவல் என்ற
 இலக்கிய வகைகளை ஆசியான் இலக்கியம் என்ற
 பெயரில் வெளியிட்டு வருகிறது. 1985 ஆம் ஆண்டு
 சிங்கப்பூர்க் கவிதை (Singapore Poetry) என்னும்
 பெயரில் தமிழ்க்கவிதைகளுடன் சிங்கப்பூரின் பிற
 மொழிகளான ஆங்கிலம், மலாய், சீனம் முதலிய
 கவிதைகளையும் வெளியிட்டுள்ளது. 2000 ஆம் ஆண்டில்
 சந்தங்கள் என்னும் தொகுப்பை வெளியிட்டுள்ளது.

இதில் இடம்பெற்றுள்ள தமிழ்க் கவிதைகளில் பாதிக்குமேல் புதுக்கவிதைகள் ஆகும். எனவே சிங்கப்பூர் அரசு கவிதை வளர்ச்சிக்கு-புதுக்கவிதை வளர்ச்சிக்கு - ஆதரவு அளிக்கிறது என்பது உண்மையாகும்.

சமூக அமைப்புகளின் பணி:

சிங்கப்பூர் அரசின் அனுமதியுடன் இயங்கிவரும் சமூக அமைப்புகள் தமிழ்மொழி வளர்ச்சியில் ஆர்வம் காட்டி வருகின்றன. சிங்கப்பூரில் தமிழ்க் கவிதை வளரவும் தமிழ்க் கவிஞர்களை உருவாக்கவும் கவிமாலை என்ற அமைப்பு தொடங்கப்பட்டது. பிச்சினிக்காடு இளங்கோ முயற்சியில் சிங்கப்பூர் கம்போங் கிளாம் சமூக மன்ற இந்தியர் நற்பணிச் செயற்குழுத் தலைவர் மு. சுப்பிரமணியம் ஆதரவோடும் கம்போகிளாம் சமூக மன்ற இந்தியர் நற்பணிச் செயற்குழுவின் ஒத்துழைப்போடும் கவியரசு கண்ணதாசன் பிறந்த நாளான 24-06-2000 ஆம் நாள் தொடங்கப்பட்டது. அன்று முதல் மாதத்தின் கடைசிச் சனிக்கிழமை கவிமாலையாக மலர்ந்து வருகிறது. கவிஞர்கள் வடித்த, படித்த கவிதைகளைப் பகிர்ந்து கொள்வார்கள். க.து.மு. இக்பால், ந.வீ.விசயபாரதி நடத்திய யாப்பிலக்கண வகுப்பு பலரையும் மரபுக் கவிதை எழுத ஊக்குவித்தது. கவிமாலை நிகழ்ச்சியில் தமிழகத்தில் இருந்தும் பிற நாட்டிலிருந்தும் கவிஞர்கள், தமிழறிஞர்கள் கலந்து கொண்டு சிறப்புரை ஆற்றி இருக்கிறார்கள். சிங்கப்பூர்த் தமிழ் இலக்கியத்திற்குப் பணியாற்றிய படைப்பாளர்களுக்கு விருது வழங்கிச் சிறப்புச் செய்ய முடிவெடுத்து இவ்வமைப்பு கவிமாலை இலக்கியக் கணையாழி விருது, தங்க முத்திரைக் கவிதை பரிசு முதலிய பரிசுகளை வழங்கி வருகிறது. ஐந்து ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகக் கம்போங்கிளாம் சமூக மன்றத்தில் நடைபெற்ற கவிமாலை தற்பொழுது ஜாலான்புசார் சமூக மன்றத்தில் நடைபெற்று வருகிறது. கவிமாலை முறையாகப் பதிவு செய்ப்பட வேண்டும் என்று முடிவு செய்து 2015 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 27 ஆம் நாள் கவிமாலை சிங்கப்பூர் எனச் சிங்கப்பூர் அரசாங்கச் சமூக அமைப்பு சட்டப்படி அங்கீகரிக்கப்பட்ட அமைப்பாக இயங்குகிறது. 2008 ஆம் ஆண்டு முதல் இங்கு வாசிக்கும் கவிதைகளைத் தொகுத்து வெளியிடுகிறது. கூடி வாழ்த்தும் குயில்கள் (2009), பொன்மாலை பூக்கள் (2010), பளிங்கு மொட்டு(2011), ஒருதுளி கடல் (2012), கதவு திறந்தது(2013), மீண்டும் ஒரு முறை(2014), இன்னும் கொஞ்சம் வெட்கம்(2015), நாடும் நாயகனும்(2016), சொல்மழை (2017), அழகு மகுடம் (2017), வெளிச்சம்(2018), அந்த ஒரு சொல் (2019), மௌன விதைகள்(2021) முதலிய தொகுப்புகளை வெளியிட்டுள்ளது.

2000 ஆம் ஆண்டு முதல் மாதத்தின் முதல் சனிக்கிழமை கவிச்சோலை என்னும் கவிதை மற்றும் கவிதை ஆய்வு நிகழ்ச்சியைச் சிங்கப்பூர்த் தமிழ் எழுத்தாளர் கழகம் பெக்கியோ சமூக நிலைய இந்தியக் குழுவுடன் நடத்தி வருகின்றது. இங்கு கவிதை வகுப்புகள், கவிதை வாசிப்பு, கவிதை குறித்த கலந்துரையாடல்கள் இடம் பெறுகின்றன. இதுவரை நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட நிகழ்வுகளை இந்த அமைப்பு நடத்தியுள்ளது.

கவிச்சோலை நூற்றினைக் கண்டதின்றென்று செவியினிக்கும் செய்திவந்து சேர-தவிப்படங்க நெஞ்சவயல் பூக்க நெகிழ்ந்துள்ளம் பண்ணார்க்க விஞ்சுதடா ஆகூழே வென்று

என அமலதாசன் கவிச்சோலை நிகழ்வு குறித்துக் கூறியுள்ளார். இவ்வமைப்பு கவியரங்கக் கவிதைகள் (2000), புல்லாங்குழல் (2004), தமிழர் தலைவர் சாரங்கபாணி (2004), கவிச்சோலைக் கவிதைகள் (2010) என்னும் கவிதைத் தொகுப்புகளை வெளியிட்டுள்ளது. புல்லாங்குழல், தமிழர் தலைவர் சாரங்கபாணி முதலான நூல்கள் மரபுக் கவிதைகளாகவும் கவிச்சோலைக் கவிதைகள் புதுக்கவிதை தொகுப்பாகவும் திகழ்கிறது.

வானொலியின் பணி:

வானொலி ஒலிபரப்பு 1939 ஆம் ஆண்டு முதலும் தொலைக்காட்சி ஒலிபரப்பு 1963 ஆம் ஆண்டு முதலும் தமிழ்மூரசு 1935 ஆம் ஆண்டு முதலும் இங்கு செயல்பட்டு வருகின்றன. ஒலி 96. 8 என்னும் பெயரிய தமிழ் வானொலிப் பிரிவு நாள்தோறும் 24 மணிநேரமும் மக்களுக்குப் பணியாற்றுகிறது. 1960, 1970 ஆம் ஆண்டுகளில் சிங்கப்பூர் வானொலிக்கழகம் கவியரங்கம் நடத்தியுள்ளது. தேசியதினக் கவியரங்கம், பாரதியார், பாரதிதாசன் கவியரங்கம் முதலிய கவியரங்கங்கள் நடந்துள்ளன. சிங்கப்பூர்த் தேசியநாள் கவியரங்கை ஆண்டுதோறும் நடத்தி வருகிறது.

தொலைக்காட்சியின் பணி:

தொலைக்காட்சி தகவல் சாதனங்களில் சக்தி மிக்க சாதனமாக விளங்குகிறது. தொலைக்காட்சி வாயிலாக ஒரு தகவலை ஒரே வினாடியில் உலகம் முழுக்க ஒலிபரப்ப முடியும். அந்த அளவிற்குச் சிறந்த சாதனமாகத் தொலைக்காட்சி இன்று விளங்குகிறது. சிங்கப்பூரில் இயங்கும் மீடியா கார்ப்பரேசனின் ஒரு பிரிவான வசந்தம் சென்ட்ரல் என்னும் பகுதி தமிழ் நிகழ்ச்சிகளை நாளும் ஒளிபரப்புகிறது. 2005 ஆம் ஆண்டுகளில் கவிதைகளை ஒலியும் ஒளியும் என்னும்

பெயரில் சில வாரங்கள் ஒளிபரப்பியது. அதில் கவிஞர்கள் தங்கள் படைப்புகளை வாசிக்கச் செய்து சிங்கப்பூரை அவர் பின்னணியில் காட்டியது. இப்படைப்பு குறுகிய காலப் படைப்பாக இருந்தாலும் சிங்கப்பூர்த் தமிழ்க்கவிதை வளர்ச்சிக்குத் தொலைக்காட்சி பங்காற்றியுள்ளதை மறக்க முடியாது.

செய்தித்தாள்களின் பணி:

தகவல் சாதனங்களுள் ஒன்றான செய்தித்தாள்கள் சிங்கப்பூரின் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பங்காற்றி வருகின்றன. செய்திகளைத் தருவதுதான் இவைகளின் பணி என்ற நிலையிலிருந்து இலக்கியம் வளர்க்க வேண்டும் என்பதையும் பணியாகக் கொண்டுள்ளதைத் தமிழ்முரசு, தமிழ்மலர், மலாயா நண்பன், தமிழ்நேசன் முதலிய செய்தித்தாள்கள் சிங்கப்பூர், மலேசியா நாடுகளின் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கும் உற்றதுணையாக இருந்தன. இவை இங்கு இல்லையானால் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியே இருந்திருக்காது எனலாம் என இதழாளர் திருநாவுக்கரசு செய்தித்தாள்கள் சிங்கப்பூர்த் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு உற்ற தோழனாக விளங்குவதைக் காட்டியுள்ளார்.

தமிழ்முரசு நாளிதழ்:

தமிழ்முரசு 1936 ஆம் ஆண்டு முதல் சிங்கப்பூரில் வெளியிடப்பட்டு வருகிறது. தொடக்க காலத்தில் தமிழர் சீர்திருத்தச் சங்கத்தின் கொள்கை ஏடான 'முன்னேற்றமும்' அதன் பின்னர்த் தொடங்கப்பெற்ற தமிழ்முரசு நாளிதழும் இலக்கியம் படைக்க பாதையமைத்துத் தந்தன. தமிழ் மொழியை வளர்த்தல், தமிழ் இலக்கியப் படைப்புகளை உருவாக்குதல் என்பன தமிழ்முரசின் கொள்கைகளாக இன்றும் இருந்து வருவதைக் காணமுடிகிறது. கவிஞர்கள் பலருக்கும் பாலமாகத் திகழ்வதும் தமிழ்முரசே என உறுதியாகக் கூறலாம். குடியேற்ற நாடுகளில், தமிழ்மொழியை ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து கூறும் ஆய்வாளர்கள் சிங்கப்பூரில் தமிழ்முரசு புதுக்கவிதைக்குத் தரும் ஆக்கத்தைப் பாராட்டுகின்றனர்.

ஈழத்தில் புதுக்கவிதை வளர்ச்சிக்கு ஈழகேசரி என்ற பத்திரிக்கையும் மலேசியாவில் வானம்பாடி என்னும் வார இதழ், தமிழ்நேசன் போன்ற நாளிதழையும் குறிப்பிடலாம். இவ்வாறு புதுக்கவிதை என்னும் இலக்கிய வடிவம் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாய் சிங்கையில் வளர்வதற்கு ஒரே வழியாய் ஊன்றுகோலாய்த் திகழ்வதற்குக் காரணம் தமிழ்முரசு என்ற நாளேடு என்று கூறினால் அதில் உள்ளவையும்

ஐயமில்லை

என்னும் ஆய்வாளர் தியாகராஜன் கூற்று தமிழ்முரசு நாளிதழின் புதுக்கவிதைப் பணியை எடுத்துக் கூறுகின்றது.

தமிழ்முரசு கவிதைகள்:

தமிழ்முரசு நாளிதழ் தொடங்கிய காலத்திலிருந்தே கவிதைகளை வெளியிட்டு வருகின்றது. ஞாயிறு தோறும் அரைப்பக்கம் முதல் ஒரு பக்கம் வரை ஒதுக்கிக் கவிதைகளை வெளியிட்டு வருகிறது. நூற்றுக்கணக்கான கவிஞர்கள் ஆயிரக்கணக்கான கவிதைகளை வெளியிடத் தமிழ்முரசு வாய்ப்பாக இருந்து வருகிறது. சிங்கப்பூர்த் தமிழ்க்கவிதை பெரிதும் தமிழ்முரசைச் சார்ந்து உள்ளது என்றும் கூறலாம். அந்த அளவிற்குத் தமிழ்முரசு முக்கியமான ஊடகமாகத் திகழ்கிறது.

தமிழ்மலர் நாளிதழ்:

தமிழ்மலர் என்னும் செய்தித்தாள் 1964 ஆம் ஆண்டு முதல் 1980 ஆம் ஆண்டு வரை சிங்கப்பூரில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இதன் ஆசிரியராகச் செல்வகணபதி இருந்திருக்கிறார். தொடக்கம் முதலே இதில் தமிழ்க்கவிதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. கவிதை இலக்கணம், கவிதை எழுதுவது எப்படி? முதலானவற்றை வெளியிட்டுச் சிங்கப்பூர்க் கவிஞர்களுக்கு ஊக்கமளித்துள்ளது. படக்கவிதை, வெண்பாப் போட்டி, கவிச்சோலை எனச் சிங்கப்பூர்த் தமிழ்க் கவிதை வளரத் தமிழ்மலர் பல நிலைகளிலும் முயன்றுள்ளது. தமிழ்மலர் கவிதைகள் தமிழ்முரசு நாளிதழுக்குப் போட்டித் தன்மையை ஏற்படுத்துவதாகவும் அமைந்திருந்ததைக் காணமுடிகிறது. சிங்கப்பூர் புதுக்கவிதை வரலாற்றில் தமிழ்மலர் நாளிதழ் முக்கிய பங்காற்றியுள்ளதை தமிழ்மலர் கவிதைகள் காட்டுகின்றன.

கவிச்சோலை:

தமிழ்மலர் கவிச்சோலை என்ற பெயரில் வாரந்தோறும் புதன், ஞாயிறுகளில் ஒரு பக்க அளவில் கவிதைகளை வெளியிட்டுள்ளது. நூற்றுக்கணக்கான கவிஞர்கள் தம் படைப்புகளைத் தமிழ்மலர் நாளிதழ் மூலம் படைத்துள்ளனர். கவிஞர் பலரை அறிமுகப்படுத்தியதும் தமிழ்மலரே என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மையாகும். மலேசியா, சிங்கப்பூரில் வாழ்ந்த கவிஞர்கள் தங்கள் உணர்வுகளைப் புலப்படுத்தி மலேசியாவையும் சிங்கப்பூரையும் படைத்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

கவியரங்கம்:

சிங்கப்பூர்த் தமிழ்க்கவிதை வளர்ச்சியில் கவியரங்கங்களுக்கு அதிகப் பங்குண்டு. சிங்கப்பூரின் தேசியநாளை ஒட்டி ஆண்டுதோறும் ஆகஸ்ட்டு ஏழாம் நாள் மாலை கவியரங்கம் ஒன்றை வானொலி ஒலிபரப்புகிறது. கடந்த காலங்களில் தமிழர் திருநாள் கொண்டாட்டங்களின் ஒரு பகுதியாகக் கவியரங்கங்கள் நடந்துள்ளன. 2000 ஆம் ஆண்டு சிங்கப்பூர்த் தமிழ் எழுத்தாளர் கழகம் தேசிய நாளை ஒட்டி கவியரங்கம் ஒன்றிற்கு ஏற்பாடு செய்துள்ளது. இதில் எட்டு கவிஞர் சிங்கப்பூரின் சிறப்புகளைப் பாடியுள்ளனர். இன்றும் சில சமூக அமைப்புகள் கவியரங்க நிகழ்ச்சிகளுக்கு ஏற்பாடு செய்து புதுக்கவிதை வளர்ச்சிக்குத் துணைபுரிகின்றன.

விருதுகள்:

சிங்கப்பூரில் இலக்கியப் படைப்பாளர்களுக்குப் பல விருதுகள் வழங்கப்படுகின்றன. இவ்விருதுகள் படைப்பாளர்களை இலக்கியம் படைக்கத் தூண்டுகிறது எனலாம். ஆசியான் விருது, கலாசார விருது, தேசியப் புத்தக மேம்பாட்டுக்கழக விருது, தமிழவேள் விருது, தங்க பேனாமுனை விருது, கணையாழி விருது முதலிய விருதுகள் படைப்பாளர்களுக்கு வழங்கப்படுகின்றன.

ஆசியான் விருது:

இலக்கியப் படைப்பாளர்களுக்குத் தாய்லாந்து மன்னரால் வழங்கப்படும் உயரிய விருது தென் கிழக்கு ஆசிய விருது ஆகும். மலேசியா, சிங்கப்பூர், தாய்லாந்து, புருணை, பிலிப்பைன்ஸ், வியட்நாம், இந்தோனேசியா முதலிய நாடுகள் ஆசியான் நாடுகள் (ASEAN-Association of South East Asian Nations) என்றழைக்கப்படுகின்றன. இந்நாடுகளில் உள்ள சிறந்த படைப்பாளருக்குத் தாய்லாந்து மன்னர் அளிக்கும் விருதே ஆசியான் விருதாகும். தமிழ்மொழியில் இவ்விருதைப் பெறத் தகுதியுள்ள நாடு சிங்கப்பூர் மட்டுமே ஆகும். ஆசியான் நாடுகளில் தமிழ்மொழி ஆட்சிமொழியாகச் சிங்கப்பூரில் மட்டுமே உள்ளது. சிங்கப்பூரில் இளங்கண்ணன் (1982), கவிஞர் பரணன் (1986), இராம கண்ணபிரான் (1990), நா கோவிந்தசாமி (1994), கவிஞர் க இளங்கோவன் (1997), கவிஞர் க து மு இக்பால் (2001), பி கிருஷ்ணன் (2005) ஜே எம் சாலி (2015) முதலானோர் ஆசியான் விருது பெற்றுள்ளனர். இத்தகு மதிப்புமிக்க விருதினைக் கவிதைக்காகப் பரணன், க இளங்கோவன், க து மு இக்பால் ஆகியோர்

பெற்றுள்ளதால் ஆசியான் கவிஞர் எனப் பாராட்டப்படுகின்றனர்.

கலாசார விருது:

சிங்கப்பூர் அரசாங்கம் கலை, இலக்கியம், ஓவியம் முதலிய துறைகளில் சிறந்து விளங்குபவர்களை அடையாளங்கண்டு அவர்களுக்குக் கலாசார விருது வழங்கிச் சிறப்பிக்கிறது. கவிதைக்காக மூத்த கவிஞர்கள் சிங்கை முகிலன், பழநிவேலு, க து மு இக்பால் முதலியோர் இவ்விருதைப் பெற்றுள்ளனர்.

தேசிய புத்தக மேம்பாட்டுக்கழக விருது:

சிங்கப்பூரில் இயங்கிவரும் தேசியப் புத்தக மேம்பாட்டுக் கழகம் என்ற அமைப்பு ஈராண்டுகளுக்கு ஒருமுறை சிங்கப்பூரில் வெளியிடப்படும் சீனம், மலாய், தமிழ், ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளில் சிறந்த படைப்புகளுக்குப் பரிசளித்துப் படைப்பாளர்களுக்கு ஊக்கம் அளிக்கிறது. சிறந்த படைப்பாளருக்குப் பொற்கிழி அளித்துப் பெருமைப்படுத்துகிறது. கவிஞர் க து மு இக்பால், லதா, இராம வயிரவன், சித்திராஜ் பொன்ராஜ், அ கி வரதராசன் ஆகியோர் இந்நிறுவனப் பரிசைக் கவிதைக்காகப் பெற்றுள்ளனர்.

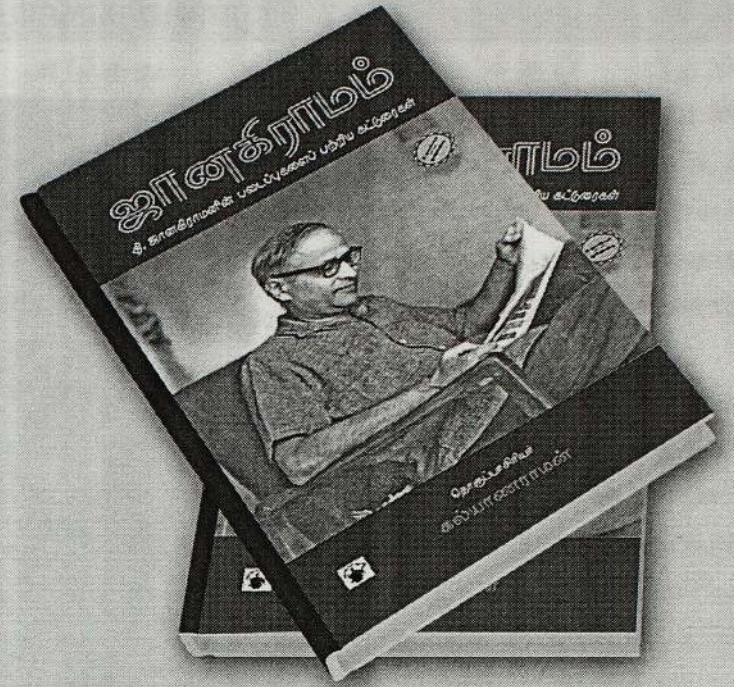
தமிழவேள் விருது:

சிங்கப்பூரில் வழங்கப்படும் விருதுகளில் தமிழவேள் விருதும் ஒன்றாகும். இவ்விருது சிங்கப்பூர்த் தமிழ் எழுத்தாளர் கழகத்தால் சிறந்த படைப்பாளர்களுக்கு ஆண்டு தோறும் வழங்கப்படுகிறது. கவிதை, சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை முதலிய ஏதாவது ஒரு துறையில் சிறந்து விளங்குபவருக்கு இவ்விருது வழங்கப்படுகிறது. தமிழவேள் விருது பெற்ற மெசிதம்பரம், சிங்கைமுகிலன்(1989), ஐ.உலகநாதன்(1989), அ நா மொய்தீன் (1989), சே வே சண்முகம் (1996), ந பழநிவேலு (1997), பி கிருஷ்ணன் (1998), கவிஞர் இக்பால் (1999), இளங்கண்ணன் (2000), ஜே எம் சாலி (2001), கவிஞர் முரசு நெடுமாறன் (2001), அ வீரமணி (2002), கவிஞர் முருகனடியான் (2003) இராம கண்ணபிரான் (2004), வை திருநாவுக்கரசு (2005), கவிஞர் அமலதாசன் (2006), கவிஞர் இளமாறன் (2007), கவிஞர் முத்து மாணிக்கம் (2008), வி. இக்குவனம் (2009), பார்வதி பூபாலன், சுப. திண்ணப்பன் (2010), பெ. திருவேங்கடம் (2011), பொன் சுந்தரராசு (2013), ஏ பி இராமன்(2014), வி.ஆர்.பி.

மாணிக்கம்(2015) கமலாதேவி அரவிந்தன் (2016), செ.ப. பன்னீர் செல்வம் (2017), ச. வரதன் (2018), எ.கே. நாராயணன் (2019), கடையநல்லூர் ஜமீலா (என்.எம்.சம்சுதீன் 2020), வை சுதர்மன் (2021) முதலானவர்கள் இவ்விருதைப் பெற்றுள்ளனர். மலேசிய, சிங்கப்பூர்க் கவிதைகளை உலக அரங்கில் அறிமுகப்படுத்திய முரசு நெடுமாறனுக்கு இவ்விருது வழங்கியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்க செய்தியாகும். 2016 ஆம் ஆண்டு சிங்கப்பூர்த் தமிழ் எழுத்தாளர் கழகம் நாற்பதாம் ஆண்டு நிறைவைச் செப்டம்பர் மாதம் கொண்டாடியது. அப்போது சிங்கப்பூர் இலக்கியத்திற்கும் கலைக்கும் அரும்பெருந் தொண்டாற்றிய பேராசிரியர் எட்வின் தம்புநடேசனுக்குத் தமிழவேள் விருதளித்துப் பெருமைபடுத்தியது. இவர்களில் சிங்கை முகிலன், ஐ. உலகநாதன், ந. பழநிவேலு, க.து மு இக்பால், முரசு நெடுமாறன், முருகனடியான், அமலதாசன், மெ இளமாறன், முத்து மாணிக்கம், வி. இக்குவனம், திருமதி பார்வதி பூபாலன், பெ. திருவேங்கடம் ஆகியோர் கவிஞர்களாவர்.

தொகுப்புரை: தாயகத்தில் தோன்றிய புதுக்கவிதை சிங்கப்பூரில் 1964 ஆம் ஆண்டு முதல் பல நிலைகளில் வளர்ந்து கொண்டு வருகிறது. சிங்கப்பூரில் முதல் புதுக்கவிதையை எழுதியவர் யார்? என்பது ஆய்வுக்குரிய ஒன்றாக இருக்கிறது. சிங்கப்பூரில் புதுக்கவிதையை வளர்த்த பெருமை ஆசியான் கவிஞர் இக்பால், க. இளங்கோவன் ஆகியோரைச் சாரும். மொனிக்கா, இராஜசேகர், அமீருத்தின், அன்பழகன், இளங்கோ, விசயபாரதி, லதா, நூர்ஹஜான் சுலைமான், சத்தியமூர்த்தி, பாலு மணிமாறன், கருணாகரசு, முகைதீன் நிசார் அன்வர், லலிதா சுந்தர், சுபா செந்தில்குமார், முதலான பலர் இன்று புதுக்கவிதை எழுதி வருகின்றனர். தமிழ்முரசு, சிங்கப்பூர் வானொலிக் கழகம், கவிமாலை, சிங்கப்பூர்த் தமிழ் எழுத்தாளர் கழகம் முதலியன வாயிலாக சிங்கப்பூர் புதுக்கவிதை வளர்முகமாக உள்ளது. 1990 ஆம் ஆண்டுகளின் தொடக்கத்தில் தமிழகத்திலிருந்து தமிழாசிரியர்களாகப் பணிபுரிய வந்தவர்களும் பிற தொழில் புரிபவர்களும் கவிதைகள் படைத்து தொகுப்புகளாக வெளியிட்டு வருகின்றனர். சிங்கப்பூர்க் கவிஞர்களில் பெண் கவிஞர்கள் குறைந்த எண்ணிக்கையில் உள்ளனர். தமிழ்மொழி, வாழ்வியல் சிந்தனைகள், காதல், சமுதாயம், அயலகப் பணியாளர்கள், பெண்ணியம், இளையர் இனப்பற்று முதலான பாடுபொருள்களில் கவிதைகளைப் படைத்துள்ளனர். சிங்கப்பூர்ப் புதுக்கவிதைகளில் கவிதை உத்திகள் அருகிய நிலையில் உள்ளன. சிங்கப்பூர்ப் புதுக்கவிதை இன்னும் வளர்நிலையில்தான் உள்ளது.

காலச்சுவடு வெளியீடு

ஜானகிராமம்

தி.ஜானகிராமனின்
படைப்புகளைப் பற்றிய
கட்டுரைகள்

தொகுப்பாசிரியர்:
கல்யாணராமன்

பக்.1032 | ரூ.1175

மலேசியத் தமிழ்ப் புதுக்கவிதைகளின் தற்காலப் போக்குகள் (2000 - 2021)

ராஜம் காளியப்பன் , மலேசியா

மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம் ஒரு நூற்றாண்டுக்கும் மேலான வரலாற்றுப் பின்னணியைக் கொண்டது. இதில் 1964ஆம் ஆண்டு சி.கமலநாதன் அவர்களால் தொடக்கி வைக்கப்பட்ட புதுக்கவிதை இன்று வரை தங்கு தடையில்லாமல் பன்முக பரிணாமங்களை உள்வாங்கித் தொடர்ந்து பயணித்து வருகின்றது.

i. மலேசியத் தமிழ்ப் புதுக்கவிதையின் வளர்ச்சியை 'வானம்பாடி' வார இதழின் தோற்றத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு, கீழ்காணும் ஐந்து கால நிலைகளில் வகுக்கப்பட்டுள்ளது.

தொடக்கக் காலம் (வானம்பாடிக்கு முந்திய காலம் (1964 - 1976)

ii. வானம்பாடிக் காலம் (1977 - 1987)

iii. வானம்பாடிக்குப் பிந்திய காலம் (1988-1998)

iv. மறுமலர்ச்சிக் காலம் (1999 - 2005)

v. நவீன காலம் (2006- இன்று வரை)

தொடக்கத்தில் புதுக்கவிதையின் பிதாமகன் சி.கமலநாதனுடன் இணைந்து பைரோஜி நாராயணன், இராஜகுமாரன், ஆதி.குமணன், அக்கினி, எம்.ஏ.இளஞ்செல்வன், கோ.முனியாண்டி

போன்றோர் புதுக்கவிதை படைத்த குறிப்பிடத்தக்க சிலராவர். இக்காலகட்டத்தில் புதுக்கவிதை மரபு மீறும் இலக்கியம் என மரபாளர்களாலும் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளாலும் ஓரங்கட்டப்பட்டது.

1977ஆம் ஆண்டு ஆதி குமணன் அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்ட 'வானம்பாடி' வாரப் பத்திரிக்கையின் பிரவேசத்திற்குப் பின்னர்தான், மலேசியாவில் புதுக்கவிதை வேர்விடத் தொடங்கியது. 'வானம்பாடி' புதுக்கவிதைக்குக் களம் அமைத்ததோடு மட்டுமல்லாமல் அதனை ஓர் இயக்கமாகவும் வேள்வியாகவும் முன்னெடுத்தது. வானம்பாடிக் கவிதைகள் புதிய பாய்ச்சலுடன் பல புதிய பொருண்மைகளில் படைக்கப்பட்டன. அவை அழுத்தமான பார்வையோடும் தார்மீகக் கோபத்தோடும் முழு வீச்சுடன் வெளிப்பட்டன.

வானம்பாடிக்குப் பிந்திய காலக்கட்டத்தில் அனைத்து தின, வார, மாத இதழ்களும் புதுக்கவிதைக்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்த காரணத்தினால் புற்றீசல் போல் புதுக்கவிதைகளும் புதுக்கவிஞர்களும் படையெடுத்திருந்தாலும் வானம்பாடிக் காலத்தின் வேகம், எழுச்சி இக்காலக்கட்டத்தில் குறைந்தே இருந்தது எனலாம்.

மறுமலர்ச்சிக் காலப்பகுதியில் புதுக்கவிதைக்கு மீண்டும் புத்துயிர் அளிக்கப்பட்டது. மலேசியத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் புதுக்கவிதைத் திறனாய்வுக் கருத்தரங்கு ஏற்பாட்டுக் குழுத் தலைவர் பெ.இராஜேந்திரன் தலைமையில் மூன்று மாதங்களுக்கு ஒருமுறை புதுக்கவிதைத் திறனாய்வுக் கருத்தரங்குகள் இரண்டு நாள் இலக்கிய நிகழ்வாக நாடு முழுவதும் நடத்தப்பட்டன. இக்கருத்தரங்குகளில் ஆய்வுக்கட்டுரை, பட்டிமன்றம், கவியரங்கு, கவிதைப் பட்டறை, திடீர் கவிதைப் போட்டி, நூல் வெளியீடு எனப் பல அதிரடி நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

2006ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் புதுக்கவிதையின் அடுத்த கட்ட நகர்தலுக்கான சாத்தியங்கள் தோன்றத் தொடங்கின. மலேசியத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் நடத்திய கருத்தரங்குகளில் பங்கு கொண்ட இளம் தலைறையைச் சேர்ந்த படைப்பாளர்களால் புதுக்கவிதை நவீனக் கவிதைத் தளத்திற்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டது.

தொடக்கத்தில் புதுக்கவிதையின் முதல் முன்னோடியான சி.கமலநாதன் சமுதாய அவலங்கள், சமூக அரசியலில் போலித்தனங்கள் குறித்து தம் கவிதைகளில் பதிவு செய்துள்ளார்.

வானம்பாடிக் காலக்கட்டத்தில் தோட்டப்புறச் சமூகத்தின் வாழ்வாதாரம், பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள், குடியுரிமைச் சிக்கல், தமிழரின் ஒற்றுமையின்மை, சாதியம், இனமான விடுதலை, காதல் போன்ற சிந்தனைகள் தூக்கலாகவே காணப்படுகின்றன.

அடுத்து, வானம்பாடிக்குப் பிந்திய காலக்கட்டத்திலும் மறுமலர்ச்சிக் காலக்கட்டத்திலும் சமூகம், தோட்டத் துண்டாடல், தமிழ்க்கல்வி, தமிழ்ப்பள்ளி, காதல், இயற்கை, குடும்பம், தன்முனைப்பு, பெண்ணியம் போன்ற சிந்தனைகள் கவிதையின் தரிசனங்களாக ஆக்கிரமித்திருக்கின்றன.

நவீன காலக்கட்டத்தில் அரசியல், பொருளாதாரம், காதல், சமூகம், அகப்போராட்டங்கள், அகவிடுதலை, தோட்டங்களிலிருந்து புலம்பெயர்தல், நவீன வாழ்வின் நெருக்கடிகள், நகரமயமாதல், வாழ்க்கை இருப்புகள் குறித்த கவலை, தத்துவம், நட்பு, இயற்கை, பெண்ணியம், மனிதநேயம் போன்ற சிந்தனைகள் மலேசியத் தமிழ்ப் புதுக்கவிதைகளில் கவனப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

தன்னைச் சுற்றி நடக்கும் சமகால நிகழ்வுகளும் அதிரடி மாற்றங்களும் ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள் கவிஞர்களின் படைப்புகளில் ஊடுருவியிருக்கின்றன. புதுக்கவிதையாளர்கள் பாடாத பொருண்மைகளே இல்லையென சொல்லும் அளவிற்குக், கவிதைகளின் சகல நுணிகளையும் நுணுகிச் சென்றுள்ளனர்.

மலேசியத் தமிழ்ப் புதுக்கவிதைகளின் தற்போதைய போக்குகளை (2000-2021) அவற்றின் பொருண்மை களின் அடிப்படையில் ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். முக்கியப் பொருண்மைகளாக அடையாளம் காணப்பட்டவை ஒவ்வொன்றும் தக்க சான்றுகளுடன் விளக்கப்படுகின்றன.

அரசியல்

மலேசிய இந்தியர்கள் மூன்றாம் தர குடிமக்களாக நடத்தப்பட்டு வரும் உண்மையை வெளியுலகத்திற்குக் கொண்டு வந்தது 'இந்து செயற்குழு' என்ற இயக்கம் (HINDRAF). 1. கடந்த 24-11-2007இல் நடந்த

இவ் வியக்கத்தின் அமைதிப் பேரணி, ஓட்டுமொத்த மலேசிய இந்தியர்களின் மறுக்கப்பட்ட அரசியல் உரிமையின் அதிருப்தியின் எதிரொலியைப் பறைசாற்றுகின்றது. இந்த இயக்கம் இந்நாட்டில் ஓர் எழுச்சியையும் அரசியல் விழிப்புணர்வையும் உருவாக்கியதில் பெரும் பங்கு வகிக்கின்றது என்றால் அது மிகையில்லை. இதற்கு 2008இல் நடந்து முடிந்த பொதுத் தேர்தலில் ஏற்பட்ட அதிரடி மாற்றங்களே சான்றுகளாகும். இச்சம்பவத்தின் உச்சமாக, 'தீப்பந்தம்' எனும் கவிதையில்,

'நீர் பாய்ச்சலிலும்
புகை மூட்டத்திலும்
திமிறிக் கொண்டு
எல்லோருக்குமாய்க்
கொளுந்து விட்டு
தீப்பந்தம் எரிகிறது!' 2

அமைதிப் பேரணி பேராளர்களைத் தற்காப்பு நடவடிக்கை எனும் பேரில் அசௌகரியப்படுத்தப்பட்டதையும் உள்ளத்தில் உரிமைத் தீக்கொளுந்து விட்டு எரிவதையும் படிமமாய்க் காட்சிப்படுத்திக் காட்டியுள்ளார் கவிஞர் கருணாகரன்.

அடுத்து, மக்களின் சிந்தனையை அதிகார மையத்தை நோக்கி நகர்த்தவும், அதற்கு எதிராகக் குரல் கொடுக்கவும், ஓர் அரசியல் உரையாடலைத் தொடக்கவும் சிதறுண்டு கிடக்கும் அரசியலை அம்பலப்படுத்தவும் அரசியல் மீதான விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தவும் கே.பாலமுருகன் என்னும் ஓர் இளைஞன் கவிதையை ஆயுதமாக ஏந்தி வருகிறான் 'தூக்கிலிடப்பட்டவர்களின் நாக்குகள்' எனும் கவிதையில் இவ்வாறு.

'தூக்கில் தொங்கியவர்களின்
எளிய மக்களின் வசனங்கள் இவை.

குற்றங்களை விலைக்கு வாங்கத்
தெரியாதவன்
ஓரங்கட்டப்பட்டே பழகியவன்
ஓதுக்கப்பட்டு சிதைக்கப்பட்டவன்
குரலற்று ஒடுங்கியவன்
வாய்க்குள் கைகளையும் அதிகாரத்தையும்
விட்டு வார்த்தைகள்
பிடுங்கப்பட்டவன்
கீழ்மட்டத்தில் அன்றாடங்களுக்காக

அலைந்து திரிபவன்
தூக்கிலிடுவதற்கும் குற்றம்
சுமத்தப்படுவதற்கும்
சமூகக் குப்பை என அடையாளம்
காட்டப்படுவதற்கும்
நன்றி மிகுந்த சொந்த மக்களின் எச்சிலை
விழுங்குவதற்கும்
தகுதியுடையவனாகிறான்.
அவனுடைய வெட்டப்பட்ட நாக்குகள்
பலரின் துரோகங்களுக்குச் சாட்சியாகத்
தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. -3

பொருளாதாரம்

நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சி, சமுதாயத்தில் ஏழை பணக்காரன் எனும் இடைவெளியை உருவாக்குகின்றது. சமூகத்தின் இந்தப் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு ஏழை மக்களின் மனங்களில் ஏக்கங்களை விதைத்துள்ளன. 'உன்னைப் போலவே எனக்கும்' எனும் கவிதையில் துளசிதாசன் செளந்தரபாண்டியன்,

'உன் பயணங்களில் தேய்ந்து போவது
உன் சொகுசு காரின் சக்கரம்
என் பயணங்களில் தேய்வதெல்லாம்
என் செருப்பும், சில நேரங்களில் என் பாதங்களும் தான்' 4

ஆடம்பர வாழ்க்கை வாழும் பணக்கார வர்க்கத்தினருக்கும் அடிப்படை வசதிகூட பெற இயலாத அடித்தட்டு மக்களுக்கும் இடையிலான இரு வேறுபட்ட வாழ்க்கைச் சூழலைச் சித்தரித்துள்ளார். சமுதாயத்தில் நிலவும் பொருளாதார முரண்பாட்டையும் இடைவெளியையும் வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டு வரும் அதே வேளையில், ஏழையின் விரக்தி, இயலாமை, ஏக்கம் போன்ற கலவை உணர்வுகள் கவிதையின் ஆழத்தில் உறைந்துள்ளதை உணர முடிகின்றது.

மாதச்சம்பளப் போராட்டம்

தோட்ட மக்களின் வாழ்க்கை தரம், வருமானம், அதற்கான போராட்டம் எல்லா காலக்கட்டத்திலும் கவிதைகளின் பாடுபொருள்களாகவும் கதைகளின் கருக்களாகவும் இருந்து வந்திருக்கின்றன. மாதச்சம்பளம் என்பது தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வருவாயை உயர்த்தவேண்டும் என்பதோடு மட்டுமல்லாமல் அவர்களின் நிரந்தர வருமானத்திற்குப் பாதுகாப்பையும் உத்தரவாதத்தையும் அளிக்கவேண்டும் என்பதையும் உள்ளடக்கிய ஒரு போராட்டமாகும். சல்மா சலிம்

தம்பி, 'பட்டுப் போன வாழ்வு' எனும் கவிதை வாயிலாக,

'இரப்பர் மரமோடு
மரமாகி'.
மாதச்சம்பளத்தில்
போராடி'.
கத்தி மீது நடந்த
வாழ்க்கை'.
பட்டுப் போன இரப்பர்
மரமாய்' 5

எனத் தோட்டப் பாட்டாளி
வர்க்கத்தின் வாழ்க்கை வறுமைப்பிடியில் நலிந்து
போனதையும் மாதச்சம்பளத்தில் ஏற்பட்ட
அவநம்பிக்கையும், விரக்தியும் எதிர்கால
வாழ்க்கையைப் புரட்டிப் போட்ட வேதனையையும்
ஏமாற்றத்தொனியில் முன்வைக்கிறார்.

சமூகம்

தோட்டப்புற வாழ்க்கையில் தனக்கு ஏற்பட்ட
கசப்பான சம்பவங்களை எண்ணிப் பார்த்து, வளமான
வாழ்வுக்கு ஏங்கும் ஒரு தோட்டப்புறச் சிறுவனின் மன
உணர்வுகளை இவ்வாறு பதிவு செய்கிறார் துளசிதாசன்
சௌந்தரபாண்டியன்.

'உதிரிக்காய் பொறுக்குவதிலும்
ஒட்டுப்பால் சேகரிப்பதிலும்
சிக்கிச் சீரழிந்து போன
என் எஸ்டேட் வாழ்வை
நினைத்துப் பார்க்கையில்
அழுகை தான் வருது. . . .' 6

'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்னும்
பொதுமையான தமிழ்ச் சமூகம் இருந்தது.
11ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ்ச் சமூகத்தில்
வருணாசிரமம் ஆழமாக ஊடுருவியது.
மனிதனின் வாழ்க்கையில் சாதியெனும் கொடிய நோய்
புகுந்து, பிரிவினையையும் அழிவையும் ஏற்படுத்தியது.
புலம் பெயர்ந்த நாட்டிலும் சாதியைத் தக்க வைத்துக்
கொண்டனர் தமிழர்கள்.

காட்டில் வாழும் விலங்குகளும், விண்ணில் பறக்கும்
பறவைகளும் சாதிக்கு அப்பாற்பட்டவை. ஆனால்,
மனிதர்களோ சமத்துவம், சகோதரத்துவம் இன்றி
பிளவுபட்டு உள்ளனர் என்பதை, 'வாழத் தெரிந்தது

66

2006ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில்
புதுக்கவிதையின் அடுத்த கட்ட நகர்தலுக்கான
சாத்தியங்கள் தோன்றத் தொடங்கின.
மலேசியத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம்
நடத்திய கருத்தரங்குகளில் பங்கு
கொண்ட இளம் தலைறையைச் சேர்ந்த
படைப்பாளர்களால் புதுக்கவிதை நவீனக்
கவிதை தளத்திற்குக் கொண்டு
செல்லப்பட்டது.

99

யாருக்கு?' என்னும் கவிதையில் கேட்டு வைக்கிறார்
விக்ரம் சயாராமா.

'இவன் சாதி வேறு
.....
மனம் சுருங்கும்
மனிதர்கள்

வெளிச்சம் சுமந்து
விடியலை நோக்கி. . . .
பறவைகள்' 7

அஃறிணைகள் வாழும் விசாலமான
வாழ்க்கையைக்கூட பாவி மனிதனுக்கு வாழத்
தெரியவில்லை. சாதி என்னும் மூட நம்பிக்கையைக்
கட்டி அழும் இவர்கள் மக்கள் அல்ல மாக்கள்.

நகரமயமாதல்

நகரமயமாதல் என்பது, மக்களின் சிந்தனையிலும்
நடத்தையிலும் ஏற்படுகின்ற அடிப்படை
மாற்றத்தோடும், அவர்களுடைய சமூக விழுமியங்களில்
(social values) ஏற்படுகின்ற மாற்றத்தோடும்
தொடர்புடையது. 8

நகரமயமாதல், படைப்பாளிகளின் சிந்தனை
வளர்ச்சிக்கும் மாற்றத்திற்கும் முக்கிய கூறாக
விளங்குகிறது. நகரமயமாதல் என்பது ஒருவகை

66

தன்னைச் சுற்றி நடக்கும் சமகால
நிகழ்வுகளும் அதிரடி மாற்றங்களும்
ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள் கவிஞர்களின்
படைப்புகளில் ஊடுருவியிருக்கின்றன.

புதுக்கவிதையாளர்கள் பாடாத
பொருண்மைகளே இல்லையெனும்
அளவிற்குக், கவிதைகளின் சகல
நுணிகளையும் நுணுகிச் சென்றுள்ளனர்.

99

புலப்பெயர்வு ஆகும். ஆகையால், புலப்பெயர்வினால்
ஏற்பட்ட துயரம், ஏக்கம், பிரிவு, தனிமை போன்ற
உணர்வுகளைக் கவிஞர்கள் தங்கள் கவிதைகளில்
கவனப்படுத்தியுள்ளனர். மேலும், நகரமயமாதல்
உருவாக்கிய மாறுபட்ட வாழ்க்கைச் சூழலில் ஏற்படும்
முரண்பாடுகள் கவிஞர்களை உளப் போராட்டங்களுக்கு
ஆட்படுத்துகின்றன. இடம் பெயர்ந்தாலும் மனம்
பெயராமல் இருக்கும் கவிஞர்களின் உணர்வுகள்
சிதறாமல் சேகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன அவர்களின்
படைப்புகளில். கே.பாலமுருகனின் 'திரும்பவும்
ஒரு பறவை' எனும் கவிதையைப் பதச்சோறாகக்
கொள்ளலாம்.

'சுவர்களில் படிந்திருந்த
வெயிலை விழுங்கத் துவங்கினார்கள்
சில பரபரப்புகளுடனும் அவசரத்துடனும்
ஒருவரை ஒருவர் கடந்து சென்று கொண்டிருந்த
நிர்பந்தத்தில்
நேற்றைய அனுபவங்களும் இரைச்சல்களும்
பெரும் கூச்சலுடன்
ஒரு பறவை போல
நகரம் திரும்பியது

மீண்டும் முதலிலிருந்து
அடுக்கத் துவங்கினேன்
தொலைந்தவர்கள் பற்றியும்
தொலைத்தவர்கள் பற்றியும்

தவறவிட்ட

சிறகுகளையும் உறவுகளையும்
எடுத்துச் செல்ல
நகரத்திற்குள் வந்திருக்கும் பறவை
கொத்திக் கொத்தித் தின்றது

பரபரப்பையும் சாமான்யனின் அவசரத்தையும்'.9

இதில் நகரம் துயரப் பெரு வெளியாக
நம் கண்முன்னே விரிகின்றது. அங்கு
வெறுமைக்கும் பரபரப்பான இயந்திரகதி வாழ்வுக்கும்
இரையாகும் மனிதனைக் காட்சிப்படுத்துகிறது
இக்கவிதை. நகரச் சந்தையில் காணாமல் போகும்
பறவைகள் போல் மனிதர்களும் கரைந்து காணாமல்
போகிறார்கள். 10 தோட்டப்புறங்களை விட்டு,
நகரங்கள் நோக்கி நகரும் மனிதர்கள் அங்கே
அந்நியப்பட்டு விளிம்பு மனிதர்களாகி விடும்
கொடுமையும் உறவுகளைத் தொலைத்து விட்ட
சோகமும் இதில் விரவிக் கிடக்கின்றது. 'தோட்ட
வீடு' எனும் கவிதையில்,

'தோட்டத்திலுள்ள
பழைய வீட்டுக்குத்
திரும்ப வேண்டும்

வீட்டை விட்டு
வெளியேற முடியாமல்
உள்ளேயே
அடைந்து வாழ்ந்து
மக்கிப் போன
தாய் தந்தை தமக்கையின்
ஆகக் கடைசிச் சொற்களைப்
பொறுக்குவற்காக
திரும்பியே ஆக வேண்டும்' 11

இயந்திரகதி வாழ்க்கை சூறாவளியில் ஊடாடி
உழல்பவர்கள் குடும்ப உறவுகளைக் காணடித்து விட்டு,
இறுதியில் புலம்பும் விசும்பலையும் மனபாரத்தையும்
கவிதை வரிகளில் இறக்கி வைக்கிறார் கவிஞர்
பா.அ.சிவம்.

அகம்

படைப்பு மொழியும் ஒருவகை கனவுதான். படைப்பு
ஓர் அகவிழிப்பின் மூலம் பிறக்கும் அக உண்மை என்று
உறுதியாகச் சொல்ல முடியும்.12 'முகமுடி' எனும்
தலைப்பிலான கவிதையில்,

'பலவிதமான முகமுடிகளைச்
செய்து
வைத்துக் கொள்ள
நேர்கிறது'..
வேலைக்குச்
செல்லும் போதும்'
நண்பர்களைச்
சந்திக்கும் போதும்'..
உறவினர்களைத்
திடீரென்று
சந்திக்க நேர்ந்தால்

ஒப்பனை செய்யப்படாத
இயற்கை அசல்
முகத்தை
எவரும் ஏற்பதில்லை'..

முகம் நமதெனினும்
அவரவர்
விருப்பத்திற்கு ஏற்ப
வீசுகின்றனர் சொற்களை'. 13

தன் சுயத்தைத் தொலைத்து விட்டு, தன்னைச் சுற்றியுள்ளவர்களுக்காக வாழப் போராடும் ஒரு சராசரி மனிதனின் மனக்குமுறல் இது. மற்றவர்களுக்கு ஏற்றவாறு வேடங்கள் தரிக்க அசல் தன்மைகளை அடகு வைக்கும் கையாலாகாத்தனத்தையும் எல்லாருக்கும் எல்லாவற்றிற்கும் சமரசம் செய்து கொள்ளும் நிலையையும் உள்முகத் தேடல் வழி கண்டடைந்து வெட்கி, வேதனைப்பட்டு நிற்கிறார் கவிஞர் பா.அ.சிவம்.

கடவுள் எனும் அகத்தன்மையைக் கவிதையாளர்கள் பல்வேறு குறியீடுகளாலும் பரிமாணங்களாலும் கட்டமைத்திருக்கின்றனர். இங்கு ஒரு கடவுள் உடைப்பை நிகழ்த்தியிருக்கிறார் கவிஞர் ஏ.தேவராஜன் இவ்வாறு.

'கடவுளே இல்லாத
உலகை எண்ணிப் பார்த்தேன்
உலகம்
அப்படியே தானிருந்தது' 14

கடவுள் என்பவர் மீண்டும் மீண்டும் மனிதர்கள் கட்டமைக்கும் நம்பிக்கைதான் என்பதை வலியுறுத்தும் வரிகள் அவை. ஏனெனில், கடவுளை

எண்ணிப் பார்த்தாலும் எண்ணா விட்டாலும் உலகம் அப்படியேதான் இருக்கப் போகிறது எனும் மாற்றுக் கருத்தும் இவ்வுலகில் உள்ளது15 என்பதை நிகழ்காலத் தன்மையில் அகவயப் பார்வையில் பதிவு செய்கிறார் கவிஞர். இப்படியாகக், கடவுளின் இருப்பை அல்லது இல்லாமையை நிறுவும் தர்க்கங்கள் கவிஞர்களின் அகவயப் பார்வையாக விரிந்துள்ளன. மேலும்,

.....
வாழ்வே முடமாகிப்போன
எனக்கு
இந்த வீடுதான்
கடைசிப் புகலிடம்
இன்னொரு முறை
இந்த வீடும்
இந்தக் குடும்பமும்
மகிழ்ச்சி அடையலாம்.
எங்கிருந்தாவது
தென்றல் வந்து
தாலாட்டலாம்
அப்போது
நானிருக்கமாட்டேன்
என்பதுதான்
நிதர்சனம்' 16

ப.ராமு, 'அம்மிக்கல்லும் நானும்' எனும் கவிதையினூடாக நரை பூத்த அந்திமகால வாழ்வின் விளிம்பில் நின்றுகொண்டு, நிலையாமையை மிக யதார்த்தமாக, மென்மையான கவிதைமொழியில் நிறுவியிருக்கிறார்.

பெண்ணியம்

புதுக்கவிதைகள் 'பெண்ணியக் கவிதைகள்' என்பதை விட்டு நழுவி 'மானுடம் பாடும்' கவிதைகளாகிவிட்டன. பெண்சார்ந்த பார்வை, 'சமூகத்தின் கீழ் நிலையில் உள்ளவர்களிடம் காட்ட வேண்டிய அனுதாபம்' என்ற அளவில்தான் அந்தந்த காலத்தின் புரிதல் இருந்தது. பெண்களின் அவலம் குறித்த ஓர் இரக்க நிலை கொண்டிருந்த கவிஞர்களின் ஒருமுகப்பட்ட கருத்தாக்கமானது மெல்ல மெல்ல மாறுவதை 2005 ஆண்டு பிற்பகுதியில் படைக்கப்பட்ட கவிதைகள் உறுதி செய்தன.

பெண்ணின் உணர்வைப் பெண்களால்தான் முழுமையாக உணர்த்த இயலும் என்ற போக்கு இலக்கியத்தில் வலுவடைந்து 'பெண்ணியச் சொல்லாடல்' என்ற கருத்தாக்கம் பேசப்படுகின்றது.

ஆண்களால் உருவாக்கப்பட்டுவிட்ட இலக்கிய சட்டகத்திற்குள் தங்கள் பார்வையை வைப்பதன் போதாமையை உணர்ந்த பெண்ணியவாதிகள் பெண்ணியச் சொல்லாடலை வலியுறுத்துகின்றனர். இப்போக்கு மலேசியப் பெண் படைப்பாளிகளிடமும் தற்போது தீவிரமடைந்து வந்தாலும் மிகக் கவனமாக, மிதமான பெண்ணியச் சொல்லாடலையே கையாண்டு வருகின்றனர். கீழ்க்காணும் கவிதையில்,

‘காலையில் நீ
துவட்டி வீசிய துண்டு
இன்னும்
அதே இடத்தில் கிடக்கிறது.
சுவராணியில் மாட்டத் தவறிய கால்சட்டை
வரவேற்பறையில் சிரித்துக்கொண்டிருக்கிறது
தெனாவட்டாய்.
புரட்டிப்போட்ட நாளிதழ்
மீதிக் கோப்பைத் தேநீர்
இன்னும் இத்யாதி’ இத்யாதி-
வழக்கம் போல்
இவையாவும் காத்திருக்கின்றன
வேலை முடிந்து வீடு திரும்பியதும்
நான் சீர்ப்படுத்தி வைக்க.

உன்னில் நான் சரிபாதி என்றாய்
உனக்கும் சேர்த்து
நானே சுவாசிக்க வேண்டுமென்கிறபோது
மனத்தாழியுடைத்தென் நிலைப்பாட்டை
ஆராய முற்பட்ட வேளை’

தோளில் வந்தமர்ந்த
பட்டாம்பூச்சி அதன் இறக்கையை
மீண்டும் ஒருமுறை இரவல் தந்தது. -17

ஒரு பெண் தன் மனச்சுமையை, மெல்லிய விரக்தியை, ஆண் அரசியலைக் கூர்ந்து ஆராய எத்தனிக்கும்போது, அந்த நொடியில் வந்து சிறகடிக்கும் ஒரு சின்ன மகிழ்ச்சியில் இந்த நுண் அடிமைத்தனம் மறைக்கப்படுவதை மிக நுட்பமாக நிகழ்த்திக் காட்டியுள்ளார் தோழி. எந்தவித பிரச்சாரமுமின்றி, மிக மென்மையான மொழியில் சம்பவங்கள் மட்டுமே பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

அடுத்து, பூங்குழலி வீரன். ‘அந்தப் பெண் நானல்ல’ எனும் கவிதை வாயிலாக பெண்கள் என்றாலே ‘கவர்ச்சி’ என்ற பிம்பத்தை (Image) கட்டுடைக்கிறார். இவர் பெண்களின் உருவங்களைத் திரையிலும்

சுவரொட்டிகளிலும் விளம்பரப்படுத்துவதையும் புத்தகங்கள், சஞ்சிகைகளின் அட்டைகளில் எல்லாம் கவர்ச்சியான பெண்களின் படங்களையே தொடர்ந்து வெளியிடப்படுவதையும் ஆண்களின் வக்கிரப் பார்வையையும் வணிகத் தந்திரத்தையும் வன்மையாகக் கண்டிக்கிறார்.

‘நீ
திரையிலும்
சுவரொட்டிகளிலும்
பார்த்து இரசிக்கிறாயே
அந்தப் பெண்
நானல்ல. . .

ஆடைகளுக்காக
அம்மணமாகவும்
காலுறைகளுக்காக கால்களைக்
காட்டிக் கொண்டும்
கண்களுக்காக
குருடாகவும்
நிற்கும்
அந்தப் பெண்
நானல்ல!’ 18

இதழ் விளம்பரங்கள், திரைப்படங்கள், சந்தை கலாச்சாரம், ஆதிக்கப் பார்வை போன்றவை பெண்களை நுகர்வுப் பொருளாக்குகின்ற அசிங்கத்தைத் தோலுரித்துக் காட்டியுள்ளார் கவிஞர்.

மனிதநேயம்

மனிதநேயம் என்னும் சொல்லுக்கு, ‘மனிதன் மனிதனை மதித்துச் செலுத்தும் அன்பு (Humanism)’ எனக் க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி பொருள் குறிக்கின்றது. 19

உலகிலுள்ள உயிரினங்கள் துன்பப்படும்போதும் இழப்புகளைச் சந்திக்கும்போதும் உணர்வுள்ள, மனிதமுள்ள ஒருவரின் உள்ளத்தில் கசியும் உணர்வே மனிதநேயமாகும். இத்தகைய உணர்வு பந்த பாசம், குடும்பம், சொந்தம், உற்றார் உறவினர் எனக் கணக்குப் பார்த்து வருவதில்லை. இனம், மொழி, சமயம் போன்ற எல்லைகளைக் கடந்த ஓர் உணர்வே மனிதம் எனப்படுகின்றது.

பிறந்த மண்ணின் உரிமை மறுக்கப்படுவது, அந்த நிலப் பரப்பிலிருந்து துரத்தியடிக்கப்படுவது போன்ற துயரங்களும் துன்பங்களும்

ஈழத் தமிழர்களின் வாழ்க்கையாகவே மாறிவிட்டன. தமிழ் ஈழப் போராட்டவாதிகளின் போராட்டத்திற்கு உலகமெலாம் உள்ள தமிழர்களின் ஆதரவும் அனுதாபமும் உண்டு.

தன் மொழியையும் இனத்தையும் பாதிக்கும் எந்த நிகழ்வும் இனமான உணர்வுள்ள ஒருவனைப் பாதித்தே தீரும். அவ்வகையில் இனமான உணர்வுள்ள கவிஞர்களையும் பாதித்ததில் வியப்பேதுமில்லை. எடுத்துகாட்டாக, 'முன்பொரு காலத்தில் அந்த நிலம்' எனும் கவிதையில்,

அந்த நாட்டில் வாழ்ந்த
அத்தனை அமைதிகளும் புலம்பெயர்ந்து
விட வெற்றிடமாய்
அந்த நிலம்'.

இன்றுவரை
காயங்கள் காயங்களாகக்
குருதியை மட்டும்
சுமந்தபடி'

எதையும் விட்டுச்
செல்ல முடியாமல்
கொஞ்ச உயிர்கள்
இன்னும் எஞ்சி இருக்கின்றன
அந்த நாட்டில்
தன் உயிரை விதைத்தபடி' 20

ஒரு காலத்தில் நிறைந்த வளத்துடன் விளங்கிய ஒரு நிலம் போரின் காரணமாக இழந்த வாழ்வாதாரங்களையும் சிதறிய உறவுகளையும் சிந்திய கண்ணீரையும் நிர்கதியான சூழலையும் மிக நுட்பமாகப் பதிவேற்றியிருக்கிறார் கவிஞர் பூங்குழலி.

அடுத்து, தலைப்பில்லாத இக்கவிதையில்,

'ஈழத்து மண்ணில்
முளைத்திருக்கும்
ஒவ்வொரு புல்லின்
நுனியைக் கிள்ளிப்பார்
வீர இரத்தம் சொட்டும்!' 21

ஈழ நிலப்பரப்பில் தமிழ் மக்களின் வீரத்தைக் கண்டு பெருமிதம் அடைகின்றார் கவிஞர் எஸ்.தினகரன்.

மானுடம் தாண்டி ஆன்மநேயமும் கவிஞர்களிடம் மண்டியிருப்பதை மகேந்திரன் நவமணியின் 'பட்டாம்பூச்சியும் மழை இரவும்' எனும் கவிதை கட்டியம் கூறுகின்றது.

'ஓட்டை வானம்
ஒழுகத் தொடங்கியது'
சாரல் அறையை நனைத்தும்
சன்னலைத் திறந்தே வைக்கிறேன்
குடையில்லா மஞ்சள் பட்டாம்பூச்சியை
நினைத்து ..!' 22

இரவு நேரத்தில் தன் அறைக்குள் வட்டமடித்த பட்டாம்பூச்சி ஒன்று சிறிது நேரத்திலேயே சன்னல் வழி பறந்து செல்கிறது. மழையிலேயே பறந்து சென்ற பட்டாம்பூச்சிக்கு என்ன ஆகுமோ ஏது ஆகுமோ எனக் கவிஞர் அடையும் தவிப்பை நமக்குள்ளும் ஏற்படுத்தி விடுகிறார். மன அலசல் அடங்க வெகு நேரம் பிடிக்கிறது.

காதல்

காதலைப் பஞ்சபூதங்களாகப் பார்க்கும் விதம், பா. அ. சிவம் படைத்த 'பஞ்சங்களாய் நீ' என்னும் கவிதையில் வெளிப்பட்டுள்ளது. பஞ்சபூதங்களில் ஒன்றான தீயைக் காதல் உணர்வுகளுக்கு ஒப்பாகக் கூறுகின்ற பாங்கினைக் காணமுடிகிறது.

'அகல் அணைத்த போதும்
தீயினும் வலிய
வெளிச்சம்
உன் விழிகளில் மட்டுமே'

மொழி ஊமையான
இரவில்
அணைத்தும் எரிகிறாயே. . . 23

'இளைப்பாறல் எனும் கவிதையில்,
'என்றோ தொலைந்து போன
எனது பழைய கடிகாரத்தில்
உனது நினைவு முள்
சுற்றி வரும்
துருப்பிடித்தும்' 24

மணிக்குமாரின் அழியாத காதல் நினைவுகள் அச்சப் பிசகாமல் அசலுடன் கசிந்துள்ளது.

இயற்கை

'மழை' எனும் தலைப்பிலான இக்கவிதையில்,
'உன்னைக் குடை பிடித்துத்
தடுப்பவர்களை
என்னால் கொண்டாட
முடியாது
ஏனெனில் அவர்கள்
காதலியைச் சடைபிடித்து
சரசமாடத் தெரியாதவர்கள்' 25

இயற்கை கொடுத்த கொடையைக்
கொண்டாடி மகிழும் கவிஞர்
நா. இராஜமோகன், மழையை நிராகரிக்கும்
மனிதர்களை மன்னிக்க மறுக்கிறார்.

நிறைவாக

புதுக்கவிதை குவியலில் நிறைய கவிதைகள்
உதாரணங்களாகும் தகுதியைக் கொண்டிருந்தாலும்
ஆய்வுக் கட்டுரையின் சட்டகத்திற்குட்பட்டு,
ஒரு சில படைப்புகள் மட்டுமே சான்றுகளாக
எடுத்தாளப்பட்டிருக்கின்றன.

பொதுவெளியில் இன்றைய மலேசியக் கவிதைகள்
வார்த்தை அலங்காரங்களைப் புறந்தள்ளிவிட்டு,
பிரச்சாரம் செய்யாமல், அவற்றிற்கே உரித்தான
சொற்களோடு, வலுக்கட்டாய உத்திகள்
இல்லாமல், உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்துவதிலும்
அனுபவங்களை அப்படியே பதிவு செய்வதிலும்
அதிக முனைப்புச் செலுத்துகின்றன. இதுதவிர,
வெளிச்சம் பாய்ச்சப்பட்ட பிரமாண்டங்களை
அண்ணாந்து பார்த்தே பழகிய நம் சிந்தனையை
மடைமாற்றம் செய்து, நடைபாதை சாதாரணங்களையும்
பிரமாண்டங்களாகக் கொண்டாட வைக்கும்
சாத்தியங்களை நிகழ்த்திக் காட்டியிருக்கிறார்கள்
கவிஞர்கள். புதுக்கவிதைக்குத் 'தொட்டில்' கட்டிக்
கொடுத்த டி. எஸ். எலியட் கூறுவார்:

"Last year's fruit is eaten
And the full fed beast shall kick the empty pail
For last years's words belong to the last year's language
And next year's word wait another voice" 26

நாளைய சொற்கள் வேறொரு குரலுக்காகக்

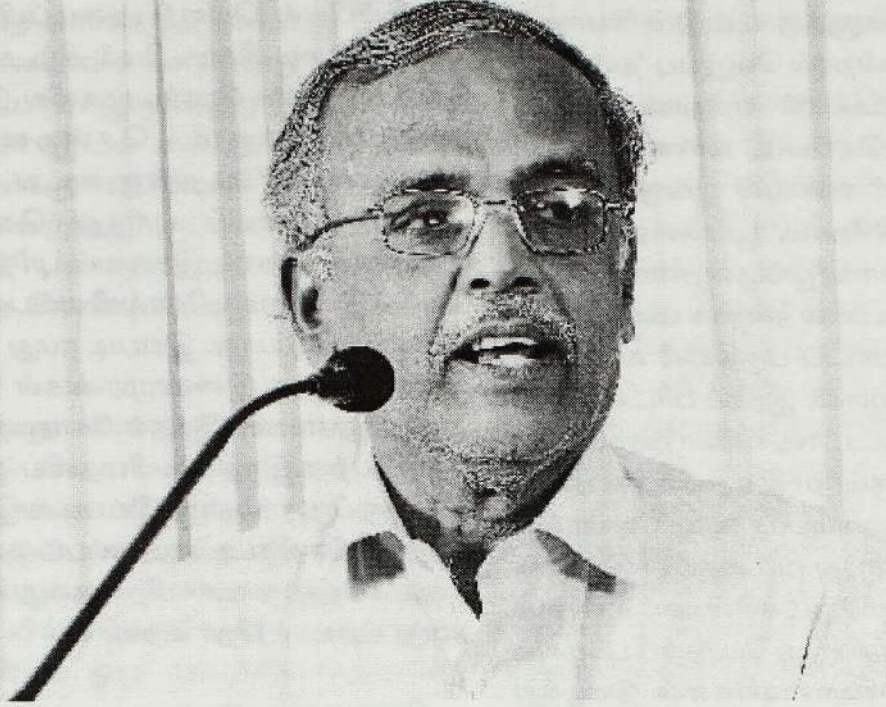
காத்திருக்கின்றன எனும் கூற்றுக்கு ஏற்ப, கவிதை
தனக்கான மொழியைக் காலத்திற்கு ஏற்றவாறு
கட்டமைத்துக் கொள்கிறது. மலேசியக் கவிஞர்கள்
சமகால கவிதை மொழியின் இயங்கு தளத்திற்கு
ஏற்றவாறு தங்களைத் தயார்படுத்திக் கொண்டு, பல
காத்திரமான கவிதைகளைப் படைத்து வருகின்றனர்.
உலக கவிதைப்போக்கிற்குத் தகுந்தாற்போல், தங்கள்
கவிதை மொழி ஆளுமையையும் ஆற்றலையும்
வளர்த்துக் கொண்டு, தங்களைத் தகவமைத்துக்கொள்ள
முனைப்புக் காட்டி வருவதை அவதானிக்க முடிகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. வல்லினம் இதழ் 5, (ஜூன் - ஆகஸ்ட் 2008), ப.5
2. வல்லினம் இதழ் 4, (மார்ச் - மே 2008), ப.29
3. வல்லினம் (மார்ச் 2014), ப.31
4. சிப்பிக்குள், (பிப்ரவரி 2008), ப.136
5. அ முதல், (பிப்ரவரி 2009), ப.201.
6. சிப்பிக்குள், (பிப்ரவரி 2008), ப.124.
7. மெல்ல பேசும் மேகம், (2002), ப.48
8. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி 11, ப.153
9. அவதாரம், (ஜனவரி 2010), ப.91
10. முன்னூல், ப.84
11. மௌனம் இதழ் 2, (பிப்ரவரி 2009), ப.10
12. மணா, (2006), ஆளுமைகளின் சந்திப்புகள்,
உரையாடல்கள், ப.59
13. மௌனம் இதழ் 17, (31மார்ச் 2013), ப.60
14. மௌனம் இதழ் 8, (ஜனவரி-மார்ச் 2010), ப.69
15. முன்னூல், ப.69
16. மண்ணிலிருந்து விண்ணுக்கு ஒரு கவிதை நிலா,
(ஏப்ரல் 2021), Perfecta Printing Enterprise, ப.77
17. காதல் இதழ் 1, (பிப்ரவரி 2006), ப.17
18. காதல் இதழ் 2, (மார்ச் 2006), ப.53
19. க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, ப.820
20. அ முதல், (பிப்ரவரி 2009), ப.167
21. தைப்பிங் மலையோரக் கவிதைகள், (டிசம்பர்
2000), ப.68
22. சிப்பிக்குள், (பிப்ரவரி 2008), ப.122
23. மெல்ல பேசும் மேகம், (2002), ப.40
24. எனது இன்னொரு நான், (2019), Perfecta
Printing Enterprise, ப.23
25. புலனத்தில் பூத்த புதுப்பூக்கள், (2019), மலேசியத்
தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம், ப.111
26. சிற்பியின் கட்டுரைகள், ப.105

நமது வகுப்பறைகளும் கவிதை வாசிப்பும்

க.பஞ்சாங்கம்

நமது மாணவர்களுக்குக் கவிதையைச் சொல்லிக் கொடுக்கும் 'தரம்' எந்த நிலையில் இருக்கிறது என்பது குறித்துப் பொதுவெளியில் பெரிதும் பேசப்படுவதில்லை, பெரும்பாலும் கவிதையின் பொழிப்புரையைச் சொல்லிவிட்டு அடுத்த கவிதைக்குத் தாவிச் சென்று விடுவதுதான் இங்கே மரபான கற்றல் முறையாக இருக்கிறது. சான்றாக உலகப் புகழ்பெற்ற கணியன் பூங்குன்றனாரின் இந்தப் பாடலை எடுத்துக் கொள்வோம்.

யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்
தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா
நோதலும் தணிதலும் அவற்றோர் அன்ன
சாதலும் புதுவது அன்றே வாழ்தல்
இனிதென மகிழ்ந்தன்றும் இலவே முனிவின்
இன்னாது என்றலும் இலமே. மின்னொடு
வானம் தண்துளி தலைஇ யானாது
கல்பொருது இரங்கும் மல்லல் பேரியாற்று
நீர்வழிப் படுஉம் புணைபோல் ஆருயிர்

முறை வழிப் படுஉம் என்பது திறவோர்
காட்சியில் தெளிந்தனம் ஆதலின் மாட்சியின்
பெரியோரை வியத்தலும் இலமே
சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே!
(புறநானூறு: 192)

இந்தக் கவிதையை ஆசிரியர் கூட வாசிக்க மாட்டார், வகுப்பில் நன்றாகப் படிக்கிற ஒரு மாணவனை எழுந்து நின்று வாசிக்கச் சொல்லுவார், தொடர்ந்து வரிக்கு வரி பொருள் கூறத் தொடங்குவார். 'எல்லா ஊரும் நமது ஊர்தான், எல்லா மக்களுமே நம் உறவினர்கள்தான், நமக்கு வரும் நல்லதும் கெட்டதும் மற்றவர்களால் வருவதில்லை, இதுபோலவே துன்பமும் துன்பத்திலிருந்து விடுபடுதலும் மற்றவர்கள் தருவதில்லை, மேலும் பிறக்கிற உயிர் இறந்து போவது ஒன்றும் புதிதல்ல, எனவே உயிரோடு வாழ்வது இனிமையானது என்று மகிழ்ச்சி அடைவதும் இல்லை, வெறுப்படைந்து இந்த வாழ்வு இன்னாதது என்று கருதுவதும் இல்லை, வானத்தில் மின்னலுடன் வருகின்ற குளிர்ந்த மேகத்துளிகள் திரண்டு மலையோடு மோதி

வளமான பெரிய ஆறாகப் பெருக்கெடுத்து ஓடுகின்ற பேரியாற்றில் விடப்பட்ட புணை ஒன்று எவ்வாறு அந்த வேகமான ஆற்றுநீரின் போக்கிலேயே போகுமோ அதுபோல அருமையான இந்த மனித உயிர்களும் இயற்கை விதித்த வழியிலேயே சென்று கொண்டிருக்கின்றன. இந்தப்பேருண்மையைத் திறமையான சான்றோர்கள் எடுத்துக்கூறிய காட்சிகளின் வழியாகத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டோம். ஆதலினால் மாட்சிமை பெற்று உயர்ந்த பெரியோரைப் பார்த்து அதிசயப்படுவதும் இல்லை, அதைவிட இழிவுபட நடந்து கொள்ளும் சிறியவர்களைப் பார்த்து இகழ்ந்து தூற்றுவதும் இல்லை.’

இவ்வாறு பொழிப்புரை கூறிவிட்டுப் புரியாத சொற்கள் என்று அவர் கருதுகிற சொற்களுக்கு மட்டும் பொருள் கூறுவார். சான்றாக ‘முனிவு’ என்றால் வெறுப்பு ‘தண்துளி’ என்றால் குளிர்ச்சியான துளி; ‘மல்லல்’ என்றால் வளமை, ‘புணை’ என்றால் மிதக்கும் தெப்பம், மாணவர்களே! இந்தப் பாடலை இயற்றியவர் கணியன் பூங்குன்றனார், கணியன் என்றால் சொல்லுகிறோம், பூங்குன்றம் என்ற ஊரைச் சேர்ந்தவர் என்பதனால் பூங்குன்றனார் என்று அழைக்கப்பட்டார். இந்தப் பாடலை நன்றாக மனப்பாடம் செய்து கொள்ளுங்கள், மனப்பாடப் பகுதியில் வருகிறது, கட்டாயம் தேர்விற்குக் கேட்பார்கள், இந்தப் பாடல் மூலம் நீங்கள் அறிவது என்ன என்று கேட்டால், எல்லா ஊரும் நம்ம ஊர்தான், எல்லா ஊர்க்காரர்களும் நமது உறவினர்கள்தான், எனவே சண்டையிடாமல் ஒற்றுமையாக வாழ வேண்டும், மற்றப்படி இந்த வாழ்க்கை என்பது நம் கையில் இல்லை, இயற்கையின் விதிப்படி எல்லாம் நடக்கின்றன, உண்மை இப்படி இருக்கையில் ஒருவரை வியந்து போற்றிப் புகழவும் வேண்டாம், அதைவிடத் தாழ்வானவர்களை இகழ்ந்து கூறவும் வேண்டாம் - புரிகிறதா? என்பார். புரிகிறது ஐயா என்று மொத்தமாக ஒரே குரலில் பதில் வந்தவுடன் அடுத்த பாட்டை நடத்தத் தொடங்கி விடுவார். கூடுதலாக வேண்டும் என்றால் சில இலக்கணக்குறிப்பும், உவமை நயமும் எடுத்துச் சொல்லப்படும். அவற்றிற்குத் தனி மதிப்பெண் தேர்வில் உண்டு என்பதால்.

இப்படி பள்ளிக்கூடத்தில் தான் கற்றுக் கொண்ட ஒரு முறையைத்தான் உயர்கல்வித் துறைகளில் கவிதையை கற்றுத்தரும் பெரும்பாலான பேராசிரியர்களும் பின்பற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது யதார்த்தம். செய்யுள் வடிவில் கவிதையாக இருப்பதை உரைநடை வடிவில் சொல்லிவிட்டால் மட்டும் அந்தக் கவிதையைக் கற்றுக் கொடுத்ததாகி விடுமா என்ற புரிதலே இல்லாததுதான் இதற்குக் காரணம். கவிதை- என்கின்ற வடிவம் தோற்றம், தன்மை, வரலாறு, கவிதைக்கும் மொழிக்குமுள்ள உறவு அதன் ஓவியம் முன்வைக்கும் தத்துவம் தனிமனிதர்களுக்கும் கவிதைக்குமுள்ள உறவு சமூகத்தின் மேல் அது நிகழ்த்தும் லீலை முதலியன பற்றி எல்லாம் நடந்து கொண்டிருக்கும் விசாரணைகள் குறித்த எதுவித வாசிப்பும் புரிதலும் அறவே இல்லாமல் வகுப்பெடுக்கிறவர்கள் தான் இங்கே

அதிகமாக இருக்கிறவர்கள். எனவே தமிழ் மண்ணில் கவிதைகள் எழுதப்படுகிற அளவிற்கு அவை குறித்த அலசலும் தேடலும் ருசித்தலும் நுகர்தலும் அவ்வளவு சிறப்பாக இல்லை, மேன்மையான தளத்தில் இல்லை என்ற நிலைதான் நீடிக்கிறது.

சான்றாக மேலே காட்டிய கவிதையை எடுத்துக்கொள்வோம். இந்தக் கவிதைக்குள் நாம் பல்வேறு முறையில் பயணம் செய்தால் கடலுக்குள் மூழ்கிக் கண்ணை விழித்துக் கொண்டு நீச்சல் அடிப்பது போல பல்வேறு காட்சிகளைக் கண்டு களிக்க முடியும். முதலில் அமைப்பியல் என்கிற கருத்தாடல் முன்வைக்கும் இருமைக் கோட்பாடு இக்கவிதைக்குள் 2500 ஆண்டுகளாக வினைபுரிந்து கொண்டிருக்கிறது. மொழி மைய வாதத்தை முன்வைக்கும் அமைப்பியல் மொழி அமைப்பில் செயற்படும் பகல்-இரவு, நன்மை-தீமை, மேல்-கீழ், உயர்வு-தாழ்வு, வெற்றி-தோல்வி, ஆண்-பெண், முதலிய இருமை அமைப்புதான் மனிதர்களுக்கும் சென்றடைந்து, அவற்றின் அடிப்படையியே தன்னுடைய சூழலை - சமூகத்தை - இயற்கையைப் புரிந்து கொள்கிறார்கள். பகல் இல்லையென்றால் இரவைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது. வெற்றி இல்லாமல் தோல்வி என்பதை நமது மூளை புரிந்து கொள்ள முடியாது. இப்படி நமது இருப்பின் அடிப்படை அலகாக இந்த இணைமுரண்கள் (Binary Opposition) அமைந்துள்ளன. இந்தக் கோணத்தில் பூங்குன்றனாரின் புகழ்பெற்ற இந்தக் கவிதையை இப்பொழுது மீண்டும் வாசித்துப் பார்த்தால் இப்படியான இணைமுரண்களால் இந்தக் கவிதை கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது என்கிற வெளிச்சம் கிடைக்கிறது. தான் - பிறர், தனது ஊர் - பிறருடைய ஊர், தனது உறவு - பிறர் உறவு,

தீதும் - நன்றும்
நோதலும் - தணிதலும்
சாதலும் - வாழ்தலும்
இனிது - இன்னாது
பெரியோரை - சிறியோரை
வியத்தல் - இகழ்தல்

இப்படியான பல வகைப்பட்ட இணை முரண்களைப் பயன்படுத்தி இந்தக் கவிதை எழுந்து நிற்கிறது என்பதைக் கண்டு கொள்ளுகிறோம். இதனாலேயே மொழிவழிப்பட்ட மனித மனத்திற்கு இந்தக் கவிதை இதமாக அமைந்து விடுகிறது எனப் புரிந்து கொள்கின்றோம்.

மற்றொரு கோணத்தில் இந்தக் கவிதையை வாசிக்க முயல்வோம்: மார்க்சியக் கோட்பாட்டில் ‘வரலாற்றுப் பொருள் முதல் வாதம்’ என்பது ஒன்று. இதன்படி எந்த ஒன்றையும் அதனுடைய வரலாற்றுப் பின்புலத்தில்தான் புரிந்து கொள்ள முயலவேண்டும். அதாவது சூழல் (context) மனிதர்களின் புரிதல் மேல் நிகழ்த்தும் செல்வாக்கு அளப்பெரியது. பூங்குன்றனாரின் இந்தப்பாடல் எத்தகைய வரலாற்றுப் பின்புலத்தில் தோற்றம் கொண்டது என்பதைத் தேடி அடைய வேண்டும்

சங்ககாலத்தைச் சேர்ந்த இந்தப் பாடலானது இனக்குழுச் சமூகம், சீறார்ச் சமூகம், பேரூர் அரசுச் சமூகம் எனப் பல்வேறு சமூகங்களின் வாழ்நிலையைப் புலப்படுத்தும் சங்க இலக்கியப் புறநானூற்றுப் பாடல்களில் ஒன்று. இந்தப் பாடல் மேற்கண்ட இனக்குழுச் சமூகத்தையும் சீறார்ச் சிற்றரசுகளையும் அழித்துச் சேர, சோழ, பாண்டியர் என்கிற பேரரசு பெரிதாக உருவாகிக் கொண்டிருந்த ஒரு பின்புலத்தில் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

நாடோடிகளுக்குத்தான் தெரியும் ஓர் இடத்தில் நிலையாகத் தங்கியிருத்தலின் அருமை. அவ்வாறு ஓர் இடம் வீடாகி, தொடர்ந்து தெருவாகி. பிறகு ஊராகித் தொடர்ந்து வட்டம், மாவட்டம், மாநிலம், நாடு என்று இன்று விரிவடைந்து இருப்பதெல்லாம் அடிப்படையில் மனிதமனம் 'இடம்' சார்ந்து பற்று வளர்த்துக் கொள்வதன் விளைவுதான். 'எங்கள் ஊர்க்காரன்' என்ற வாசகத்தில் ஒலிப்பது இந்தப் பற்றுதான். எத்தனை சண்டைகள். 'பாம்போடு பழகினும் பிரிதல் இன்னா' என்று பாடி இருக்கிறது தமிழ் மரபு. எனவே பழகி விட்ட ஓர் இடம் என்பது வெறுமனே ஒரு சிறு நிலத்துண்டு என்பது மட்டுமல்ல: அது மனித மனத்தோடு கலந்தது, கரைந்தது, எப்பாடுபட்டாவது 'எல்லைச் சாமிகளைப்' படைத்தாவது 'தனக்கான' இடங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டிய அரும்பொருளாகி விடுகிறது.

இவ்வாறு தனக்கானது என அடையாளமிட்ட இடத்தையும் ஊரையும் பேரரசு உருவாக்கம் என்ற வரலாற்றுப் போக்கில் இல்லாமல் ஆக்கும் ஒரு சமூகக் காலகட்டத்தில்தான் தன் உயிருக்கு இணையாக நேசிக்கும் "இடம்" இல்லாமல் போவதால் அலமந்து துன்புற்று மன நெருக்கடியில் தவிக்கும் மனித மனத்தைத் தேற்றிக் கரையேற்றிவிடும் ஒரு முயற்சியாகத்தான் இந்தப் பாடல் இயற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும். இத்தகைய சமூக அழுத்தத்தில் இருந்துதான் என்னுடைய ஊர், மற்றவருடைய ஊர், என்னுடைய உறவினர், மற்றவருடைய உறவினர், என்பனவெல்லாம் இல்லை, இனி எல்லா ஊரும் நம்முடைய ஊர்தான், எல்லா மக்களும் நம்முடைய உறவினர்கள்தான் என்கிற அன்றைய பேரரசுக்கு உகந்த கருத்தாக்கம் பிறப்பெடுக்கிறது.

இவ்வாறு ஒரு சமூகச் சூழலில் - ஒரு சிறு புள்ளியில் - பிறந்த 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்ற இந்த வாசகம், இன்று உலக மயமாதல் சூழலில் பிரமாண்டமான ஒரு சிந்தனைத் துளியாக நின்று உலகம் முழுக்கப் புகழ்பரப்பிக் கொண்டிருக்கிறது.

'எல்லா ஊரும் நம்முடைய ஊருதான், எல்லா மக்களும் நம் உறவினர்கள் தான்' என்று எளிதாகச் சொல்லிவிடலாம்: ஆனால் இடம் சார்ந்து - ஊர் சார்ந்து சிந்தித்துப் பழக்கப்பட்ட மனத்தை அவ்வளவு எளிதாக மாற்றிவிட முடியுமா? அப்படியான ஒரு மனமாற்றத்தை உருவாக்கும் போக்கில் தான் 'நமக்கான நன்மையும் தீமையும் நாம் நினைக்கிறபடி மற்றவர்களால் வரவில்லை, மானுட சமூகம் கட்டமைக்கும் வரலாற்றால் விளைகிறது.

அதுபோலத்தான் துன்பமும் இன்பமும் கூட, மேலும் செத்துப் போதல் என்பது பிறக்கிற கணத்தில் இருந்து கூடவே இருக்கிறதே. இது பழைய உண்மைதானே! எனவே இந்த வாழ்வை இனிது இனிது என்று மகிழவும் வேண்டாம், கொடுமையானது என்று வெறுக்கவும் வேண்டாம் வருகிற பேரரசுச் சமூகத்தின் மாற்றங்களை இயல்பாக ஏற்றுக் கொள்ளத் தெரிய வேண்டும், நாமெல்லாம் வேகமாகச் செல்லும் வரலாறு என்கிற ஆற்றில் விடப்பட்ட மிதவைக் கட்டைகள், அந்த ஆற்றின் போக்கில் போவதுதான் சமூகத்தின் விதி, இதிலே பெரியவர்கள் என்ன? சிறியவர்கள் என்ன? எல்லோரும் சமூக வரலாற்றில் வீசப்பட்ட மிதவைக் கட்டைகள்தானே!'

இவ்வாறு மாறுகின்ற சமூகப் போக்கிற்கு ஏற்ப மனிதர்களைத் தகவமைக்கும் மாபெரும் எழுத்துப் பணியை இந்தக் கவிதை அரங்கேற்றுகிறது.

மற்றொரு கோணத்திலும் இந்தக் கவிதையை விளக்கலாம், சங்க இலக்கிய காலக்கட்டத்திலேயே தமிழ் மண்ணில் வடக்கே தோன்றிய புத்த மதமும் சமணமதமும் பரவத் தொடங்கி விட்டது என்று அறிகிறோம். எனவே 'ஒருவரை ஒருவர் அடுதலும் தொலைதலும் புதுவதன்று இவ்வுலகத்து இயற்கையை (புறம்-70) என்ற முறையில் இயற்கையோடு இயற்கையாகப் புலன்காத்து வாழ்ந்த தமிழ்ச் சமூகத்திற்குள் புலன் கடந்த சிந்தனைகளாகப் புத்த, சமணக் கருத்தாக்கங்கள் பரவின, அவற்றுள் வலுவான ஒன்று மனித முயற்சியில் ஒன்றும் இல்லை, என்ற கருத்தாக்கம் ஆகும். எப்பொழுதுமே புதிய புதிய கருத்தாக்கங்கள் மேல் அறிவாளிகள், கவிஞர்களுக்கு ஒருவிதமான வேகமும் மோகமும் மேலிடுவது இயல்பாக இருக்கிறது, எனவே கணியன் பூங்குன்றனாரும் புதிதாகப் பரவிய புத்த, சமணக் கருத்தாக்கமான விதிக் கோட்பாட்டில் ஈடுபாடு கொண்டு விதி எனும் பேராற்றில் விடப்பட்ட கட்டைகள் மனிதர்கள் என்று எழுதியுள்ளார் என்றும் இந்தக் கவிதையை வாசிக்கலாம்.

எல்லாம் விதிவசமென்றான பிறகு நன்மை என்ன? தீமை என்ன? துன்பமென்ன? இன்பமென்ன? பிறப்பென்ன இறப்பென்ன? பெரியவர் என்ன? சிறியவர் என்ன? ஆற்றின் போக்கில் போகும் மிதவை போல் விதியின் போக்கில் போகிறோம் - உணர்ந்த கணத்தில் இந்த இருமைகள் இணை முரண்கள் என்று எல்லாம் ஒன்றாகி விடுகின்றன. மனித மனம் மொழி கட்டமைத்த அருமைப்பண்பிலிருந்து விலகி, ஒருமைக்குள் ஒன்றாகி விடும்போது கவலைக் காலைக் கடந்து விடுகிறது. இப்படிக் கடத்துவதுதானே பாட்டின் நோக்கமாகவும் அமைகிறது.

இவ்வாறு ஒரு கவிதைக்குள் பயணிப்பதற்கு எவ்வளவு சாத்தியப்பாடுகள் இருக்கின்றனவோ அவ்வளவையும் பயன்படுத்திக் கற்றுக் கொடுக்கும்போது மாணவர்களின் இளம் மனத்திற்குள் பல்வேறு காட்சிகளையும் சிந்தனை விதைகளையும் தூவ முடியும். வகுப்பறையின் தரத்தையும் உயர்த்த முடியும். கற்றலின் களி இன்பம் என்பது இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்.

ஈழத்துக் கவிதைகளில் தேசமும் தேசியமும்

க.இரகுபரன்

ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைகளில் தேசம், தேசியம் என்று நோக்குவதற்கு முன் தேசம் தேசியம் என்பன பற்றிய தெளிவை, நாம் பெறுதல் வேண்டும். தேசம் என்பது எளிமையான முறையிலே ஒரு நாட்டைக்குறிக்கும். ஆனால், தேசியம் சிக்கலானதும் பலவேளைகளில் குழப்பத்தை ஏற்படுத்துவதுமான ஒரு எண்ணக்கருவாகும்.

‘தேசியவாதம், பிரதானமாக மக்களின் சுதந்திரம், அவர்களின் அரசாட்சி பற்றியதொரு கோட்பாடாகும். மக்கள் விடுவிக்கப்படல் வேண்டும். அதாவது எவ்விதமான வெளியார் அடக்குமுறையிலிருந்தும் விடுவிக்கப்படல். அவர்கள் தமது தலைவிதியைத் தாமே தீர்மானித்து தமது இல்லங்களில் தாமே எசமானர்களாக இருத்தல் வேண்டும். தங்கள் வளங்களைத் தமது

கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருத்தல் வேண்டும். அவர்கள் தமது சொந்த உட்குரலுக்கு மட்டுமே அடிபணிய வேண்டும். ஆனால் இதற்குச் சகோதரத்துவம் அவசியமானது. மக்கள் ஒற்றுமைப்படுத்தப்படல் வேண்டும். அவர்களுக்கு சட்டபூர்வமான சம உரிமையும் பொதுவான தனிக் கலாசாரமும் இருத்தல் வேண்டும். ஆனால் எந்தக் கலாசாரம்? எந்த ஆட்சியுரிமைப் பிரதேசம்? வரலாற்று உரிமை ரீதியாக அவர்களுடையதாக இருந்தவோர் தாய்நிலம் மட்டும் அதாவது அவர்களின் முன்னோர்களின் நிலம் மட்டும் பரம்பரைச் சொத்தான அவர்களது கலாசாரம் மட்டும் இவையே சந்ததி சந்ததியாக வழிவந்து, அதன் விளைவாக அவர்களுடையதான அசலான அடையாளத்தின் வெளிப் பாடாகின்றன.’ (ஜே. ஹச்சின்சன்)¹

முன்பு தேசம் என்பது நாட்டை ஆளும் மன்னனோடு இணைக்கப்பட்டதாய் அவனது அதிகார ஆசையிலும் சாதனைகளிலும் மட்டுமே பெரிதும் வெளிப்பட்டு நின்றது. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிலேதான் தேசியவாதம் ஒரு தேசிய இன நாட்டினுள் (nation state) விரிவான அடிப்படையுடையதாக அமைவுற்றது. அப்பொழுதுதான் ஒரு தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த பல்வேறு மக்கட் பிரிவினரும் தாம் ஒரு கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்னும் உணர்ச்சியைப் பெற்றனர். மக்கள் போற்றிநின்ற இத்தேசியவாதம் மேலும் வலுப்பெறுவதற்கு பிரான்ஸிலே நடைபெற்ற அரசியற்புரட்சி மிகுந்த வலுச் சேர்ப்பதாக அமைந்தது. அது தாராண்மைவாதத்தோடு (liberalism) இணைந்தபோது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் உலக வரலாற்றைத் தீர்மானிக்கும் சக்தியாக அமைந்தது.

ஐரோப்பாவில் தோற்றம் பெற்ற தேசியவாதம் ஆசியாவுக்கு வந்தபோது ஆசிய தேசியவாதம் தனக்கேயுரிய சில தனிப்பண்புகளோடு எழுச்சியுற்றது என்பர். அதில் முக்கியமான ஒரு பண்பு ஆசிய தேசியவாதம் பல கிளைத் தேசிய வாதங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டதாகக் காணப்படுகின்றமையாகும். அன்னியர் ஆதிக்கத்துக்கு எதிராக எழுந்த கிளர்ச்சியே ஆசிய நாடுகளில் தேசியவாதம் முனைப்புப் பெறுவதற்குக் காரணமாக அமைந்தது. அன்னியருக்கு எதிரான கிளர்ச்சி காரணமாக ஒரே நோக்குள்ள பல அம்சங்கள் தொழிற்படத் தொடங்கின. இதன் விளைவாக ஒவ்வொரு நாட்டின் தேசியவாதமும் அதனதன் அடிப்படையாகக் கொள்ளக் கூடிய சில உறுதியான அம்சங்களை உருவாக்கியது.

அன்னியராட்சியை எதிர்ப்பதற்கு ஒன்றுபட வேண்டிய அவசியம் அடிமைப்பட்ட பல்வேறு மக்கட் கூட்டத்திடையே சில ஒற்றுமைப் பிணைப்புகளை ஏற்படுத்திற்று. இந்தப் பிணைப்பு அன்னியருக்கு எதிரான கிளர்ச்சி என்ற எதிர்மறை அம்சத்தினால் ஏற்பட்டதாயினும் விரைவில் அது திட்டவட்டமான பிணைப்பினை ஏற்படுத்தியது.

இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலே பிரித்தானியர் கைப்பற்றுவதற்கு முன்னர் பல நாடுகளாக - அரசுகளாக இருந்தவை, பிரித்தானியரின் அடக்குமுறை ஆட்சிக்குள் ஒன்றுபட்ட இந்திய தேசமாக உருப்பெற்றமை வரலாறு. இலங்கையிலும் நிகழ்ந்தது அதுவே. ஆசியத் தேசியவாதத்தில் சமயத்தின் செல்வாக்கு அதிகமாகவிருந்தது. தூங்கிக்

கிடந்த மக்கள் சமயத்தின் குரலாலேயே பெரும்பாலும் தட்டியெழுப்பப்பட்டார்கள். ஒரே நேரத்தில் மதபேதங் கடந்த நிலையிலும் மதத்தின் அடிப்படையிலும் தேசியவாதம் பேசப்பட்டது. அதன் விளைவுகளை இந்தியா கண்ணாரக் கண்டது.

தேசியவாதத்துக்குப் பல்வேறு அடிப்படைகள் காரணியாக இருப்பினும் பொருளாதாரம் மிக முக்கியமான காரணியாகும். நிலமானிய சமுதாயத்திலே தேசியவாதத்துக்கு அதிக இடமில்லை. குடியேற்றவாத ஆட்சியின் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் தேசிய வாதத்தின் எழுச்சிக்கு வழிவகுத்தன. மத்தியதர வர்க்கத்தின் உருவாக்கம் - அதன் எழுச்சி தேசிய வாதத்தின் எழுச்சியாக அமைந்தது. பல மொழிகளும் பல சமயங்களும் காணப்பட்ட ஒரு நாட்டிலுள்ள

66

இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலே பிரித்தானியர் கைப்பற்றுவதற்கு முன்னர் பல நாடுகளாக - அரசுகளாக இருந்தவை, பிரித்தானியரின் அடக்குமுறை ஆட்சிக்குள் ஒன்றுபட்ட இந்திய தேசமாக உருப்பெற்றமை வரலாறு. இலங்கையிலும் நிகழ்ந்தது அதுவே.

99

பல வகுப்புவாத இனங்களை இம் மத்தியதர வகுப்பு இணைத்தது. அவர்கள் அனைவரையும் உள்ளடக்கிய முழுத் தேசத்தின் சார்பாகப் பேசக்கூடிய உரிமையை அம்மத்தியதர வகுப்பு பெற்றுக்கொண்டது.

ஒரு நாட்டில் அன்னியரை அகற்றும் வேலை மிக அவசியமானது என்று உணர்ந்து கொண்டது இம்மத்தியதர வகுப்பே. அன்னியரை அகற்றுவதன் மூலம் தேசத்தின் அதிகாரம் இந்த உயர்குழாத்தின் கைகளுக்கே செல்லக்கூடியதாக இருந்ததும் இங்கு மனங்கொள்ள வேண்டியது.

பிரித்தானியர் ஆட்சியினதும் பொருளாதார அமைப்பில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களினதும் விளைவாகவே இந்த உயர்குழாம் தோற்றம் பெற்றது. நிலமானிய அமைப்பில் கமத்தொழிலை மாத்திரம்

பிரதானமாகக் கொண்டியங்கிய பொருளாதார அமைப்பில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் புதிய புதிய முறைகளில் பொருள் ஈட்டும் வாய்ப்பினை அளித்தன. அந்த வாய்ப்பினைப் பெற்றவர்கள் தாம் ஈட்டிய செல்வத்தைக் கொண்டு தமது பிள்ளைகளுக்கு கல்வியைப் பெற்றுக் கொடுத்தனர். மேற்படிப்புக்கு இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பவும் செய்தனர். நவீன கல்வியும் ஆங்கில அறிவும் பெற்றவர்கள் உயர் உத்தியோகங்களைப் பெற்றனர். இவ்வாறு உருவான உயர்குழாத்தினரே தேசிய உணர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதில் முன்னின்றவர்கள். இந்த உயர் குழாத்தினர் தேசிய அடிப்படையிலும் பிராந்திய அடிப்படையிலும் இயங்கினார்கள்.

இந்தியத் தேசியவாதம் எழுச்சியுற்றதன் ஒரு பக்கவிளைவாகவே இலங்கைத் தேசிய வாதம் தோன்றியது என்ற அடிப்படையையும் இங்கு மனங்கொள்ள வேண்டும். இந்திய தேசியவாதம் எழுச்சியுற்ற நிலையிலே - அதன் தன்மையிலே இலங்கைத் தேசியவாதம் எழுச்சியுற்றதாகக் கொள்ள முடியாது. இலங்கையில் தோன்றிய தேசியத் தலைவர்கள் பெரும்பாலும் ஆங்கிலேய அரசாங்கத்தோடு இணைந்து நின்று சலுகைகளைப் பெற முயன்றனரேயன்றி பிணங்கிப் போராடி உரிமைகளைப் பெற முயன்றனர் என்று கொள்ள முடியாது. அதேவேளை இலங்கை முழுவதையும் ஒருங்கே காணும் தேசியத் தலைவர்களாகவும் அவர்களுட் பெரும்பாலானவர்கள் அமையவில்லை. சமய, மொழி அடிப்படைகளில் சிந்தித்தவர்களாகவே விளங்கினர். இவற்றின் விளைவினை நாம் இலக்கியங்களிலும் காணலாம். இந்தியாவில் அதன் பிராந்திய மொழிகள் யாவிலும் பிரித்தானிய அரசுக்கு எதிரானதும் இந்திய விடுதலையை வலியுறுத்துவதுமான தேசிய கவிஞர்கள் தோன்றியது போல் இலங்கையில் தோன்றவில்லை. தமிழ்நாட்டிலே பாரதி பாடியதைப் போல் தேச விடுதலைக்காக உரத்துக் குரல் கொடுத்த ஒரு கவிஞனை இலங்கைத் தீவிலே காண முடியவில்லை. தமிழிலாயினும் சிங்களத்திலாயினும் காண முடியவில்லை என்ற உண்மையை மனங்கொள்ள வேண்டியவர்களாக உள்ளோம். இந்த அடிப்படைச் செய்திகளின் பின்னணியில் இலங்கைத் தமிழ்ச் சூழலில் எளிமையான பொருளில் தேசம், தேசியம் பற்றிய குரல்கள் ஈழத்துத் தமிழ்ச் கவிதைகளில் எப்படி அமைந்துள்ளன என்பதை இனி நோக்குவோம்.

அதற்கு முன்பாக தேசம் என்ற சொல் ஈழத்தின் ஆரம்ப காலத் தமிழ் இலக்கியங்களில் வழங்கிய முறைமையையும் அவதானித்தல் நன்று. தமிழக இலக்கியங்களோடு ஒப்பிடும் நிலையில் தேசம் என்ற சொல் மிக முக்கியமான வகையில் இலங்கையிற் கையாளப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். குறிப்பாக மட்டக்களப்பிலே மட்டக்களப்பு தேசம், முக்குவ தேசம் என்ற பிரயோகங்கள் அப்பிராந்தியத்திற் கண்டெடுக்கப்பட்ட சாசனங்களிலும் மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரத்திலும் காணப்படுகின்றது. அவ்வாறே யாழ்ப்பாண தேசம் என்ற சொல்லாட்சியும் இருந்தது. சொத்துரிமை முதலானவை பற்றி யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில் பாரம்பரியமாக நிலவிவந்த சட்டமுறைமைகள் ஒல்லாந்தரால் தொகுப்பித்து எழுதப்பட்ட நூலுக்கு தேசவழமைச் சட்டம் என்றே பெயரிடப்பட்டது.

திருகோணமலை சார்ந்து எழுந்த 'வெருகல் ஸ்ரீ சித்திரவேலாயுதர் காதல்' என்ற நூலில் வன்னிமை தேசத்தார் மாநாடு பற்றிய குறிப்பு வருவது அவதானிக்கத்தக்கது. தமிழகத்துச் சாசனங்களிலும் நூல்களிலும் காணப்படும் நாடு என்ற சொல்லுக்குச் சமமாக இங்கே தேசம் என்ற சொல் கையாளப்பட்டது எனலாம். அவ்வகையில் அச்சொல் புவியியற் பரிமாணம் கொண்டதாக எல்லைகள் அடையாளம் காணப்படக்கூடிய ஒரு நிலப்பகுதியைக் குறிப்பதாக அமைந்தது. அது சில தனித்துவமான வரலாற்று அனுபவங்களால் ஏற்பட்ட சமுதாய உணர்ச்சிகளைப் பிரதிபலிப்பது. மேலும் அது மொழி வழியாகவும் சமூக வழமைகள், பண்பாட்டு அம்சங்கள் என்பவற்றின் வழியாகவும் உருவாகிய பொதுமையினை உணர்ச்சி பூர்வமாகப் பிரதிபலிப்பது. எனவே, ஈழத்து இலக்கியங்களிலும் சாசனங்களிலும் பயின்ற தேசம் என்ற சொல்லாட்சி இலங்கைத் தமிழரின் அரசியல் நோக்கில் அமைந்த சிந்தனை வளர்ச்சியின் ஒரு பிரதான கட்டத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்.

ஈழத்தில் யாழ்ப்பாண இராச்சிய காலத்திலிருந்தே தொடர்ச்சியான நிலையில் தமிழிலக்கியங்கள் தோற்றம் பெற்றன. அவ்வாறு தோன்றியவற்றுள் பெரும்பாலானவை வரலாற்று நூல்கள் என்ற எண்ணத்தோடு எழுதப்பட்டவை. அவற்றுள் முக்கியமானவை திருகோணமலைப் பிராந்தியத்தை மையப்படுத்தியவை. தட்சிணகைலாச புராணம், கோணேசர் கல்வெட்டு, திரிகோணாசல புராணம், திருக்கரைசைப் புராணம் என்பன அவ்வாறானவை.

தட்சிணகைலாச புராணம் ஈழத்தை ஆண்ட தமிழ் அரச பரம்பரைக்கு முக்கியத்துவம் அளிப்பதாக அமைகின்றது. வழமையான மரபின்படி அந்நூல் கடவுள் வாழ்த்துடன் தொடங்குகின்றது. அடுத்து சிவனடியார்கள் வாழ்த்தப்படுகிறார்கள். அதனையடுத்து குளக்கோட்டன் போற்றப்படுகிறான். குளக்கோட்டன் சமகாலத்தில் அரசனாக விளங்கியவனல்ல. அவ்வாறிருக்கையில் அவனைப் பாடிய முறைமை அவன் வெகுஜன அபிமானத்துக்கு உரிய அரசனாக விளங்கினான் என்பதை இனங்காட்டுகின்றது.

முற்குறிப்பிட்ட நூல்களிலெல்லாம் நாட்டுவளம், நகரவளம், ஆற்றுவளம் என்பன பாடப்படுகின்றன.

66

இலங்கைத் தீவு நெடுங்காலமாகவே சிங்களம் தமிழ் ஆகிய மொழிகளைப் பேசிய மக்கட் கூட்டங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டமைந்ததாகவே விளங்கியது. ஆயினும் ஈழத்தில் தோன்றிய தமிழ் இலக்கியம் எதுவும் (வரலாற்று நூல்கள் அல்ல) சிங்களம் என்ற ஒரு மொழிபற்றியோ அம்மொழி பேசிய மக்கட்கூட்டம் பற்றியோ பொருட்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை.

அவை மரபு வழிப்பட்ட அம்சங்களே. எனினும் அவற்றுள் தேசம்பற்றிய ஈடுபாட்டுணர்வு நன்கு வெளிப்படுகின்றது. உதாரணமாக திருக்கரைசைப் புராணத்தை எடுத்துக் கொள்ளலாம். அதில் இலங்கை நாட்டையும் திருக்கரைசையின் தீர்த்தமான மாவலி கங்கையையும் நூலாசிரியர் உற்சாகத்தோடு வருணிக்கிறார். அவ்வருணனைகள் அவரின் கவித்துவத்தை மாத்திரமன்றி நாட்டுப் பற்றையும் உணர்த்துவனவாயுள்ளன. ஆங்காங்கே ஆசிரியரின் தமிழ்ப் பற்றும் புலனாகின்றது. நகர வருணனையின்போது நகர வீதிகளை வருணிக்கிறார். அவ்வேளை அங்கு இடம்பெறும் தமிழின் ஆரவாரத்தையும் வலியுறுத்துகிறார்.

கொஞ்சிய கிள்ளை மென்சொற் கோதையர் சிலம்பின் ஆர்ப்பும்
வஞ்சியின் காஞ்சி ஆர்ப்பும் வாயறாத் தமிழின் ஆர்ப்பும்
விஞ்சிய மள்ளர் ஆர்ப்பும் விழாவெழு குழுவின் ஆர்ப்பும்
அஞ்சிறை வண்டின் ஆர்ப்பும் அன்றி ஓர் ஆர்ப்பும் இன்றால்.2

இலங்கைத் தீவு நெடுங்காலமாகவே சிங்களம் தமிழ் ஆகிய மொழிகளைப் பேசிய மக்கட் கூட்டங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டமைந்ததாகவே விளங்கியது. ஆயினும் ஈழத்தில் தோன்றிய தமிழ் இலக்கியம்

எதுவும் (வரலாற்று நூல்கள் அல்ல) சிங்களம் என்ற ஒரு மொழிபற்றியோ அம்மொழி பேசிய மக்கட்கூட்டம் பற்றியோ பொருட்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை.

நாட்டை வளப்படுத்துவது என்ற வகையில் ஒரு தேசத்தின் வளங்களுள் முக்கியத்துவம் பெறுவது ஆறாகும். அவ்வகையில் ஈழத்து தமிழ் இலக்கியங்களில் மகாவலிகங்கை உணர்ச்சிபூர்வமான மதிப்பினைப் பெற்றுள்ளது. அத்தகைய ஈடுபாட்டு உணர்ச்சி காரணமாக மகாவலிகங்கை பற்றிய பல தொன்மங்களும் ஈழத்தில் வளர்ந்துள்ளன. ஆனால் இலங்கைத் தீவில் உள்ள ஏனைய ஆறுகள் பற்றிய ஈடுபாடோ அல்லது குறைந்த பட்ச அறிவோ ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிஞர்களிடம் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இதற்கு விதிவிலக்காகக் கொள்ளத்தக்கது மாணிக்கங்கை ஒன்றே. தமிழ்

சமூகத்தின் பாரம்பரிய வழிபாட்டிடமான கதிர்காமத் தலத்தின் புனித ஆறு என்ற வகையிலேயே மாணிக்கங்கை அறியப்பட்டது. அல்லாமல் மாவலிகங்கை தேசத்து ஆறாகக் கொள்ளப்பட்டது போல் அது கொள்ளப்படவில்லை என்பதையும் இங்கு வலியுறுத்துத் வேண்டும். அதற்கான தெளிவான சான்றினை நாம் கதிரைமலைப் பள்ளிலே கண்டுகொள்ளலாம். பள்ளு என்பது மழைவளம், ஆற்றுவளம் முதலானவற்றைத்தன் அடிப்படை அங்கங்களாகக் கொண்ட ஒரு இலக்கிய வடிவமாகும். அந்தவகையில் ஈழத்துப் பள்ளு இலக்கியங்கள் மாவலி கங்கையையே உணர்வு பூர்வமாகப் பாடியுள்ளன. கதிர்காமத் தலம் பற்றியதான கதிரை மலைப் பள்ளிற்கூட அத்தலத்தின் புனித தீர்த்தமாகக் கொள்ளப்படுகின்ற மாணிக்க கங்கையை விடுத்து மகாவலி கங்கையையே ஆற்றுவளம் கூறுவதற்கான அடிப்படையாக அமைத்துக் கொண்டமை இங்கு கருதத்தக்கது. மாவலி

99

கங்கை தமிழ் மக்கள் வாழும் நிலத்தினூடாக ஓடுகின்ற பேராறு என்ற வகையிலேயே தமிழ்ப் புலவர்களின் அபிமானத்தைப் பெற்றது என்றே கொள்ள வேண்டும்.

16ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் யாழ்ப்பாண இராச்சியம் உட்பட இலங்கையின் கரையோரம் யாவும் போர்த்துக்கேயர் வசமானது. அதற்கு முன்பாக ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் ஆட்சிக் காலத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் தமிழரசு பற்றிய விதந்துரைகளைக் கொண்டனவாக அமைந்தன. போர்த்துக்கேயர் ஆட்சிக்காலத்தில் தோன்றிய நூல் எதுவும் குறிப்பிடக் கூடியதாக இல்லை. போர்த்துக்கேயருக்குப் பின்னர் ஆட்சி செய்த ஒல்லாந்தர் காலத்தில் தோன்றிய நூல்களுள் 'யாழ்ப்பாண வைபவமாலை' நீங்கலாக வேறு எந்த நூலும் ஒல்லாந்த அரசு பற்றியோ அரசுத் தலைவன் பற்றியோ அக்கறை காட்டியதாகத் தெரியவில்லை. 'யாழ்ப்பாண வைபவமாலை' யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றியாண்ட ஒல்லாந்த தளபதி ஒருவனது விருப்புக்கிணங்க எழுதப்பட்டது. புதிதாய் வந்த ஒல்லாந்தர்கள் தாம் கைப்பற்றிய நாட்டின் வரலாறையும் சட்டதிட்டங்கள், வழமைகளையும் அறிய விரும்பினார்கள். இத்தகைய விருப்பினாலேயே தேசவளமைச் சட்டமும் தொகுக்கப்பட்டது. ஒல்லாந்த ஆள்பதியின் விருப்பின் பேரில் பாடப்பட்டது என்ற விடயத்தை 'யாழ்ப்பாண வைபவமாலை'யின் சிறப்புப் பாயிரமும் தெரிவிக்கின்றது.

ஒண்ணலங்கொள் மேக்கறானென் றோதுபெயர்
பெற்றவிற லுலாந்தே சண்ணல்
பண்ணலங்கொள் யாழ்ப்பாணப் பதிவரலா
றுரைத்தமிழாற் பரிந்து கேட்கத்
திண்ணிலங்கு வேற்படையான் செகராச
சேகரன்றொல் லவையிற் சேர்ந்தோன்
மண்ணிலங்கு சீர்த்திவையா மரபின்மயில்
வாகனவேள் வகுத்திட் டானே.3

ஒல்லாந்த தளபதியான மேக்கறானின் விருப்பிற்கிணங்க யாழ்ப்பாண வரலாற்றை, வையா என்னும் புலவரின் மரபில் வந்த மயில்வாகனவேள் உரைநடையில் வகுத்துரைத்தான் என்பது இச்செய்யுளின் திரண்ட பொருள். இச்செய்யுளில் மேக்கறான் பற்றிய விவரணத்தை விட மயில்வாகனப் புலவரின் முன்னோரான வையா வீற்றிருந்த அவைக்கு உரியவனான செகராசசேகரன் பற்றிய விதந்துரை உயிர்ப்புடையதாய் அமைவது அவதானிக்கத்தக்கது.

உரைநடை நூலாக அமைந்த 'யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை'யின் இறுதியிலும் சில செய்யுள்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. அவற்றுள்ளும் ஒல்லாந்த ஆட்சியாளர் பற்றிய குறிப்புக்கள் வருகின்றன. அவற்றில் ஒல்லாந்த ஆட்சியாளன் புகழ்ந்துரைக்கப்படுகின்றானாயினும் அப்புக்கமுரை ஒல்லாந்தருக்கு முன்பு ஆட்சி செய்த போர்த்துக்கேயரின் கொடுங்கோன்மையிலிருந்து மீண்டமை குறித்த மகிழ்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டதே என்பது அவதானிக்கத்தக்கது. போர்த்துக்கேயரால் அழிவுக்குள்ளான தமிழ் இராச்சியம் பற்றிய கழிவிரக்கமும் இங்கு புலனாகின்றது.

திருமருவு யாழ்ப்பாண நாட்டையாண்ட
சிங்கையாரியன் குலத்தைத் தீங்கு செய்து
பெருமையொடு காலயுத்தி யானிமாதம்
பிலிப்பென்னும் பறங்கிகிளை யரசையாண்டு
குருநெறியும் மனுநெறியும் இல்லாதாக்கிக்
கொடுமைசெய்து நாற்பதாண் டளவும்போக்க
உருமருவு முதயகிரி இரவிபோல
உலாந்தேச மன்னவன்வந் துதிப்பான்தானே.
உதிக்கின்ற விளம்பிதனி லானிமாதம்
ஒன்பதினில் உலகுபுகழ் உலாந்தேசண்ணல்
மதிக்கின்ற மனப்பறங்கி கிளையெயல்லாம்
வாள்வலியால் உயிர்தொலைத்து வாரியள்ளிக்
கொதிக்கின்ற தென்கடலில் அடையவீசிக்
கோட்டையொப்புக் கொண்டேற்றுக் கொடியும்தூக்கித்
துதிக்கின்ற யாழ்ப்பாண நகரிதன்னிற்
சோதிதிகழ் மணிமகுடம் சூட்டினானே.
சூட்டியபின் நூற்றின்மேல் ஐயெட்டாண்டு
தொல்வினைபோல் வல்வினைகள் எல்லாஞ்செய்தே
ஈட்டுபொருள் உள்ளதெல்லாங் கவர்ந்துதேடி
இடர்விளைத்தி யாவரையும் இழிகோலாக்கிக்
கூட்டுறுமின் மினிவீழ்ந்தக் கினியின்மாய்ந்த
கொள்கையென அவன்குலமும் நாசமாக
நாட்டுபுகழ் யாழ்ப்பாண நாடெங்கெங்கும்
நன்மைபெறச் சைவநெறி நடக்குந்தானே.4

இறுதிச் செய்யுளில் போர்த்துக்கேயரின் கொடுங்கோன்மைக்கு ஏற்பட்ட அழிவில் உண்டான மகிழ்ச்சியோடு புதிய ஆட்சியில் சுதேச சமயமான சைவத்துக்கு மறுவாழ்வு கிட்டும் என்ற நம்பிக்கையும் நன்கு புலனாகின்றதேயல்லாமல் ஒல்லாந்தர் மேலதான விசுவாசம் புலனாகின்றது என்று கொள்வதற்கில்லை.

எவ்வாறாயினும் இந்த அளவிலேனும் அன்னிய ஆட்சியாளர் பற்றிய குறிப்பு, அவர்கள் (ஒல்லாந்தர்) கேட்டுக் கொண்டதற்கமைய எழுதப்பட்ட

‘யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை’ ஒன்றிலேயே காணப்படுகின்றது. ஒல்லாந்த ஆட்சிக்காலத்தில் எழுந்த பிற நூல்கள் அந்த அன்னிய அரசு பற்றியோ அரசுத் தலைவன் பற்றியோ அக்கறை காட்டியதாகத் தெரியவில்லை. மாறாக புலவர்கள் தமது பிராந்தியத்துக்கு அருகில் இருந்த சுதேச அரசுபற்றிய பெருமித உணர்வினைக் கொண்டவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். அதாவது கண்டியரசன் மேலதான ஈடுபாடு அக்காலப் புலவர்களிடம் காணப்பட்டதை அவதானிக்க முடிகின்றது. அது அக்கால மக்கள் மத்தியில் நிலவிய சுதேச உணர்வுக்கான நல்லதொரு அடையாளமாகும். சின்னத்தம்பிப் புலவர், ‘பறாளை விநாயகர் பள்ளு’ என்ற தமது நூலொன்றிலே,

கயல் வரைந்த துவசன் பணி நவ
கண்டி மன்னன் வரராச சிங்கன்
இயல்புடன் திருச் செங்கோல் நடாத்திய
ஈழமண்டல நாடெங்கள் நாடே⁵

என்று தம் நாடு பற்றிய பெருமிதத்தை வெளிப்படுத்துகிறார். சின்னத்தம்பிப் புலவரின் காலத்திலே இலங்கைத் தீவில் தமிழறிந்தவர்களாய்ச் சுயாதிபத்தியம் செலுத்தியவர்கள் கண்டியரசர்கள் மாத்திரமே. ஆனால் இப்பாடலிற் போற்றப்பெறும் கண்டியரசன் சின்னத் தம்பிப் புலவரின் சம காலத்தவனல்லன். சிறிது முற்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்தவனான இராஜசிங்கனே இங்கு போற்றப்பெறுகிறான். அவனது படைகள் இருதடவை யாழ்ப்பாணத்தின்மீது படையெடுத்துச் சென்றதாகத் தெரியவருகிறது. அவன் சைவாபிமானியாகவும் விளங்கியவன். போர்த்துக்கேயர் நாட்டைவிட்டு அகல்வதற்குக் காரணமாய் அமைந்தவன். அவன் மேலதான நல்லபிப்பிராயம் சின்னத்தம்பிப் புலவர் காலம் வரையில் நீடித்ததுபோலும்.

கண்டியரசன் மேலதான ஈடுபாடு தீவின் வடக்கில் மாத்திரமன்றி கிழக்கிலும் காணப்பட்டது. திருகோணமலை மட்டக்களப்பு மாவட்டங்களைப் புவியியல் அடிப்படையிலே எல்லைப்படுத்தும் வெருகலாற்றங்கரையிலே அமைந்த வெருகல் ஸ்ரீ சித்திரவேலாயுதர் மீது வீரக்கோன்முதலியார் என்பவராற் பாடப்பெற்ற ‘வெருகல் ஸ்ரீ சித்திரவேலாயுதர் காதல்’ என்னும் பிரபந்தத்திலும் அக்கண்டியரசன் மேலதான, சுதேச அடிப்படையிலான ஈடுபாட்டைக் காணலாம்.

புலவர், தமது நூலில் பல இடங்களில் இராஜசிங்கனைக் குறித்துள்ளார். அவற்றுள் ஓரிடத்தில் உவமை வகையால் இராஜசிங்கன் குறிப்பிடப்படுகின்றான். அந்த உவமைக்குள் இருக்கும் அரசியல் அவன் மேலதான அபிப்பிராயத்தின் தன்மையை உணர்த்தவல்லது. மகாவலிகங்கை, கொல்லும் புலிமுதலாம் விலங்கினத்தைத் தள்ளி உருட்டிச் செல்வதற்கு உவமையாக,

‘எண்திசையும் ஏத்தும் இரவி குலத்துதித்தோன்
கண்டி நகராளும் கவின் உலவு ராசசிங்கன்
கூரிய கைவாளால் குவலயத்தில் ஒன்னலரைச்
சீருடனே தானரிந்து செங்குருதி ஆற்றினிடைச்
செல்ல விடுப்பது...’⁶

கையாளப்பட்டுள்ளது. ஒன்னலர் எனப்படுவோர் போர்த்துக்கேயராக இருத்தல் கூடும்.

‘இலங்கை வரலாற்றிலே அதிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்ச்சிகள் அக்காலப் பகுதியில் நடைபெற்றன. போர்த்துக்கேயரின் ஆதிக்கம் அவன் (இராஜசிங்கன்) மேற்கொண்ட இராஜதந்திர நடவடிக்கைகளின் பயனாக இலங்கையில் ஒழிந்தது. இராஜசிங்கன் அவர்களை நாட்டினின்று அகற்றுவதற்கென்று உலாந்தாக்காரரின் உதவியை நாடிப் பெற்றான். போர்த்துக்கேயருக்கு எதிரான போர்களில் மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை ஆகிய பிராந்தியங்களிலுள்ள வன்னியர்கள் கணிசமான அளவிலே பங்குகொண்டமையுங் குறிப்பிடற்குரியதாகும். இரண்டாம் இராஜசிங்கனின் ஆட்சியில் அப்பிராந்தியங்களிலுள்ள வன்னியர்கள் கண்டி இராசதானியோடு மிக நெருங்கிய தொடர்பினைக் கொண்டிருந்தனர்.’⁷

மட்டக்களப்பு தேசத்தின் தென்பகுதியிலும், கண்டியரசு மேலதான இத்தகையதொரு ஈடுபாடு மக்கள் மத்தியில் இருந்துள்ளது. திருக்கோவில் என்னும் ஊரைச் சார்ந்த பிராமணன் ஒருவன் கண்டியரசனிடம் பரிசுபெறும் நோக்கில் அங்குசென்று அவன்மேற் பாடிய ‘வசந்தன் சிந்து’ ஒன்று எமக்குக் கிடைக்கின்றது. அச்சிந்து கண்டியரசனை சோழமன்னர் பரம்பரையில் - சிபிச்சக்கரவர்த்தி பரம்பரையில் - வந்தவனாகப் புகழ்ந்துரைக்கின்றது.⁸ தமிழ்ச் சமூகத்தவரால் அக்கண்டியரசன் தமிழனாகவே கொள்ளப்பட்டிருக்கிறான் என்பது இங்கு உணரத்தக்கது.

அன்னிய அரசர் ஆதிக்கத்துக்கு உட்பட்டிருந்தவர்கள் தமது பிராந்தியத்தின்மேல் ஆதிக்கம் செலுத்தாத மன்னன்

ஒருவனைப் புகழ்ந்துரைப்பதென்பது தமிழறியாதவரும் வேற்றுப்பண்பாட்டினருமான அன்னியர் ஆட்சியின் மேலான வெறுப்பை - அதை ஒத்துக் கொள்ள முடியாத மனப்பான்மையை உணர்த்துவதாகவே கொள்ளத்தக்கது. பாடிப் பரிசு பெறும் எண்ணமே இதற்கான காரணம் என்று கீழ்த்தரமாக நினைப்பதற்கு இங்கு இடமில்லை. காரணம் யாழ்ப்பாணம் அளவெட்டியைச் சார்ந்தவரான கனகசபைப் புலவருக்கும் கண்டியரசர் பரம்பரைக்கும் இடையிலான உணர்வுபூர்வமான தொடர்பு எமக்குத் தெரிய வருவதேயாகும். ஆங்கிலேயர், கண்டியரசைக் கைப்பற்றியபின் வாழ்ந்தவர் கனகசபைப் புலவர். இவர் வைத்தியநாதத் தம்பிரான் மரபில் வந்த வேலுப்பிள்ளை என்பாரின் புதல்வர். இவர்கள் பரம்பரை வைத்திய பரம்பரை அவ்வகையில் அப்பரம்பரை கண்டியரசர்களோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டது. உறைப்பான சைவப் பரம்பரையிலே வந்தவராயினும் கனகசபைப் புலவர் புரொட்டஸ்தாந்த கிறித்தவராகி விட்டார். அமெரிக்க மிஷனரிமாரின் அகராதிப் பணியில் (உவின்ஸ்லோ ஆங்கில - தமிழ் அகராதி) ஈடுபடுவதற்காகச் சென்னை சென்று சிறிது காலம் வாழ்ந்தவர். அக்காலத்தில் ஆங்கிலேயரிடம் பிடிபட்டு வேலூரில் சிறை வைக்கப்பட்ட கண்டியரசரின் சந்ததியைச் சார்ந்த அழகர்சாமியைச் சென்று கண்டு அவர்மேல் சிறியதொரு ஆற்றுப்படையும் பாடி மீண்டார் கனகசபைப்புலவர்.9 கண்டியரசர் பரம்பரையைச் சார்ந்த ஒருவரை அவர் அரசபோகம் இழந்தவராய் உள்ள நிலையிலும் சென்று சந்திக்கும்படி செய்கின்ற தொடர்பு ஆச்சரியத்துக்குரியது. அந்த உளப்பூர்வமான தொடர்பினை சுதேசாபிமானத்தின் வெளிப்பாடு என்று கொள்வதில் தவறிருக்க முடியாது.

தமிழ்ப் புலவர்களிடம், கண்டியரசர்கள் மேலதான இவ்வாறான ஈடுபாட்டுணர்வைக் காணும் அதேவேளை, கண்டியையோ பிற பிரதேசங்களையோ சார்ந்த சிங்கள மக்கள் பற்றிய எந்தப் பேச்சையும் அவர்களின் ஆக்கங்களில் எம்மால் அவதானிக்கமுடியவில்லை. இலங்கைத் தீவில் சிங்கள தேசமும் தமிழ்த் தேசமும் வேறுவேறாகவே விளங்கின. இந்த உண்மையை உணர்த்திநிற்கும் தெளிவான சான்றினை வரலாற்று மூலங்களிலிருந்து கண்டு கொள்ளலாம்.

19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்துக்குப் புகையிரதப் போக்குவரத்தைக் கொண்டுவரச் செய்வதற்கு தமிழ் மக்கள் பலமுறை வேண்டுகோள் விடுத்தபோதிலும் அது அரசாங்கத்தால் நிராகரிக்கப்பட்டே வந்தது. தமிழர்கள்

விரக்தியடைந்தவர்களாய்,

‘இலங்கை அரசாங்கம் இந்த அளவுக்குத் தமிழரை வெறுத்தால், ஏன் எம்மை இந்திய அரசின் நிர்வாகத்தின்கீழ் கொண்டுவருதற்கு ஒழுங்கு மேற்கொள்ளக் கூடாது.’10

எனக் கேட்கத் துணிந்தார்கள். புகையிரத சேவையை அநுராதபுரம் வரையில் மட்டுப்படுத்தும் அரசாங்கத்தின் முடிவினால் அச்சமுற்றார்கள்.

‘யாழ்ப்பாணத்துக்குப் புகையிரதப்பாதை திறக்கப்படுமானால் சனநெரிசலினால் வசிப்பதற்கு இடமின்றி மிகவும் கஷ்டப்படும் இங்குள்ள மக்கள், பெரும் பரப்பளவிலுள்ள வன்னிப் பிரதேசங்களுக்குச் சென்று, புதிய பிரதேசங்களைப் பயிர்ச்செய்கைக்கு உட்படுத்தி, அவற்றை வளமுள்ள நிலங்களாக மாற்றி அவற்றினால் பெரும் நலனடைவர். இந்த நோக்கத்திற்காக நாம் யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஒரு புகையிரத சேவையைக் கேட்கையில், அரசாங்கமோ அதனை மறுத்து, அதற்குப் பதிலாக அதை அநுராதபுரத்துக்கு வழங்குகின்றது. இது குருநாகல், அநுராதபுரம் ஆகிய இடங்களில் சிங்களவர் குடியேறி, வன்னியிலும், அங்குள்ள ஏனைய பிரதேசங்களிலுமுள்ள, எமக்குச் சொந்தமானதும் எமது தேசத்துக்கு உரியதுமாகிய வளத்தை அபகரிக்கும் நிலையை ஏற்படுத்துகின்றது. எமது நிலத்தைச் சிங்களவர் அபகரித்த பின்னர் எமக்குப் புகையிரதப் பாதையைத் தருவதில் என்ன பயன்?’11

தமிழர்கள் தங்கள் பொருளாதார அபிவிருத்தி குறித்துச் சிந்திக்கத் தலைப்பட்ட வேளைகளிலும் தமது பிராந்தியங்களைச் சிங்கள தேசத்துக்கு வேறான தனித்தேசமாகவே கருதினார்கள்.

‘வன்னி பயிர்ச் செய்கைக்காகத் திறக்கப்படும்போது, ஏற்கனவே நெற்பயிர்ச் செய்கைக்கு உட்பட்டிருந்த நிலங்கள் மாத்திரமன்றி, அயல் நிலங்களிலும் நெல் செய்கை பண்ணப்படும். அப்போது, அத்தியாவசியமான உணவுப் பொருட்களாகிய அரிசி, நெல் போன்றவற்றிற்கு அயல் நாடாகிய இந்தியாவின் கையை எதிர்பார்க்க வேண்டியதில்லை. நெற்பயிர்ச் செய்கைக்கு மாத்திரமன்றி, தெங்குப் பயிர்ச் செய்கைக்கும் நிலம் இருக்கும். அப்போது, மலைநாட்டில் தேயிலை, கோப்பி பயிர்ச் செய்கையினால் எவ்வாறு சிங்களவர்கள் செழிப்படைந்தனரோ, எமது நாடும் நெல், தென்னைப் பயிர்ச் செய்கையினால் செழிப்புறும்.’12

இலங்கைத் தமிழர்கள் சிங்களத்தேசத்துக்கும்

66

இலங்கைத் தமிழர்கள் சிங்களத்தேசத்துக்கும்
இந்தியத் தேசத்துக்கும் வேறான தனியொரு தேசமாகவே தங்கள் தேசத்தைக்
கருதினார்கள் என்பதும் தேவையேற்படின் சிங்களத் தேசத்தைவிட இந்தியத்
தேசத்தோடேயே தம்மை இணைத்துக் கொள்ள விரும்பினார்கள்

இந்திய தேசத்துக்கும் வேறான தனியொரு தேசமாகவே தங்கள் தேசத்தைக் கருதினார்கள் என்பதும் தேவையேற்படின் சிங்கள தேசத்தைவிட இந்திய தேசத்தோடேயே தம்மை இணைத்துக் கொள்ள விரும்பினார்கள் என்பதும் மேற்படி மேற்கோள்களால் விளக்கமுறுகின்றன. இம்மனப்பான்மையின் இலக்கிய ரீதியான வெளிப்பாட்டுக்கு நல்ல அடையாளமாக விளங்குவன பாவலர் துரையப்பாபிள்ளையின்(1872-1929) யாழ்ப்பாண சுவதேசக் கும்மி(1907), எங்கள் தேசநிலை என்பன. சுதேச அடிப்படையிலான விவசாயம், கைத்தொழில், கூட்டுறவு, மொழி, கல்வி என்பனபற்றிப் பாவலர் அந்நூல்களிற் பேசுகிறார். அவர் தேசியகவியான சுப்பிரமணிய பாரதிக்கு பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தோன்றி அவர் இறந்த பின்பும் எட்டு ஆண்டுகள் வாழ்ந்தவர். இலக்கியத்துக்கான மொழி எளிமை பற்றிப் பாவலர் சிந்தித்துள்ளார் என்பதும் இவ்விடத்தில் மனங்கொள்ளத்தக்கது. அவர் சிந்தனை வருமாறு:

தேசோப காரங் கருதியக் கும்மியைச்
செப்புதின் றேனாத லாலெவரும்
லேசாய் விளங்க இலகு தமிழில்
இயம்புவ தேநலம் சங்கமின்னே
மிக்க அரும்பதத் தோடு புணர்ச்சி
மிகுந்திடிற் கும்மி பொது சனங்கட்கு
எக்கால மும்விளங் காதத னால்நலம்
ஏது வருமடி சங்கமின்னே.13

பாவலரின் கவித்துவம் சிலாகிக்கத்தக்கது அல்ல எனினும் சாதாரண பொதுமக்கள் பற்றிய அவரது சமூகநோக்கும் மொழி நோக்கும் முன்னோடியானவை என்பது கணிப்புக்குரியது. ஆங்கிலேயராட்சியில்

99

உண்டான நவீனமயவாக்கத்தின் விளைவுகளாக இத்தேசிய நோக்கு முதலானவற்றைக் கொள்ளலாம். எது எவ்வாறாயினும் இங்கு நாம் வலியுறுத்த வேண்டியது நவீன காலத்துக்கு முந்திய ஈழத்துக் கவிதைகளிலெல்லாம் தமிழ்த் தேசம் என்ற எண்ணக்கருவேயன்றி இலங்கைத் தேசம் பற்றிய எண்ணம் சிறிதும் இருக்கவில்லை என்பதேயாம்.

‘இலங்கைத் தேசியம்’ என்று நோக்குகின்றபோது அக்கோட்பாட்டுக்கு பெரிதும் ஒத்துப் போகக் கூடிய சிந்தனைகளைக் கொண்டனவாக அமைபவை முதுதமிழ்ப் புலவர் நல்லதம்பி, நவாலியூர் சோமசுந்தரப்புவர், புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை, வித்துவான் வேந்தனார் முதலானோர் கவிதைகளே. இலங்கை என்பது சிங்களவர், தமிழர், சோனகர், பறங்கியர் என்னும் சாகியத்தாரைக் கொண்ட தேசம் என்பதையும் மத அடிப்படையில் பௌத்தர், இந்துக்கள், இஸ்லாமியர்கள், கிறிஸ்தவர்கள் இங்கு வாழ்கின்றார்கள் என்பதையும் கூறி அவர்களுக்கிடையில் ஒற்றுமையையும் தேச அபிவிருத்தியையும் வலியுறுத்துவனவாக அவர்களது கவிதைகள் அமைகின்றன. அவர்களது இவ்வாறான கவிதைகளிலேயே வடக்கு கிழக்குக்கு அப்பாற்பட்ட கொழும்பு, காலி, மாத்தறை, மத்திய மலைநாடு முதலாம் இடங்கள் பற்றிய பேச்சு முதன்முதலில் எழுகின்றது. இலங்கை நாட்டின் பல்வேறுபட்ட வளங்கள் பேசப்படுகின்றன. எனினும் அவர்களிடத்தே தமிழ் மொழி, தமிழினம், அதன் பண்பாடு என்பவற்றைச் சிலாகித்துப் பேசுகின்ற தமிழ்த் தேசியத்துக்கு அடிப்படையான - ஒரு பண்பும் காணப்படுகின்றது. இலங்கைத் தேசம்பற்றிய இவர்களது நோக்குக்கு

அக்காலச் சூழ்நிலையே வழிசமைத்தது. இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற காலத்தில் வாழ்ந்தவர்களாதலால் சுதந்திரம் கிடைத்தமை குறித்து நாட்டில் இடம் பெற்ற விழாக்கள் போட்டிகளும் இத்தகைய கவிதைகள் தோன்றுவதற்கு வழிசமைத்தன. 'மரதன் அஞ்சலோட்ட'க் கவிதைகள் இத்தகையனவே. இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்தமை தொடர்பில் இவர்கள் கருத்துச் செலுத்தியிருந்தாலும் இவர்களின் கணிசமானவர்களிடம் ஆங்கில அரசின் மேலதான ஓர் நல்லபிப்பிராயமும் இருந்தே வந்துள்ளது. அதனால் அவர்கள்,

சீருறு சிங்களர் வீரத்தமிழரைச்
சீறி எதிர்த்த பறங்கியரும்
போருறும் ஒல்லாந்த மன்னரும் போய்விட
புண்ணிய ஆங்கிலர் ஆள்நாடு14

என்றே இலங்கையைப் போற்றுகிறார்கள்.

இவ்வாறே இந்தியத் தேசியத்துக்கு ஆட்பட்ட ஒரு மனப்பான்மையும் புலனாகின்றது.

பாரதம் என்றொரு சீர்பெறு நாடு இந்தப்
பார்க்கு மெய்ஞ்ஞானம் படைத்தது காண் - அந்தப்
பேரொளி நாட்டினை ஈழத்து மக்கள்
பிரித்து மொழிவது நன்றாமோ?15

மொழி, இலக்கியம், மதம், பண்பாடு அனைத்தாலும் தம்மோடு ஒன்றுபட்ட இந்தியாவையே அவர்கள் மனப்பூர்வமாகத் தம் தாய் நாடாகக் கருதினார்கள். இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத் தலைவர்களே இவர்களது ஆதர்ச புருஷர்களாகத் திகழ்ந்தார்கள்.

இலங்கைக்குப் பூரண விடுதலை வேண்டும் என்ற குரல் சிங்களவர் மத்தியில் இருந்து எழவில்லை. தமிழர் மத்தியிலிருந்தே எழுந்தது. யாழ்ப்பாண இளைஞர் காங்கிரஸே அக்கோரிக்கையை முதன்முதல் முன்வைத்தது.

'இந்தியாவின் காந்திய தேசியவாத இயக்கத்தின் பிரதிபலிப்பாகவே பிரதானமாக யாழ்ப்பாண இளைஞர் காங்கிரஸ் தோற்றம் பெற்றது. இலங்கையில் யாழ்ப்பாணத்திலேயே இந்திய தேசிய எழுச்சியின் செல்வாக்கு மிகக் கூடுதலாகத் தாக்கம் செலுத்தியது... இந்திய தேசிய இயக்கம் தொடர்பான

ஆக்கங்களை, குறிப்பாக அதன் தலைவர்களின் உரைகளை வாசிப்பது ஒரு நாகரிகமாக இருந்தது. காந்திய சிந்தனையிலும் விழுமியங்களிலும் மூழ்கியிருந்த இளைஞர் காங்கிரஸ் உறுப்பினர்களின் சொல்லும் செயலும் அவர்களைப் பரந்த இயக்கத்தின் ஒரு பகுதியினராக எண்ணச் செய்தது... இலங்கையில் தெளிந்த ஏகாதிபத்திய விரோத இயக்கம் எதுவும் இல்லாத நிலையில், நாட்டு மக்கள் மத்தியில் ஏகாதிபத்திய விரோத உணர்வலைகளை ஏற்படுத்தும் பணியினை இளைஞர் காங்கிரஸ் தனது கையில் எடுத்துக் கொண்டது... ஓர் அகில இலங்கைத் தேசிய வாதத்தையே காங்கிரஸ் தனது தாரக மந்திரமாகக் கொண்டிருந்தது.'16

பிரிவினையற்ற இலங்கையின் பூரண சுதந்திரத்தை அவாவி நின்ற யாழ்ப்பாண இளைஞர் காங்கிரஸின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்ட கவிஞர்களாகவும் மேற்படி கவிஞர்களைக் கொள்ளலாம். எனினும் நாடு சுதந்திரம் பெறுவதற்கு முன்பிருந்தே முளைவிட்டு வளரத் தொடங்கிய இனமுரண்பாடானது சுதந்திரம் பெற்று ஒரு தசாப்தம் முடிவதற்கிடையில் 1956 இல் தனிச் சிங்களச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டு 1958 இல் தமிழருக்கெதிரான இனக்கலவரம் வெடித்தபின் பேரினவாதத்துக்கு எதிராக எழுந்த சமவுரிமை கோரும் தமிழர் போராட்டத்தை அரசாங்கம் அடக்க முற்பட்ட முறையால் அப்போராட்டம் மேலும் தீவிரம் அடைந்தது. இதையடுத்தே ஈழத்தில் தமிழ் தேசியத்தை வலியுறுத்துகின்ற இன எழுச்சிக் கவிதைகள் பெருமளவில் தோற்றம் பெற்றன. அவற்றில் சிங்கள இனத்துக்கெதிரான காழ்ப்புணர்வும் தமிழினம் பற்றிய பெருமித உணர்வும் தீவிரமாக வெளிப்பட்டன. இக்கவிதைகளுக்கு பாரதிதாசன் பெரிதும் ஆதர்சமாக அமைந்தார்.

கரையிலாத தமிழ் தெருக் கணிகை மாதென வெறிக்
கயவரின் தயவிலாக் காலிடைப் படுவதா?

முறையிலாவழிகளில் முரடர் எம்முடிவையே முயலநாம்
மூடியோர் மூலையில் துயில்வதா?

பறையெலாம் அதிர்க, நம் பலமெலாம் திரள்கவே
பாதிநா டெங்களுக்காக என்றெழுகவே.17

என்றும்

புறப்படு புறப்படு புறப்படு

அறப்போர் செய்யப் புறப்படு

அணிவகுத்து நின்றிடு

இறக்க வேண்டி நேரினும்

ஈட்டிபோலப் புறப்படு! (புறப்படு)
 வடக்கும் கிழக்கும் சேர்ந்தது
 வலிவு பெற்று நிற்குது
 அடக்கு முறையை அடக்கிட
 ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்திடு18

என்றும் அமைந்த இவை போன்ற ஏராளமான கவிதைகள் தமிழர் பகுதியெங்கும் தமிழ்த் தேசியத்தை வலியுறுத்துவனவாய்த் தோன்றின. இப்படியான கவிதைகள் தோற்றம் பெறத் தொடங்கிய காலத்தில் முன்னர் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த இலங்கைத் தேசியத்துக்கும், கட்சி அரசியலுக்கும் ஆட்பட்டவர்களான சிலர்,

இலங்கை எங்கள் நாட்டா இனப்புரட்சி ஏனடா, துலங்குகின்ற சுதந்திரம் சொல்லிப் பள்ளுப் பாட்டா ஆளும்சாதி நாடமா அன்புக் குரலிற் கூவடா பாழும் வகுப்பு வாதிகள் படபடப்பைப் பாரடா செல்வன் என்றும் ஏழை என்றும் செபுகின்ற வகுப்பினி இல்லைஈழ நாட்டில் என்றே எங்கும் சங்கம் ஊதடா பிறப்புரிமை யாகஈழம் போற்றி வந்த தமிழரின் சிறப்புரிமைத் தோழர் என்றும் சிங்களவர் தானடா19

என்றவாறு தமிழர் போராட்டத்துக்கு எதிராகவும் இன ஐக்கியத்தை வற்புறுத்தியும் பாடவே செய்தனர். ஆனால் அவையெல்லாம் தமிழ்த் தேசியம் பற்றிய உணர்ச்சிக்கு முன்பாக உணர்ச்சியற்ற சொற் கூட்டமாக மக்கள் மனதைக் கவராதவையாய்ப் போய்விட்டன. அரசியல் அமைப்பில் இலங்கை ஒரே நாடாக வரையப்பட்டிருந்தாலும், முற்போக்குவாதிகள் என்போர் என்னதான் இன ஐக்கியம் பேசினாலும், மக்கள் மனங்களில் அது இரண்டாகப் பிளவுண்டு போனது. தமிழ்த் தரப்பின் அஹிம்சைப் போராட்டத்துக்கு எதிராக அரசாங்கங்கள் மேற்கொண்ட ஆயுத அடக்குமுறைகளும் தூண்டிவிட்ட கலவரங்களும் அரசியற் சூழ்ச்சிகளும் அப்போராட்டத்தை ஆயுதப்போராட்டமாக மாற்றியமைத்தன. அந்நிலையில் தமிழ்த் தேசியக் கவிதைகள் மேலும் தீவிரமுற்றன. ஆயுதப் போராட்டம் தீவிரமுற்ற நிலையில் அதன் பக்கவிளைவாக முஸ்லிம் தேசியமும் தலை தூக்கியது. தமிழ்ச் சூழலில் உள்ள முற்போக்குவாதிகளே எப்போதும் இலங்கைத் தேசியத்தை - இன ஐக்கியத்தை வலியுறுத்தி வந்தார்கள். அதுவும் பெரும்பாலும் தமது பேச்சிலேதான். இலங்கைத் தேசியத்தை வற்புறுத்துவனவான

குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய கவிதைகளை அவர்கள் படைத்ததாகத் தெரியவில்லை. தொடக்க காலத்திற் படைத்தவர்களும் பின்னாளில் தமிழ்த் தேசிய நீரோட்டத்தில் அடியுண்டு போனார்கள்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. முருகர் குணசிங்கம், இலங்கை தமிழ் தேசியவாதம் - அதன் ஆரம்ப தோற்றம் பற்றியதோர் ஆய்வு, எம்.வி.வெளியீடு, தென் ஆசியவியல் மையம், சிட்னி, 2003, ப.49. (மேற்கோள்)
2. க. இரகுபரன்(ப.ஆ.), திருக்கரைசைப் புராணம், இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு, 2009, ப.37.
3. க.குணராசா (ப.ஆ.), யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, கமலம் பதிப்பகம், யாழ்ப்பாணம், 2001, ப.1.
4. மேற்படி, ப.73
5. க. இரகுபரன் (ப.ஆ.), நல்லூர் சின்னத்தம்பிப் புலவர் பிரபந்தங்கள், இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு, 2005, ப.254.
6. இ.வடிவேல் (உ.ஆ.), வெருகல் ஸ்ரீ சித்திரவேலாயுதர் காதல், இந்து சமய பண்பாட்டிலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு, 2000, பக்.38, 39.
7. சி.பத்மநாதன், ஈழத்து இலக்கியமும் வரலாறும், குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு, சென்னை, 2004, ப.158, 159.
8. சித்தி அமரசிங்கம் (ப.ஆ.), திருகோணமலை புலவர் வே.அகிலேசபிள்ளை நூற்றிரட்டு, சிந்தனை வட்டம் அச்சிட்டுப் பிரிவு, உடத்தலவிண்ணை, 2007, ப.94.
9. பொ.பூலோகசிங்கம் (ப.ஆ.), பாவலர் சரித்திர தீபகம் பகுதி - 2, கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம், கொழும்பு, 2001, ப.77-83.
10. முருகர் குணசிங்கம், முற்குறித்தது, ப.238.
11. மேற்படி, ப.235, 239.
12. மேற்படி, ப.248, 249.
13. பாவலர் தெ.அ.துரையப்பாபிள்ளை, சிந்தனைச் சோலை, தெல்லிப்பளை மகாஜனக் கல்லூரி நூற்றாண்டு விழா (2010) உலகப் பழையமாணவர் சங்கக் குழு வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம், 2005, ப.19.
14. நவாலியூர் சோமசுந்தரப்புலவர்.
15. முதுதமிழ்ப் புலவர் மு.நல்லதம்பி.
16. சாந்தசீலன் கதிர்காமர், யாழ்ப்பாண இளைஞர் காங்கிரஸ், குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு, சென்னை, 2012, ப.140, 141.
17. தமிழ் எங்கள் ஆயுதம், முத்தமிழ் வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம், 1962.
18. செ.யோகராசா, ஈழத்து நவீன கவிதை, குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு, சென்னை, 2007, ப.120.
19. வித்துவான் க.வேந்தனார், கவிதைப் பூம்மொழில், மித்ர வெளியீடு, (இரண்டாம் பதிப்பு), சென்னை, 2010, ப.124.

சீதா ரஞ்சனி: மனிதத்தின் பாடலிசைக்கும் சிங்களக் கவிதாயினி

லநீனா அப்துல் ஹக்

சிங்கள இலக்கியத்திலும் சமூக அரசியல் செயற்பாட்டுத் தளத்திலும் மிகப் பரிச்சயமான ஓர் ஆளுமையாகத் திகழ்பவர் சீதா ரஞ்சனி. கவிதாயினி, வானொலி நாடகப் பிரதியாளர், வானொலி நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளர், பத்தி எழுத்தாளர், சுதந்திர ஊடகப் பேரவைத் தலைவர், ஊடகவியலாளர், சமூக மற்றும் பெண்ணியச் செயற்பாட்டாளர், பாடலாசிரியர், 'எய்' எனும் பெண்ணிய சஞ்சிகையின் ஆசிரியர், தென்னாசிய ஊடக மகளிர் அமைப்பாளர், இலங்கை ஊடகக் கல்வி மற்றும் இலங்கை பத்திரிகைத்துறை முறைப்பாட்டுப் பிரிவுகளின் நிர்வாக உறுப்பினர் எனப் பல்பரிமாணங்கள் கொண்டவராக, பன்முகத் தளங்களிலும் தனது பங்களிப்பினை இடையறாது நல்கிப் பணியாற்றி வரும் ஒரு பன்முக ஆளுமையாக இவர் விளங்குகிறார்.

அனுராதபுரத்தைச் சேர்ந்த ஒரு விவசாயக் குடும்பத்தின் மூத்த புதல்வியான சீதா ரஞ்சனி,

தனது பள்ளிக்காலம் முதலே கவிதைத் துறையிலும் நாடகத்துறையிலும் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டிவந்தார். 1979ஆம் ஆண்டு முதல் இலங்கை வானொலியின் ரஜரட்ட சேவையில் இணைந்து பணியாற்றத் தொடங்கியதன் மூலம் இவரது ஊடகத்துறைப் பிரவேசம் நிகழ்ந்தது. 'யுக்திய' பத்திரிகையின் பிராந்திய செய்தியாளராகவும் அதன் சிறப்பிதழின் சிரேஷ்ட ஆசிரியராகவும் இவர் பணியாற்றியுள்ளார். இலக்கியம், ஊடகம், பெண்ணியம் மற்றும் சமூக அரசியல் துறை சார்ந்து சுமார் 15க்கும் அதிகமான நூல்களை எழுதியவர். சமூக நல்லிணக்கம் சார்ந்து ஒரு காத்திரமான செயற்பாட்டாளராகத் தொடர்ந்து இயங்கி வரும் சீதா ரஞ்சனி பல தேசிய விருதுகளையும் பெற்றுள்ளார். அவற்றுள்,

- ஊடக சுதந்திரத்திற்கான 2012 ஆம் ஆண்டின் சேபால குணசேன விருது
- சமூக மேம்பாடு தொடர்பில் 2004 ஆம் ஆண்டின் மிகச் சிறந்த செய்தியறிக்கையாளருக்கான விருது

● இலக்கிய மற்றும் ஊடகத் துறையில் சமாதானத்துக்கான பங்களிப்பைக் கௌரவிக்கும் வகையில் வழங்கப்பட்ட 2000 ஆம் ஆண்டின் சமாதானத் தாரகை (Peace Star) விருது

● சிலுமின பத்திரிகையின் 2000 ஆம் ஆண்டுக்கான தேசிய ஐக்கியத்துக்கான இலக்கிய விருது

● 'ராமன்' நூலுக்கான அரசகரும மொழிகள் திணைக்களத்தின் 2000 ஆண்டின் ஐக்கியத்துக்கான இலக்கிய விருது

முதலான விருதுகள் குறிப்பிடத்தக்கவை.

சமூக அரசியல் செயற்பாட்டுத் தளத்தில் எதிர்கொள்ளக்கூடிய சகலவிதமான நெருக்கடிகள் உயிர் அச்சுறுத்தல்கள் முதலான அனைத்தையும் மிகத் துணிச்சலுடன் புறந்தள்ளி தனது காத்திரமான பணிகளின் மூலம் தொடர்ச்சியாகக் களத்தில் நிற்பது அவ்வளவு இலகுவான ஒரு காரியமல்ல. ஒரு பெண்ணாகத் தனது தனிப்பட்ட வாழ்வையும் சமூக அரசியல் பணிகளின் பொருட்டு அர்ப்பணித்து, 'செயலே சிறந்த சொல்' என்பதற்கு இலக்கணமாக வாழ்ந்து வருபவர் சீதா ரஞ்சனி.

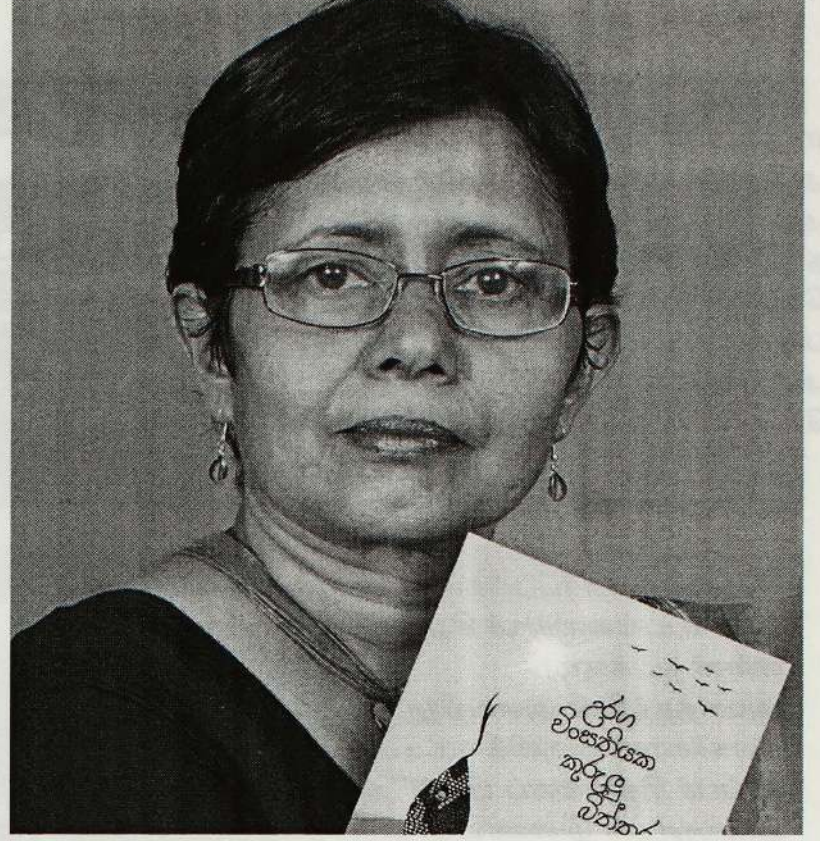
ஒரு படைப்பாளியாக, சமூக இலக்கியச் செயற்பாட்டாளராக இயங்கும் ஒருவருக்கு சமூக, அரசியல் களநிலவரம் சார்ந்த பரந்துபட்ட அறிவும், தன்னைப்போலவே தன்னைச் சுற்றியுள்ள சகலரையும் சமமாகக் கருதி மதிப்பளிக்கும் மனிதநேயமும் சகதோழமை உணர்வும் இருத்தல் இன்றியமையாததாகும். சீதா ரஞ்சனியின் மனித உரிமைக்கான பல செயற்பாடுகளின் மூலம் மட்டுமன்றி அவரது பல்வேறு படைப்புகளின் ஊடாகவும் நாம் அப்பண்புகளை அடையாளம் காணலாம்.

சீதா ரஞ்சனியின், 'மல்வஸ்ஸ' (பூமழை) பாடல் தொகுப்பு 2016 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. அதில் 'சிவரமணி', 'யுத்தமும் சமாதானமும்' என்ற இரு பாடல்கள் என்னை மிகவும் கவர்ந்தவை.

'கதிரவனும் நெட்டுயிர்த்தான்
மதியவளும் அமுத ரற்றினாள்
முகில்களால் முகம் மறைத்து
தாரகைகள் எட்டிப்பார்த்தன மெதுவாய்'
இரவெல்லாம் உறங்காமல்
விழித்திருக்கும் எனைப் போலே
மலர்களும் கண்ணீர் உகுக்கும்-

சிவரமணி உன் விழியும் மனமும்
பக்கத்து வீட்டில் இருந்தபடி
துயருறும் விதம் அறிவேன்
போர் நிலம் காவு கொண்ட மகனை
இழந்த என் வலியறிந்தே
நீ துயருறுவதை அறிவேன்!-

என்று தொடரும் இப்பாடல், இழப்பின் வலியும் வேதனையும் அனைவருக்கும் பொதுவானதுதான் என்ற ஆழ்ந்த கருத்தினை அடிச்சரடாய்க்

கொண்டு அமைந்துள்ளது. குறிப்பாக, இருவேறு மொழிபேசும் இனக் குழுமங்களைச் சேர்ந்த பெண்கள் இருவரை முன்னிறுத்தி அமைந்துள்ள இப்பாடல் வரிகள், போர்களால் விளையும் துயரை அதிகமும் உய்த்துணர்பவர்கள் பெண்களே என்பதையும் குறிப்பால் உணர்த்தி நிற்கின்றன. இந்தப் பாடல் 1994 இல் ரோஹண வீரசிங்ஹவின் மெட்டமைப்பில், பிரபல சிங்களப் பாடகி நந்தா மாலினி அவர்களின் குரலில் இலங்கை வானொலியில் ஒலிபரப்புச் செய்யப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அவ்வாறே, 'யுத்தம் ஹா சாமய' (யுத்தமும் சமாதானமும்) என்ற அவருடைய மற்றொரு பாடல், புறாவையும் கரிச்சான் குருவியையும் குறியீடுகளாக்கி, சமாதானத்தை விழைந்து அதற்கான முன்னெடுப்புகளை மேற்கொள்வோருக்கும் அவற்றை எதிர்த்துக் குழப்பம் விளைவிக்க முனையும் சுயநலமிகளுக்கும் இடையிலான முரணை அழகாகப் பேசுகிறது. எத்தனை இடையூறுகள் நேர்ந்தாலும் அவற்றைத் தாண்டி சமாதானப் புறா பறக்க வேண்டும் எனும் மனவிழைவை வெளிப்படுத்தும் வகையில் அமைந்த இப்பாடலுக்கு சிரில் பெரேரா மெட்டமைக்க, 1983 ஆம் ஆண்டு இலங்கை வானொலியின் ரஜரட்ட சேவையில் தயா தொடங்கவலியின் குரலில் ஒலிப்பதிவு செய்யப்பட்டது.

பன்முக ஆளுமையான சீதா ரஞ்சனியின் புதிய கவிதைத் தொகுதி உரங்க விங்சதியக்க குருலு பித்தர - (சர்ப்ப யுகமொன்றின் குருவி முட்டைகள்) 2021ஆம் ஆண்டு கொடகே பதிப்பகத்தின் மூலம் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. விஷஜந்துக்களான சர்ப்பங்களின் யுகமொன்றில் குருவி முட்டைகளைப் பாதுகாப்பது மிகவும் சவாலானது என்ற அர்த்தம் தொனிக்க சமகால சமூக அரசியல் நிலவரம் குறித்த மிகக் கூர்மையான விமர்சனத்தை முன்வைப்பதாக முழுக்க முழுக்க குறியீட்டுப் பாணியில் அமைந்துள்ளது இந்நூலின் தலைப்பு கவிதை.

அரசு இயந்திரத்தின் அதிகார இருப்புக்கான எத்தனங்கள் எந்த எல்லை வரைக்கும் செல்லக்கூடியவை. அதிகாரவர்க்கத்தின் ஒடுக்குமுறைகளை உள்ளபடி அங்கீகரித்து, அவற்றின்முன் தலைதாழ்த்திப் பணிந்து, தமக்கான சுயாதீன வெளியை முற்றிலும் தாரைவார்த்துக் கொடுத்துவிட்டு வாழ்வோர் அந்த ஒடுக்குமுறைகளின் பங்குதாரர்கள் ஆகின்றனர். அத்தகையவர்களை அப்பாவிகள் என்று நாம் கூறிவிட முடியுமா என்ற கேள்வியை எழுப்புகிறது அவருடைய இக்கவிதை.

எடுத்துக்காட்டாக,

‘சர்ப்பங்கள் சர்ப்பங்களாக வாழ்தலை விடுத்தால்
அச்சர்ப்பங்களுக்குச் சிறகுகள் முளைத்தால்
என்ன நடக்கும்?
அனர்த்தத்தின் அளவறிந்து
கலகக்காரக் குருவிக் கூட்டம்
சர்ப்பச் சிறகினைப் பிய்த்தெறிய முனைகையில்
அவற்றுடன் இணைவதால்
தம் நற்பெயர்க்கிழுக்கென
தம் நலன் கெடுமென
மௌனத்தின் கதிர்களைக் கோதும்
தம்பாட்டில் கூடடைந்துறங்கும்
அப்பாவி நற்குருவிகள் இருக்கும்வரை-
சர்ப்பங்களுக்குச் சிறகுகள் முளைக்கும்
வான்வெளி அவற்றின் வசத்தில் இருக்கும்
குருவி முட்டைகள்?’

என்ற வரிகள் அநீதியையும் ஒடுக்குமுறையையும் கட்டவிழ்த்து விடுவோர் மாத்திரமல்ல, அவற்றை இல்லாமல் ஆக்குவதற்கு எவ்வித முயற்சியும் செய்யாமல், தம்மளவில் அத்தகைய முயற்சிகளில் ஈடுபடுவோரை வலுவூட்டும் வகையில் எவ்வித ஒத்துழைப்பும் வழங்காமல் ஒதுங்கி இருப்போரும் கூட நிகழும் அநீதிகளுக்கும் ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் பொறுப்புக்கூற வேண்டியவர்கள்தாம் என்பதை அழுத்தம் திருத்தமாக வலியுறுத்தி நிற்பதோடு, எதிர்காலத் தலைமுறை எனும் ‘குருவி முட்டை’ களின் நிலை என்ன, அவற்றுக்கு இனி என்ன நடக்கும், அவற்றைக் காக்கப் போவது யார் எனும் இன்னோரன்ன கேள்விகளை எழுப்பும் வகையில் நிறைவு பெறுகின்றது.

இதன் மூலம் இயல்பிலேயே தீங்கிழைக்கும் விஷ ஜந்துக்களான சர்ப்பங்களுக்கு - ஆதிக்க வர்க்கத்துக்கு - அதிகாரம் எனும் சிறகுகள் முளைக்கும் பட்சத்தில் பறவைகளான சாதாரண மனிதர்களின் சுதந்திரமான இயங்குவெளி பறிபோகக்கூடிய அபாயநிலைமை தோன்றி விடும். அதன் விளைவாக, எதிர்கால சமூகத்தின், எதிர்காலத் தலைமுறையின் முழு மொத்த வாழ்வும் அச்சுறுத்தல் நிரம்பியதாகவும் அபாயகரமானதாகவும் மாறிவிடும் என்ற எச்சரிக்கையை விடுப்பதாக இந்தக் கவிதை அமைந்துள்ளது.

மேலும், ‘உத்துரு சுலங்க’ (வடபுலக் காற்று) எனும்

கவிதை,

‘நாம் பிறந்த வீடும் வளவும்
ராணுவ முகாம்களாய் உருமாறி நிற்கையில்
வெறும் பார்வையாளராய்மாறித் தெருக்களில்
பழிகிடப்பதன் வலிகள் யாவும்
எமக்கன்றி வேறு யாருக்குத் தெரியும்?’

என்று போரினால் அல்லலுற்ற, தமது வதிவிடங்களிழந்த தமிழ் மக்களின் துயரத்தைச் சகதோழமை உணர்வோடு வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. தொடரும் வரிகளில்,

‘உயிரை மட்டும் கையில் பிடித்து
மரணத்திலிருந்து தப்பியோடிய
நிராயுதபாணியர், எங்கள் மக்கள்
ஒருகுவியலாய்ச் செத்து விழுந்த துயரரற்றி
ஒன்றாய்க்கூடி அழக்கூடமுடியா - வேதனை
எமக்கன்றி வேறு யாருக்குத் தெரியும்?’

என்று நீத்தார்க் கடன்செய்து போரில் இறந்துபட்ட சொந்தங்களுக்காகத் தமிழ் மக்கள் நினைவேந்தல் நிகழ்வொன்றை ஒழுங்கு செய்ய முடியாமல் போன அவலநிலை குறித்த தன் இரங்கல் உணர்வை, சக தோழமை உணர்வோடு வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது சீதா ரஞ்சனியின் கவிதை.

அக்கவிதையின் இறுதி அடிகள்,

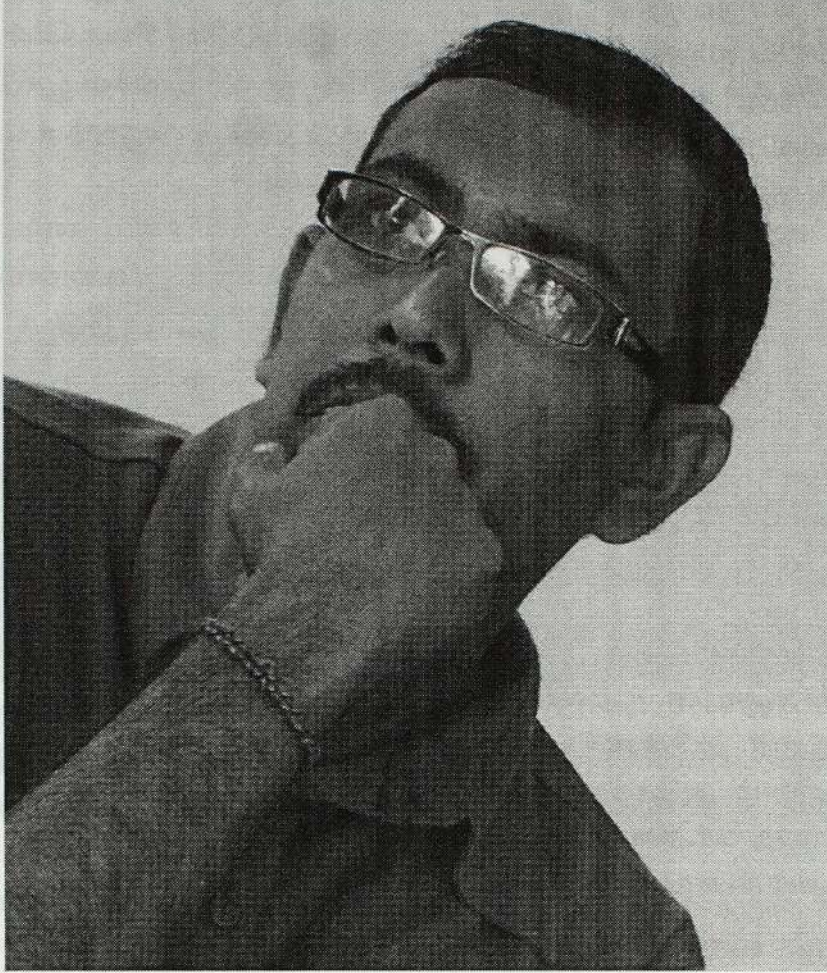
‘சுதந்திரம் என்பது
துப்பாக்கி முழக்கமற்ற
வெற்று வானம் மட்டும்தானா?
சமாதானம் என்பது
இயற்கை தானாய் வழங்கிநிற்கும்
வெயில் மழை காற்று மட்டுமேதானா?’

என்று, உண்மையான சுதந்திரமும் சமாதானமும் கானல் நீராய் மாறிப் போயிருக்கும் அவலத்தை மறைமுகமாக எடுத்துக்காட்டுவதாகவும், மக்கள் தமது சுயத்தோடும், சொந்த அபிலாஷைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் வகையிலும், தமக்கான மனித உரிமைகளைக் குறைவின்றி அனுபவிக்கும் விதத்திலும் அமையாதவரை சுதந்திரம், சமாதானம் என்பன எல்லாம் வெற்று வார்த்தைகள் மட்டுமே என்ற ஆழ்ந்த கருத்தை வலியுறுத்தும் வகையிலும் அமைந்துள்ளன.

இவ்வாறாக, ஊடகத் துறையிலும் சமூக அரசியல் களத்திலும் உத்வேகம் மிக்க களப்பணியாளராக, செயற்பாட்டாளராகக் காத்திரமாகப் பணியாற்றிவரும் சீதா ரஞ்சனி அவர்களின் கூர்மையான அரசியல் பிரக்ஞையினையும் சமூக அரசியல் தளத்தில் நிலவும் புன்மைகளை எதிர்க்கும் வகையில் அமைந்த விமர்சனங்களை முன்வைக்கும் துணிச்சலையும் அவரது களச்செயற்பாடுகளின் ஊடாகவும், அவருடைய படைப்புகள் வழியேயும் நாம் தரிசிக்கக் கூடியதாக உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மின்னி மறைந்த பேரொளி : கவிஞர் எஸ்போஸ்

இயல்வாணன்

எஸ்போஸ் என்கிற சந்திரபோஸ் சுதாகர் கலகக்காரனாகவே அறியப்பட்ட ஒருவர். உண்மையைத் தரிசிக்க விளைந்த கவிஞனின் முன்பொய்யும் பித்தலாட்டங்களுமே யதார்த்தமானபோது கவிதைகள் மூலமும் தனது செயல்கள் மூலமும் எதிர்வினையாற்றிய அவனை இந்தச் சமூகம் அப்படித்தான் அடையாளப்படுத்தும். பாரதிக்கு நேர்ந்ததுதான் சுதாகருக்கும் நேர்ந்தது. பாரதியின் அந்திமம் பிணியுடன் மோசமாய் கடந்து, சிலருடன் இறுதி ஊர்வலம் நடந்து முடிந்தது. சுதாகருக்கோ வாழ்வு மறுக்கப்பட்டு, இனந்தெரியாதவர்களின் துப்பாக்கி ரவைகளால் மரணம் பரிசளிக்கப்பட்டது.

ஒரு கவிஞராக, சிறுகதை எழுத்தாளராக, பத்திரிகையாளராக, சஞ்சிகை ஆசிரியராக, விமர்சகராக தன்னை அடையாளப்படுத்திய சந்திரபோஸ் சுதாகர் கிளிநொச்சி மாவட்டத்தின் ஸ்கந்தபுரத்தில் 24-08-1975இல் பிறந்தார். தந்தையார் சந்திரபோஸ் பளை முகமாலையைச் சேர்ந்தவர். தாயார் லீலாவதி நெடுந்தீவைச் சேர்ந்தவர். அவர்களது குடும்பத்தினர் ஸ்கந்தபுரத்தில் வசித்து வந்தனர். பாஸ்கர் என்ற மூத்த சகோதரரும், சுசீலா என்ற தங்கையும், சுதாகரின் உடன்பிறந்தோர். தாயார் ஒரு பரிசாரகராகப் பணியை ஆரம்பித்து நட்பாங்கண்டல் வைத்தியசாலையில் பணிபுரிந்தார்.

அதனால் சுதாகர் நட்பாங்கண்டல் அரசினர் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலையில் தனது ஆரம்ப, இடைநிலைக் கல்வியை மேற்கொண்டார். அந்தக் காலத்தில் ஒரு சிறார் போராளியாக தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தில் இணைந்து கொண்டார். சிறிது காலத்தில் அதிலிருந்து விலகினார்.

தாயார் அக்கராயன் வைத்தியசாலைக்கு இடமாற்றம் பெற்று வந்த பின்னர் அங்குள்ள விடுதியில் தங்கியிருந்தார். அக்கராயன் மகா வித்தியாலயத்தில் தரம் 10இல் இருந்து உயர்தரம் வரை கற்றார். பாடசாலைக் காலத்திலேயே ஒரு வித்தியாசமான ஆளுமையாக அவர் வெளித்தெரிந்தார். யாருடனும் அதிகம் பேசாத, புத்தகங்களுக்குள்ளேயே மூழ்கிய ஒருவராக அவர் தோற்றம் தந்தார். திமிர்ந்த ஞானச் செருக்கு அப்போதே அவரிடம் இருந்தது. எந்த விடயத்திலும் மற்றவர்களின் பார்வையில் இருந்து சுதாகரின் பார்வை மாறுபட்டிருந்தது. மாற்றுச் சிந்தனைகள் அவரிடம் இருந்தன. அவை ஒத்தோடிகள் நிறைந்த சமூகத்தில் மறுத்தோடியாக அவரை அடையாளப்படுத்தின. தர்க்க ரீதியாகச் சிந்திப்பது, விமர்சனபூர்வமாகப் பேசுவது. ஏன்? எதற்கு? எப்படி என்று கேள்வி கேட்பது என்பன அறிவியலில் முக்கியமானது. சமூக முன்னேற்றத்துக்கும் இன்றியமையாதது. ஆனால் நடைமுறை உலகில் அத்தகைய நிலை என்பது அவ்வாறு இருப்பவரை கலகக்காரனாக்கி விடுகிறது.

பாடசாலையில் ஆசிரியர்களுடன் முரண்படும் ஒருவராகப் பார்க்கப்பட்டார். பின்னர் அவர் பணியாற்றிய அலுவலகங்களிலும் அதேநிலைதான். அதிகாரம் எந்தவடிவில் வந்தாலும் சுதாகர் அதை எதிர்த்தார். அவர் எதிர்பார்த்ததெல்லாம் அன்பையும் பாசத்தையும் மனிதநேயத்தையுமே.

பாடசாலைக் காலத்திலேயே அவரிடம் வாசிப்பு பெரிய பாதிப்பாக இருந்தது. மேத்தா, வைரமுத்துவில் இருந்துதான் அவரது கவிதை வாசிப்பு ஆரம்பமானது. ஆனால் அவரது வாசிப்பு தீவிரமானது. அசுரத்தனமானது. வாசிப்பும் தேடலுமாகவே அவரது பாடசாலைக் காலம் கழிந்தது. அந்த வாசிப்பு கவிதைகளை எழுத வைத்தது. அப்பியாசப் புத்தகத் தாள்களை இரண்டாக மடித்து கவிதைகள் எழுதினார். எளிமையான காதல் கவிதைகளுடன் அவரது கவிதைப் பயணம் தொடங்கியது. சந்திரபோஸ் சுதாகர் என்ற இயற்பெயரில் எழுத ஆரம்பித்த அவர் பின்னாளில் எஸ்போஸ், போஸ் நிறூலே, போசு என்ற பெயர்களிலும் எழுதினார்.

ஆனால் அவரது வாசிப்பும், பார்வையும், தீவிரமும் கவித்துவமும் பொருண்மையும் கொண்ட கவிதைகளை எழுதுபவராக அவரை மாற்றியது. அன்பையும், பாசத்தையும் அவாவியவை அவரது கவிதைகள். வாழ்வின் நிராசைகளே அவரது பெரும்பாலான கவிதைகள் எனலாம். வாழ்வின் நிராசைகள் என்பது அவரது சொந்த வாழ்வு குறித்தானதல்ல. அவரது வாழ்காலம் குறித்தானது.

அன்பு எவ்வாறிருக்கும் என்ற கவிதையில் அது இவ்வாறு கட்டவிழ்கிறது.

நீண்ட நாட்களாய் அது பற்றிய கேள்விகள் மனதை உலுக்கிச் சிதைக்கின்றன. சிலவேளை வர்ணங்கள் பூசப்பட்ட இனிப்பு மாதிரி, அல்லது நான் உண்ணும் உப்பிடாத ரொட்டி மாதிரி புரியவில்லை.

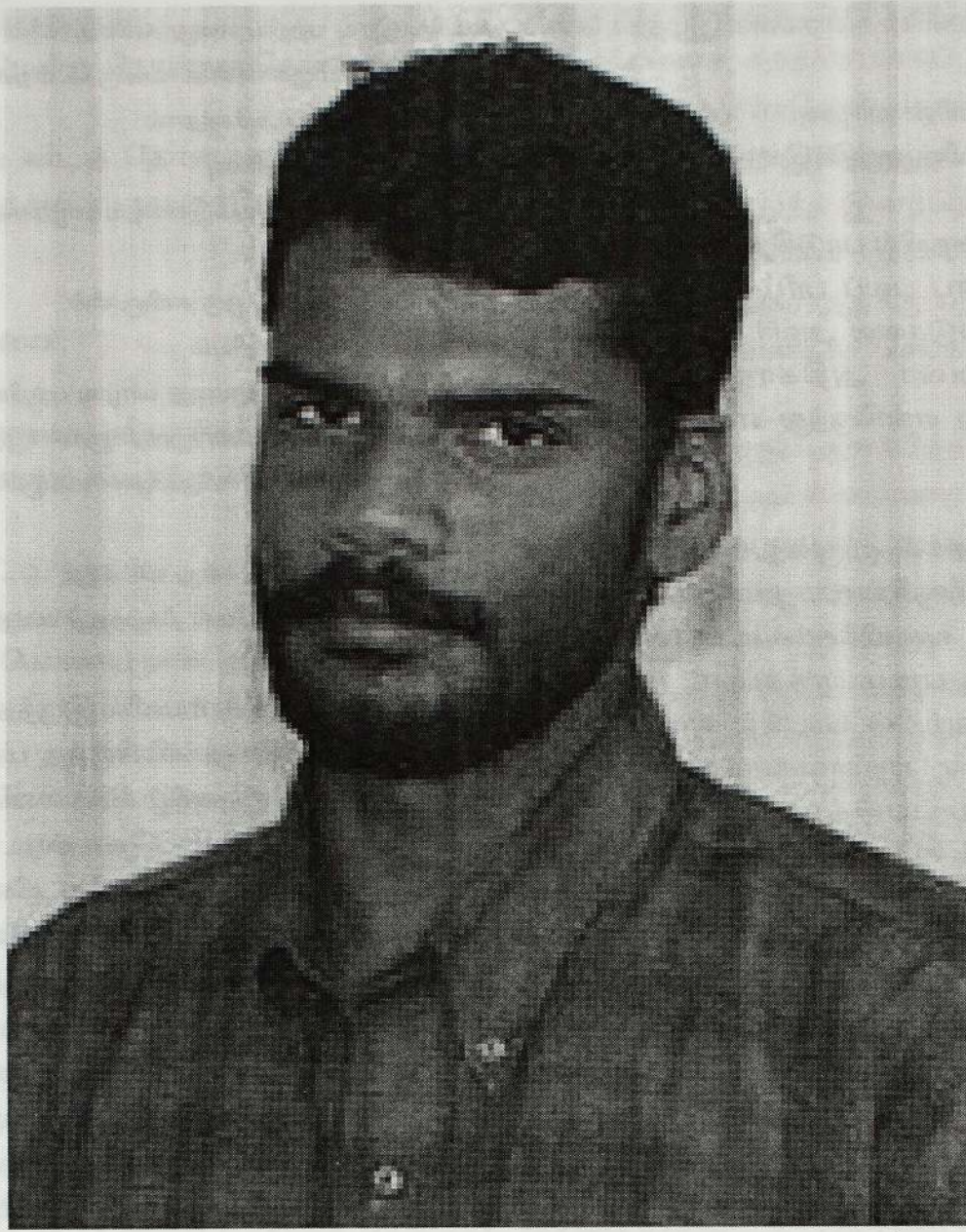
அதனால் சிந்திக்கவும், கண்ணீர் சிந்தவும் கொல்லவும் கூட முடியுமாம், அயலவர்கள் இவ்வாறு பேசிக் கொள்கிறார்கள். எனக்கு அன்பு பற்றி பாசம் பற்றி காதல் பற்றி அயலவரோடு பேசப் பயமாயிருக்கிறது.

அவரது பால்ய காலம் முழுவதும் யுத்தத்தின் வலிகளோடுதான் கழிந்தது. சுற்றிலும் பீதி படர்ந்த வாழ்க்கையே அவர் கண்முன் நின்றது. மரணங்கள், இடம்பெயர்வுகள், வெடியோசைகள், சொத்தழிவுகள் என்று அவர் கண்டதனைத்தும் இந்தக் காட்சிகளே.

நான் எனக்கான ஒவ்வொன்றையும் இழந்தேன். தலைநகரம்

வீதிகள்
பூக்கள்
சுடுகாடுகள் எல்லாவற்றையும்.
சில மனிதர்களோடு
காடுகளை நோக்கி என் பயணம் தொடங்கியது.
மனிதர்கள் மனிதர்களை அழித்தார்கள்.
மனிதர்கள் காடுகளையும் மிருகங்களையும் அழித்தார்கள்.
எங்கும் பாழ்வெளிகளே எஞ்சின.

அந்த வாழ்வு சந்திரபோஸ் சுதாகரை இன்னொரு பக்கம் நகர்த்தியது. நித்தமும் காணும் அவல வாழ்வைக் கடந்து செல்ல எண்ணினார். அதனால் அவர் ஒரு போராளியானார்.

ஆணவத்தாலும் அதிகாரத்தின் வழியாகவும்
கோரமாக்கப்பட்டு
அழைத்துச் செல்லப்பட்டேன்
மனிதர்களற்ற சூனியத் தீவிற்குள்.
வேதனைகளால் கரைகின்றன நிமிடங்கள்.
தமிழனின் ஆதிக்குடி பற்றியும்
இந்த மண்ணுக்கு அவனே
சொந்தக்காரனென்றும் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதில்
சலித்துப் போயிற்று என் பேனா?
நான் தமிழன்
எனக்கொரு அடையாளம் வேண்டும்.
அதற்கு கவிதை போதாது.
துப்பாக்கி, கத்தி, கோடரி
ஏதாவது ஒன்று அல்லது மூன்றும் உடனே வேண்டும்.

காலமும் சூழலும் இளம் வயதினனான சுதாகரைப்
போராளியாக்கிற்று. ஆனால் அவன் போராட்டத்துக்குள்
நுழைந்த வேளை போராட்ட இயக்கமான
விடுதலைப் புலிகள் ஒரு கட்டமைப்பாக, நிழல்

அரசாங்கமாகப் பரிமளித்திருந்தது. அரசாங்கம் என்பது
அதிகாரத்தின் மையம். அதிகாரத்தைப் பிரயோகிக்கும்
வழக்கமான நடைமுறைகள் சுதந்திரத்தை அவாவி
நின்ற சுதாகருக்கு ஒத்து வரவில்லை. அந்த வாழ்வும்
அவருக்குச் சலிப்பூட்டியது. அதன் மீதும் கேள்விகளை
முன்வைத்தார். இறுதியில் அதிலிருந்து விலகினார்.

சுட்டணையிடுதல் உணவைவிட அசியமாயிருந்தது அவர்களுக்கு
தமது கனவுகளால்
மிகப்பெரிய கோட்டைகளையும்
சாம்ராஜ்ஜியங்களையும்
சூரியணக்கூடத்தமது சூலடிக்கு சொண்டு வந்து விடுகிறார்கள்.
.....
எல்லோருக்கும் ஆத்திரத்தையும் எரிச்சலையும் அளிக்கக்கூடிய
அவர்களின் குரல்

ஒரு நதியில் கலந்த விசத்துளியைப் போல
காற்றில் எறிந்து விடப்பட்ட பஞ்சுப் பொதியைப் போல
எங்கும் பரவுகிறது.
மக்கள் தங்கள் கனவுகளை இழந்தார்கள்.

தங்களின் எழில்மிகு நகரங்களின் கூரைகளை இழந்தார்கள்.
வனங்களின் வழியே
திக்கற்றதாயிற்று அவர்களின் வாழ்வு.
அதிகாரத்தின்குரல் அவர்களைத் துரத்திக் கொண்டேயிருக்கிறது

என்று அவர் ஒரு கவிதையில் பாடுகிறார். அரசாங்கம் - புலிகள் என்ற அதிகாரப் பலப் பரீட்சையில் சிக்கித் தவிக்கும் சனங்களின் பாடுகளை அவர் இப்படித்தான் பார்த்தார். இங்கு அவர் அதிகாரம் சார்ந்தே கருத்துரைக்கிறார். அது எங்கிருந்து எவரிடமிருந்து வந்தாலும்.

எஸ்போஸின் கவிதைகள் முழுவதும் மிருகங்கள், பாம்புகள், விஷஜந்துகள் வருகின்றன. துர்க்குணமுடைய எவையும், மரணத்தை வருவிக்கக்கூடிய எவையும் அவரது கவிதைகளில் படிமமாக்கப்பட்டுள்ளன. அதிகாரத்தை அவர் அவற்றின் வடிவில் காண்கிறார். அதேவேளை சனங்கள் பறவைகளாகவும், சிறு பூச்சிகளாகவும் படிமப்படுத்தப்படுகிறார்கள். ரஞ்சகுமாரின் சிறுகதையில் கபரக்கொயா படிமப்படுத்தப்பட்டது போல, சுதாகருடைய கவிதைகளில் அடிக்கடி மிருகங்கள் இழுத்துச் செல்வதாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. வீடு, தெரு, அலுவலகம் எங்கும் அந்தக் காலத்தில் இதுதான் நடந்தது. மரணம் பற்றிய பீதியில் உறைந்த நாட்கள் அவை. எந்த நேரத்திலும் எவ்வாறும் மரணம் நிகழலாம் என்ற நிலை. யாராலும் பலவந்தமாகக் கடத்திச் செல்லப்பட்டு உயிர் பறிக்கப்படலாம் என்ற நிலை. சுதாகரை இந்த நிலைமை மிகவும் அலைக்கழித்தது. ஒருமுறை கைது செய்யப்பட்டு, சித்திரவதை அனுபவித்த அவருக்கு மரணம் நிழலாகத் துரத்துவது தெரிந்திருந்தது. எந்த நேரத்திலும் தான் இழுத்துச் செல்லப்பட்டு, சித்திரவதைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு, மரணத்தைத் தழுவலாம் என்று அவரது உள்ளுணர்வு சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தது. அதனால் அவரது பெரும்பாலான கவிதைகள் அது பற்றியே பேசியுள்ளன. அந்த உள்ளுணர்வு சக மனிதர்கள் பற்றிய பிரக்ஞையோடு பொதுமைப்பட்டதாகவும் இருந்திருக்கலாம்.

என் அன்புக்கினிய தோழர்களே!
என் காதலியிடம் சொல்லுங்கள்
ஆயிரக்கணக்கில் மனிதர்கள் குழுவாயிருந்த
வனாந்தரத்திலிருந்து
ஒரு மிருகம் என்னை இழுத்துச் சென்று விட்டது.
கடைசியாக நான் முத்தமிடவில்லை.
அவளது கண்களின் வழமையாயிருக்கும்
ஒளியை நான் காணவில்லை.

(சூரியனைக் கவர்ந்து சென்ற மிருகம்)

அழகிய இரவு பற்றிய எனது கவிதைகளில்
எப்போதுமே மிருகங்கள் காவலிருக்கின்றன
மிருகங்கள் பற்றிய அச்சத்தால்
அழகிச் சிதைந்தது நிலவு
நேற்றைய கவிதைகளையும் இன்றைய வாழ்க்கையையும் நான் இழந்தேன்.
.....

துரத்தியடிக்கப்பட்ட ஒரு கவிஞனின்
எல்லையற்ற விதி பற்றியும்
மிருகங்களுடனான அவனது வாழ்வு பற்றியும்
இன்றைய கவிதையை காற்றுத்தானும் எழுதவில்லை
எனது முழுமையையும் மிருகங்கள் உறிஞ்சிய
கவிதைகளின்
பிரேதநதி இழுத்துச் சென்று விட்டது.
நூறு தடவைகளுக்கு மேல் நிகழ்ந்தது எனது இறப்பு.

எஸ்போஸ் அக்கராயனில் இருந்த போது அவர்களது விடுதிக்கு அருகே தங்கியிருந்த மருத்துவதாதியாகப் பணிபுரிந்த செந்தமிழ்ச்செல்வியைக் காதலித்து திருமணம் செய்து கொண்டார். சமூகத்தின் பெரும்போக்கு நிலையிலிருந்து விலகியதாக செந்தா என்கிற செந்தமிழ்ச்செல்வியை அவர் விரும்பித் திருமணம் செய்தார். இரண்டு பிள்ளைகளுக்குத் தந்தையானார்.

ஆனால் அவர் குடும்பத்தினரோடு வாழ்ந்த காலத்தை விட வெளியில் வாழ்ந்த காலமே அதிகமாகும். கிளிநொச்சியிலும், கொழும்பிலும் அவர் வாழ்ந்தார். கொழும்பில் இதழியல் கல்லூரியில் சிறிது காலம் கல்வி கற்றார். பொருளாதார ரீதியில் மிகவும் நலிவுற்ற நிலையில் அங்கு படிக்கும் காலத்தில் அவர் சந்தித்த பண நெருக்கடியை தனது கடிதம் மற்றும் நாட்குறிப்பில் பதிவு செய்துள்ளார். இந்தக் காலம் உட்பட பிரிவும் தனிமையும் அவரை எப்போதும் வாட்டிக் கொண்டேயிருந்தது. அந்த வலிகள் கவிதைகளாயின.

வெறுமனே யோசனையில் ஆழ்ந்திருக்கிறேன்.
கருணா அண்ணனுடனும்
அவர் போல் இன்னும் நால்வருடனும்
நடந்து முடிந்து விட்ட திருமணம்,
செந்தாவின் முகம்,
தெருவோரக் கடைகளின் ஈ மொய்க்கும் உணவு
சலிப்பூட்டும் மனிதர்களின் முகங்கள்
அவலங்களின் உரு அமைப்பிலான உறவுகள்
நரிகளோடும் எருமைகளோடும்
வாழ்க் கிடைத்து விட்ட நிகழ்காலம்
ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்
எனது ஞாபகங்களையும்

தனித்திருக்கும் கணங்களையும்
அழித்துவிட முடியுமென்று தோன்றுவதேயில்லை,

என்னை அழித்து விடத் தோன்றுவதைப் போல.
(செத்துவிட்ட கவிதைகளின் ஞாபகத்தில் நிற்கும் முதல்
வரிகள்)

இது ஒரு மரணவேதனை
எனது மூளையை
திசைகள் ஒவ்வொன்றையும் வியாபித்திருக்கும்
ஒலிகளும் எண்ணங்களும் சிதைத்து விட்டன.
நான் உணர்கிறேன்
மீண்டும் விதிக்கப்பட்டிருக்கும்
தனிமையின் கொடூரத்தால்
நான் என்னை இழந்து கொண்டிருக்கிறேன் (தலைப்பற்றது)

எனினும் இந்தத் தனிமையையும் பிரிவையும்
புத்தகங்கள் ஓரளவு போக்கின. புத்தகங்களோடு கழிந்த
வாழ்வை அவர் இப்படிப் பாடுகிறார்.

கொஞ்சம் புத்தகங்களோடு தொடங்கியது வாழ்க்கை
புத்தகங்களின் சொற்களில் சோறு இல்லை என்பதே
பிரச்சினையாயிற்று வாழ்க்கை முழுக்க.
நான் புத்தகங்களோடு வாழ்கிறேன் என்பதையும்
புத்தகங்களில் தூங்குகிறேன் என்பதையும்
இதயம் சிதையும் துயரின் ஒலியை
புத்தகங்கள் தின்னுகின்றன என்பதனையும்
ஓ கடவுளே! யாரும் அதை நம்பவில்லை.
என்னையும் அனுமதிக்கவில்லை.
புறாக்கள் வாழ்ந்த கூரைகளில்
உதிர்ந்து கிடக்கின்றன வெண்சிறகுகள்
(புத்தகங்கள் மீதான எனது வாழ்வு)

எப்போதுமே சுயத்தை அவாவி நின்ற கவிஞன் சுதாகர்.

என்னைப் பேச விடுங்கள்
உங்களின் கூக்குரல்களால்
எனது காயங்கள் ஆழமாகக் கிழிக்கப்படுகின்றன.
எனது குரல் உங்களின் பாதச் சுவடுகளின் ஒலியில்
அழுங்கிச் சிதைகிறது.
வேண்டாம்
நான் என்னைப் போலவே இருக்க விரும்புகிறேன் எப்போதும்
.....
எனது உடைந்த குரலில்
நானும் பாட விரும்புகிறேன்
அன்பு நிறைந்த துயரப் பாடல்களை. (சுயம்)

தனது சுயத்தை வலியுறுத்திய, அன்பு நிறைந்த
பாடல்களைச் சுதந்திரமாகப் பாட விரும்பிய ஒரு
கவிஞனை அநாமதேயிகள் சுட்டுக் கொன்றார்கள்.
16.04.2007 அன்று இரவு வவுனியாவில் உள்ள சுதாகரது
வீட்டிற்குள் நுழைந்த இனந்தெரியாத ஆயுததாரிகள்
அவரது பிள்ளையின் முன்னே அவரைச் சுட்டுக்
கொன்றனர். அதிகாரத்துக்கு எதிரான அவரது குரலை
ஆயுதங்கள் மௌனிக்கச் செய்தன.

1994இல் எழுத ஆரம்பித்த சந்திரபோஸ் சுதாகர்
மரணத்தைத் தழுவும் கணம் வரை எழுதியும் செயற்பட்டும்
வந்துள்ளார். அவரது படைப்புகள் ஈழநாதம், வெளிச்சம்,
ஈழநாடு, நிலம், காலச்சுவடு, வீரகேசரி, சரிநிகர், தமிழ்
உலகம், இன்னொரு காலடி, மூன்றாவது மனிதன்,
ஆதாரம், தடம் ஆகிய பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில்
வெளிவந்துள்ளன. ஈழநாதம், ஈழநாடு, வீரகேசரி ஆகிய
பத்திரிகைகளில் பணியாற்றியுள்ளார். நிலம் என்ற
கவிதைக்கான இதழின் ஆசிரியராக இருந்து தனது
முயற்சியில் வெளியிட்டார். நிலம் மூன்று இதழ்கள்
வெளிவந்தன. லண்டனில் இருந்து வெளியிடப்பட்ட
தமிழ்உலகம் இதழுக்கு ஆசிரியராக இருந்து, கொழும்பில்
வைத்து அதனைத் தயாரித்து வழங்கியிருந்தார்.

கருணாகரன், ப.தயாளன், சித்தாந்தன் ஆகியோரால்
சுதாகருடைய 62 கவிதைகள், 5 சிறுகதைகள், மனைவிக்கு
எழுதிய கடிதம், நாட்குறிப்பு வடிவிலான குறிப்புகள்,
நூல் விமர்சனங்கள், நிலம் சஞ்சிகையின் ஆசிரியர்
தலையங்கங்கள் என்பன தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.
அத்துடன் சுதாகரால் செய்யப்பட்ட பேராசிரியர்
கா. சிவத்தம்பி, கவிஞர் சோ. பத்மநாதன்,
உமாஜிப்ரான், கிளிநொச்சி மத்திய கல்லூரி தொடர்பான
நேர்காணல்களும் இந்நூலில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.
சுதாகர் பற்றிய கட்டுரைகள் மற்றும் பதிவுகளும்
இந்நூலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. எப்போஸ்
படைப்புக்கள் என்ற வடலி வெளியீடான இந்நூல்
சுதாகரைத் தரிசிக்க வைக்கும் முக்கிய ஆவணமாகும்.
மேலும் பல விடுபட்டிருக்கலாம் என்றே தொகுப்பாளர்கள்
கருதுகிறார்கள்.

சந்திரபோஸ் சுதாகர் மின்னி மறைந்த பேரொளி.
உண்மையைத் தரிசிக்க விளைந்த பேரொளி.
பொய்மையில் சுழன்ற அதிகாரத்தின் அருப கரங்கள்
அந்த ஒளியைத் தின்று செமித்தன. ஆயினும் அவர்
வரலாற்றில் வாழ்வார்.

அடக்குமுறைக்கும் எதிர்ப்புணர்வுக்கும் இன,
மத, வர்க்க, தேச எல்லைகளும் அடையாளமும்
கடையாது.

அதனால்தான் எதிர்ப்புக் கவிதைகள்
உலகங்கும் ஒன்றுபடவே இருக்கின்றன.

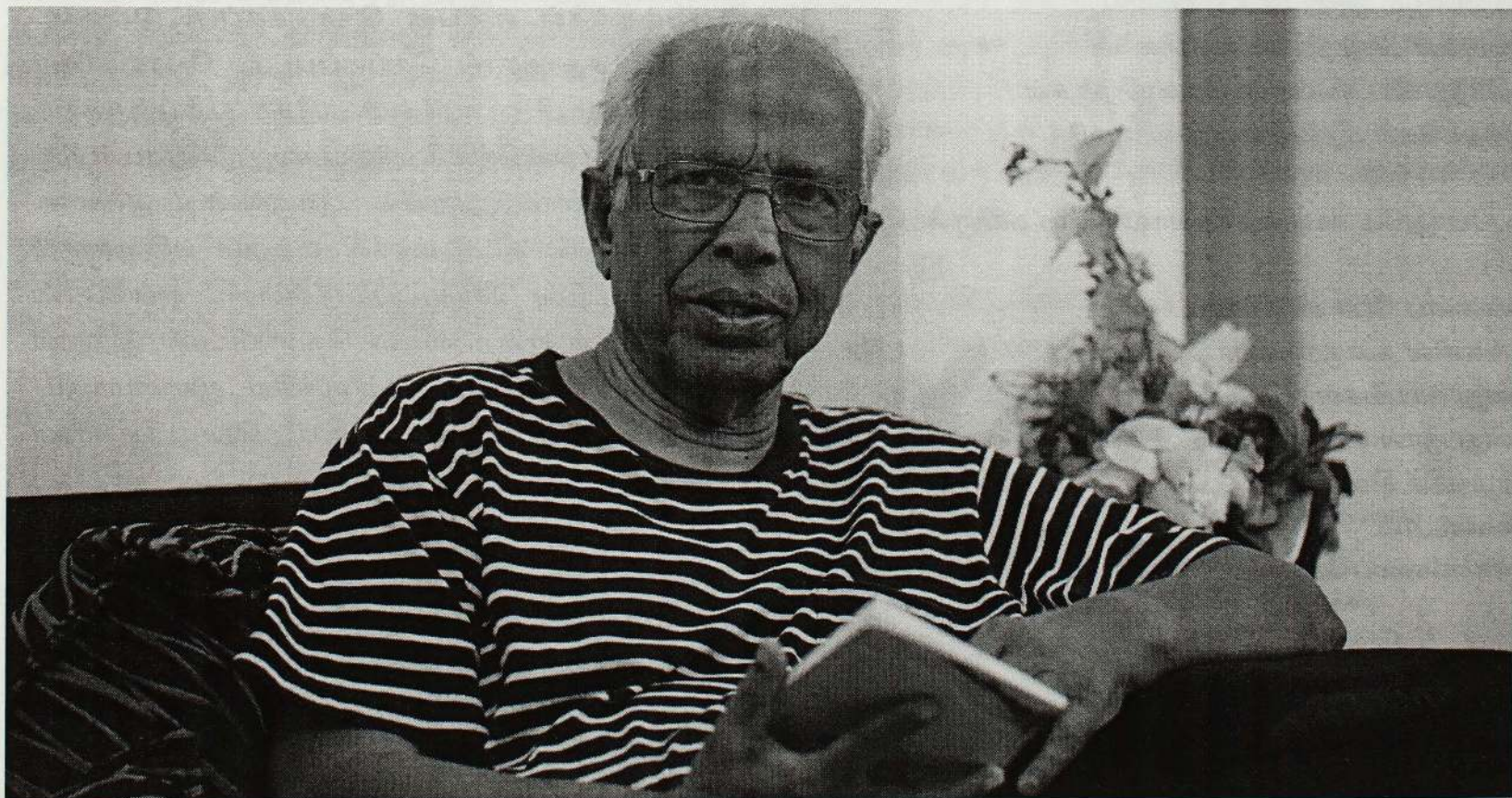
அகில்

நீங்கள் உங்களைக் கவிஞனாக அடையாளம் கண்ட சந்தர்ப்பத்தினை எமது இலக்கியவெளி வாசகர்களுடன் பகிர முடியுமா?

நான் இப்போது கூட என்னை ஒரு கவிஞனாக அடையாளம் கண்டிருக்கிறேனா என்று உறுதியாகச் சொல்ல முடியாது. நான் எப்போது கவிதை எழுத ஆரம்பித்தேன், எப்படி ஆரம்பித்தேன் என்று சொல்லலாம் என்று நினைக்கின்றேன். 1950களின் இறுதிப்பகுதியில், நான் எட்டு, ஒன்பதாம் வகுப்புப் படிக்கிறகாலத்தில் கவிதை எழுதத் தொடங்கினேன். அப்போது, தினகரன் பத்திரிகையில் ஒவ்வொரு புதன்கிழமையும் புதன்

மலர் என்று இளைஞருக்கான ஒரு பகுதி வெளிவரும். அதில் கவிதைகள், சிறு கட்டுரைகள், சிறிய கதைகள், துணுக்குகள் எனப் பல விடயங்கள் இருக்கும். பெரும்பாலும் அதில் எழுதியவர்கள் பாடசாலை மாணவர்கள் என்று நினைக்கிறேன். அவர்களைப்போல் நாமும் எழுதலாம் என்ற எண்ணம் அப்போதுதான் ஏற்பட்டது. அந்த அருட்டுணர்வில் சிறுசிறு கவிதைகள் எழுதிப்பார்த்திருக்கிறேன். அவற்றைப் பத்திரிகைக்கு அனுப்பியதாக நினைவில்லை. அக்காலத்தில் நான் எழுதிய கவிதைகள் சில இன்றும் எனது பழைய கோப்புகளுள் கிடக்கின்றன.

அச்சில் வெளிவந்த எனது முதலாவது கவிதை ஒரு வெண்பா. அது 1962ல் எனது பதினெட்டாவது வயதில்

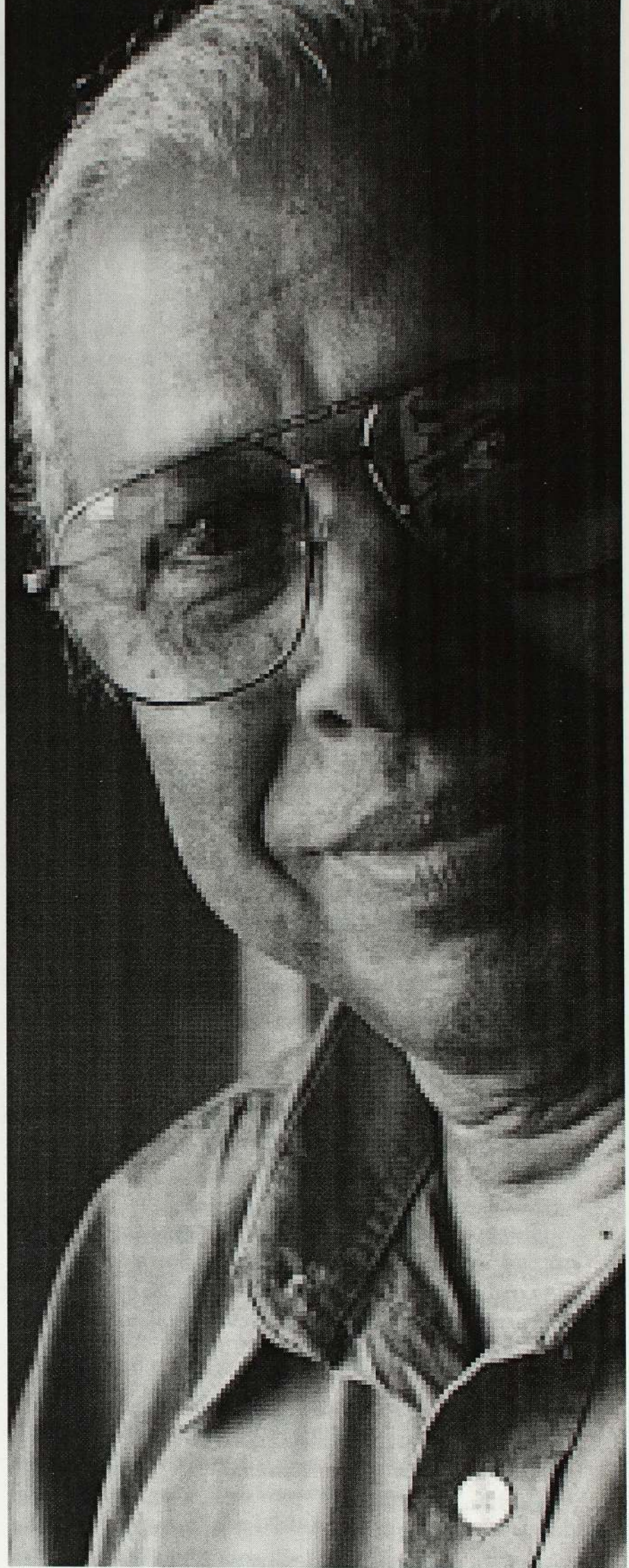
வீரகேசரியில் வெளிவந்தது. அக்காலத்தில் மஹாகவி ஈற்றடி கொடுத்து வீரகேசரியில் வெண்பாப் போட்டி நடத்திக்கொண்டிருந்தார். நெஞ்சமே நஞ்சுக்கு நேர் என்ற ஈற்றடிக்கு எழுதிய வெண்பா அது. அதுமுதல் 62, 63ஆம் ஆண்டுகளில் எனது கவிதைகள் ஈழத்துப் பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளில் அடிக்கடி வெளிவரத் தொடங்கின. பல கவியரங்குளில் பங்குபற்றக் கிடைத்தது. எனது கவிதைகளுக்கு நீலாவணன், மஹாகவி ஆகியோரின் அங்கீகாரம் கிடைத்தது.

1963 ஆகஸ்டில் எஸ். பொன்னுத்துரை மட்டக்களப்பில் பெரிய அளவில் ஒரு தமிழ்விழா ஏற்பாடு செய்திருந்தார். அதில் இளம் கவிஞர்களுக்கான கவியரங்கில் மஹாகவி தலைமையில் நானும் கலந்துகொண்டேன். வாக்கினிலே ஒளியுண்டாகும் என்பது தலைப்பு. எள்ளலும் கிண்டலுமாக அமைந்த எனது கவிதை பலரதும் கவனத்தைப் பெற்றது. அதிலே இடம்பெற்ற ஒருவரி பின்னர் சர்ச்சையையும் ஏற்படுத்தியது. அப்பாடல் இதுதான்.

வாக்கினிலே ஒளியருளும் வரம்வேண்டித்
தவறணையில் வரிசை சேர்ந்தால்
சாக்கடையைக் காவலிடும் சண்டியராய்
நியமிப்பான், சரிதான் அங்கே
போக்கிரிகாள் என்பார்கள் பூனாவை
முன்வைத்த பொன்மொழிகள்
ஆக்கிடுவார் அவையெல்லாம் அடல்ஸ்ற் ஒன்லி
வார்த்தைகளோ? அறிவின் சோதி.

கவியரங்கின் பின்னர் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது எழுத்தாளர், நாடகாசிரியர் ஏ. ரி. பொன்னுத்துரை என்று நினைக்கிறேன் என் கவிதையைப் பாராட்டியதோடு பூனாவை முன்வைத்த பொன்மொழிகள் என்ற சொல் மட்டும் இல்லாதிருந்தால் இன்னும் சிறப்பாக இருந்திருக்கும் என்று சொன்னார். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் மு. தளையசிங்கமும் அவ்விடத்தில் இருந்திருக்கிறார். அப்போது எனக்கு அவரைத் தெரியாது. விழாமுடிந்து சில வாரங்களுக்குப் பின்னர், வீரகேசரியில் 'மட்டக்களப்புத் தமிழ்விழா ஒரு வெட்டுமுகம்' என்ற தலைப்பில் தளையசிங்கம் ஒரு கட்டுரைத் தொடர் எழுதினார். அதிலே என்னைப் பற்றியும் ஒரு குறிப்பு எழுதினார். அது பின்வருமாறு.

'கவிஞர் நுஃமானிடம் திறமை மட்டுமல்ல, செந்தளிப்பான முகம் மட்டுமல்ல, துணிவும் அபாரம். 'பூனாவை முன்வைத்த பேச்சுக்கள்' என்று அவர் விகல்பம் இல்லாது கவிதை புனைந்தது எழுத்து

ரூபத்தில் அதைக்கண்டு முகம் சுளிப்பவர்களைக் கூடச் சிரிக்கவைத்தது. சொல்பவர் சொன்னால் சுவைக்கும், களங்கமும் இருக்காது. கவிதை அரங்கு முடிந்து மூன்று மணித்தியாலங்கள் சென்றபின் விடுதியில் வைத்து ஒரு யாழ்ப்பாண நாடகாசிரியர் 'உன்கவிதை நல்லாக இருந்திருக்கும் அந்த ஒரு சொல் மட்டும் வந்திருக்காவிட்டால்' என்று நுஃமானிடம் சொன்னபோதுதான் அப்படி ஒரு எழுத்தும் அடிபட்டது என்று நினைவுக்கு வந்தது. ஆனால் அப்போது அங்கிருந்தவர்களிடையே எழுந்த அநுதாப உணர்ச்சி கவிஞன்மேல் எழவில்லை, நாடகாசிரியர் மீதுதான் எழுந்தது. பாவம் எத்தனை தொடர்ச்சி அவர்! இல்லை, அப்படி அல்ல. இப்படி ஒரு எழுத்தை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு ஒரு முழுக் கவிஞனை அளக்க முயல்கிறானே நம் யாழ்ப்பாணத்தான்! என்ன செய்வது? தவறு அந்த நாடகாசிரியரிடம் இல்லை. அது வேறு எங்கோ இருக்கிறது. மட்டக்களப்பான் மரபோடு மனிதனாகவும் வாழ்கிறான். யாழ்ப்பாணத்தான் வெறும் மரபாக மட்டும் தான் வாழ்கிறான். அதுதான் காரணம்' (இந்தக் கட்டுரையாசிரியர் யாழ்ப்பாணத்தவர் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே அவர் உரிமையோடு கூறும் இக்கருத்து தவிர்க்கப்பட வேண்டியதாயினும் நீக்கப்படவில்லை. என்ற ஆசிரியர் குறிப்போடு இது இடம்பெற்றது).

என்னைப்பற்றி பத்திரிகையில் வெளிவந்த முதலாவது விமர்சனக் குறிப்பு இதுதான். நான் எழுதத் தொடங்கிய காலப்பகுதில் வெளிவந்தது. ஈழத்தின் முக்கியமான விமர்சகர் ஒருவரால் எழுதப்பட்டது. நான் முனைக்கும் போதே கவிஞன் என்ற ஒரு அங்கீகாரம் எனக்குக் கிடைத்திருந்தது என்பதை இது காட்டுவதாகக் கொள்ளலாம்.

உங்களுடைய கவிதை இலக்கிய முயற்சியில் நீலாவணனுக்கு நீங்கள் கொடுக்கும் முக்கியத்துவம் யாது?

இன்று நான் ஒரு கவிஞனாகக் கருதப்படுகிறேன் என்றால் அதற்கு முக்கியமான காரணம் நீலாவணன்தான். இதுபற்றி நான் பல இடங்களில் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். நீலாவணன் மறைந்தபோது நான் எழுதிய கவிதை இப்படித்தான் தொடங்குகின்றது.

உன்னிடம் வருகையில் நான் ஒரு சிறுவன்
கண்விடுக்காத பூனைக் குட்டியாய்
உலகம் அறியா ஒரு பாலகனாய்
உன்னிடம் வந்தேன்.

என்னிடம் இயல்பாக உள்ளுறைந்திருந்த திறன்களைச்

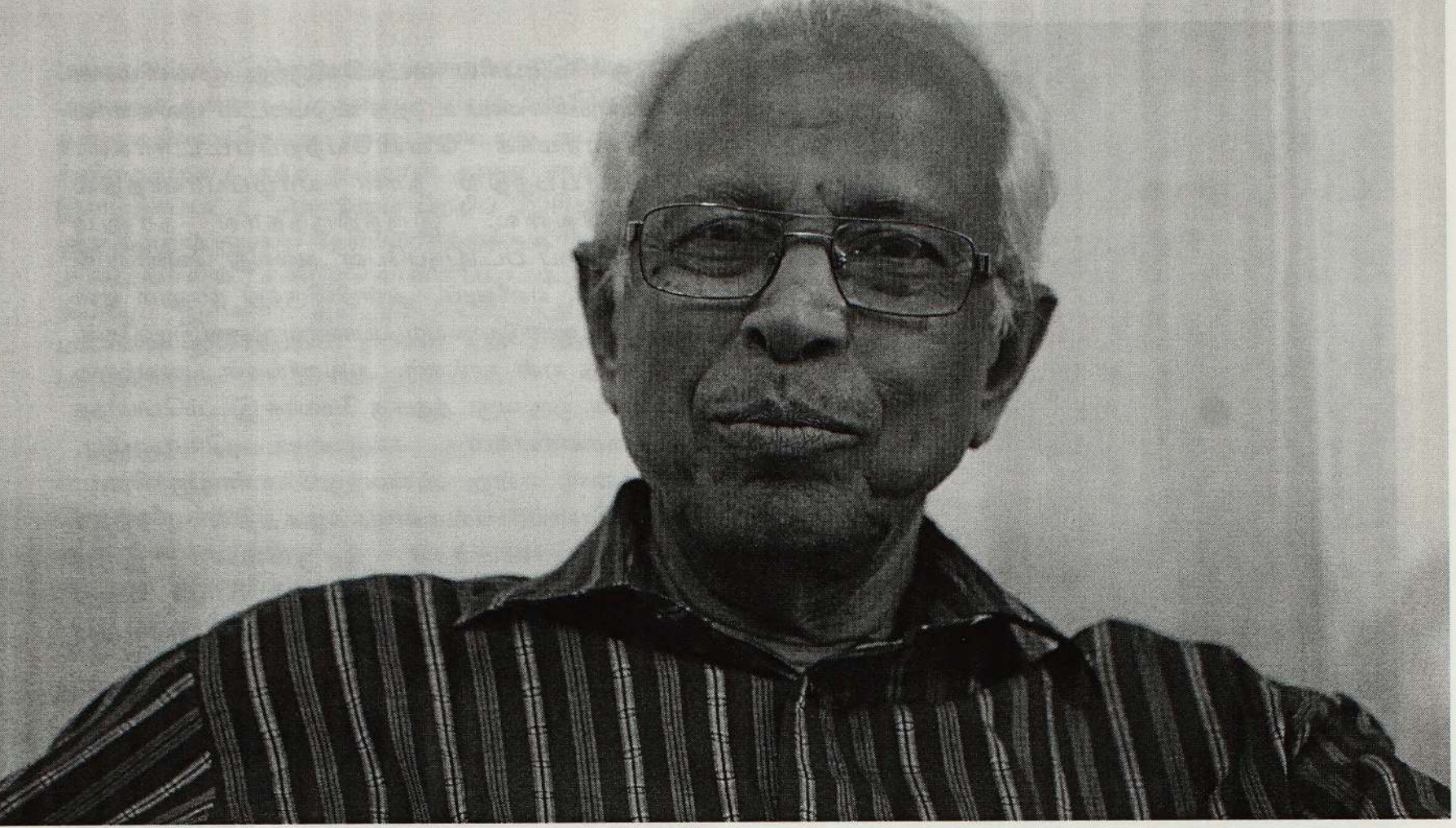
செப்பனிட்டு வளர்த்தவர் அவர்தான். அவரிடம் இருந்துதான் கவிதையின் நுணுக்கங்களை நான் கற்றேன்.

'மஹாகவிக்கு நீங்கள் கொடுத்த முக்கியத்துவத்தை நீலாவணனுக்கு கொடுக்கவில்லை' என மு.பொன்னம்பலம் போன்றவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் உங்கள் மீது விமர்சனத்தை முன்வைக்கிறார்களே இது குறித்து உங்களுடைய நிலைப்பாட்டைக் கூற முடியுமா?

இதுபற்றி நான் சொல்வதற்கு எதுவும் இல்லை. அப்படி அவர்கள் கருதினால் அது தவறான கருத்து. என்னைப் பொறுத்தவரை மஹாகவி, நீலாவணன், முருகையன் மூவரையும் ஈழத்துக் கவிதையின் மிக முக்கிய ஆளுமைகளாகவே நான் மதிப்பிட்டுவந்திருக்கிறேன். இம்மூவரும் முதல் இருவரும் என் வளர்ச்சியில் அதிகம் செல்வாக்குச் செலுத்தியவர்கள். இவர்களை வரிசைப்படுத்த வேண்டுமானால் படைப்புகளின் அளவாலும் தரத்தாலும் மஹாகவியை முதலிடத்திலும் நீலாவணனை இரண்டாம் இடத்திலும் முருகையனை மூன்றாம் இடத்திலும் வைப்பேன். ஆனால் இவர்களை அவ்வாறு தரவரிசைப்படுத்த வேண்டிய அவசியம் இல்லை. மூவரும் வேறுபட்ட பரிமாணங்களைக் கொண்ட ஆளுமைகள். ஒற்றுமைகளும் வேறுபாடுகளும் உடைய கவித்துவ ஆளுமைகள். அதுதான் அவர்களுடைய பலமும் வளமும்... ஈழத்து நவீன கவிதை இவர்களால்தான் வடிவம் பெற்றது. இவர்களுள் ஒருவரைக் குறைத்து பிறிதொருவரைத் தூக்குவதில் அர்த்தம் இல்லை.

ஆனால் பொன்னம்பலம் அப்படிச் செய்கிறார். மஹாகவியை யதார்த்தவாதி என்று தாழ்த்தி, நீலாவணனை ஆத்மார்த்தி என்று தூக்குகிறார். ஆனால் இவர்களை விட தானே சிறந்த ஆத்மார்த்தி என்றும் முடிவுகட்டுகிறார். அவருடைய யதார்த்தமும் ஆத்மார்த்தமும் என்ற கட்டுரையில் இதை நீங்கள் பார்க்கலாம். நீலாவணனின் ஒத்திகை கவிதைத் தொகுதிக்கு எழுதிய முன்னுரையில் பொன்னம்பலத்தின் இக்கருத்தை நான் நிராகரித்திருக்கிறேன்.

'தாத்தாமாரும் பேரர்களும்' தொகுப்பு ஐந்து நெடுங்கவிதைகளுடன் 'எஸ்.கே. சௌந்தராஜனின் (சௌ) ஓவியத்துடன் வந்த மிகச் சிறந்த தொகுப்புகளில் ஒன்று என்பது என் எண்ணம். பொருளுருவத்திற்கு முதன்மை கொடுத்து வெளிவந்த அத்தொகுப்பினது முக்கியத்துவம்

இன்று உணரப்பட்டுள்ளதாக நினைக்கிறீர்களா?

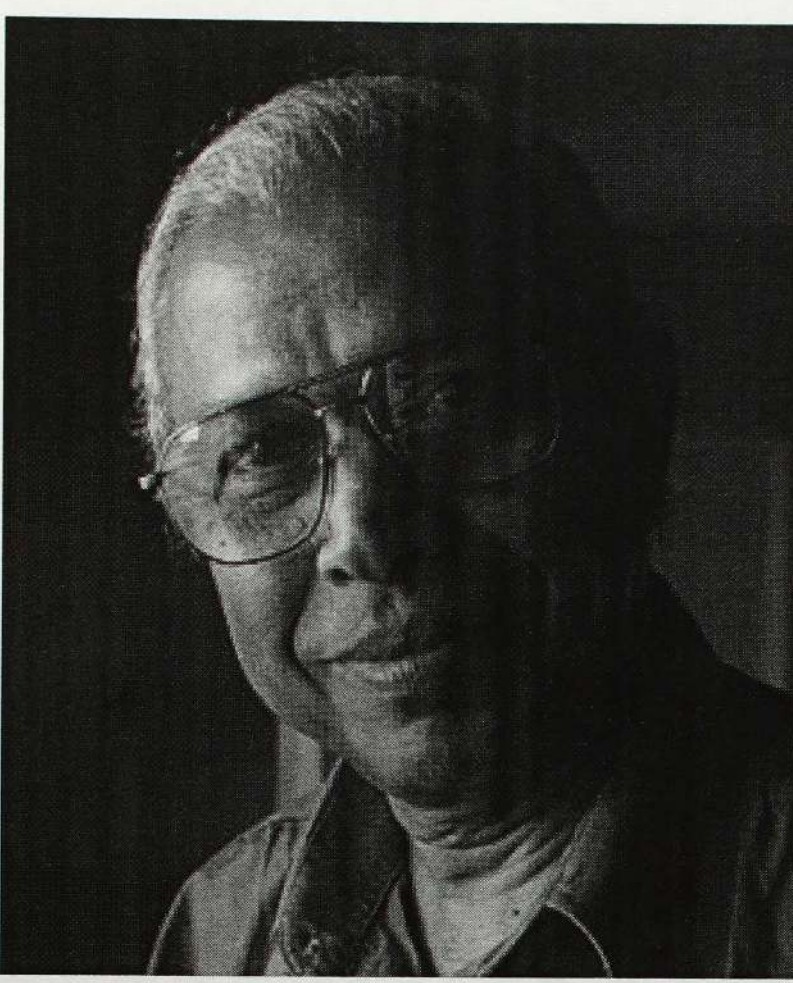
எனது தாத்தாமாரும் பேரர்களும் 1977ல் வெளிவந்தது. அப்போது அது பலரையும் கவர்ந்ததாக ஞாபகம். அந்தக் காலகட்டத்தில் அவை வித்தியாசமான கவிதைகள்தான். இன்றைய இளம் சந்ததியினரிடம் கவிதை பற்றிய கண்ணோட்டம் பெரிதும் மாற்றம் அடைந்திருக்கிறது. அவ்வகையில் இன்றைய சந்ததியினர் அவற்றால் கவரப்படுவார்களா என்பது சந்தேகமே.

கவிதையின் பன்முகத் தன்மை பற்றிய பார்வைக்குப் பதிலாக, தாங்கள் கற்பனையில் வரித்துக்கொண்ட கவிதை பற்றிய ஒற்றைப் பார்வையே இன்று மேலோங்கியிருப்பதாகத் தோன்றுகின்றது.

‘நேற்றைய மாலையும் இன்றைய காலையும்’, ‘ஹோசிமின் நினைவாக’, ‘புத்தரின் படுகொலை’ முதலான ஆரம்பகாலக் கவிதைகள் பல இன ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான குரலாகவும் தமிழ் மக்களின் விடுதலைக்கான தார்மீகப் பதிவாகவும் அமைந்தன என்பது வெளிப்படை. அக்கருத்துநிலையில் இன்றளவும் உறுதியாக நிற்கிறீர்களா?

இக்கவிதைகள் இன ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான, தமிழ் மக்களின் விடுதலைக்கான தார்மீகப் பதிவாக

அமைந்தன என்று சொல்லும்போது அது சிலவேளை தவறாகப் புரிந்துகொள்ளப் படலாம். ஹோசிமின் நினைவாக என்ற கவிதை ஈழப்பிரச்சினை தொடங்கமுன் 1970களின் முற்பகுதியில் ஹோஷிமின் இறந்தபோது நான் எழுதியது. அது வியட்நாம் மக்களுக்கு ஆதரவாக, அமெரிக்க ஏகாதிபத்திய ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிராக எழுதிய கவிதை. ஈழப் பிரச்சினையோடு அதற்கு நேரடியான தொடர்பு இல்லை. புத்தரின் படுகொலை 1981ல் யாழ் நூலகம் எரிக்கப்பட்டபோதும், நேற்றைய மாலையும் இன்றைய காலையும் 1977ல் யாழ்நகர் எரிக்கப்பட்டபோதும் எழுதப்பட்ட கவிதைகள். இவை இரண்டும் அரசு பயங்கரவாதத்துக்கும் ஒடுக்குமுறைக்கும் எதிரான எனது உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் கவிதைகள். இதுபோன்று அரசு ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான இன்னும் பல கவிதைகளை 1980களின் பிற்பகுதிவரை நான் எழுதினேன். ஆயினும் ஒரு இடதுசாரி என்ற வகையில் தமிழ் ஈழக் கோரிக்கைக்கு நான் ஆதரவாளன் அல்ல. ஈழ விடுதலை இயக்கங்கள் எவற்றுடனும் எனக்கு எவ்வித தொடர்பும் இருந்ததில்லை. எனினும் என் கவிதைகளைப் படித்த தமிழ்த் தேசியவாதிகள் ‘நுஃமான் நம்மாள்’ என்று நினைத்தனர். முஸ்லிம் தேசியவாதிகள் நுஃமான் தமிழர்களுக்கு ஆதரவானவர் என்று நினைத்தனர். இது பிளவுண்ட நமது இனத்தேசியவாத அரசியலின் விளைவு. ஆனால், நான் இவற்றுக்கு வெளியே நின்று ஒடுக்குவோர், ஒடுக்கப்படுவோர் என்ற இடதுசாரி நிலைப்பாட்டில்

இருந்தே எழுதினேன்.

நிலைமை விரைவில் மாறியது. விடுதலை இயக்கங்கள் சகோதரப் படுகொலைகளிலும், மனித உரிமை மீறல்களிலும், முஸ்லிம் சிறுபான்மையினருக்கு எதிரான வன்முறைகளிலும் ஈடுபட்டபோது நான் அதற்கு எதிராகவும் கவிதைகள் எழுதினேன். துப்பாக்கிக்கு மூளை இல்லை, அவர்களும் நீயும், பிணமலைப் பிரசங்கம் போன்ற கவிதைகளைச் சொல்லலாம். இக்கவிதைகளை இயக்க ஆதரவாளர்கள் எதிர்மறையாகவே நோக்கினர். நுஃமான் மாறிவிட்டார், முஸ்லிம் அடிப்படைவாதி ஆகிவிட்டார் என்றும் கூறினர். ஆனால் நான் அவற்றுக்குள் இல்லை. எல்லா வகையான ஒடுக்குமுறைகளுக்கும், இன, மத வன்முறைகளுக்கும் எதிராக இருக்கிறேன். அதில் நான் உறுதியாகவே நிற்கிறேன்.

யாழ்ப்பாணத்தில் நிகழ்ந்தேறிய முஸ்லிம்களின் இடப்பெயர்வின் போது கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டவர்களில் நீங்களும் ஒருவர். ஆயினும் அது தொடர்பாக இன்று வரையும் நீங்கள் மௌனமாகவே இருக்கிறீர்கள். இதற்கான காரணத்தை அறியலாமா?

முஸ்லிம்களின் இடப்பெயர்விற்போது என்பதை முஸ்லிம்கள் இடம்பெயர்க்கப்பட்டபோது அல்லது வெளியேற்றப்பட்டபோது என்று திருத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். உண்மையில்,

1990 ஒக்டோபரில் வடக்கிலிருந்து முஸ்லிம்கள் வெளியேறவில்லை. உடுத்த உடுப்புடன் புலிகளால் பலாத்காரமாக வெளியேற்றப்பட்டார்கள். அச்சந்தர்ப்பத்தில் நான் யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கவில்லை. இருந்திருந்தால் நானும் வெளியேற்றப் பட்டிருப்பேன் அல்லது வெளியேறி இருப்பேன். எனினும், அன்றிலிருந்து நானும் என்பதினைந்து ஆண்டுகால யாழ்ப்பாண வாழ்வை இழந்தேன். அங்கிருந்த என் நூல்கள், ஆவணங்கள் பலவற்றை இழந்தேன். ஒரு வருடத்துக்கு மேலாக இடம்பெயர்ந்த விரிவுரையாளனாக கல்முனை, கொழும்பு, பேராதனை என்று அலைந்துகொண்டிருந்தேன். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் நிரந்தர விரிவுரையாளனாகச் சேரும்வரை இந்த அலைச்சல் இருந்தது. இதுதொடர்பான எனது சிரமங்கள், இழப்புகளை எனது சொந்தப் பிரச்சினை என்று விட்டுவிடலாம்.

ஆனால், வடக்கு முஸ்லிம்களின் வெளியேற்றம் தொடர்பாக இன்றுவரை நான் மௌனமாக இருப்பதாக நீங்கள் கூறுவது தவறு... கடந்த முப்பது வருடங்களாக அவ்வப்போது இதுபற்றி நான் பேசியும் எழுதியும்வந்திருக்கிறேன். காலஞ்சென்ற நண்பர் ஹிஸ்புல்லாவுடன் சேர்ந்து சில வேலைகள் செய்திருக்கிறேன். 1995ல் என்று நினைவு. இதுதொடர்பாக ரூபவாஹினியில் எனது தலைமையில் ஒரு கலந்துரையாடல் நடத்தினேன். அவற்றையெல்லாம் இங்கு விபரிக்க வேண்டியதில்லை.

ஆனால் இது தொடர்பாக நான் கவிதை எழுதவில்லை என்பது சிலருடைய கண்டுபிடிப்பு. இதுபற்றி முதலில் பேசியவர் நண்பர் கவிஞர் சு. வில்வரத்தினம். முல்லை முஸ்ரிபாவின் இருத்தலுக்கான அழைப்பு என்ற கவிதைத் தொகுப்புக்கு அவர் எழுதிய முன்னுரையில் இதுபற்றிச் சற்று விரிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் எழுதியதன் ஒரு பகுதியை நான் இங்கு தருகிறேன்.

“வடபுலத்தின் பிரதேசங்களிலிருந்து ஒட்டுமொத்தமாக வடித்துத் துடைக்கப்பட்டு அப்புறப்படுத்தப்பட்ட ஒரு சமூகத்தின் வாழ்வியலின் பெருக்கை - துயரப் பெருக்கை - எடுத்துரைக்கும் குரலாக கவிஞர் நுஃமான் இருந்திருப்பதற்கான சாத்தியம் இருந்தது. எம்மில் பலர் அதனை எதிர்பார்த்திருந்தோம். பேரினவாத ஒடுக்குமுறையின் பெருந்தீ யாழ்ப்பாணத்தைத் தீண்டி அழித்தபோது அத்தீயின் வெக்கையை வாங்கி உமிழ்ந்த ஒரு குரலாக நுஃமான் இருந்தவர். அவர் எழுதிய புத்தரின் படுகொலையின் காத்திரம் என்றும் - நூலகம் திருத்தி

அமைக்கப்பட்ட பின்னும் - கலாசாரப் படுகொலையின் ஆவணத் தன்மையும் கலைப் படிமமும் இணைந்த ஒன்றாக நிலைத்திருக்கும் தன்மையுடையது. அப்படியான கவிதைகளைத் தந்த நுஃமான் தனது சமூகத்துக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமை பற்றிப் பேசியிருந்தால் அது ஒன்றும் குறுகிய தேசியவாதத்துக்கு உரிய குரலாக அடையாளங் கண்டுகொள்ளப்பட்டிருந்திருக்க நியாயம் இல்லை. ஆயினும் வடபுலத்து முஸ்லிம் மக்களின் துன்பியலை ஏனோ தன் கவிதைகளின் பாடுபொருளாக்காமல் விட்டுவிட்டார்”

இதுபற்றி அவர் இன்னும் எழுதியிருக்கிறார். நான் எழுதாமெக்கான காரணங்கள் பலவற்றையும் ஊகித்துச் சொல்லியுள்ளார். அது இங்கு அவசியம் இல்லை. ஆனால் வில்வரத்தினம் இவ்வாறு எழுதிய பின்னர்தான் வடபுல முஸ்லிம்கள் வெளியேற்றப் பட்டதைப் பற்றி நுஃமான் கவிதை எழுதவில்லை என்பதைச் சில முஸ்லிம் அன்பர்களும் கண்டுபிடித்தார்கள். நுஃமாணை முஸ்லிம்களின் எதிரியாகக் காட்டுவதற்கு அது அவர்களுக்கு வாய்ப்பாகிவிட்டது. முஸ்ரிபாவின் நூல் வெளியீட்டு விழாவில் பேசிய ஒருவர் நுஃமான் புலிகளின் அடிவருடி, அதனால்தான் அவர் வெளியேற்றப்பட்ட முஸ்லிம்களைப் பற்றிக் கவிதை எழுதவில்லை என்றெல்லாம் பேசியிருக்கிறார். அந்தக் கூட்டத்தில் கலந்துகொண்ட எனது மாணவர் ஒருவர் அதுபற்றி என்னிடம் வருத்தப்பட்டுச் சொன்னார். உண்மையில் நீங்கள் அதுபற்றி எழுதவில்லையா என்றும் கேட்டார்.

இந்தக் கருத்தும் குற்றச்சாட்டும் அபத்தம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். நான் இந்தச் சம்பவம் தொடர்பாகக் கவிதை எழுதினேனா இல்லையா என்பது இங்கு முக்கியமல்ல. நான் எழுதாவிட்டால் அது ஒரு குற்றம் என்று கருதுவது முட்டாள்தனமானது. 1977 முதல் 2009 வரை ஈழத்தில் நடந்த இன வன்செயல்களுக்கு எதிராக 50க்கும் அதிகமான கவிதைகளை நான் எழுதி யிருக்கிறேன். அதில் வடக்கு முஸ்லிம்கள் வெளியேற்றப்பட்டதும் அடங்கும்.

ஆனால், ஒவ்வொரு சம்பவத்தையும் பற்றிக் கவிதை எழுதவேண்டும் என்ற கடப்பாடு ஒரு கவிஞனுக்கு இல்லை என்பதையும் நான் இங்கு சொல்லவேண்டும். ஒருமுறை பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, தான் வடக்கில் நிகழ்ந்த ஒவ்வொரு சம்பவத்தையும் கவிதையில் பதிவு செய்துள்ளதாக நண்பர் வில்வரத்தினம் என்னிடம் சொன்னார். அது பத்திரிகை நிருபரின் வேலை, கவிஞனின் வேலையல்ல என்று அவரிடம் சொல்ல நினைத்தேன். ஆனால் சொல்லவில்லை. அப்படிச் சொல்லியிருந்தால் அவர் என்னைப்பற்றி அவ்வாறு எழுதாமல் இருந்திருக்கக் கூடும்.

உண்மையில் ஒரு சம்பவத்துக்கு எதிர்வினையாக எழுதப்படும் கவிதை, பின்னர் அதை ஒத்த பிறிதொரு சம்பவத்தையும் உள்ளடக்கிக்கொள்ளும். அது பின்னர் ஒரு குறியீடாகிவிடுகின்றது. 1977ல் நான் எழுதிய துப்பாக்கி அரக்கரும் மனிதனின் விதியும் அப்படித்தான். அதில் வரும் துப்பாக்கி அரக்கர் முதலில் பொலிஸை, ராணுவத்தைத்தான் சுட்டியது. பின்னர் துப்பாக்கி தூக்கிய எல்லா இயக்கங்களையும் சுட்டியது. பலஸ்தீனக் கவிதைகள் நமது கவிதைகள் ஆவது அப்படித்தான்.

போராட்டக் கவிதைகள் அல்லது எதிர்ப்புக் கவிதைகள் அடிப்படையில் நிகழ்ச்சி சார்ந்தவைதான் (incidental). ஆனால் பின்னர் அது பொதுவானதாக - அந்தக் குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சியைக் கடந்ததாக, மாறிவிடுகின்றது. அப்படி இல்லாவிட்டால் பலஸ்தீனக் கவிதைகள், வியட்னாமியக் கவிதைகள், காஷ்மீரக் கவிதைகள், தென்னாபிரிக்கக் கவிதைகள் நமது உணர்வுகளைப் பிரதிபலிக்க முடியாது. அடக்குமுறைக்கும் எதிர்ப்புணர்வுக்கும் இன, மத, வர்க்க, தேச எல்லைகளும் அடையாளமும் கிடையாது. அதனால்தான் எதிர்ப்புக் கவிதைகள் உலகெங்கும் ஒன்றுபோலவே இருக்கின்றன. ஈழத் தமிழரின் அவலத்தைப் பேசும் மரணத்துள் வாழ்வோம் தொகுப்பில் உள்ள பெரும்பாலான கவிதைகளை வெளியேற்றப்பட்ட வடக்கு முஸ்லிம் ஒருவர் படித்தால் அது அவர்களுடைய துயரத்தைப் பேசுவதாகவே தோன்றும். அதுபோல்தான் முஸ்லிம்களின் அவலத்தைப் பேசும் மீசான் கட்டைகளில் மீள எழும் பாடல்களை பாதிக்கப்பட்ட ஒரு வட - கிழக்குத் தமிழர் படித்தால் அது தனது துயரத்தைப் பேசுவதாகத் தோன்றக்கூடும்.

இதுபற்றி நான் இன்னொன்றையும் சொல்ல வேண்டும். முஸ்லிம்களின் துயரத்தை முஸ்லிம் கவிஞரும், தமிழரின் துயரத்தைத் தமிழ்க் கவிஞர்களும் தான் எழுதவேண்டிய நிலையும், எதிர்பார்ப்பும் துர்ப்பாக்கியமானது. இன அடிப்படையில் பிளவுண்ட நமது மனநிலையின் வெளிப்பாடு. இதிலிருந்து நாம் விடுபடவேண்டும்.

ஈழத்து போராட்ட வரலாற்றில் ‘பலஸ்தீனக் கவிதைகள்’ தொகுப்பு பெருந் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது. இது தொடர்பான உங்களின் கருத்து என்ன?

இதுபற்றிப் பலரும் எழுதியிருக்கிறார்கள். அதில் உண்மை உண்டு. எதிர்ப்புக் கவிதைகள் எழுதிய இளம் கவிஞர்கள் பலருக்கு அது ஆதர்சமாக அமைந்திருக்கிறது. பலருடைய கவிதைகளில் அதன் செல்வாக்கைக் காணலாம்.

உங்களுக்குப் பலஸ்தீனக் கவிதைகளை

மொழிபெயர்க்க வேண்டும் என்ற நோக்கம் எதனால் எழுந்தது என்பதைக் கூறுவீர்களா?

நான் 1960களின் இறுதியில் இருந்து பலஸ்தீனக் கவிதைகளை மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கினேன். பலஸ்தீனப் பிரச்சினையில் எனக்கிருந்த அக்கறைதான் அதற்குப் பிரதான காரணம். அவர்களுடைய வாழ்க்கை அவலத்தை, அவர்களின் போராட்ட உணர்வை, அவர்களின் போராட்டத்தின் நியாயப்பாட்டை அவர்களின் கவிதைகள் மூலம் புரிந்துகொள்வது, அவற்றைத் தமிழில் மொழிபெயர்ப்பதன் மூலம் அவர்களுக்கு எனது ஆதரவைத் தெரிவிப்பது எல்லாம் அதில் அடங்கும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அவர்களின் அவலத்தையும் உணர்வையும் பிரதிபலிக்கும் அந்தக் கவிதைகள் என்னைக் கவர்ந்தது முக்கியமான காரணம் எனலாம்.

1970களின் பிற்பகுதியிலிருந்து ஈழத் தமிழர் மத்தியில் ஏற்பட்ட விடுதலைப் போராட்ட உணர்வும் பேரினவாத அரசு அடக்குமுறைகளும் காரணமாக ஈழத்துக் கவிஞர்கள் மத்தியிலிருந்தும் எதிர்ப்புக் கவிதைகள் உருவாகத் தொடங்கின. 1977ல் நடந்த இனவன்செயலை அடுத்து நான் எழுதிய துப்பாக்கி அரக்கரும் மனிதனின் விதியும், நேற்றைய மாலையும் இன்றைய காலையும் ஆகிய கவிதைகள் மூலம் நானே இப்போக்கைத் தொடக்கிவைத்தேன் எனலாம். அதன் ஒரு தொடர்ச்சியாகவே அதுவரை நான் மொழிபெயர்த்திருந்த பலஸ்தீனக் கவிதைகளையும் முருகையனிடம் மொழிபெயர்த்துப் பெற்ற சில கவிதைகளையும் கொண்ட பலஸ்தீனக் கவிதைகள் தொகுப்பையும் 1982ல் வெளியிட்டேன். அன்றைய சூழலில் இங்கு அதற்கு ஒரு ஏற்புடைமை இருந்தது.

அது தொடர்பாக நான் பொலிஸ் விசாரணைக்கும், கண்காணிப்புக்கும் ஆளானது வேறு சங்கதி.

மஹ்மூத் தர்வீஷ் கவிதைகளையும் இத்தாக்கத்தின் விளைவாகவே தொடர்ந்து மொழிபெயர்த்தீர்களா?

மஹ்மூத் தர்வீஷ் பிரசித்திபெற்ற ஒரு பலஸ்தீன அரசுக் கவிஞர். பலஸ்தீனக் கவிஞர்களுள் அவரே தலையாயவர் என்றும் சொல்லலாம். அவரது கவித்துவ ஆளுமை என்னைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. அதனாலேயே நான் அவரை அதிகம் மொழிபெயர்த்தேன். அவரது கவிதைகளை ஒரு தனித்தொகுப்பாகவும் வெளியிட்டேன். அவரைப்போல் பிறிதொரு முக்கியமான அரசுக் கவிஞர் சிரிய நாட்டைச் சேர்ந்த நிசார் கப்பானி. அவருடைய கவிதைகளையும் நான் அதிகம்

மொழிபெயர்த்திருக்கிறேன். அவற்றையும் ஒரு தனித் தொகுப்பாகக் கொண்டுவரும் எண்ணம் உண்டு.

சண்முகம் சிவலிங்கத்துடன் இணைந்து 'கவிஞன்' இதழைக் கொண்டு வந்தீர்கள். அது குறித்த கருத்துக்களை இலக்கியவெளி வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள முடியுமா?

ஈழத்தில் இருந்து வெளிவந்த முதலாவது கவிதை இதழ் தேன்மொழி. இது 1955ல் வெளிவந்தது. அதன் நிர்வாக ஆசிரியர் வரதர். இணையாசிரியர் மஹாகவி. அது ஐந்து இதழ்களுடன் நின்றுவிட்டது. அதன் பின்னர் சுமார் பத்து ஆண்டுகளின்பின் 1964ல் கவிதைக்கான இரண்டாவது இதழாக நோக்கு வெளிவந்தது. அதன் ஆசிரியர்கள் இ. இரத்தினம், முருகையன் ஆகியோர். நோக்கு 1964ல் நான்கு இதழ்களும், 65ல் ஒரு இதழும், பின்னர் நீண்ட இடைவெளியில் 1970ல் ஒரு இதழுமாக ஆறு இதழ்கள் வெளிவந்தன.

நானும் நண்பர் சண்முகம் சிவலிங்கமும் 1969ல் கவிஞனைத் தொடங்கினோம். இது ஈழத்திலிருந்து வெளிவந்த மூன்றாவது கவிதை இதழ். தரமான கவிதைகளுக்கு வெளியீட்டுக்களம் அமைத்துக்கொடுத்தல், கவிதை பற்றிய சிந்தனையை வளர்க்கக் கூடிய விமர்சனக் கட்டுரைகளை வெளியிடுதல், முக்கியமான பிறமொழிக் கவிதைகளை தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்துதல் என்பன எமது நோக்கங்கள். அதைக் காலாண்டு இதழாக வெளியிட்டோம். மொத்தம் நான்கு இதழ்கள்தான் வெளிவந்தன. கவிதையில் தரத்துக்கே நாங்கள் முதன்மை கொடுத்தோம். நாங்கள் மகிழ்வோடு வெளியிடக்கூடிய தரமான கவிதைகள் கிடைப்பது சிரமமாக இருந்தது. கவிஞனைத் தொடராமல் போனதற்கு அதுவும் ஒரு காரணம். ஆனால் வந்தவரை கவிஞன் குறிப்பிடத்தக்க கவிதை இதழ் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். அதன் முழுத்தொகுப்பும் நண்பர் ரவிக்குமாரின் மணற்கேணி பதிப்பகம் மூலம் வெளிவந்துள்ளது.

உங்களால் கொண்டு வரப்பட்ட பிரவாதம் இதழின் முக்கியத்துவம் என்ன?

பிரவாதம் சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கத்தின் ஆய்விதழ். ஆங்கிலத்தில் பிரவாத என்று ஒரு இதழை அவர்கள் வெளியிட்டுவந்தார்கள். அதுபோல் சிங்களத்திலும், தமிழிலும் இதழ்கள் வெளியிட வேண்டும் என்று விரும்பினார்கள். பிரவாதம் என்ற பெயரில் சிங்கள இதழ் வெளிவந்தது. அதற்கு ஜெயதேவ உயங்கொட ஆசிரியராக இருந்தார் என்று நினைக்கிறேன். குமாரி ஜெயவர்த்தனவின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க

தமிழ் பிரவாதத்துக்கு நான் ஆசிரியரானேன். சமூக, அரசியல், பண்பாடு, வரலாறு தொடர்பான ஆய்வுக் கட்டுரைகளை வெளியிடுவது எமது நோக்கம். அரையாண்டு இதழாகத்தான் வெளியிட்டோம். முதல் இதழ் 2002 ஜனவரியில் வெளிவந்தது. மூன்று இதழ்கள் தொடர்ந்து வெளியிடக்கூடியதாக இருந்தது. நாலாவது இதழ் 2005ல் வெளிவந்தது. பின்னர் நிதிப்பற்றாக்குறை காரணமாகத் தொடர்ந்து வெளியிட முடியவில்லை. நான் வெளியிட்ட நான்கு இதழ்களும் எனக்குத் திருப்தியானவை. முக்கியமானவை. எட்வர்ட் செயித், கூகி வா தியாங்கோ இருவருக்கும் நான் கொண்டுவந்த சிறப்பிதழ்கள் குறிப்பிடத் தக்கவை.

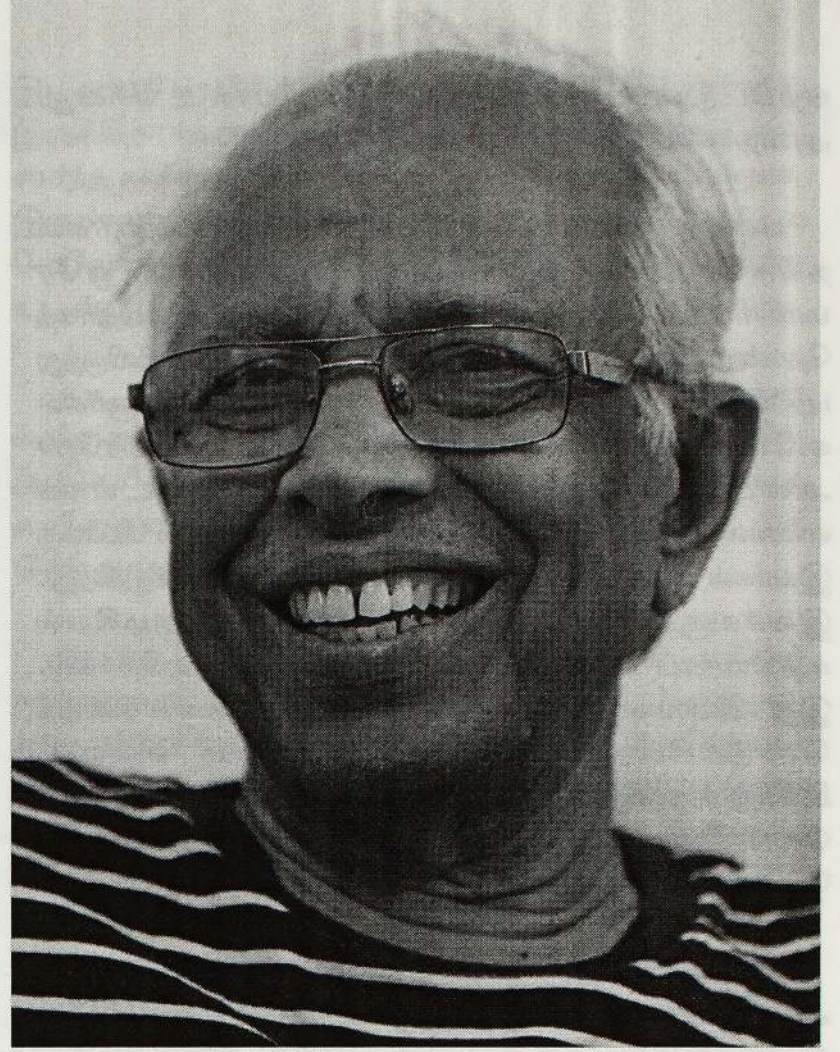
கூகி வா தியாங்கோ தொடர்பாக வந்த பிரவாதம் மூன்றாவது இதழில் எஸ்.பொவின் பங்களிப்பை (தேம்பி அழாதே பாப்பா) கருத்திற் கொள்ளாதது குறித்து?

கூகி வா தியங்கோ பற்றிய பிரவாதம் சிறப்பிதழ் 2003ல் வெளிவந்தது. அப்போது எஸ்பொ தேம்பி அழாதே பாப்பாவை மொழிபெயர்த்திருந்தாரா என்று தெரியவில்லை. அது 2012ல்தான் மித்ராவெளியீடாக வந்துள்ளது. ஆகவே நான் அதைக் கருத்தில் கொள்ளவில்லை என்பது தேவையற்ற வினா.

உங்களுக்குப் பின்னர் பிரவாதம் இதழை சண்முகலிங்கம் கொண்டு வந்தார். அந்த இதழ்கள் தொடர்பில் தங்கள் கருத்தினையும் அறிய விரும்புகிறோம்?

நீண்டகால இடைவெளியில் பிரவாதத்தை மீண்டும் கொண்டுவர குமாரி - சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கம் - விரும்பினார். 2011முதல் மீண்டும் பிரவாதத்தை வெளியிடக்கூடியதாக இருந்தது. தொடர்ந்தும் ஆசிரியராக இருக்க எனக்குச் சௌகரியப்படவில்லை. நண்பர் சண்முகலிங்கம் அதைப் பாரம் எடுத்தார். 2011, 12ஆம் ஆண்டுகளில் அவர் ஐந்து இதழ்களைக் கொண்டுவந்தார். அவர் சிறப்பாகவே அதைச் செய்தார். பிரவாதம் அதற்குமேல் தொடரவில்லை. வெளிவந்த ஒன்பது இதழ்களும் மிக முக்கியமானவை என்பதில் ஐயமில்லை.

கிழக்கு மாகாணத்தைச் சேர்ந்த உங்கள் காலத்தவர்களான அன்பு முகைதீன், பஸீல்காரியப்பர், மு. சடாட்சரன், ஜீவா ஜீவரத்தினம், பாலமுனைபாருக் முதலான பலர் முக்கிய கவிஞர்களாக இருந்தும் இன்றளவும் தமிழ் இலக்கியப் புலத்தில் அவர்கள் பரவலாக அறியப்படாது உள்ளார்களே அதற்கு காரணம் என்ன?

தமிழ் இலக்கியப் புலம் என்று நீங்கள் எதைக் கருதுகிறீர்கள் என்று தெரியவில்லை. இவர்கள் எல்லோரும் கிழக்கிலங்கையை, குறிப்பாக கல்முனைப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இலங்கை இலக்கிய உலகில் ஓரளவு பரவலாக அறியப்பட்டவர்கள்தான். இலங்கைக்கு வெளியே அவர்களுக்கு அறிமுகம் குறைவாக இருக்கலாம். அன்பு முகையதீனின் கவிதைகள் பற்றி 1970இலேயே நான் தினகரனில் விரிவான கட்டுரை எழுதியிருக்கிறேன். பஸீல் காரியப்பர், சடாட்சரன், பாலமுனை பாறுக் ஆகியோரின் கவிதைத் தொகுப்புகளுக்கு விரிவான முன்னுரைகள் எழுதி அவர்களின் கவிதைகளின் முக்கியத்துவத்தை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறேன். துரதிஷ்டவசமாக ஜீவா ஜீவரத்தினத்தின் ஒரு சிறு தொகுப்புத்தான் (வாழும் கவிதை என்று நினைவு) 60களின் பிற்பகுதியில் வெளிவந்தது. அவர் பரவலான கவனத்துக்கு வரவில்லை. தன் வாழ்நாளில் ஒரு தொகுப்பும் வெளியிட முடியாது மறைந்தவர்தான் கவிஞர் பாண்டியூரன். அண்மையில் கிழக்குமாகாண பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களம் அவருடைய முழுத்தொகுப்பு ஒன்றை வெளியிட்டுள்ளது. அதுபோல் ஜீவாவுக்கும் ஒரு முழுத் தொகுப்புக் கொண்டுவரப்படவேண்டும்.

வடக்கு, கிழக்கு, மலையகம் முதலான பிரதேசங்களில் இருந்து வெளிவரும் கவிதைகளில் பொருண்மை, சொல்முறை, வடிவம் ஆகியவற்றில்

ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்கள் தொடர்பாக உங்களது அவதானிப்பு யாது?

பழைய தலைமுறையைச் சேர்ந்த கவிஞர்கள் தங்கள் பாணிக்குள்ளேயே சிக்குண்டு ஒரே மாதிரியான கவிதைகளைத் தொடர்ந்தும் எழுதுவதாகத் தோன்றுகின்றது. அதேவேளை, இப்பிரதேசங்களிலிருந்து புதிய தலைமுறையைச் சேர்ந்த பல இளங்கவிஞர்கள் கவிதை எழுதத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். பிரதேச அடையாளங்களை, இன, மத அடையாள எல்லைகளைத் தாண்டிய கவிதைகளை எழுதும் போக்கு இவர்கள் மத்தியில் அதிகரித்துவருவதாகத் தோன்றுகிறது. இவர்களுட்கிலர் இருண்மையை ஒரு அழகியல் உத்தியாகப் பயன்படுத்தத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். இது அவர்களது கவிதைக்கு ஒரு மாயக் கவர்ச்சியைக் கொடுக்கின்றது எனினும் புரியாமை என்னும் சிக்கலுக்குள்ளும் இவர்களது கவிதைகள் மாட்டிக் கொள்கின்றன. இச்சிக்கலிலிருந்து அவர்கள் விடுபட வேண்டும் என்பது என் விருப்பம்.

கடந்த காலத்துடன் ஒப்பிடும்போது கவிதை சார்ந்த மொழிபெயர்ப்பு குறைந்த அளவிலேயே இடம்பெறுவதாகக் கருதுகிறோம். இதற்குரிய காரணம் யாதாக இருக்கமுடியும்?

கடந்தகாலம் என்று நீங்கள் எந்தக் காலகட்டத்தைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள் என்று தெரியவில்லை. இருபத்தோராம் நூற்றாண்டு பிறந்து கடந்த இரண்டு தசாப்தகாலத்துள் கணிசமான பிறமொழிக் கவிதைகள் தமிழில் வந்து சேர்ந்திருக்கின்றன என்றுதான் நினைக்கிறேன். சஞ்சிகைகளில் தொடர்ந்தும் மொழிபெயர்ப்புக்கவிதைகள் வந்துகொண்டுதான் உள்ளன. பல தொகுப்புகளும் வந்துள்ளன. ஏராளமாக இல்லாவிட்டாலும் மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகள் தொடர்வதாகத்தான் கருதுகிறேன்.

சிங்கள - தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகள் தொடர்பாக (பஹீமா ஜஹான், ரிஷான் ஷெரீப், லஹ்னா, தேவா, சோ.ப, திக்வல்லை கமால், உபாலி லீலாரத்னா முதலானோர்) உங்களுடைய கருத்து என்ன? அது தமிழுக்கும் சிங்களத்துக்குமான இணைப்புப் பாலமாக அமையுமா?

1980களிலிருந்து சிங்களத்திலிருந்து தமிழுக்கும் தமிழிலிருந்து சிங்களத்துக்கும் இடையே மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகள் தொடர்ச்சியாக நடைபெற்றுவருகின்றன. அண்மைக்காலமாக அதில் வேகம் காணப்படுகின்றது. திக்வல்லைக் கமால், ரிஷான் ஷெரீப் இருவரும் சமீபகாலத்தில் நிறைய மொழிபெயர்ப்புகள் செய்துள்ளனர். ஒப்பீட்டளவில் தமிழிலிருந்து சிங்களத்துக்குப் போனது

குறைவு எனினும், இது வரவேற்கத்தக்க முயற்சிதான். பன்மைத்துவ சமூகங்களில் மொழிபெயர்ப்பு என்பது எப்போதும் ஒரு பண்பாட்டுப் பாலமாகவே செயற்படுகின்றது எனலாம். இலக்கிய மொழிபெயர்ப்பு என்பது ஒரு இலக்கியச் செயற்பாடு மட்டுமன்றி ஒரு அரசியல் செயற்பாடும் தான் என்றே நான் கருதுகிறேன். இது பற்றி நான் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் எழுதியிருக்கிறேன். 'தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில் சிங்கள இலக்கியம்', - Ethnic Confliction- Literary Translation in Sri Lanka: Some Socio-political and linguistic Aspect of Translating Sinhala Literature into Tamil- ஆகிய கட்டுரைகள் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கன..

மொழிபெயர்ப்பில் தேர்வு, தரம் என்பன முக்கியமானவை. தேர்வு பெரும்பாலும் மொழிபெயர்ப்பாளரின் சுய விருப்புச் சார்ந்ததாக அல்லது ஒருவெளியீட்டாளரின் அல்லது ஒரு அரசுசாரா நிறுவனத்தின் வேண்டுகளின் அடிப்படையில் நிகழ்கின்றது. ஒரு கொள்கை அடிப்படையில் திட்டமிட்ட தேர்வுகள் பொதுவாகக் குறைவு என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

மொழிபெயர்ப்புச் செம்மையிலும் அதிக அக்கறை இன்மை பொதுவாகக் காணப்படுகின்றது. ஏன் மொழி பெயர்க்கிறோம், யாரை மொழிபெயர்க்கிறோம் அவருடைய எப்படைப்பை மொழிபெயர்க்கிறோம், அவற்றை எப்படி மொழிபெயர்க்கிறோம் என்பன மொழிபெயர்ப்புத் துறையில் முக்கியமான கேள்விகள். இதில் கூட்டு முயற்சிகள் அதிக பயன் அளிக்கும் என்பது என்கருத்து.

1992 இல் ஜெயமோகனின் 'நாவல்' நூல் வந்தபோது அது குறித்து காட்டமான விமர்சனம் ஒன்றை முன்வைத்திருந்தீர்கள். இன்றும் அந்தக் கருத்துடன் உடன்படுகிறீர்களா?

ஜெயமோகனின் இலக்கியக் கொள்கை தொடர்பாக எனக்குத் தீவிர விமர்சனம் உண்டு. அது ஒருவகையான தூய இலக்கியக் கொள்கை. தூய கவிதை, தூய நாவல் என்று தன் கற்பனையில் உள்ள எதையாவது சொல்வார். அதற்குள் அடங்காதவற்றை எல்லாம் கவிதை இல்லை, நாவல் இல்லை என்று ஒதுக்கிவிடுவார். அவருடைய நாவல், நாவல்பற்றிய கோட்பாட்டைப் பேசுகின்ற புத்தகம். அவருடைய கோட்பாட்டின்படி தமிழில் இரண்டொரு நாவல்கள்தான் உண்டு. சுமார் ஒன்றரை நூற்றாண்டு கால தமிழ் நாவல் வரலாற்றை அவர் புறங்கையால் தட்டிவிடுகிறார். இது பயனற்ற முயற்சி என்பது என் கருத்து. அந்தப் புத்தகம் பற்றி இதுவரை நான் எங்கும் எழுதவில்லை. ஏதாவது கூட்டத்தில்

பேசியிருப்பேன் என்று நினைக்கின்றேன். அவருடைய இலக்கியக்கோட்பாடுபற்றி எழுதும் எண்ணம் உண்டு. அது எப்போது சாத்தியமாகும் என்று தெரியவில்லை.

சமீபத்தில் ஒரு இணைய இதழுக்கு அளித்த நேர்காணலில் தமிழில் மகாகவி வரிசையில் பாரதிக்கு இடமில்லை என்றும் சொல்லியிருக்கிறார். ஏனெனில் பாரதி தூய கவிதைகள் எழுதவில்லையாம். என்னைப் பொறுத்தவரை இவையெல்லாம் அபத்தமான கருத்துகள்.

பேராசிரியர் க.கைலாசபதியினது நாவல் இலக்கியம் தொடர்பாக வெங்கட்சாமிநாதனுக்கும் உங்களுக்கும் இடையில் நிகழ்ந்த விவாதத்தை ஆரோக்கியமான விவாதமாகக் கருதுகிறீர்களா?

கைலாசபதியின் நாவல் இலக்கியம் தொடர்பாக எனக்கும் சாமிநாதனுக்கும் இடையே விவாதம் எதுவும் நிகழவில்லை. அவர் அந்த நூலைப்பற்றி மார்க்சின் கல்லறையில் இருந்து ஒரு குரல் என்ற தலைப்பில் ஒரு அபத்தமாக கட்டுரை எழுதினார். நான் அதை முற்றிலும் நிராகரித்து எழுதினேன். அவ்வளவுதான். அதற்கு அவர் பதில் எழுதியதாகத் தெரியவில்லை. அதைவிவாதம் என்று சொல்ல முடியாது. அவ்விடயத்தில் என்னுடைய கருத்து ஆரோக்கியமானது என்றுதான் இப்போதும் நினைக்கிறேன்.

‘பாரதியின் மொழிச் சிந்தனைகள் : ஒரு மொழியியல் நோக்கு’ என்ற நூலுக்கு வேங்கடாசலபதி உங்களை நோக்கி எழுப்பிய வினாக்கள் குறித்து உங்களுடைய நிலைப்பாடு என்ன?

அதுபற்றி ஏற்கனவே காலச்சுவடு இதழில் அவருடைய கருத்துகளை மறுத்து நான் விரிவாக இரண்டு கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளேன். கருத்து நிலையும் கட்டவிழ்ப்பும் என்ற கட்டுரை பாரதியின் மொழிச் சிந்தனைகள் இரண்டாம் பதிப்பிலும் இடம்பெற்றுள்ளது. அவருடைய நோக்கு பாரதியை எதிர்பிராமணியக் கருத்துநிலையில் இருந்து பார்த்ததின் விளைவு. நவீன அறிவியலான மொழியியலை நிராகரிக்கும் போக்கும் அவரிடம் காணப்படுகின்றது. நவீன சிந்தனையாளர் என்று கருதப்படும் ஒருவர் இத்தகைய கருத்துநிலையால் பாதிக்கப் பட்டிருப்பது வருத்தத்துக்குரியது என்பதுதான் எனது நிலைப்பாடு.

அண்மைக்காலத் தமிழகக் கவிதைப் போக்குகள் தொடர்பாக உங்கள் அவதானிப்பு என்ன?

வழக்கம்போல் பன்முகப்பட்ட போக்குகளைக் காணமுடிகிறது. தூய கவிதை பற்றிப் பேசும் ஒரு போக்கு இன்னும் காணப்படுகின்றது. இவர்கள் சமூக அரசியல் வேரறுந்த அருபக் கவிதைகள் பற்றிப் பேசுகிறார்கள்.

இடதுசாரி மரபில் கவிதை எழுதுபவர்கள் சிலர் இன்னும் இருக்கிறார்கள். தலித்திய, பெண்ணிய கருத்துநிலை சார்ந்த கவிதைப் போக்குகளும் வலுவாக இருக்கின்றன. இருண்மைமிக்க, புரியாத பாணியில் எழுதும் போக்கும் மேலோங்கி வருவதாகத் தெரிகின்றது. அதில் எனக்கு உடன்பாடு இல்லை.

உடலரசியலை மையப்படுத்தி பெண்கள் கவிதைகளை எழுதும் போக்கு அண்மைக்காலத்தில் அதிகரித்து உள்ளது. இப்போக்கு நிகழ்காலக் கவிதையை ஆரோக்கியமான நிலைக்கு இட்டுச் செல்லுமா?

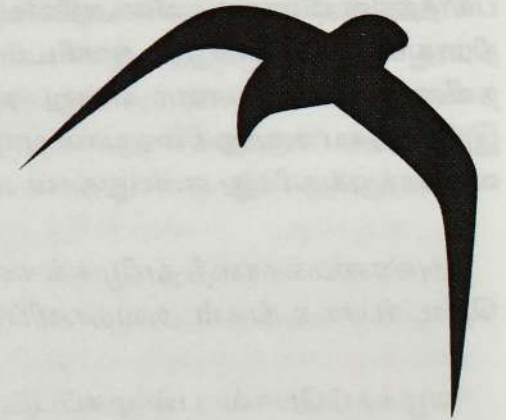
கடந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டுகாலத் தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றில் பெண்களின் குரல் மிகக் குறைவு. சங்க காலத்தில் பல பெண் கவிஞர்கள் இருந்ததாகச் சொல்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லாரும் பெண்கள்தான் என்பதற்கான வலுவான ஆதாரங்கள் இல்லை. ஒளவையார், காரைக்கால் அம்மையார், ஆண்டாள் ஆகிய சில குரல்களைத்தான் நாம் கேட்கிறோம். ஆனால் உண்மையில் நவீன காலத்தில்தான் பெண்களின் குரல் தமிழ் இலக்கியத்தில், குறிப்பாகக் கவிதையில் ஒங்கி ஒலிக்கத் தொடங்கியிருக்கிறது. ஆரம்பத்தில் பாரதிபோன்ற ஆண்கள்தான் பெண்களுக்காகப் - பெண்விடுதலைக்காகக் குரல் எழுப்பினார்கள். இன்று பெண்களே களத்தில் இறங்கியுள்ளனர். இது நல்ல முன்னேற்றம்.

பாலியல் ரீதியாகத்தான் பெண்கள் ஓரங்கட்டப்பட்டு இரண்டாம் பாலினமாக பாகுபாட்டுக்கு ஆளாகின்றார்கள். பால்நிலை (sexuality) உடல்ரீதியானதுதான். அதன் அடிப்படையில்தான் பால்மை (gender) சமூகரீதியில் கட்டமைக்கப்படுகின்றது. அதனால்தான் பெண்ணியவாதிகள் உடலரசியல் பற்றிப்பேசுகின்றனர். அது ஒன்றும் தவறான விடயம் அல்ல. இன்று பெண்ணிய உணர்வோடு கவிதை எழுதவரும் பெண்கள், பெண் என்ற காரணத்தால் தங்கள்மீது திணிக்கப்பட்ட கட்டுப்பாடுகளை உடைக்கிறார்கள், பேசாப்பொருளைப் பேசத் துணிகிறார்கள். இதுகாலவரை ஆண்கள் மட்டுமே பயன்படுத்திவந்த சொற்களையும் பாலியல் படிமங்களையும் பெண்களும் பயன்படுத்தத் தொடங்கியுள்ளார்கள். அது சில ஆண்சிங்கங்களை அசௌகரியப்படுத்துகின்றது. அதற்காக நாம் ஒன்றும்செய்யமுடியாது. இலங்கையிலும் தமிழ்நாட்டிலும் கடந்த இருபத்தைந்து முப்பது ஆண்டுகளில் அநேக பெண்கள் கவிதைத்துறையில் பிரவேசித்திருக்கிறார்கள். தமிழ்க் கவிதைக்குச் சிறப்பான பங்களிப்புச் செய்திருக்கிறார்கள். அதனால் தமிழ்க்கவிதை வளம்பெற்றதே தவிர பலம் இழக்கவில்லை என்பதே என் கருத்து.

உய்யுய்யம் அடையுய்யம் காண முடியுய்யம்

இந்த முகமுடி எனக்குப் பொருந்திவிட்டது.
 அத்தனை முகமுடிகளில் பொருத்தமானதைத் தேர்ந்தெடுக்க
 எத்தனை போராட்டம்?
 எவ்வளவோ வற்புறுத்தியும்
 இதை அணிந்து கொள்ள அவ்வளவு தயங்கினேன்.
 பிரச்சினைகளிலிருந்து விடுபட
 முகமுடி அவசியம் என வலியுறுத்தியது நீங்கள் தான்.
 முதன்முதலாக முகமுடியுடன் உங்கள்முன் நின்றபோது
 நீங்கள் கெக்கலிட்டுச் சிரித்தது
 பயத்தை மறைக்கத் தான் என்பதைத் தாமதமாகவே விளங்கினேன்.
 முகமுடியுடன்
 என்ன சேட்டை செய்தாலும் பொறுத்துக் கொள்கிறீர்கள்.
 இனிமேல் இதைக் கழற்றினால்
 என் அடையாளத்தை இழந்துவிடுவேன்.
 உங்களாலும் என்னை அடையாளம் காண முடியாது.
 முகத்தை அலசக் கூட
 முகமுடியைக் கழற்ற முடியவில்லை.
 முகம் எவ்வளவு முக்கியம் என்பதை
 முகமுடி அணிந்த பின்னரே உணர முடிந்தது.
 முகமுடி அணியத் தொடங்கியதிலிருந்து
 ஒப்பனைக்கான நேரம் சுருங்கிவிட்டது.
 எத்தனை கல்லெறிந்தாலும்
 நாய்கள் துரத்தாத முகமுடி
 எங்கு தேடியும் கிடைக்கவில்லை.
 ஒரு கட்டத்தில் அலுத்துப் போய்
 அசல் முகத்தோடு
 உங்கள் முன் நிற்கும் போதும்
 முகமுடியைக் கழற்று என்கிறீர்கள்.

உண்டியலில் போட்ட சாவி

கண்டெடுத்த சாவியை
என்ன செய்வதெனத் தெரியாமல் திணறுகிறான்.
எங்கு பார்த்தாலும்
பூட்டப்பட்ட கதவுகளே தென்படுகின்றன.
சாவியைக் கொண்டு, நாலாபுறமும்
வெளியைத் திறக்க முயல்கிறான்.
எதையோ திறந்துவிட்டதாகவும் பெருமை கொள்கிறான்.
பீரோ சாவியாகக் கருதி
கிழிசல் ஆடைக்குப் பதில்
மடித்து வைக்கப்பட்டதை அணிகிறான்.
வெறுங்கையில் எண்ணெய் ஊற்றி
வெட்டவெளியில் துருப்பிடித்த பூட்டைத் துழாவுகிறான்.
கண்டெடுத்தது மாற்றுச்சாவியா அசலா எனத்
திருப்பித் திருப்பிப் பார்க்கிறான்.
தன் சொந்தச் சாவியைப் போல
இடுப்புக் கயிற்றில் இறுகத் தொங்கவிடுகிறான்.
என்ன நினைத்தானோ
நடுச்சாமத்தில் அய்யனார் கோவில் உண்டியலில்
சாவியைப் போட்டவன்
திரும்பிப் பார்க்காமல் மறைகிறான்.

பூச்சாண்டி காட்டும் இசை

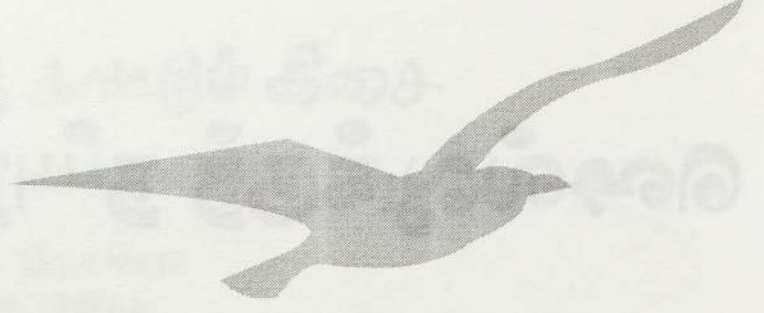
எனக்குள் ஒரு இசை
ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கிறது.
அது என்னைத் தாலாட்டுகிறது
தலை கோதுகிறது
என் விரலைக் கோர்த்தபடி
மனதின் அதளபாதாளத்திற்கு அழைத்துச் செல்கிறது.
ஒரு பேரருவியில் என்னைத் திணித்து
திக்குமுக்காட வைத்து
எல்லா அழுக்குகளும் கரைந்த
வேறொரு பிம்பமாய் அடையாளப்படுத்துகிறது.
இசையிலிருந்து தெறித்த சிறு பொறி
எனக்குள் கனன்று கொண்டிருந்த
தீயை அணைத்துவிட்டது.
இசையிலிருந்து தெளித்த சிறு துளி
என் கழிவுகளை நிர்மலமாக்கிவிட்டது.
அரளிப்பூவென நான் ஒதுக்கப்பட்ட போது
இசை, தன் பூஜையில்
என்னை முதன்மையாக்கியது.
எருக்கஞ்செடியென ஏளனப்படுத்திய போது,
என் பாலை ஊற்றி
ரணமாக்கிய முள்ளை வெளியேற்றியது.
கண்மூடி ரசித்துக் கொண்டே
என்னுயிர் பிரிந்துவிட வேண்டுமென்பதை
எப்படியோ புரிந்து கொண்ட இசை,
கண் மூடவிடாதபடி
பூச்சாண்டி காட்டிக் கொண்டே இருக்கிறது.

ஷெல்லுக்குத் தப்புதல்

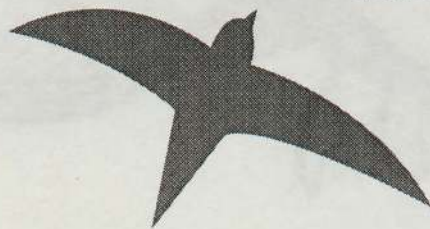
அவசரப்பட்டுப் பாதி அழித்த
ஒவியம் போல்
உருக்குலைந்து கிடக்கிறது வீடு.
ஒரு கையை வெளியே தொங்கவிட்டபடி தூங்கிய
குட்டிப் பாப்பா தொட்டிலின்
மறுமுனை தென்படவேயில்லை.
வெறும் ஜன்னல் மட்டுமே தாங்கிய சுவரின்
இந்தப் பக்கமும் அந்தப் பக்கமுமாகக்
கண்ணாமூச்சி ஆடுகிறது கரும்புகை.
தேவையற்றதென
மேலே தூக்கி வீசியவற்றோடு
சேர்ந்து கருகுகிறது
பத்து நாள் பாட்டுக்குப் போதுமான
டீலக்ஸ் பொன்னி.
உடைந்த கண்ணாடிச் சில்லுக்குள்ளிருந்து
இப்போதும் ஆசீர்வதிக்கிறாள் அம்மாச்சி.
'ஷெல்'லுக்குத் தப்பிய வீட்டின்
ஜன்னல் வழி
திரும்பத் திரும்ப செய்தியில் தோன்றுகிறார்கள்,
சிதைந்த அம்மாவும் அப்பாவும் சித்தப்பாவும்.
இடிபாடுகளுக்கிடையே கண்டெடுத்த பம்பரத்தோடு
தெருவில் நிற்கும்
என் முதுகில் ஒட்டிய சாம்பல் புழுதியை
வலிக்காமல் தட்டி விடுகிறான்
சக அனாதை.

ஊழும் இரவு

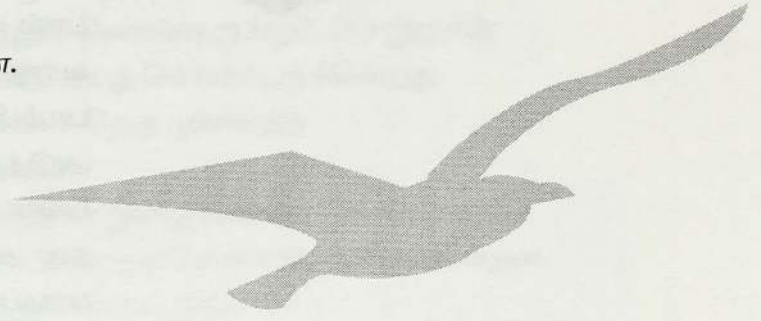

இரவு கவிந்துவிட்டது.
 அது தெரியாவண்ணம்
 முக்குக்கு முக்கு கொழுந்துவிட்டு எரிகிறது
 நம் தீப்பந்தம்.
 பூச்சிகள் மொய்க்கத் தொடங்கிவிட்டன.
 ஒரு சுவரிலிருந்து இன்னொன்றுக்குத் தாவுகிறது
 வளர்ப்புப் பூனை.
 இழவுச் செய்தியை ஏந்தி ஊளையிடும் நாயை
 எங்கிருந்தோ துரத்துகிறது ஒரு கல்.
 கோட்டானுக்கும் விசயம் தெரிந்து விட்டது.
 கயிற்றை அறுத்துக் கொண்டு ஓடக்
 கொம்பு சீவும் பசுவின் மடியைப்
 பயத்தில் மேலும் முட்டுகிறது இளங்கன்று.
 இணையோடு சேர்ந்து கொக்கரிக்கும்
 சேவலின் கொண்டை சிவந்து மினுங்குகிறது.
 நம் பறை
 நம் கொம்பு
 நம் முழவு
 நம் நிசி
 நம் விடியலில்
 நம் தீக்கிரை.
 நம் தோல்வியைப்
 பல்லக்கில் தூக்கி வைத்துக்
 கொண்டாடி வருபவர்களிடம்
 குனிந்து நெற்றியைக் காட்டி
 ஆசிர்வாதம் பெறுகிறோம்.
 நம் மிச்சங்களைத் துரத்தியடிக்கத்
 தூவப்படும் நிவாரணத்தின் மீது
 மாறிமாறிப் பாயும் ஊடக வெளிச்சத்தில்
 கண்கூசுகிறது நம் இரவுக்கு.

சாவியைத் தொலைத்த கதவுகள்

சாவி தொலைந்த நொடியிலிருந்து
கதவுகள் அவ்வளவு கதறுகின்றன.
மாபெரும் வெட்டவெளியின்
ரகசியக் கண்கள், தன் அந்தரங்கத்தை
வேவு பார்ப்பதாக அலறுகின்றன.
கண்டெய்னர் கொள்ளா மெளனத்தைக்
குப்பையைப் போலத்
தன் துவாரங்களின் வழி கொட்டுவதாக வீறிடுகின்றன.
இதுவரை பூட்டித் திறந்த ஓசைகளின்
எதிரொலிக்குத் தாங்காது,
கூரை விரிசலுறுவதாகத் துணுக்குறுகின்றன.
உள்ளேயே மாட்டிக் கொண்ட மாற்றுச்சாவியை,
வெளியில் தூக்கி வீச மருகுகின்றன.
யாரோ எதையோ கொண்டு
தாழ்ப்பாளை உடைக்கும் போது,
புருவம் மழிக்கப்பட்டு
சுயமிழந்ததைப் போலக் கூனிக் குறுகுகின்றன.
திறக்கப்பட்டு புனரமைக்கப்பட்டாலும்
பழம்பெருமை பேசி
லேசாகத் தட்டினால் கூட,
கொஞ்சம் கொஞ்சமாக
உள்ளுக்குள்ளேயே இற்று உதிர்கின்றன
ஒருமுறை சாவியைத் தொலைத்த கதவுகள்.

டுருள்ளடுருள்ளுரு பாதைகளைப் பின்னொட்டல்

ஏதோவொரு திட்டத்தோடு தான்
நகர்கிறது பாம்பு.

நெளிநெளிவான அதன் பாதைகளைப் பின்னொட்டல்
அவ்வளவு எளிதல்ல.

பிளவுபட்ட நாக்கின் வாசனை
ஆடாமல் அசையாமல்

நிலைநிறுத்துகிறது இரையை.

சிறுபெட்டிக்குள் அடக்கும் வகை மறந்த பழைய மகுடி
நீலம் பாரித்துக் கிடக்கிறான்.

தன் விஷத்தைத் தானே உறிஞ்சத் தெரியாத
பாம்பின் பல்லைப் பிடுங்கிக்

கழுத்துமணியில் கோர்த்தவன் வாரிசு தான்,
அதோ அந்த மூன்றாம் இருக்கையில் எழுத்தராக.

ஒரு பெருமழையில்

தரைமட்டமாகிப் போன புற்று,

பால் வாசத்துக்கு ஏங்குதலை மறந்தே போனது.

வானுயரப் படமெடுத்து நின்ற

பாம்பின் படத்தைப் பகிர்ந்து

அடுத்த 24 மணி நேரமாகியும்

பலன் கிட்டாதவன்,

தன் அலைபேசியை அன்று முழுக்க அவமதிக்கிறாள்.

பரமபத நிலை அடைய

எல்லாப் பாம்புகளிடமும் கொத்துப்படும்

சர்ப்பதோஷ பூஜையில் நம்பிக்கையும் இழந்தவனைக்
கால முள் குத்திக் கிழிக்கிறது.

அங்கே கழன்று கிடப்பது,

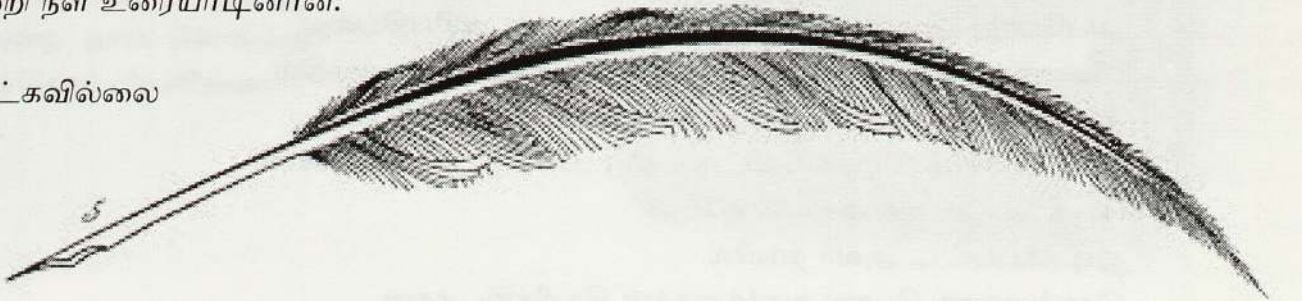
அவன் சட்டையாகத் தான் இருக்க வேண்டும்.

சேகுவேராவின் மயிர்

சேகுவேராவின் உதிர்ந்த மயிரைப்
பத்திரப்படுத்தி வைத்திருப்பவன்
நள்ளிரவுகளில்
தனித்திருந்து அதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.
மங்கிய விளக்கொளியில்
மெல்லிய ஒளிக்கீற்றுப் போலச்சுடரும்
அந்த மயிர்
சேகுவேராவின் தலையினதா
மீசையினதா
தாடியினதா
உடலினதா
அல்லது
அவரின் மர்மப் பகுதியினதா
என்ற குழப்பங்கள் மீந்திருந்தன.
சமயங்களில் அது
சேகுவேராவினதா என்ற குழப்பங்களும்
அவனை அலைக்களிப்பதுண்டு.
ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் அந்த மயிரே
ஒரு பெரும் பாதையாக விரிவதையும்
அதில் தான் நடந்து செல்வதாயும்
தன்னைச் சூழவும்
புரட்சியின் குரல்கள் நீண்டு ஒலிப்பதையும் கேட்டு
துணுக்குற்று விழித்திருக்கின்றான்.
ஒரு கனவில்
அது ஒரு துப்பாக்கியைப் போலாகி
அவன் தோளில் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது.
துணுக்குற்றவன்
மங்கிய விளக்கின் சுடரில்
அதை பொசுக்கினான்.
புரட்சியின் கருகிய மணம் அதில் அடித்தது.
புரட்சியின் மயிர் கருகிய
அந்த இரவின் கனவில்
அவன் சேகுவேராவைக் கண்டான்.
அவரோடு புரட்சி பற்றி நீள உரையாடினான்.
கடைசிவரை
அவன் அவரிடம் கேட்கவில்லை
அந்த மயிர்
எந்த மயிர் என்று.

இன்று வேறு மழை

அமைதி குலைந்த கவிதையொன்றில்
நடந்து திரியும் கொடு மிருகத்தின்
கால்த்தடங்களிலிருந்தும்
உதிர்ரோமங்களிலிருந்தும்
சாதுவான வார்த்தைகளை கண்டெடுக்கமுடியவில்லை.
பருவத்தின் முற்றிய மழை
பெரும் பறையென ஒலிக்கின்றது.
காதுகளின் ஓரம்
குந்தியிருக்கும் ஒரு மிருகம்
எல்லா வார்த்தைகளையும் தின்றுவிட்டு
இரையும் வெறும் காற்றை இதயத்துக்குள் இறக்குகின்றது.
அமைதி குலைந்த கவிதையை
நான் எழுதிக்கொண்டிருக்கும் போதுதான்
மழையும் பெய்துகொண்டிருக்கின்றது.
கருணையின் சிறகு முளைத்த
சில ஈசல்கள்
வெளிச்சத்தின் இழைகளால்
மழையை வரைந்துகொண்டுதானிருக்கின்றன.
மின்னலைக் கொட்டும்
வானத்தின் இருளிலிருந்து
அமைதி குலைந்த மழை
கவிதையில் பெருவெள்ளமாகிப் பெருகுகின்றது.
இப்போதுதான் பார்க்கின்றேன்
அதே மிருகம் மழையின் சாயலுடன்
கவிதையில் நடந்துசெல்கின்றது.

துட்டகைமுனுவின் பேரர்களும் போதிசத்துவரின் சீடர்களும்

மரணித்தவனின் குறிப்பேட்டிலிருந்து
சொற்கள் உடைந்து தெறித்தன
வார்த்தைகள் சிதிலங்களாகி
வெளியேறிய கணப்பொழுதில்
சிங்கத்தின் சந்ததிகள் கூறிச் சென்றன
தமிழர்கள் பூர்வகுடிகள் அல்லவென்று
மகாபோதியின் புனைவுகளின் வசீகரத்தில்
இராவணன் உருமாறத் தொடங்கினான்
விமலதர்ம சூரியன் குசமாசனதேவியை
புணர்ந்த அவையில்
போதிசத்துவரின் சீடர்கள்
இராவணன் நிறமாறிய கதையை அறைந்து கூவினர்
துட்டகைமுனுவின் பேரர்களால்
புனையப்பட்ட பழுப்பேறிய பக்கங்களில் இருந்து
பாளி எழுத்துக்கள் மெல்ல மெல்ல வெளியேறிய நிலையில்
பூட்டுக்கள் தங்கள் சாவினைத் தேடத்தொடங்கின.

அருபத்தின் இசை

தனக்கான இசையை
மீட்டிக் கொண்டது இயற்கை.
அருப நடனங்களின் ஒளிச்சேர்க்கையில்
வசீகரங்களுடன் புலர்ந்தது பொழுது.
பட்டமரத்தின் புணர் கொம்பில்
படரும் கொடியாய் நானும் நீயும்
திருநீலகண்டத்தில் இறங்கும் நாகத்தின் இச்சையில்
கடல் வண்ணமாய் சிதைந்து கிடக்கிறது உடல்

துரோகத்தின் நிழற்படம்

வெளவாலின் வீச்சத்தில்
துயர இரவுகளின் பனித்துளிகளில்
முகமுடிக்குள் முடங்கிக் கிடந்தது அந்த முகம்.
சிறகுகளின் சிலிர்ப்பில் அசையத் தொடங்கின காடுகள்.
பசி கொண்ட கண்களுடன் ஊர்ந்தலையும் நதி
வாழ்வின் சுவடுகளைத் தேடி அழித்தது.
நிராகரிப்பின் வெறுமையில் கருமையின் இருளில்
சதுப்பு நிலத்தின் புல்வெளிக்குள்
ஆழப் பதிந்திருந்தன முள்ளின் வேர்கள்.
சப்புமல் குமாரர்களின் மகுடியில் காலப் பேயின் ஊழிக்கூத்து
கண்ணீர் உடைவில் எங்கும் அழுகுரலின் பேரொலி.
மீண்டும் ஒரு தடவை பரிசேயரின் காவலரிடம்
காட்டிக்கொடுத்தான் யூதாச இஸ்காரியோத்து
அப்போது அவன் முப்பது வெள்ளிகளுக்கு அதிபதியல்ல
விறைத்த பிணத்தின் விழிகளுக்குள் உறையும் மௌனத்தில்
கட்டுவிரியனின் படமாய் துரோகத்தின் நிழற்கோடுகள்
அடையாளம் இழந்த வேட்டையாடப்பட்ட மாமனிதனாய்
குருதி வடிய அவரைக் கண்டேன்
துடிக்கப்பட்ட அவர் நாவில்
சொல்லாமல் போன வார்த்தைகள் சிதறிக்கிடந்தன.

ருன் ருவாண்டன்

-உவிங்காபியே மிரியம்

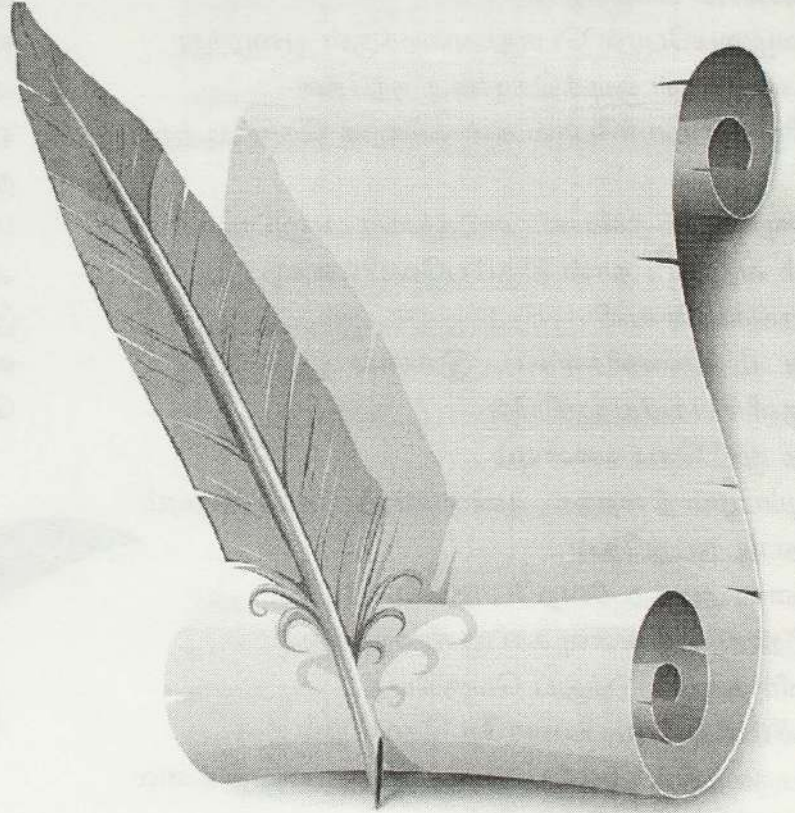
என்னதான் செய்யலாம், இப்போது ?
சர்வதேசக் கூட்டமிது
வந்தோர் எல்லோரும்
வெவ்வேறு தேசம்
தத்தம் நாடுகள் பற்றிப் பேசுகிறார்கள் அவர்கள்
ஒவ்வொருவருக்கும் மற்றவர் தேசம்
பற்றியும் தெரியும். எனினும்
எந்தன் நாட்டை எவருமறியார்
அறியத்தான் என்ன செய்வது!
நான் ருவாண்டன்!
படி, என் நாட்டைப் பற்றி அவர்களிடம் சொல்ல.

வரலாறு, இயற்கை வளத்தின் தனித்துவம், இவையெல்லாம்
பற்றி.
ருவாண்டா
ஆப்பிரிக்க நாடெனினும்
அது வலிது!
என் நாட்டை நீங்கள் அறிந்திருக்க வேண்டும்!
என் நாட்டைப் பற்றிப் பேசுங்கள்
உங்களுடையது போல இதுவும் ஒரு நாடு,
கிராமம் அல்ல!

உனக்கெது பெருமை?

- ஷிம்வா ஓகஸ்தா

இது ஒரு நாட்டிலும் பெரிது
வெறும் வரலாற்றையும் விஞ்சி நிற்பது
மக்கள் காண்பதை விடவும்
மகத்துவமிக்கது
அவர்கள் அறிவது ஒரு சிறு பகுதி
மட்டுமே எனினும்,
என் கண் படர்வதோ பெரும் படம்
பிக்காசோவின் படைப்புகள்
அனைத்தையும் விடவும் அழகுமிக்கது.
இயற்கை அன்னையின் உச்சப் படைப்பது
வயதாக ஆக வனப்பினைப் பெறுவது
எப்படித்தான் அதை நான் சொல்வது?
உலகறிந்து உள்ளதோர் பிரச்சினை
அது ருவாண்டா.

ஏதுமிலி

ஆங்கிலம் : அனான்

தமிழில் : சந்திரா மனோகரன்

ஓர் ஏதுமிலியாக இருக்கவேண்டுமென்றால்
அனாதையாகத்தான் இருக்கவேண்டும்
அது எவ்வளவு கசப்பான அனுபவம் !
என் பெற்றோர் வாழ்ந்திருந்தபோது
நான்கு புரவிகள் பூட்டிய
பயணிகள் வண்டியில் செல்வது வழக்கம்
அவர்கள் இருவரும் மரித்த பின்னர்
என் சகோதரரும் , அண்ணியும்
என்னைப் பெரு, வணிகனாக அனுப்பினார்கள்

தென் பகுதியில் 'ஒன்பது நதிகள்',
கிழக்குப் பகுதியில் 'சி' மற்றும் 'லு' வரை பயணித்தேன்
ஆண்டின் இறுதியில் வீடு திரும்பியதும்
எனக்கு என்ன நேர்ந்தது என்பதைச்
சொல்லத் துணியவில்லை
என் தலையில் பேனும் புழுப்பூச்சியும்
என் முகத்திலும் விழிகளிலும் தூசிப்படலம்
இரவு உணவைத் தயாரிக்க
உத்தரவிட்டான் என் அண்ணன்
குதிரைகளைப் பார்த்துக்கொள்ளும்படி
என் அண்ணி பணித்தாள்
நான் வழமைபோல் பொது அறைக்குள் நுழைந்து
முகப்பறைக்குள் ஓடிக்கொண்டிருந்தேன்
என் விழிகள் மாரிபோல் கண்ணீரைக் கொட்டிற்று.

வைகறையிலும் தண்ணீர் எடுத்துவர அனுப்பினார்கள்
இரவும் வந்தது ; நான் திரும்பவேயில்லை
என் கரங்களில் வலி
என்னிடம் காலணிகள்கூட இல்லை
கடுங்குளிர் பரவிய பூமியில்
குத்தும் முட்செடிகளையும் ,
கருப்புப்பழம் நிறைந்த , முள்ளார்ந்த புதர்களையும்
மிதித்தபடி நடந்தேன் .
முட்களை அகற்ற நின்றபோது
என் இதயம் எவ்வளவு கசப்பு நிறைந்தது !
கண்ணீர் ஊற்றெடுத்துப் பெருகியது
நான் விம்மித் தேம்பியவாறே சென்றேன் .
குளிர் பருவத்தில் அணியப் புறச்சட்டையும் இல்லை
முதுவேனிற் பருவத்தில் உடுக்க
மெலிதான உடைகளும் இல்லை

வாழ்வதில் என்ன இன்பம் இருக்கிறது
நான் சடுதியில் பூமியைவிட்டு விலகி
மஞ்சள் நீருற்றுக்குக் கீழ் சென்றேன்

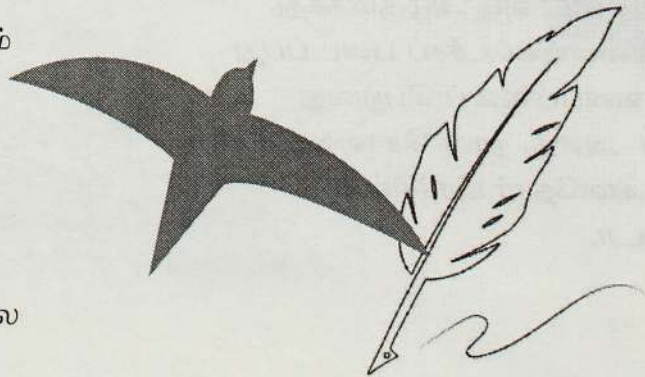
ஏப்ரல் மாதக் காற்றடிக்கிறது
புல்தரை பச்சைப்பசேலென்று காட்சியளிக்கிறது
மூன்றாம் மாதத்தில் பட்டுப்புழுக்கள் உண்ணும்
இலைகளையுடைய முசுக்கட்டை மரங்களின்
தோற்றம்

ஆறாம் மாதத்தில் முலாம்பழ அறுவடை .
முலாம்பழங்கள் நிறைந்த வண்டியுடன் வெளியே
சென்றேன்

நான் வீட்டுக்குத் திரும்பும்போது
முலாம்பழ வண்டி நிலைதடுமாறி உருண்டது
எனக்கு உதவ வந்தவர்கள் குறைவு
ஆனால், முலாம்பழம் உண்டவர்கள்தான் அதிகம்
அவர்கள் விட்டுச்சென்றது , அடித்தண்டுகள் மட்டுமே
முடிந்த வேகத்தில் வீடு திரும்பினேன்

அண்ணனும் அண்ணியும் கடுப்புடன் பார்த்தார்கள்
அவர்கள் என்னை நோக்கி மட்டுமீறிய
வினாக்களைத் தொடுத்தார்கள்
அந்த கிராமத்திலுள்ள அனைவருமே
ஏன் என்னை வெறுக்கிறார்கள் ?

நான் ஒரு கடிதம் எழுதி
மண்ணுக்குள் புதையுண்ட பெற்றோருக்கு
அனுப்ப விழைகிறேன்
இனிமேல் என் அண்ணன் அண்ணியுடன்
வாழமுடியாது என்று அவர்களிடம்
சொல்ல விரும்புகிறேன் .

அயாவுயிர்த்தல்

சந்திரா மனோகரன்

அவள் தோற்றரவில் வரும் கனவோ
நீள்கிறதுநீள்கிறது
சலனமற்ற அவள் அதரங்களில்
புரளும் இராப்பாடல்கள் மரிப்பதில்லை
ஆனால், விடியல் தவிர்க்கமுடியாததே!
பகலோனின் பேரொளியில் அவள் கனவுகளும்
பட்டொளி வீசிப் பறக்கின்றன
பழம் கொத்தும் பறவைகளின் பிதற்றலில்
அவள் பாடல்கள் பழுதுபட்டாலும்
தமியனான எனக்கு எரிபொருளாய்
ஒளியூட்டி இருளகற்றும் சொந்துளிகளுக்காக
என் இரவின் மெழுகுதிரி அணைவதேயில்லை
சொல்வீச்சில் ஜிப்ரான்
சொல்லாழத்தில் தாகூர்
சொற்கோலத்தில் மைக்கல் ஆஞ்சலோ
இன்னும் இன்னும் ...
எமிலி டிக்கின்ஸன், எமிலி ஜோலா, ராபர்ட் ப்ராஸ்ட்
சொரியும் மழையில் அவள் முக்கியமும்போது
பாடல்கள் குதித்தெழும்பி ஆர்ப்பரிக்கும்
இயற்கையின் அட்டகாசத்தில் அவள் வீச்சுகள்
நிழலொதுங்கி அயர்வடைந்தாலும்
உச்சி வெயிலிலும் ஆர்த்தெழும் வரிகளில்
எனக்குள் பெருக்கெடுக்கிறது ஊற்றுத்தண்ணீர்
அந்த அயாவுயிர்த்தலில்
முற்றம், சாளரம் தாண்டி என் உறக்கம் கலைந்து
பந்தமும் பற்றும் கொள்ளும் அவள் பாடல்கள்.

இருள் சத்தம்

குமரன்விஜி

நீர்மீது ஒளி குறையும் மாலை நதி
அதிலென் முகத்தைப் பார்க்கிறேன்
ஆந்தைக்கு மட்டும்
கூடுதலாகிறது பகல்
சற்றுமுன் குளித்த பறவைகளின்
அடையாளம் தெரியவில்லை

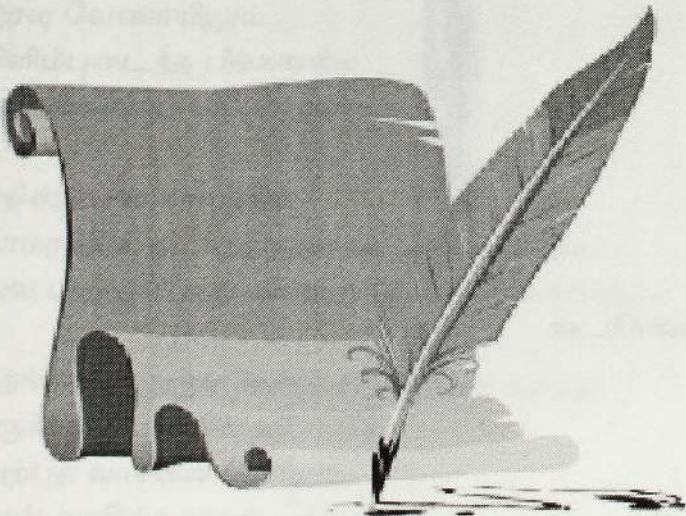
அலுவல் முடிந்த
வாகனம் கண்டு
பச்சை விளக்கு கண்ணசைத்தது

சுண்டல் கடை ஆவி வாங்கி
உன் மூக்கில் எழுந்தது முதல் மழை

பிறை படகேறி போகிறாய்
மலையின் மறுபுறம்
அதுவரை இரசித்து பேசிய
என் சுனை
வெறும் வானம் பார்த்து நிற்கிறது

நாளையும் காணலாம் உலகை

அதற்குள்
மனதெங்கும் பனி மூட்டம்
கரு விழிக்குள்
பனி இறுகி
சுனை உடையும் இருள் சத்தம்.

இந்த நகரில் ஒரு கோடி ஆத்மாக்கள்

இந்த நகரில் ஒரு கோடி ஆத்மாக்கள்
சிலர் மாளிகைகளிலும் சிலர் குச்சு வீடுகளிலும்
ஆனால் அன்பே எமக்கு இடமில்லை.
ஆனால் எமக்கு இடமில்லை.
ஒரு காலத்தில் எமக்கொரு நாடு இருந்தது.
அது நல்லதென்று எண்ணியிருந்தோம்
தேசப்படத்தைப் பாருங்கள். அங்கே அதைக் காண்பீர்கள்
இப்பொழுது அங்கு நாம் போகமுடியாது
அன்பே நாம் அங்கு போகமுடியாது
கிராமத்து தேவாலய வளவில் முதிய யூ மரம் நிற்கிறது
ஒவ்வோர் இளவேனிலும் அது புதிதாய்ப் பூக்கும்
பழைய பாஸ்போர்ட்கள் தம்மை அப்படிப் புதுப்பிக்கமாட்டா
தூதுவர் மேசையை ஒங்கி அறைந்து சொன்னார்
“பாஸ்போர்ட் இல்லாவிட்டால் நீங்கள் செத்தாருக்குச்சரி!”
ஆனால் நாங்கள் இன்னும் உயிரோடிருக்கிறோம்
அன்பே நாங்கள் உயிரோடிருக்கிறோம்

குழுவைச் சந்திக்கப் போனேன், இருக்கக் கதிரை தந்தார்கள்
அடுத்த வருடம் வரும்படி பணிவோடு சொன்னார்கள்
ஆனால் இன்றைக்கு நாம் எங்கு போவது அன்பே,
இன்றைக்கு எங்கே போவது?

ஒரு பொதுக்கூட்டத்துக்குப் போனேன்
பேச்சாளர் எழுந்தார், சொன்னார்
“அவர்களை உள்ளேவிட்டால் எங்கள் உணவைத் திருடிவிடுவார்கள்!”
அவர் உன்னையும் என்னையும் பற்றித்தான் பேசினார்
அன்பே உன்னையும் என்னையும் பற்றித்தான் அவர் பேசினார்
வானில் இடிமுழக்கம் கேட்பதாக நினைத்தேன்
ஐரோப்பாவை உலுக்கிய ஹிட்லர் சொன்னான்
“அவர்கள் சாகத்தான் வேண்டும்!”
அவன் எங்களைத் தான் குறிப்பிட்டான், அன்பே
அவன் எங்களைத் தான் குறிப்பிட்டான்

ஒரு கதவு திறப்பதையும் ஒரு பூனை அனுமதிக்கப்படுவதையும் கண்டேன்.
ஆனால் அவர்கள் ஜேர்மானிய யூதர் அல்லவே
அவர்கள் ஜேர்மானிய யூதர் அல்லவே
துறைமுகத்துக்குப் போய் இறங்குதுறையில் நின்றேன்
பத்து அடி தூரத்தில் அன்பே பத்தடி தூரத்தில்
மீன்கள் சுதந்திரமாக நீந்துவதைக் கண்டேன்

காட்டினூடே நடந்தேன், மரத்தின்மீது பறவைகளைக் கண்டேன்
அரசியல்வாதிகள் இல்லாததால் அவை குரலெடுத்துப் பாடின
அவை மனித இனம் அல்லவே அன்பே
மனித இனம் அல்லவே

ஆயிரம் சாளரங்களும், ஆயிரம் கதவுகளும்
ஆயிரம் மாடிகளும் கொண்ட ஒரு கட்டிடத்தைக் கனவில் கண்டேன்
அவற்றில் ஒன்றேனும் எங்களுக்குச் சொந்தமில்லை - அன்பே
ஒன்றேனும் எங்களுக்குச் சொந்தமில்லை
கொட்டும்பனியில் பாரிய சமவெளியில் நின்றேன்
என்னையும் உன்னையும் தேடி - அன்பே
என்னையும் உன்னையும் தேடி
பத்தாயிரம் போர் வீரர்கள் முன்னும் பின்னும் அணி வகுத்தனர்

ஆங்கில மூலம் : W.H.Anden (1907 - 1973)

தமிழில் : சோ.ப

புட்டால் இழைக்கப்பட்ட ஏழ்புகூடை

என் அம்மா
சுள்ளி விறகும் கஞ்சியும் மணக்க
பாட்டுப்பாடுவது வழக்கம்

புனிதர் செபஸ்தியானின் பாடுகள்
சந்திரிக்காவின் காதல்
உன்னியர்ச்சாவின் வீரசாகஸக் கதை
எல்லாம் இன்னிசையோடு பாடுவா
அழுக்குப் படிந்த அவள் ரவிக்கை
இசையின் மணத்தில் தோயும்
இரவு வேளையிலும்
விளிம்புடைந்த பீங்கானில்
பாடல்களைப் பரிமாறுவா

கிறிஸ்துமஸ் காலத்தில்
மாமரத்தில் நட்சத்திரத்தைத் தொங்கவிடுவா
அவ பாடும்போது விளக்கு மெலிதாக மின்னும்

தேங்காய்த் துருவலோடு கருப்பட்டி கலந்து
கருக்கா இலையில் சுட்டதே
அற்புத வாசனை கொண்ட
நான் வாசித்த முதல் புத்தகம்!

தேவாலய வளவைக் கூட்டியபின்
வேலை முடிந்து வீடு திரும்பும்போது
பாட்டுக்களால் இழைத்த தன் பிரம்புக் கூடையில்
அம்மா சுள்ளிகள் சுமந்து வருவா!

சுள்ளிகள் எரியும்போது
நெருப்பின் மேலுள்ள வற்றாளங் கிழங்கு
தாளத்துக்குத் துள்ளும்!
அம்மா தலைகுனிந்தபடி
கொச்சு திரேஸியாவின் கதையைப் பாடி
அழுவா!

நினைவுகளை மீட்கமுடியாத
நெடுங்காலத்துக்கு முந்திய கதையை
இரவின் அமைதியில்
ஒரு ஞானப் பெண் போல
அம்மா பாடுவது வழக்கம்!

மலையாள மூலம் : செபஸ்தியான்
ஆங்கில வடிவம் : P.கேரளவர்மா
தமிழாக்கம் : சோ.ப

காந்தியும் கவிதையும்

ஒரு நாள்
காந்தியைத் தரிசிக்க
மெலிந்த கவிதை ஒன்று
ஆசிரமத்துக்கு வந்தது

ஒரு மீனவன் தன் குடிசையில்
என்னை வளர்த்தான்
எனக்கு எத்தொழிலும் தெரியாது!
ஆனால் பாடுவேன்!
முதலில் அரசவைகளில் பாடினேன்
அப்பொழுது நான்
கொழுகொழுவென அழகாய் இருந்தேன்!
ஆனால் இப்பொழுது
அரைப்பட்டினியால்
தெருவில் நிற்கிறேன்”!

ராமனை நோக்கி
நூல் நூற்றுக் கொண்டிருந்த காந்தி
ஒரு பஜன் என்ற தகுதி
தனக்கில்லையே என்ற கூச்சத்துடன்
வாசலில் காத்திருந்த கவிதையைக்
கவனிக்கவில்லை

கள்ளச் சிரிப்போடு காந்தி சொன்னார்
“நீ சம்ஸ்கிருதத்தில் பேசும்
வழக்கத்தை விடவேண்டும்!
வயல்களுக்குள் இறங்கி
உழவர் பேசுவதைக் கேள்”!

கவிதை செருமியது
நரகத்தையே பார்த்துப் பழகிய
தன் கண்ணாடியூடு
ஓரக்கண்ணால் பார்த்தார் காந்தி
“எப்பொழுதாவது நூல் நூற்றிருக்கிறாயா?
எப்பொழுதாவது
அதிகாலை அடுக்களைப் புகையைத்
தாக்குப் பிடித்திருக்கிறாயா?
எப்பொழுதாவது
பட்டினி கிடந்திருக்கிறாயா?”
காந்தி கேட்டார்

கவிதை ஒரு நெல்மணியாக மாறியது
வயலில் காத்துக் கிடந்தது
புதிய மழையில் நனைந்த
கன்னித் தறையைப் புரட்ட
உழவன் வரும்வரை!

“காட்டிலே
வேடுவனின் வாயில் பிறந்தேன்

ஆங்கில மூலம் : மு.சச்சிதானந்தன்
தமிழாக்கம் : சோ.ப

கவிதை புனைதல்

கவிதை எழுதுதல்
ஒரு காட்டு யானையை
பொறி வைத்துப் பிடிப்பது போல

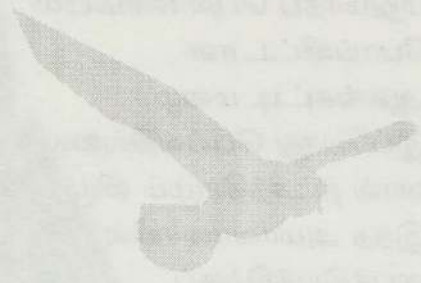
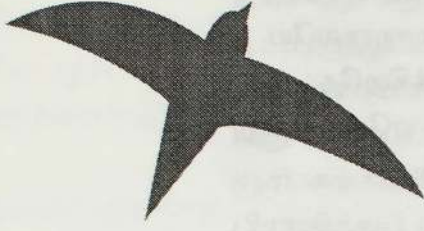
ஒரு குழியைத் தோண்டி
இரவிரவாக
அதை மூடிவிட வேண்டும்

ஒரு காட்டு உருவம்
பக்கத்தின் மீது விழுந்து திணறுகிறது
இப்போ உன் முன்னுள்ள பணி

அக்கொம்பன் யானையை வசப்படுத்தி
அதன் முதுகில் சவாரி செய்வது
உனக்கு உள்ளூர் ஓர் அச்சம்
ஒரு நாள்
அதன் கால்களின் கீழ்
நீ நசுக்கப்படுவாய்!

ஆங்கில மூலம் : S.S.பிரசாத்
தமிழில் : சோ.ப

திருமண அல்பம்

கூரை திறந்த காரில் திருமண ஊர்வலம்
திருவல்லிக்கேணி ஒழுங்கைகளின் கண்கள்
என்மீது, என்மீது

ஆட்களைவிட கார் மெதுவாக நகர்கிறது
அதன் 'லைற்றுகள்' பெற்றொமாக்ஸ்
விளக்குகளை விட மங்கியுள்ளன
நான் கோயிலுள் நின்றதால்
அதிக நேரம் போய்விட்டது

அன்பே, உன் அப்பா தந்த குடை
எங்கள் இருவருக்கும்
எங்கள் பிள்ளைகளுக்கும் மிகப்பெரிது
காற்று அதைப் பறித்துப் போனால்
நான் அதை எடுக்க ஒருவேன்
நீ என் பின் ஓடிவருவதையும்
எங்கள் பின்னே எமது பிள்ளைகள் வருவதையும்
எதிர்பார்ப்பேன்

மந்திரங்களுக்கிடையில் உன்காதில்
ஒரு காதல் பாட்டுப் பாடுவேன்
உன் மடியில் இருக்கும் மருமக்களுக்கு
அது கேட்கும் என்பாய் நீ

ஐயர் வானில் கண்ணுக்குப் புலப்படாத
நட்சத்திரத்தைக் காட்டுகிறார்
சோடி மீன்கள் போல ஓட்டி நின்று
நாம் இருவரும் அதைப் பார்க்கிறோம்

விழுந்து கும்பிட்ட பிறகு
எங்கள் தலைமயிரில் சிக்கிய
குங்கும வண்ண அரிசியைப்
பொறுக்குகிறோம்

ஒரு நாள் நாயக - நாயகியாய்
நிழற் படத்துக்கு நிற்கிறோம்
எங்கள் பலப்பல உறவினர்கள்
எல்லோரும் எக்ஸ்ட்ரா நடிக்கர்கள்!
செல்லாவும் கல்யாணியும் பிறக்கும்போது

இந்த அல்பத்தை
அவர்கள் கைகளுக்கெட்டாது வைத்துவிடு
அவர்கள் எங்கள் மத்தியில்
தாங்கள் இல்லையே என்ற கோபத்தில்
கிழித்து விடுவார்கள்.

ஆங்கில மூலம் : S. S. பிரசாத்
தமிழில் : சோ.ப

யாமம்

நண்பகல் பெய்த
ஆலங்கட்டி மழையில்
தொலைந்த பைத்தியம்
வால் நட்சத்திரம்
விழுந்த யாமத்தில்
வீடு திரும்பியது
முப்பதாண்டு காத்திருந்தவள்
மறுமாதப் பெளர்ணமியில்
போய்விட்டாள்
ஆலங்கட்டி மழை
இப்போது பெய்வதில்லை
வால் நட்சத்திரமும் விழுவதில்லை
இந்த அமாவாசையில்
பைத்தியத்திற்குப்
புத்தி தெளிந்துவிட்டது

விழு

இந்தத் தக்காளிச் செடி
எப்படிப் பூரித்தது
காற்றா வெயிலா நீரா
எது நிறமளித்தது
என்னை நோக்கிய அன்புவிழி
அதன் மீதும் பட்டதோ
என் வறட்சி மாறலையே
நகராதது சிரிக்கிறதே
அதை உந்திய ஏதோ ஒன்று
என்னிடமில்லை
அறிந்தேன்
தக்காளிக்கு இல்லை
வேறு ஆகும் கனவு

தேன்

ஒரு விரிந்த பூவில்
சிறிய புழு அமர்கிறது
உன் முகத்தில்
என் கண் ஊர்கிறது
மரம் நகர்கிறது
நிலம் வழிமறிக்கிறது
ஆடுதொடா இலையை
மாடு தின்கிறது
மலையேறிய குரங்கு
கீழே உருள்கிறது
மயிர்பிளக்கும் வெயிலில்
உதட்டுச்சிரிப்பாய் பொங்கும்
உயிர்வளர்க்கும் தேன்
இங்கே கிடைப்பதில்லை
விற்ற வயலில்
ஒங்கித்தானே நிற்கும்
பயிர்

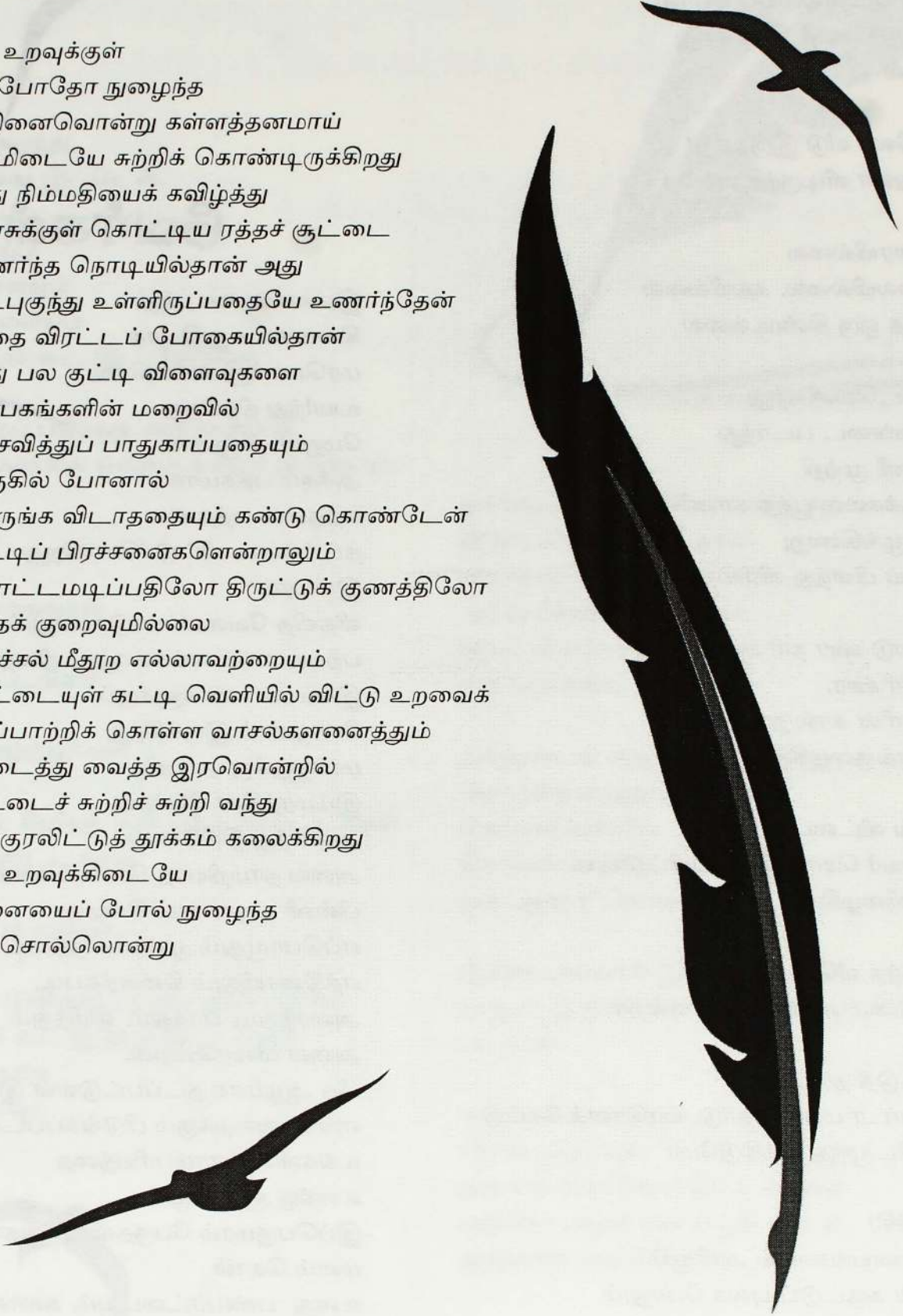
வெறி

ஒரு சொல் தொட்டுப்
பல சொல் கிளைத்து
உறவுகள் அலற
ஊர் எங்கும் பரவி
இலை பூ கனி விதை
தூவிய மரங்கள்
அங்காந்திருந்தன
வாய் கட்டப்பட்டுக்
கூந்தல் மழிக்கப்பட்டுச்
சந்தனக்கட்டைக்குக் கீழ்
வெந்துகொண்டிருந்த அது
இன்னொரு ஜென்மம்
உண்டா இல்லையா என்ற
விவாதச்சூட்டில் மூச்சுற்று
எதையோ வெளியில்
ஒருநொடி தேடிவிழித்ததை
யாரும் காணவில்லை
வராத கண்களே
வெறித்தன

சுடுசொல்

-கலாப்ரியா

நம் உறவுக்குள்
எப்போதோ நுழைந்த
தீ நினைவொன்று கள்ளத்தனமாய்
நம்மிடையே சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறது
அது நிம்மதியைக் கவிழ்த்து
மனசுக்குள் கொட்டிய ரத்தச் சூட்டை
உணர்ந்த நொடியில்தான் அது
உட்புகுந்து உள்ளிருப்பதையே உணர்ந்தேன்
அதை விரட்டப் போகையில்தான்
அது பல குட்டி விளைவுகளை
ஞாபகங்களின் மறைவில்
பிரசவித்துப் பாதுகாப்பதையும்
அருகில் போனால்
நெருங்க விடாததையும் கண்டு கொண்டேன்
குட்டிப் பிரச்சனைகளென்றாலும்
கொட்டமடிப்பதிலோ திருட்டுக் குணத்திலோ
எந்தக் குறைவுமில்லை
எரிச்சல் மீதூற எல்லாவற்றையும்
மூட்டையுள் கட்டி வெளியில் விட்டு உறவைக்
காப்பாற்றிக் கொள்ள வாசல்களனைத்தும்
அடைத்து வைத்த இரவொன்றில்
வீட்டைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து
சூக்குரலிட்டுத் தூக்கம் கலைக்கிறது
நம் உறவுக்கிடையே
புனையைப் போல் நுழைந்த
சுடுசொல்லொன்று

விட்டுக்குப் போதல்

ஒரு படலையைப் போல்
உதடுகளைத் திறக்கிறது
குரல்

இதிலா வீடு இருந்தது!
இதுவா வீடிருந்த வளவு!

கூரையில்லை
நிலையில்லை, கதவில்லை
குந்த ஒரு திண்டில்லை

நடைவெளியற்று
பிரண்டை படர்ந்து
கள்ளி முற்றி
எருக்கலை பூத்த காணியில்
பாமுங்கிணறு
வாய் பிளந்து விரிகிறது

நண்டு ஊர நரி ஊர
வேர் ஊர,
வேரின் கால் நூறு ஊர
மனங்குழைகிறது

அவ் வீட்டைப்
பெயர் சொல்லிக் கூப்பிட்டுவிட
நாவிழைகிறது

பிறந்த வீடென்றா
அம்மை எனே ஆச்சி என்றா

தட்டுத் தடுமாறி
கோடா மணத்தோடு, யாரெனக் கேட்டு
வீடெழுந்து வந்திடுமோ

ஆச்சி!
வளையங்களாய் அவிமும்
உன் சுருட்டுப் புகை போலும்
வீடு என்பது
வெறும் நினைவே.

வேர்கள்

இலைகள் சடைத்து,
கிளைகள் உறுதியாக
மரமொன்று வானளாவ
உயர்ந்து நிற்கிறது
மேலும், கீழுமாக,
அக்கம் பக்கமாக
எத்தனை எத்தனை
தடங்களை விட்டுச்செல்கிறது
இம்மரம்
விதவித வேலைப்பாடுகளாலும்
பற்பல வண்ணங்களாலும் நிறைந்திருக்கிற
இம்மரம் கண்களுக்குப்
பேரழகாய் இருக்கிறது
மண்ணுக்கு அடியில்
இம்மரத்தின் வேர்கள்
அலைந்து திரிகின்றன
அவை நாமறியாத கோலங்களைப்
பின்னி வடிவமைக்கின்றன
எப்பொழுதும் முன்னகர்ந்தபடி,
எத்திசையிலும் கிளைத்தபடி,
அசைந்தும், பரந்தும், விரிந்தும்
அவை விரைகின்றன.
மிக ஆழமாக நடப்பட்டுள்ள இம்மரம்
என்றென்றைக்கும் பிடுங்கப்படக் கூடாதது
உங்களின் பாரம்பரியத்தை
உனக்கு ஞாபகமூட்ட
இப்பெருமரம் பேருதவி புரிவதாக!
மனம் கொள்
உனது பண்பாட்டையும், கலாசாரத்தையும்
நீயும் கூடவே வடிவமைக்கிறாய்.

ஆங்கில மூலம்: கொஸ்டேன் ஸ்ரோங்க்
தமிழில்: ஆழியாள்

மூழ்கி எழல்

இயல்வாணன்

மீண்டும் ஒரு முறை
முகப்புத்தகத்துள் நுழைந்து
முதல் விருப்பக் குறியை இட்டேன்.

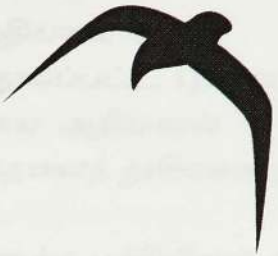
சில காதல் குறிகளையும்
சில கவலைக் குறிகளையும்
சில ஆச்சரியக் குறிகளையும்
ஹாஸ்யக் குறிகளையும் கூட இட நேர்ந்தது.

முதலாவது வாழ்த்தைப் பதிந்தது கண்ணனுக்கு.
அவன் சொந்தமாக சைக்கிள் ஒன்றை வாங்கி இருந்தான்.

சில பிறந்தநாள்
சில திருமண நாள்
பதவியேற்ற வருட நிறைவுகள்
நான்கு கவிதைகள்
பதினெட்டு கருத்தூட்டங்கள்
சில சுய படங்கள்
எல்லாவற்றுக்கும் வாழ்த்துக்கள்!

தாரை தப்பட்டைகள் கிழிந்து தொங்கும் தம்பட்டங்கள்
உப்புச் சப்பற்ற கருத்தூட்டங்கள்
எல்லாவற்றுக்கும்
'ஆள்' கருதிய விருப்பக் குறிகள்!

வந்து விழும் மரணச் சேதிகளுக்கு ஒரு துயர் பகிர்வு.
தனக்கு விருப்பக் குறி கூட இடுவதில்லை எனக்
குறைப்பட்ட கவிஞருக்கு
இடையிடையே சபாஷ்!

தன்னைப் பற்றிய விமர்சனத்துக்கு
விருப்பக் குறி இட்டதால்
விமர்சகர் 'பிரான்'
நட்பு நீக்கம் செய்ததால்
வரும் விமர்சனங்களுக்கு
ஒரு மௌனம்.

தன்னுடைய கருத்தூட்டத்துக்கு
கொமன்ற் எழுதுமாறு
தொலைபேசியில்
சொல்லியவருக்கு
ஒரு 'ஆஹா' கொமன்ற்.

இதற்கு அப்பால் இடையிடையே
நானும் இருக்கிறேன் என்பதற்கான பிரலாபங்கள்.
படங்கள்.

கூலிங் கிளாஸுடன்
சகிக்க முடியாத
ஒரு சுயபடம் வெளியிட்டவருக்கு
அழகோ அழகு என எழுதி விட்டு
முகநூலை மூடுகிறேன்.

உய்யும் நடனம்

சிவசேகரன்

வீடுகளுக்கும் உய்யும் காலம்

எம்.ரிஷான் ஷெரீப்

மழைக்கு முந்தைய காற்றிலசைகிறது முற்றத்து வேம்பு
முதிய கிளைகளில் அமர்ந்திருக்கும்
இறந்த கால ஆத்மாக்கள்
நினைத்துருகிக் கதைத்துக் கொள்கிறார்கள்
அந்த வீட்டில் தாம் வாழ்ந்த காலத்தை

உடைந்த மூங்கில் பிரம்பு நாற்காலி
கடற்சித்திரம் வரையப்பட்ட சுவரோவியம்
ஓடாது நின்று போன கடிகாரம்
எப்போதோ கை விடப்பட்ட இன்னும் சில பொருட்கள்
எஞ்சியிருக்கின்றன இப்போதும் வீட்டுக்குள்

வேம்பிடமிருந்ததொரு கதை
அந்த வீட்டிலிருந்தவர்கள் மரிப்பதற்கு முன்பதாக
மரத்தடியிலிருந்து புலம்பித் தீர்த்த துயரங்களாலானதொரு கதை
மழைக்கு முந்தைய காற்றிடமிருந்ததொரு கதை
அந்த வீட்டிலிருந்தவர்களின் இறுதி மூச்சு பற்றிய கதை

உரக்கச் சொல்லப்படுகின்றன
அந்தக் கதைகளெல்லாம்
பெருமழையின் போது

பாமூற்றுச் சிதிலமடைந்த அந்த வீட்டில் வசிக்க
செங்கற்குவரில் படர்ந்து வருகிறது
இளம்பச்சை நிறக் கொடியொன்று
படிந்திருக்கின்றன மழை நீர்த் துளிகள்
குளிரில் சிலிர்த்திருக்கும் கொடியிலைகளின்
புடைத்த பச்சை நரம்புகளில்

மூங்கில் பிரம்பில் காலம் உறையும்
கடலினுள் நனைந்தெழும் கொடி
கடிகாரத்தைப் படரும் நாளில்

ஓங்கி எரியும் கனலின் நடுவில்
எழுந்து முறுகும்
சிதையின் நெஞ்சில்
விழுகின்ற அடியின் அதிர்வில்
திடுக்கிட்டு ஓடுகிறது
சுடலை நாயொன்று

எரி கட்டைகளிலிருந்து
வெடித்துச் சிதறும்
நெருப்புத்துளிகள்
பகல் நேரத்து மின்மினிகளென
தனது அஞ்சலியை
உருகிப்பாடுகிறது
தனித்தவொரு சுடலைக் குருவி

எழுந்து அடங்கிய சிதையும்
ஓங்கித் தளர்ந்த கனலும்
சாம்பலாகும் கணத்தில்
தணல் படர்ந்த கம்பெடுத்து
உருவேறி ஆடத்தொடங்குகிறான்
வெட்டியான்

அது
சிதையாடும் நடனம்
தீயாடும் நடனம்
உயிராடும் நடனம்

என் வரலாறு என்னுடையது அல்ல

பர்மிய மூலம் : ஜேயர் லின்

ஆங்கில மொழியாக்கம் : கோ கோ தெட் & ஜேம்ஸ் பைர்ன்

தமிழில் : பா. இரவிக்குமார் & ப. கல்பனா

நான் ஏற்கெனவே இறந்துவிட்டேன்
இதை நான் தடையின்றிச் சொல்ல முடியும்
என் வரலாற்றை எழுதியது நான் அல்ல

பத்தில் பதினொரு பேருக்கு என்னைத் தெரியாது

வரலாற்றாசிரியர்களால் எழுதப்பட்ட
எனது வரலாறு குறித்து
வரலாற்றாசிரியர்களுக்கு
யோசனையெதுவும் இல்லை

என்னிடம் நினைவுப் பரிசு எதுவும்
விற்பனைக்கு இல்லை

முனைவர் பட்ட அறிஞர்கள்,
பத்திரிகையாளர்கள்
எவரேனும் என் வரலாற்றை
எழுதியிருக்கலாம்
(ஆனால் எனக்கு அது நினைவில் இல்லை)

கல்வெட்டு இல்லை
கல்லறை இல்லை, எலும்பு இல்லை
சாம்பல் கூட இல்லை

நான் என் வரலாற்றை எழுதவில்லை
அவர்கள் அதை எனக்காக எழுதியிருக்கிறார்கள்
அந்தக் கல்வியாளர்கள்
தங்கள் சொந்தப் பதிப்புகளை
(கருத்தாக்கத்தினை) எழுதியிருக்கிறார்கள்

அவர்கள் எழுதியவை பொன்
தூசி தூவப்பட்ட புராணங்கள்
மரணக் குழியை அறியாமல்
அவற்றுள் எத்தனைத் தூசிகளை நான் தெளித்தேன்

மாண்டவர்களுக்கு மத்தியிலும் சாவுக்கு மத்தியிலும்
எனது சொந்த மரணத்தைக் கூட எழுதியிருக்கிறார்கள்

நான் கிட்டத்தட்ட பெயரிடப்படாத நிலையில்
மரணமடைந்தேன்
ஓர் ஊனமான மரணம்

என் மரணம் கூட உண்மையானது அல்ல
மரணத்தில்கூட நான் நாடு கடத்தப்பட்டேன்

எனது ஆதார ஆவணங்களை அவர்கள் முழுமையாக
எழுதவில்லை மரணத்தில் கூட என்னிடம் குடியிருப்பு
அனுமதி இல்லை

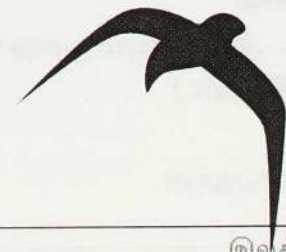
என் மரணத்தை எழுதிவிட்டார்கள்
என் மரணத்தைக் காற்றில் எழுதிவிட்டார்கள்

அவர்கள்..... அவர்கள்... அவர்கள் என் மரணத்தைத்
தண்ணீரில் எழுதிவிட்டார்கள்
மறுபடியும் நான் அதைப் படிக்கிறேன்.. என் சொந்த
வரலாற்றை.

எழுத்துப்பிழைகள், தவறிவிட்ட இலக்கணம்
சொல்லகராதி என்ற வார்த்தையை எப்படி உச்சரிப்பது
அதுகூட எனக்குத் தெரியவில்லை

அவர்கள் என் வரலாற்றை எழுதிவிட்டார்கள்
பின்னர் அவர்கள் என்னைத்
துடைத்தெறிந்துவிட்டனர்
வரலாற்றில் இருந்து துப்பரவாக

என் வரலாறு இப்போதுதான் தொடங்கியுள்ளது.
எழுதப் போகிறேன் நான்
என் சொந்த வரலாற்றை.

தொங்கு பை

பார்மிய மூலம் : ஜேயர் லின்

ஆங்கில மொழியாக்கம் : கோ கோ தெட் & விக்கி பெளமன்

தமிழில் : பா. இரவிக்குமார் & ப. கல்பனா

அவன் எங்கு சென்றாலும், தன் தொங்கு பையில்
துண்டிக்கப்பட்ட தன் காலைச் சுமந்து செல்கிறான்.

அவன் கைகுலுக்க வேண்டும் என்றால்,
தனது துண்டிக்கப்பட்ட காலை
அந்தப் பையிலிருந்து வெளியே எடுக்கிறான்.

மேலும் அந்தக் காலால் மற்றவரின் கையைத் தொடுகிறான்

'உங்களைச் சந்தித்ததில் மகிழ்ச்சி' என்றவர் சொல்லும்பொழுது
அவன் நிறைய துன்பங்களைச் சந்தித்திருக்க வேண்டும்
அந்தத் துண்டிக்கப்பட்ட காலைத் தனது பையில் வைத்துக்கொண்டு,

இருந்தாலும் இரண்டு கால்களும் பழுதுபடாமல் இருக்கின்றன.

அவனுக்குப் பலம் தேவைப்படும்போது,
அவன் தனது வலது கையை
இறந்த கையைப் போல, வலது தோளில் மாட்டியிருந்த பையில் செருகிக் கொள்வான்
துண்டிக்கப்பட்ட காலின் நரம்புகள் மற்றும் கொழுப்பு படிந்த சேறுகளை உணர.

அப்படித்தான் தன்னைப் புதுப்பித்துக் கொள்கிறான்.
அப்படித்தான் அவனது கர்வம் ஒங்குகிறது
அவனது தன்னம்பிக்கை மீட்டெடுக்கப்படுகிறது.

துண்டிக்கப்பட்ட கால்
அவன் தூங்கும்போது
அவனது தலையணையாகிறது
துண்டிக்கப்பட்ட கால்
அவன் சாப்பிடும்போது
உணவு மேசையில் வைக்கப்படுகிறது.

(அவன் திருமணமானவனா? ஆமாம் என்றே வைத்துக் கொள்வோம்.) மனைவியைக் காதலிக்கும்போது,
துண்டிக்கப்பட்ட கால்
அவர்களின் இரு உடல்களையும் ஒன்றாக இணைக்கிறது. (அப்போதுதான் தன்னால் முழுமையை உணர
முடிவதாகச் சொல்கிறான்.)

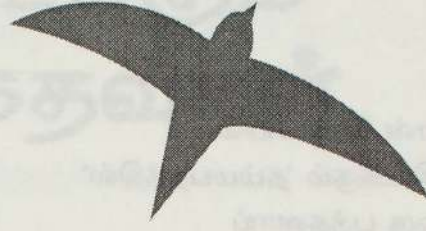
துண்டிக்கப்பட்ட கால்தான்

தனது கடந்த காலம்,
தனது நிகழ்காலம்
தனது எதிர்காலம்
எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகத் தனது வாழ்க்கை
என்றவன் கூறுகிறான். 'அது உண்மை' என்றவன்
கூறுகிறான்.
'அது நேர்மை' என்கிறான்.

'அது அவன்தான்', (மற்றொருவர் கூறுகிறார்).
பால்ய நண்பர் என்று கூறிக்கொள்ளும் ஒருவர்.

அவரும்கூட எப்போதும் சுமந்து செல்கிறார்
ஒரு தொங்கு பையை.

காலக்கிழத்த

ரஜிதா

அதிகாலை காதழைத்தது
அவலக்குரல்.

கூன் மூப்பிய
தண்டுவட
இழையோட்டம்.

ஆடித் தகித்துப்
பொக்குடைந்த மதி.

அணைத்துச் சுகித்ததில்
தொண்ணூறுகளின்
சாயல்.

தழுவித் தடவிய விரல்களில்
வயதுக் கோடு.

சிதம்பிய கனவுக்குள்
உன்னியெழும் அந்தரிப்பு.

இறுதியும் முடிவுமான
நாள்.

பச்சைக் கதிருடுத்தி
விரைகிறாள்
சடுகாடு.
ஒங்கிச் சேடமிழுக்கிறது
பறை.

ஒப்பாரியில் ஒன்றாகிற்று
துயர்.

கண நாளிக்குள்ளேயே
உரு நீறானதாய்க்
கேள்வி.

1

என் மேசையில்
கிடக்கும் 'தம்மபதத்தில்'
ஒரு புத்தனாய்
குந்தியிருக்கிறதோர் நுளம்பு.

சற்றைக்கு முன்னர்
அருந்திய
பத்து மில்லிலீட்டர் குருதி
தற்காலிக
'பற்றற்ற நிலை'

நிர்ச்சலமான அதன்
விழிகளில்
பெருங்கனவென
வளர்கின்றது
அரசமரம்.

நான் ஒரு சீடனாய்
அமர்கின்றேன்
நுளம்பின் கனவில்.

கவிதைப் பிரதியொன்றில்
நீங்கள் இந்த காட்சியைப்
படிக்கையில்
நான் நுளம்பினை
அடித்துவிடுகிறேன்.

சிந்திய குருதி
கனவினையும் நனவினையும்
இணைக்கும்
ஒரு கோட்டினை
வரைகிறது.

நான்
மத்தியில் இருக்கிறேன்
புத்தனும்
நுளம்பும்
இருகரைகளில்.

புத்தனையும்
நுளம்பினையும்
கனவிலும்

நனவிலும்
இடம்மாற்றி
புனைவதனூடு
நகர்கிறது
பிரதியின் அரசியல்.

2

எதிர்பார்க்கப்பட்டிருந்த
ஒரு திடீர் முத்தம் போல
ஆடிக்கொண்டிருந்த அந்த பல்
வீழ்ந்து விட்டது.

ஒரு முதுமரத்தின் வீழ்ச்சியாய்
என்னால் கண்ணீர் வடிக்க முடியவில்லை.

ஆனாலும் உப்புக்கலந்த
ஒரு திரவம் பிசுபிசுக்கிறது
சற்றைக்கு முன் உருவான புதிய குழியிலிருந்து.

ஒரு மூத்த போராளியின்
வித்துடலை விதைப்பதைபோல
மண்ணுள் புதைத்துவிடலாம்
ஆட்டம் முடிந்து வீழ்ந்த பல்லை.

சுற்றிலும் 'காங்றிட்' காடுகள்;
இடுகாட்டை எங்ஙனம் தேடுவேன்.

மழைநீரினால் நிறைந்திருக்கும்
வடிகானில் இறுதிமரியாதை
செலுத்துகிறேன்.

எனக்கான இடுகுழி நாள்
வரைக்கும் வெறுமையான
அந்த குழியுடன் நகரும் மீதமிருக்கும்
சீவியம்.

உங்களிடமும் இருக்கலாம்
கார்த்திகைப்பூவோ
அல்லது
பொப்பி மலர்களோ
தீண்டாத குழிகள்
இதுபோல.

திறந்து கிடக்கும் மனசின் கதவுகள்

ஜமீல்

ஊடாட்டம் எதுவுமற்றதொரு
சூழலில்
இருவரும் அருகருகில்
பதட்டத்துடன் அமர்ந்திருக்கிறோம்

பேரமைதி நிலவும் இன்னேரம்
ஒரு நத்தையைப் போன்று
மெதுமெதுவாய் நகர்ந்து செல்கிறது அந்தி

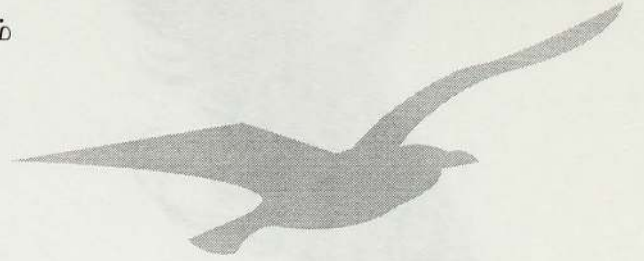
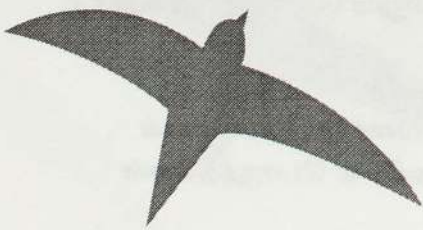
இருள் படரும் முன்பாக
நாம் கலைந்து செல்ல வேண்டும்

ஒரு பூச் செடியைப்போல்
நமக்கிடையில் வளரும் அன்பை
பகிர்ந்து கொள்ள இதைவிட தோதான தருணம்
இனிமேல் கிடைக்கச் சாத்தியமில்லை

நாம் பகிர நினைக்கும் வார்த்தைகள்
கூச்சத்தின் நடுவில் சிக்கி
மூச்சுத் திணறி இறந்து போகின்றன

எனது மனசுக்குள் நுழையத் தெரியாமல் நீயும்
உனது மனசுக்குள் நுழையத் தெரியாமல் நானும்
கிடந்து தவிப்புறுகிறோம்

இத்தனைக்கும் நமது மனசின் கதவுகள்
சந்தித்த முதல் நாளிலிருந்து
அகலத் திறந்துதான் கிடக்கின்றன.

1

மறு கணத்தின் மீது

முத்தமிட்டுக் கொள்ளும் பருவத்தைத் தொட்டணைத்துக் கொள்கிறாள் தோழி

மறுகணமோ

அற்புத விளக்காக ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கிறது

தான் எடுத்துக் கொண்ட கணத்தை

வண்ணங்களாலும் வாசத்தினாலும்

அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கிறது குழந்தை

அந்தக் கணமோ

வானத்தில் மிதக்கும் மலர்த்தோட்டமாகிறது.

நீங்கள் வரும் கணத்தை

ஓவியமாக்கிக் கொண்டிருக்கிறாள் றஸ்மி

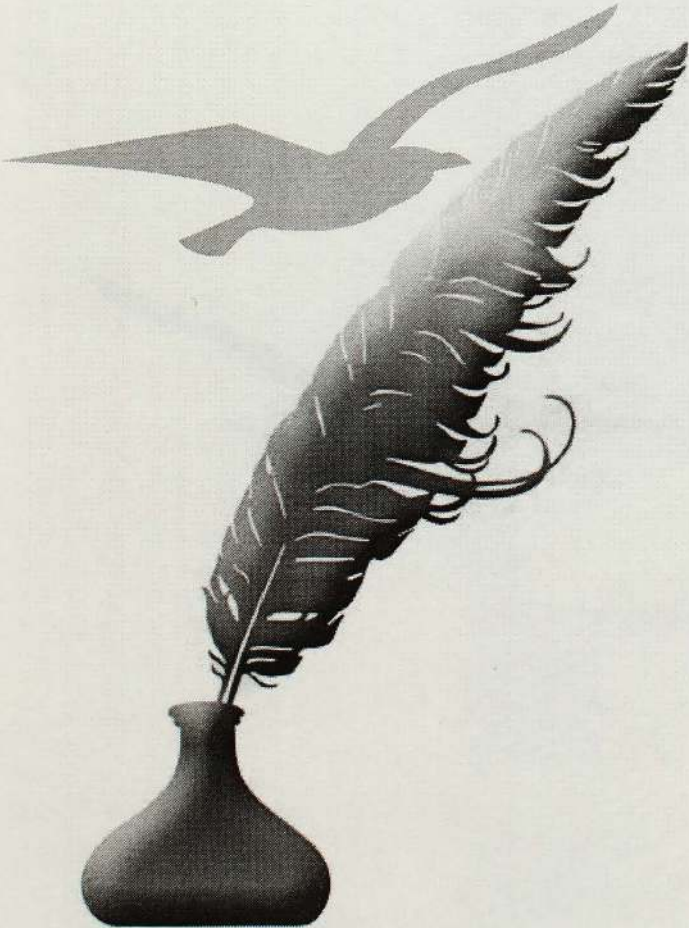
நீங்கள் அதிலே

விதவிதமான சித்திரமாகிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்

சித்திரத்தில் மிளிர்ந்து சிலிர்க்கிறது அந்தக் கணம்.

நான் வரும் கணத்தை மழையின் அருகிலும்

நெருப்பின் நடுவிலும் ஏன் வைத்திருக்கிறாய் அன்பே!

2

எதையுமே தரவில்லை என்ற குறைக்கிடமின்றி
கண்ணீரையேனும் தந்ததே என்று
கண்ணீரில் திளைக்க விடும் அரசுக்கு
அன்றிரவு நன்றி சொன்னாள்.

அவள் கேட்டது ஒன்றேயொன்றுதான்
படையினரிடம் சரணடைந்த
கணவரை மீளத் தந்துவிடுமாறு.

பசியில் அலையவிடப்பட்ட நாளுக்கு
பரிசொன்றைக் கொடுப்பதற்காக
குளத்தின் ஆழத்தில் நீர்க்கிழங்கைத் தேடினாள்.
கைகளின் ஆழத்தில்
முளைத்தன வேர்க்கிழங்குகள்.

வெள்ளத்தில் மிதக்க விட்டு வேடிக்கை பார்க்கும்
கிராமசபைக்கு

'வெள்ளத்தின் ருசி உள்ளத்தின் அழகு

உள்ளத்தில் நிரம்பிய வெள்ளத்தின் ருசி'

என்றெதையோ எழுதிப் பாராட்டுப் பத்திரமாக அனுப்பினாள்

பிள்ளைகளின் அழுங்குரலையும்

கோரிக்கைகளையும் இசையாக்கிக் கேட்டாள்

அது தப்பிவிடுதலின் தந்திரம் என்றும்

துரோகத்தின் வழிமுறை என்றும் தெரிந்தது அவளுக்கு.

வீடும் நிரம்பிக் கிடந்த இருளில்

நட்சத்திரங்களை வரைந்து வரைந்து நிரப்பினாள்

இறுதியில் ஒரு சூரியனை அதிலே பொருத்தினாள்

உலகத்தின் கண்களில் ஒன்றேனும்

தனக்குக் கிடைக்குமா? என்று கேட்டாள்

நிலையாமை இருப்பு...

ஆ.லெ.மு. இர்ஷாத், வாழைச்சேனை.

தனித்திருக்கும் தருணம்
விழிகளில் நரகம்

கண்ணீரோடு களவாடப்பட்ட பொழுதுகளை எண்ணி
நினைவலைகள்
ஏக்கங் கொள்ளும்

மௌனத்தை அசைக்கும்
கடற்புட்கள்

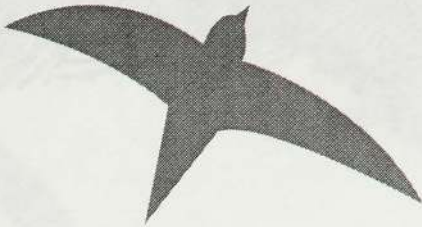
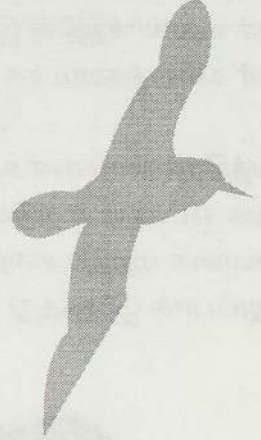
சிரிப்பு விம்பங்களால்
சிதையும் மயானங்கள்

கண்ணீர் நதிகளால்
உதயமாகும் கடல்கள்

கானல் பறவை
மெல்லிருளில் மூழ்கிடும்
வலிகளாய் விழித்தெழும் துரோகங்கள்

மின்னல்கள் கடக்கும்
அணுப்பார்வைகள்
பொய்யை மெய்யாய்
இனிக்கச் செய்யும்

யாவும் நிலையாமை
இருப்பு.

வழிதெரியாமல் தடுமாறிக் கொண்டிருக்கிறது

ஆத்மஜீவ்

வழிதெரியாமல் தடுமாறிக் கொண்டிருக்கிறது
புன்னகை
தயக்கத்துடன் சுற்றிலும் பார்த்தது
பறிகொடுத்த இடத்தில் மறுபடி
ஒட்டிக் கொள்ள விருப்பம் அதற்கு

இங்குதான் இருந்தான் அவன்
தனிமையில்
கவிதை எழுதிக் கொண்டு
கவிதை வாசித்துக் கொண்டு
கண்களை மூடிக் கொண்டு
அவனைக் காணவில்லை இப்பொழுது

தெருமுக்கில் சிலர்
புகைத்தபடி பேசிக் கொண்டிருந்தனர்
எல்லோருடைய உதடுகளும் கருத்திருந்தன
அவன் அங்கிருக்க வாய்ப்பில்லை
சிலர் உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர்
சிலர் உல்லாசத்தில் இருந்தனர்
சிலர் கள்ளத்தனமாக சல்லாபத்தில்

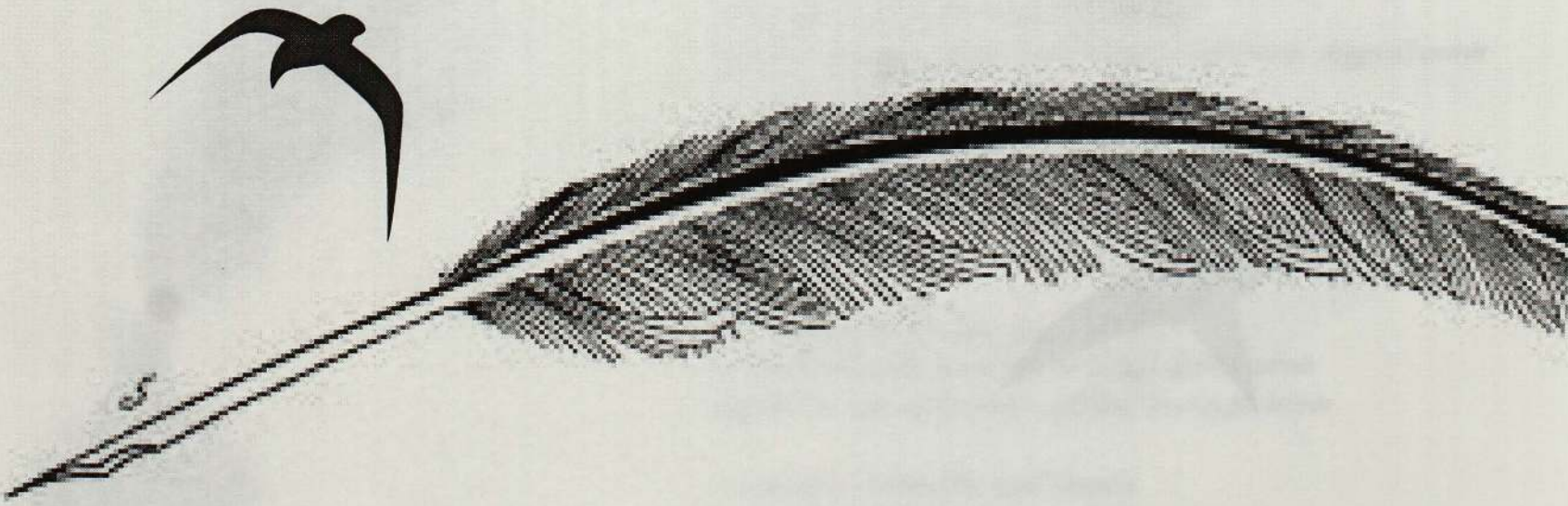
இயந்திரத்தனமான உதடுகளாக இருந்தன
இறுக ஒட்டிய உதடுகள்
புன்னகை மறந்த சதைப் பிளவுகள்
அலுப்பாக இருந்தது

யாருடைய முகத்திலும் உதடுகள் இல்லை
கருத்த உதடுகள் அருவருப்பாக இருந்தது

காலம் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது
மீண்டும் தேடிக் கொள்ள வேண்டும்
புதிய உதடுகளை

எதிர்முனையில் முகக்கவசத்துடன்
சிலர் வந்து கொண்டிருந்தனர்
மூடப்பட்ட முகத்துக்குள் இருக்கும் உதடுகளை
நம்ப முடியாது ஒருவேளை
உதடுகள் இல்லாமலும் இருக்கலாம்
நல்லவேளை
ஒருத்தி நிறைமாதக் கர்ப்பிணியாக இருந்தாள்
இன்னும் சில மணி நேரத்தில்
புதிய உதடுகள் கிடைத்து விடும்
புன்னகைக்கு அளவில்லாத மகிழ்ச்சி
ஓடிப் போய் உள்ளே புகுந்து கொண்டது

அங்குதான் அவன் இருந்தான்
கவிதை எழுதிக் கொண்டிருந்தவன்
கவிதை வாசித்துக் கொண்டிருந்தவன்
புன்னகையைத் தொலைத்தவன்
கண்களை மூடிக் கொண்டு

2. ஜவரும் சிலலம்

உதிர்த்தவிட்ட சொற்களை
கொள்வதெனும்பொதிர
அதிர்த்த விடதாம்
கொள்வதெனும்பொதிர
புக்கிளம் தவையின்

சொல்லெந்தி .1

பிரளயம்

1.

அனலின் ரேகை பாயும்
நதியில்
மூழ்கி எழும் காற்றில்
பரவும் கனல்
அங்கே
பரிசுத்த பூக்கள் அவிந்து
அழிந்து
மேலெழும் சாம்பல் காடு

2.

அழிதலின்
தணல்
சுவடின்றி
ஆழி மேவும் உப்பில்
ஊறி நனைந்து
உருவமழிந்து
ஓசையடங்கி
கரையில் காயும் மீனாகி
மீனாட்சி அம்மையின்
இடது மார்பில்
உறைந்து நிறைந்து அழிகிறது

3.

அதிரும் நாதம்
கடைந்து வெளித்தள்ளும்
பெருங்காற்றில்
நீ இல்லை
நான் இல்லை
நூறு நூறு ஆண்டுகள்
தூசு
தூசின் தூசு
பிய்த்தெறிந்து பாய்கிறது
ஆணையும் பெண்ணையும் இணைத்து
பக்தனும் பாவியும் இன்றி
சுமப்பவன் இல்லாத பல்லாக்கு

1. தீச்சொல்

பிறழ்தலின் கடைசிப்படியில்
நிறுத்தியிருந்தாய் என்னை.

கொண்டாட்டத்தின் நடுவில்
நடந்த அசம்பாவிதமென
இறுகப்பற்றிக் கொண்டு
மலையேறும்போது அறுந்த கயிறென
அடர்இரவின் புரிபடா அழுகையென
கைமீறிப்போகும் பட்டமறுத்த சிராய்ப்பென
குற்றவாளியின் கரங்களிலொழுகும் குருதிச்சிவப்பென
மைக்கறுப்பின் அடர்த்தியென
பாசிப்பரப்பின் சிறுகண அலட்சிய வழக்கென
உடைந்த கண்ணாடியின் கூர்முனையென
தீட்டிய கத்தியின் நுனியெனத்
தீண்டிப்போகிறது என் தீச்சொல்.

தப்பித்தலின் ஒவ்வொரு சுவாரஸ்யத்திலும்
இழந்து கொண்டிருக்கிறாய் உன் சிப்பாய்களை.
வெட்டிக்கொண்ட
Xன் குறுக்குவெட்டு 0 முனையில்
தங்கியிருக்கிறது எப்போதோ புதைக்கப்பட்ட
நஞ்சுதோய் க்யூபிட்டின் அம்பு
வெளிற்றிப்போன
தோல்களின் சொரசொரப்பு
கண்டபின் தினவெடுக்கிறது
எப்படியேனும் சாய்த்துவிட

ஓப்புக்கொடுத்த கரங்கள்
கன்னம்பற்றிக் கிள்ளுகையில்
எடையிழந்த இடைவெளியில்
பிழைத்துப்போய்விடு
துரிதமாய்.

2. ஜவரும் அல்லஃ.

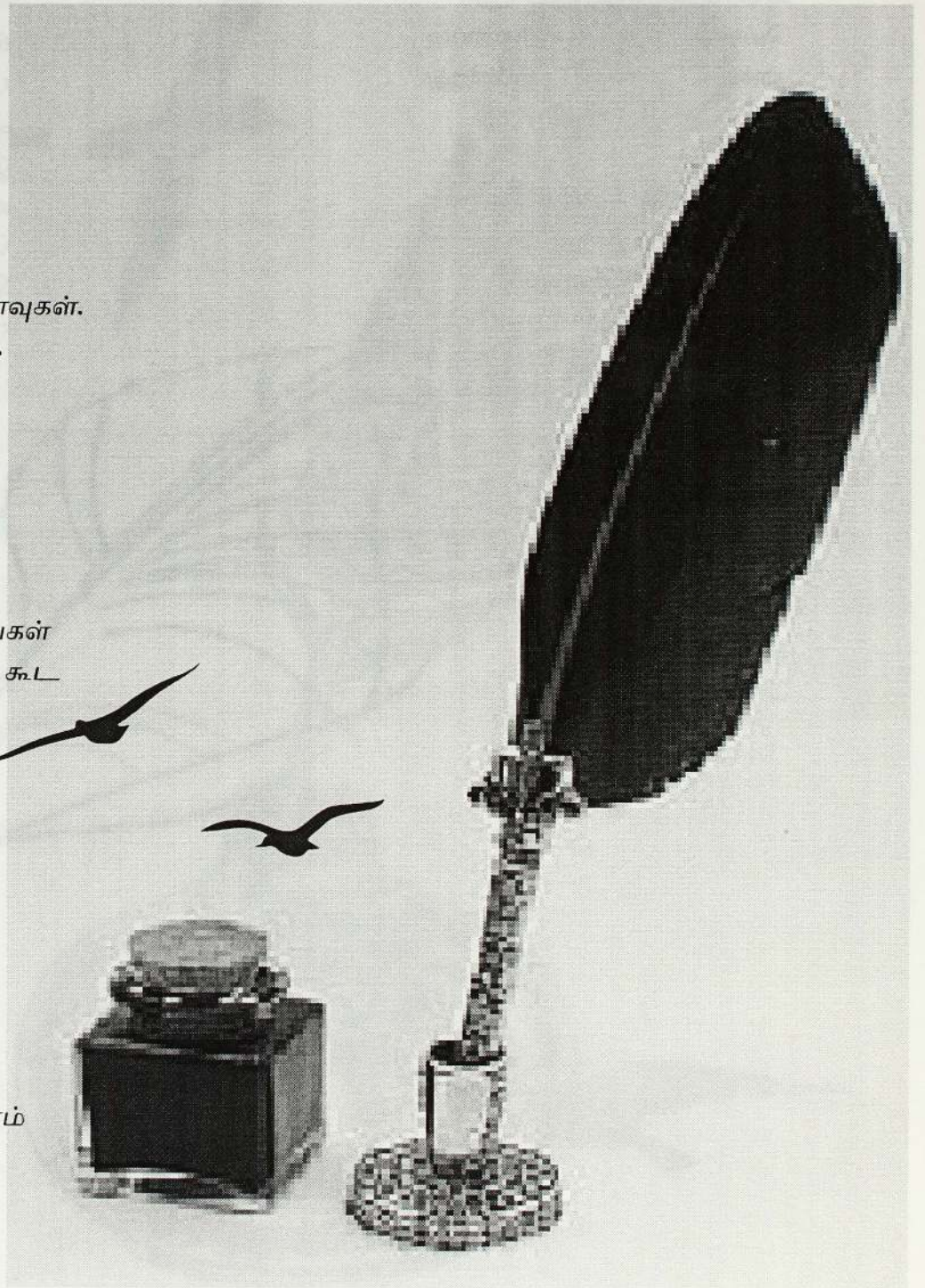
உதிர்த்துவிட்ட சொற்களைக்
கோத்தெடுக்கும்போதே
அதிர்ந்தது நீயேதான்
சொற்பகை விரவலில்
மூங்கிலின் துளைகளில்
நுழைந்த காற்று திரும்பாததைக்
கண்டு திடுக்கிட்டதும் நீதான்.

எதற்காக இப்பொழுதில்
இதை உரைத்துப் போனாய்
வாசுதேவா?

இரை விழுங்கிய மலைப் பாம்பென
அசையாமல் கிடக்கும்
சபதங்கள்
நிலைதடுமாறுதலுக்கென
கண்முன்னே பொய்த்துப் போன
அரியணைகள்.
மங்கிப்போன இந்திரப்பிரஸ்த நினைவுகள்.
தகர்ந்து போய்விட்ட மாயமாளிகை.
நகர்ந்துவிட்ட நாழிகையை
நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கும்
மூளை மடிப்புகள்.
நெஞ்சினுள் தைத்தே கிடக்கும்
பிடி உடைந்த அம்புகள்.
இழுத்தும் நீ கொடுத்தும்
மேனி தழுவிய ஆடையின் வண்ணங்கள்
கூந்தல் முடியப் போகும் குருதியால் கூட
துடைக்க முடியா
வேட்கை பூசிய முகபாவங்கள்
வெறுங்கையால் மண் கீறும்
உன்மத்தம்
திகைக்க வைத்தே பழகிய
மரபணுவின் நிலையழிவு

ஒவ்வொரு இறகாய்
பிய்த்த பின்னும்
தத்தி நடக்கும் ஒற்றைப் பறவையின்
வாழ்வென இப்படியோர் பிரயத்தனம்

சொல்லிக்கொள்க யசோத மைந்த!
'இவளுக்குக்
கர்ணனிடம்தான் லயிப்பு'.

1.

இந்த நகரத்திலுள்ள எல்லாப்
பறவைகளும்
அந்த நிலவை நோக்கிப்
பறப்பதை
தாரத்து மலையிலமர்ந்து
தன் சிறிய இறகுகளை
அசைத்தபடி
பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது
பட்டாம்பூச்சி.

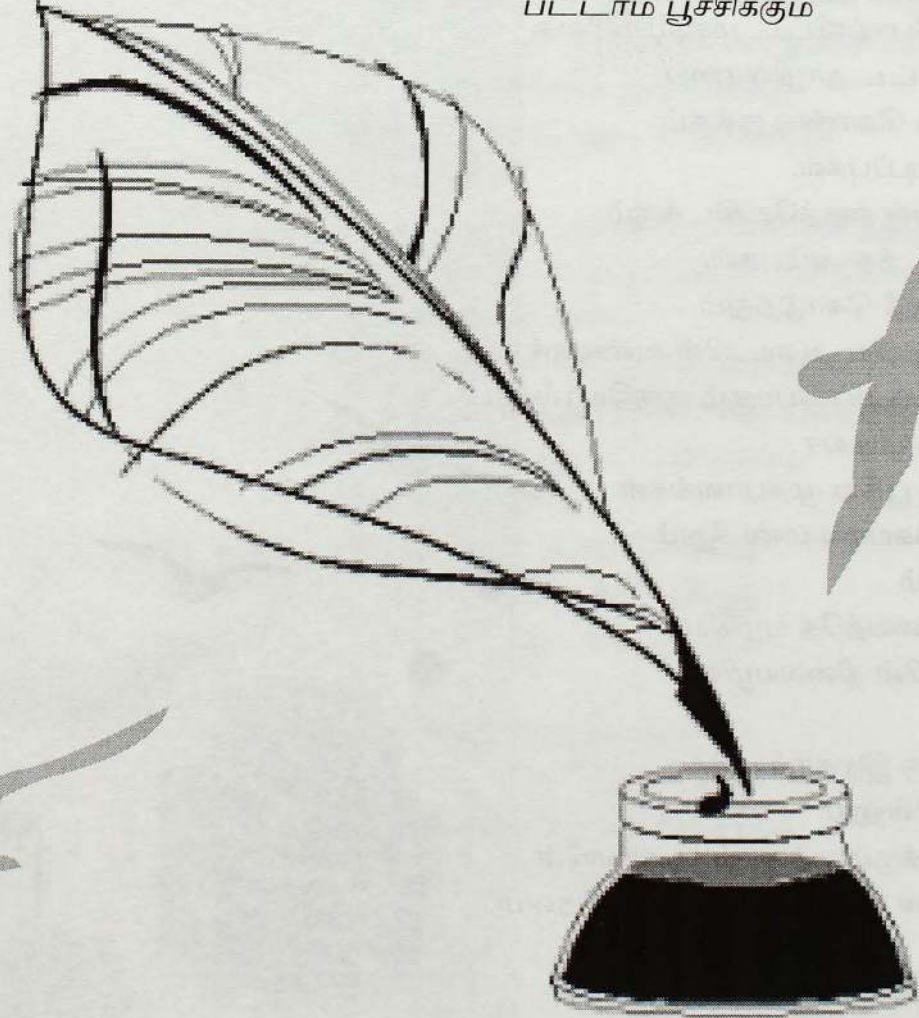

2.

அந்த நீச்சல் குளத்தின்
விளிம்பில் நீரருந்திய புறா
மொத்த நீச்சல் குளத்தையும்
தூக்கிக் கொண்டு பறக்கிறது.

3.

நீர்ச் சுழலில் சிக்கிக் கொண்ட
நிலப்பாம்பு ஒன்று
நீச்சல் கற்றுக்கொண்டு
சுழலில் இருந்து
வெளியேறுகிறது

4.

பிழம்பை விழுங்கவல்ல
சர்ப்பமொன்று
பொன்னொளி வீசி
சூரியனைச் சுற்றிப் படர்ந்து
தலை மீதேறி
படமெடுத்தாடுகிறது

5.

காலைச் சுற்றிய நாகம்
கடிக்காது விடாதென
பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கின்றன
புறாவும் பட்டாம்பூச்சியும்

6.

பயத்தில் படுக்கையில்
காலை உதறுகிறேன்
இரண்டு காலைகள்
உதயமாகின்றன
மேற்கில் புறாவுக்கும்
கிழக்கில்
பட்டாம் பூச்சிக்கும்

ரணத்தின் மீச்சுறு சுரு

வசந்ததீபன்

துயரங்களின் பெருவலி
எக்கணமும்
என்னுள் குமிழியிட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது.

சக மனிதர்களோடு உரையாடுகிறேன்
வெறுமை என்னை
தன் கைப்பிடிக்குள்ளே வைத்திருக்கிறது.

கனவுகளில் பயணிக்கிறேன்
துயரார்ந்த விபத்துகளே நேர்கின்றன.

மனதுள் பூச்செடிகளைப் பதியமிடுகிறேன்
கடுங்கோடையின்
முட்களே விளைகின்றன.

நதியில் நீந்துகிறேன்
தீராத இரையென
தோல்வியின் மீன்கள்
ஆங்காரமாய் தின்று தீர்க்க
மொய்க்கின்றன.

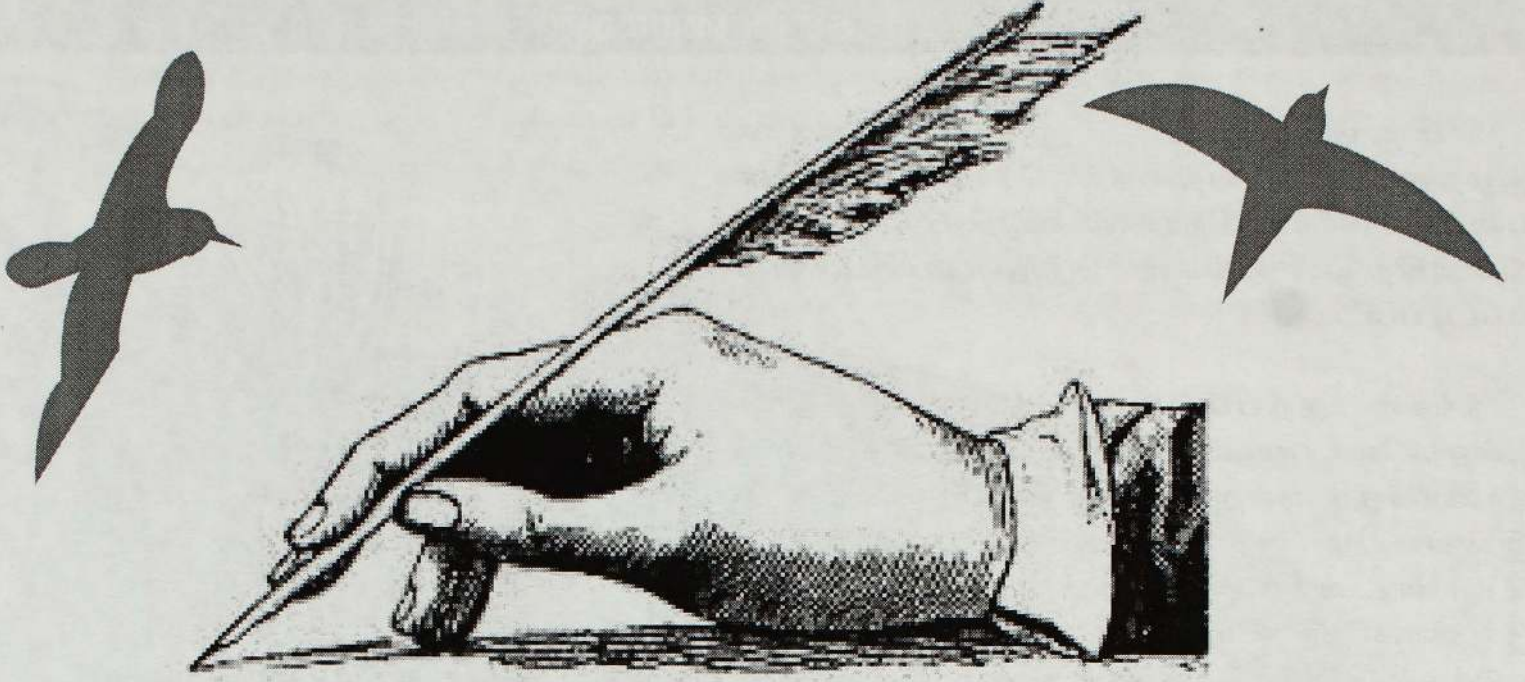
மலையின் மௌனத்துள்..
கானகங்களின் தனிமைக்குள்..
சமவெளிகளின் கனவுகளுக்குள்..
கடற்கரையின் புனைவுகளுக்குள்..
வயலின் இசைக்க முற்படுகிறேன்
சலிப்பின் கூர் அரம்
ஒவ்வொரு நரம்புகளாக அறுத்தபடி.

நித்ய எல்லையைத் தாண்ட
காற்றுக்காக
ஈரவிழிகளோடு நான்.

மதுசார நெடி

நேசிப்பை அதிகம் வைத்திருந்தேன்
விரும்பி வளர்க்க எண்ணாத
அந்த ஆண் பூனையைப் போல.
ப்ரியத்தை எனக்காய் நீ வைத்திருந்தாய்
முற்றத்தில் கட்டப் பட்டிருக்கும்
நேசிக்கப் படாத நாய் போல.
இதிலொன்றும், மாயையெதுவுமில்லை.
வித்தைகளும் மெய்யறிவுடையதுதானே.
மீதமானவைகளை அருந்துவது சாத்தான்கள்.
நாம் தான் மீதம் வைக்காமல்
அருந்தப்பழகியிருக்கிறோமே,
அது கய்யாமின் உயர்தர மதுவானாலும் சரி.
ரூமியின் பாடல் வரிகளில்
ஒரு சூஃபி இசையை கேட்க ப்ரியம்
கொண்டு பின்னால் வருகிறேன்,
நீ சப்பித்துப்பிய ஆட்டு மந்தைகளின்
எலும்புகளில் மொய்த்துக்கிடக்கும் ஈக்களைப் போல.
இன்னும்..இன்னும் பலர்
அங்கே அமர்ந்திருக்கிறார்கள்,
பாரசீகம் பேசிக்கொண்டு.
நீ மதுசார நெடி வீச
எழுந்து கொள்கிறாய்,
தூரத்தில் கேட்கிறது ஒரு றப்பான் இசை.

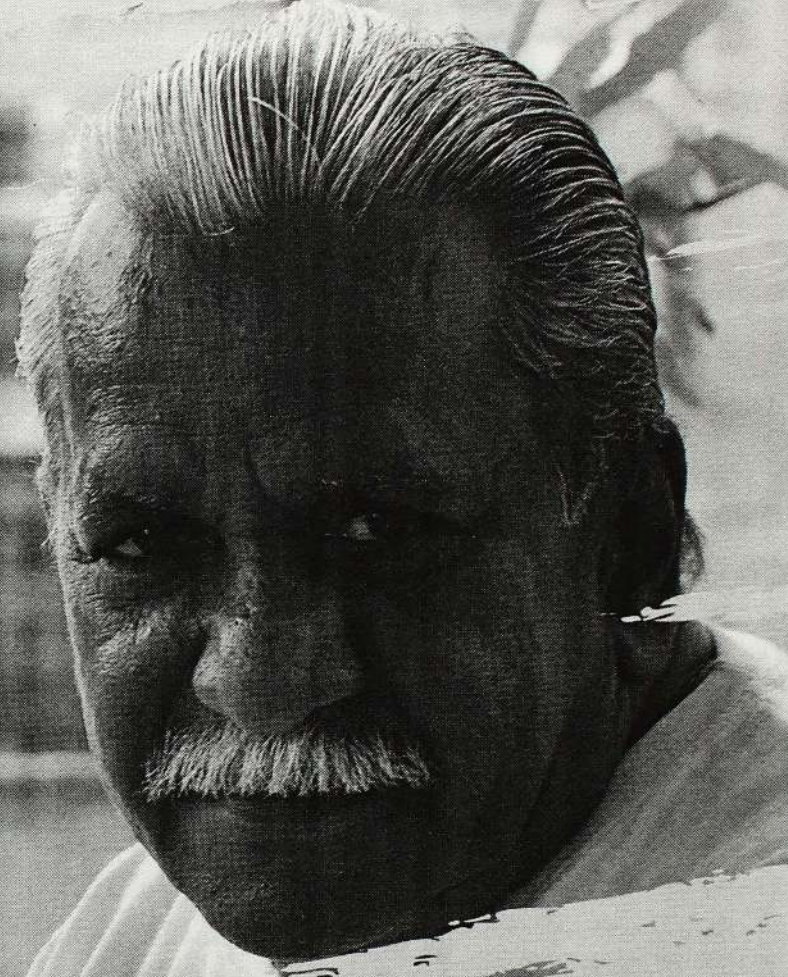
ஏற்கனவே படைக்கப்பட்டவன்

நான் ஒரு கோட்டில் புதைகிறேன்
 மறு கோட்டில் எழுகிறேன்
 இடையில் துளையில் நுழைந்து
 விரல்களின் அசைவில் மீளுகிறேன்
 நீங்கள் அந்திப்பொழுதில்
 கூடி மகிழ்கிறீர்கள்
 கைகளில் உயர்தர பழரசம்,
 நுரைததும்பும் குவளையிலிருந்து
 வடிந்து நனைக்கிறது ப்ரியங்களை.
 மெல்ல...மெல்ல
 விரல்கள் அசைய
 ஒரு ராட்சச அலைபோல இசை
 புல்லாங்குழலிலிருந்து வெளியேறுகிறது.
 நீங்கள் ரசிப்பதில் உயர்வர்க்கம்
 இரவுகளின் ஒரு பகுதியில் உறங்குவதற்கு பழக்கப்பட்டவர்கள்
 அந்த இரவு, ஒரு சில உயர்தர பானங்களால் நிரப்பப்பட்டிருந்தது
 குடித்துவிட்டு அதிகமாக கடவுளென
 உங்களில் ஒருவர் மலைகளையும் கடலையும் நெருப்பையும் படைத்ததாக
 பிதற்றுகிறார்
 உங்கள் கைகளிலும் உயர்தர மதுபாட்டிலொன்றை தந்துவிட்டு.
 இப்போது நீங்களும் மழை நதியென
 படைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்.
 பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் நான் ஏற்கனவே படைக்கப்பட்ட மனிதன்.

பெரும்பாலும் துன்பமயமான குழந்தைப் பருவத்தைக் கொண்டவர்களே படைப்பாளிகளாகிறார்கள் என்றொரு கருத்து நிலவுகிறது. உங்கள் குழந்தைப் பருவம் எப்படிப்பட்டது?

நீங்கள் குறிப்பிடும் கருத்தை வலுவான ஒன்றாகவோ படைப்புக்கு அடிப்படைத் தகுதியை நிர்ணயிக்கும் ஒன்றாகவோ ஏற்க விரும்பவில்லை. இன்பமயமான குழந்தைப் பருவத்தைக் கொண்டவர்களாகவும் படைப்பாளிகள் இருந்திருக்கிறார்களே? இதை சார்பியல் கருத்தாகவே எடுத்துக் கொள்கிறேன். இன்னொரு கோணத்தில் பார்த்தால் படைப்பாளியின் துன்பம் உலகியலை மட்டும் சார்ந்தது அல்லவே.

என் குழந்தைப் பருவம் துன்பமயமானதல்ல. தனிமையானது. மிகச் சிறிய வயதிலேயே பெற்றோரைப் பிரிந்து வேறு ஒருவர் பராமரிப்பில் வளர நேர்ந்ததால் ஏற்பட்ட தனிமை. அந்தத் தனிமையை நான் விரும்பினேன் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். துக்கத்தை விட

இலக்கியம் என் இருப்பின் அடக்கியம்

மகிழ்ச்சியையே தனிமை எனக்குக் கொடுத்திருக்கிறது. தனிமை துக்கமானது என்று நான் உணர்ந்த தருணங்கள் மிகவும் குறைவு.

பள்ளிப் பருவத்தில் உங்களுக்கு மரபுக் கவிதையில் ஆர்வமிருந்ததாக ஒருமுறை என்னிடம் சொன்னீர்கள். உங்கள் தமிழாசிரியர் யார்? அவர் உங்களை எவ்விதத்தில் பாதித்தார்?

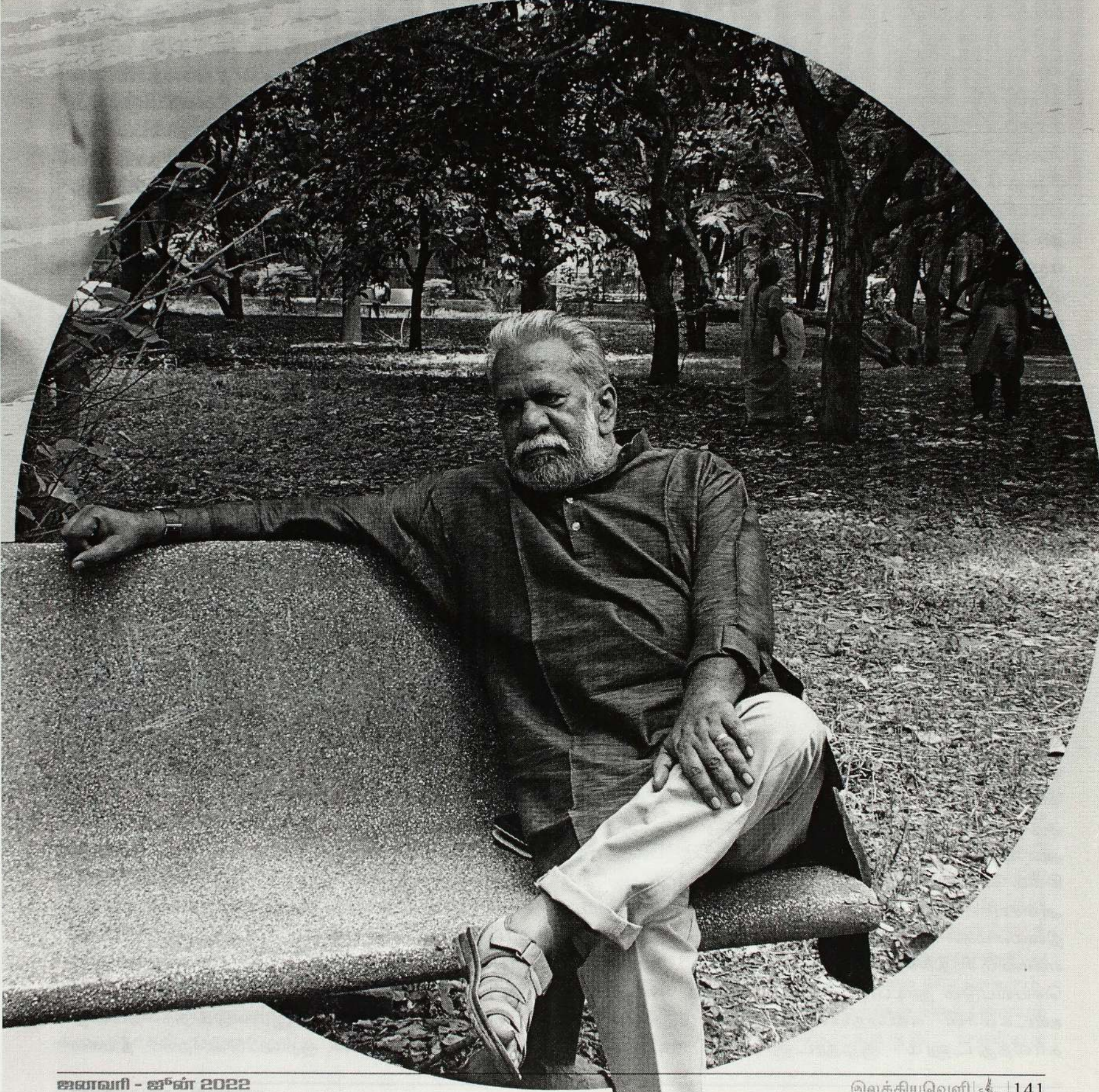
பள்ளியில் நடுநிலை வகுப்புகளை எட்டியபோதே மொழியிலும் கவிதையிலும் ஆர்வம் ஏற்பட்டது. பிடித்தமான கவிதைகளை நகலெடுத்து எழுதிப்

பார்த்திருக்கிறேன். அந்த அசல்கள் அனைத்தும் மரபுக் கவிதைகள். யாப்பிலக்கணத்தை மீறாதவை. என்னுடைய நகல் கவிதைகளில் இருந்த பிழையைப் பார்த்துத் தமிழாசிரியர்கள் யாப்பிலக்கணத்தைக் கற்காமல் கவிதை இயற்றுவது பிழை என்று இடித்துக் காட்டினார்கள். கொஞ்ச காலம் கவிதை எழுத்துக்கு இடைவெளி விட்டேன். ஒன்பதாம் வகுப்பை அடைந்தபோது இன்னொரு தமிழாசிரியரால் மீண்டும் கவிதை ஆர்வம் தலையெடுத்தது. யாப்பிலக்கணத்தை எளிதில் புரியுமாறு கற்றுக் கொடுத்தார். அவர் புலவர் சா, மருத வாணன். திராவிட இயக்கப் பற்றாளர். சுயமரியாதைக்காரர். நாத்திகர். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகத் தமிழில்

அபாரமான புலமை கொண்டவர். வீட்டுக்கு அழைத்துப் புலால் சோறுபோட்டுத் தமிழைக் கற்றுக் கொடுத்தவர். என்னுடைய கவிதை முயற்சியை ஊக்குவித்தவர். நான் எழுதிய பிள்ளைக்கவிகளை வாசித்து, பிழை களைந்து சீராக்கித் தந்தார். அதிலிருந்து கற்றுக்கொண்ட பாடங்கள் கவிதையின் வடிவத்தைப் பற்றிய பிரக்ஞையை உருவாக்கின. கவிதையைப் பிறர் கற்பிக்க முடியாது இல்லையா?

தமிழ் மீதான காதலை அதன் மீதான

பெருமிதமாக மாற்றியது ஐயாவின் பாதிப்புத்தான். அவர் நாத்திகர். ஆனால் பக்தி இலக்கியங்களை அவரைப் போல மனமொன்றி வாசித்துக் காட்டவும் விளக்கிச் சொல்லவும் ஆளில்லை என்று தோன்றியிருக்கிறது. கம்பராமாயணம், தேவாரம் திருவாசகங்களைப் பக்தி சாராமல் இலக்கிய அடிப்படையில் அணுகும் பார்வை அவரிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டதுதான். தீவிர நாத்திகரான அவர் பக்திச் செய்யுள்கள் மேற்கோளாக நிரம்பிய ஒரு நூலையும் எழுதியிருக்கிறார். 'உள்ளக் கோவில்' என்று நினைவு. இவையெல்லாம்தான் அவரால்

நான் அடைந்த பாதிப்புகள் என்று தோன்றுகிறது.

மரபுக் கவிதை என்று நீங்கள் நினைவுபடுத்தியதால் இன்னொரு பாதிப்பையும் சொல்ல வேண்டும். அது ஒரு நூலின் பாதிப்பு. புலவர் குழந்தை எழுதிய 'யாப்பதிகாரம்' என்ற இலக்கண நூல். யாப்பிலக்கணத்தை முறையாகக் கற்றுக் கொள்ளப் பேருதவி செய்த நூல். அந்த நூல் வழியாகத்தான் புதுக் கவிதைச் சார்பாளனாகவும் ஆனேன். நூலகத்திலிருந்து எடுத்து வாசித்த புதுக் குரல்கள் தொகுப்பு ஈர்த்தது. அதிலிருந்த கவிதைகள்தாம் நான் பின்பற்றவேண்டியவை என்ற உணர்வை அளித்தன. அதே நேரத்தில் வாசித்த புதுமைப்பித்தன் கவிதைகள் என்ற நூலும் வசிகரித்தது. இந்த இரண்டிலும் இடம் பெற்றிருந்த கவிதைகளை 'ஒன்று பிச்சமுர்த்தியின் தாயும் குஞ்சும், மற்றது புதுமைப்பித்தன் வானொலியில் வாசித்த வெண்பா - புலவர் குழந்தை தன்னுடைய புத்தகத்தில் மேற்கோள் காட்டிக் கடுமையாக விமர்சித்திருந்தார். 'இவை எந்த இலக்கணத்துக்குள்ளும் அடங்காதவை. எனவே கவிதைகள் அல்ல' என்று எழுதியிருந்தார். அந்த அடங்காமை என்னை மிகவும் கவர்ந்தது. பிச்சமுர்த்தியின் கவிதையிலும் புதுமைப்பித்தன் கவிதையிலும் இலக்கணமில்லை; ஆனால் கவிதைக்கு வேண்டிய உணர்வு இருந்தது. நான் புதுக்கவிதை நோக்கி நகர்ந்தேன்.

எழுபதுகளின் கடுங்கோபக்கார இளைஞர்களுக்கிடையே, யதார்த்தத்தின் ஸ்திதியை நன்குணர்ந்தவராக நவீனக் கவிதைக்குள் நீங்கள் நுழைந்ததாகக் கருதுகிறேன். இந்த விவேகம் உங்களுக்கு எவ்வாறு கூடியது?

சென்ற நூற்றாண்டின் எழுபதுகள்தாம் மிகவும் கொந்தளிப்பான காலம், புதிய மாற்றங்கள் நிகழ்ந்த காலம் என்று சொல்லப்படுகிறது. புதிய சிந்தனைகளும் புதிய கலைவடிவங்களும் உருவானது என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. உலகம் முழுவதும் நிலவிய இந்த சூழல் இந்தியாவிலும் தமிழகத்திலும் அதிர்வுகளை ஏற்படுத்தியது. நவீனத்துவம் உச்சம் அடைந்தது. போராட்டங்கள் தொடர்ந்தன. நெருக்கடிகள் அதிகரித்தன. மாற்றத்துக்கான முறையீடுகள் எழுந்தன. அவை இளைய தலைமுறையினரிடமே பிரதிபலித்தன. சினம் கொண்ட தலைமுறை அது. என்னிடமும் அதுவே அசைவுகளை ஏற்படுத்தியது. நடைமுறையில் காணும் நிலைமைகள் சரியில்லை. அவை மாற வேண்டும் என்ற எண்ணம் சிந்திக்கிற எல்லாரிடமும் இருந்தது. அதற்காகச் செயல்படும் துடிப்பு இருந்தது. அதை எனக்கான ஊடகமான கவிதையில் வெளிப்படுத்தினேன். காலத்துடனும் சூழலுடனும் கவிஞரின்

இயல்பான எதிர்வினை என்றே கருதுகிறேன். திட்டமிட்டோ பிரக்ஞையுடையவராகவோ என்னுடைய நுழைவு அமைந்ததல்ல இதை நீங்கள் விவேகம் என்று சொல்வதைக் கேட்க மனதுக்கு இதமாக இருக்கிறது.

'என் சிறகுகளை அறுக்க வானோங்கியவன் நீ / நான் / வாள்முனையில் காலுதைத்துப் பறக்கத் தொடங்கியவன்' என்ற உங்கள் வரிகள், ஒரு புதிய குறுக்கீடானது. தந்தையின் அதிகாரத்திற்கெதிரான அக்குரல், நவீன கவிதையில் இளையோரின் முதலெதிர்ப்புணர்வாகும். 'எனக்கு உன்னிடம் பகையில்லை / அன்பைப்போலவே'- தமிழ் மரபில் இப்படிப் பேசிய முதல் கவிமகன் நீங்கள்தான். தம் புனைகதைகளில் சுந்தரராமசாமி வெளிப்படுத்திய பாலுவின் மனநிலையை ஒத்தது இது. பின்னாளில், 'குழந்தைகள் ஆண்கள் பெண்கள்' நாவலில் சு.ரா.வின் கோபம் தணிந்துவிட்டது. இப்போது உங்கள் தந்தை பற்றி என்ன நினைப்புள்ளது?

அமெரிக்கக் கவிஞர் சில்வியா பிளாத்தின் புகழ் பெற்ற கவிதைகளில் ஒன்று 'அப்பா' (Daddy). சில்வியா தன்னுடைய தந்தை ஓட்டோ எமில் பிளாத் மீதான கோபத்தில் எழுதியது. மிகவும் அந்தரங்கமான கவிதை. ஆனால் அது அதிகாரத்துக்கு எதிரான கவிதையாக வாசிக்கப்பட்டது. எமில் பிளாத் ஒரு ஜெர்மானியர் என்பதால் கவிதைக்குள் ஒலித்த எதிர்ப்புக்குரல் நாஜி அதிகாரத்துக்கு எதிரானதாக விளக்கப்பட்டது. பிளாத்தின் கவிதையுடன் ஒப்பிடக் கூடிய வரிகளல்ல. ஆனால் இரண்டும் தந்தைப் பழி சுமப்பவை என்பதால் குறிப்பிடுகிறேன். நீங்கள்

மேற்கோளாகக் காட்டியிருக்கும் வரிகள் 'கோடை காலக் குறிப்புகள்' கவிதையின் ஒரு பகுதியில் வருபவை. என்னுடைய தனிப்பட்ட அனுபவத்திலிருந்து எழுதப்பட்ட வரிகள் அவை. தனிப்பட்ட கோபத்தை எடுத்துக் காட்டத்தான் எழுதினேனே தவிர தந்தை அதிகாரத்துக்கு எதிரான குரல் என்ற நோக்கத்தில் அல்ல. கவிஞனின் வரையறையைத் தாண்டுவதுதான் கவிதையின் குணம். இல்லையா? அப்படி இந்தக் கவிதையும் ஆகியிருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன்.

காஃப்கா தனது தந்தைக்கு எழுதிய கடிதத்தை வாசித்ததும் க.நா.சுப்ரமணியம் தன்னுடைய தந்தையைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்த கட்டுரையை வாசித்ததும் தான் என்னுடைய வரிகளுக்கான உசுப்பலாக இருந்தன. பாலுவின் மனநிலையுடன் இதுவரை ஒப்பிட்டு யோசித்ததில்லை. அதுவும் மறைமுகமாக என்னைப் பாதித்திருக்க வேண்டும்.

குறிப்பிட்ட வரிகளை அதில் வெளிப்படும் அதே மனநிலையில்தான் எழுதினேன். அன்றைய அனுபவத்துக்கும் பின்னணிக்கும் அப்படியான மனைநிலையை ஏற்படுத்தியதில் பங்கு உண்டு. அந்த உணர்ச்சி அன்று உண்மையானது; நியாயமானது. அதை எழுதியதில் இப்போதும் வருத்தமில்லை. ஆனால் கால மாற்றத்தில் அப்பா மீதான கோபம் வடிந்து விட்டது. அவரைப் புரிந்துகொள்ள நானும் என்னைப் புரிந்துகொள்ள அவரும் முயற்சி செய்தோம். இருவரும் அனுபவங்களிலிருந்து கற்றுக் கொண்டிருந்தோம் என்பதால் சுமுகமாகவே இருந்தது. அவர் மீதான கோபத்துக்குக் காரணம் அதிகாரம் செலுத்தினார் என்பது மட்டுமல்ல; குடிப்பழக்கத்தால் விளைந்த துன்பங்களும் அவமதிப்புகளும் எல்லாரையும் பாதித்தது என்பதுதான். அந்த நாட்கள் கொடுமையானவை. அதற்குப் பொறுப்பு அவர்தான் என்ற அங்கலாய்ப்பு தொடர்ந்து இருந்தது. இப்போது யோசிக்கும்போது அவரைப் புரிந்துகொள்ள இன்னும் தீவிரமாக முயன்றிருக்கலாம் என்ற ஆதங்கம் மிஞ்சுகிறது. அதற்கான வாய்ப்பை அவரும் வழங்கவில்லை. நானும் உருவாக்கிக் கொள்ளவில்லை.

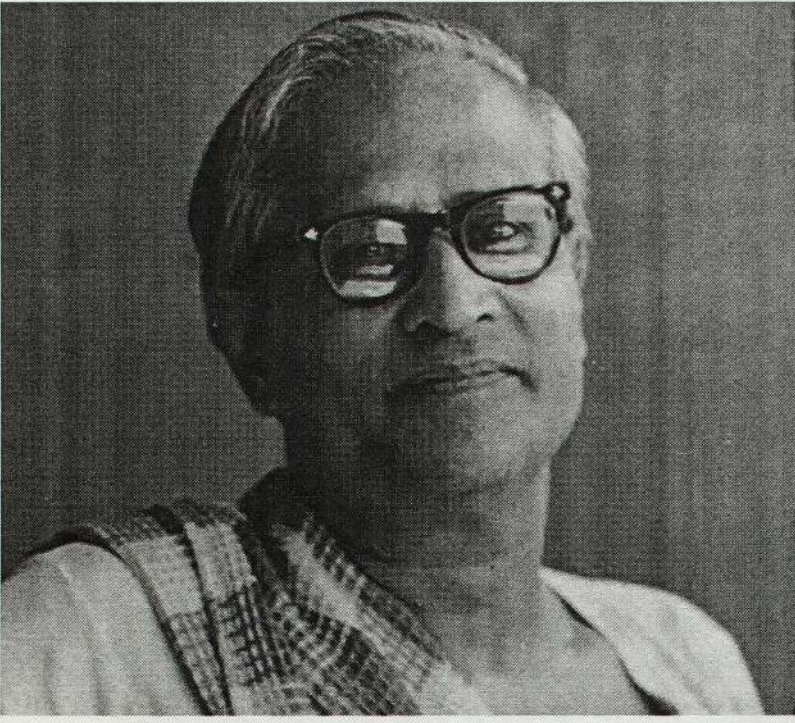
தி. ஜானகிராமனைத் தேடித் தேடித் தொகுத்துள்ளீர்கள். அவர் பற்றிப் பல கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளீர்கள். இது ஒரு சாதாரண ஈடுபாடாகத் தெரியவில்லை. அவருக்கும் உங்களுக்குமான உறவு எத்தகையது?

நல்ல வாசகனுக்கும் மகத்தான எழுத்தாளருக்குமான உறவுதான். என்னை மிகவும் கவர்ந்த எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் மீதும் இதே அளவிலான ஈடுபாடு

எனக்கிருக்கிறது. அது மிக நீண்ட பட்டியல்.

தீவிர வாசிப்பின் ஆரம்ப காலத்திலேயே அறிமுகமான எழுத்தாளர் ஜானகிராமன். இலக்கிய வாசிப்பை இனிமையானதும் பொருள் பொதிந்ததுமாக ஆக்கியவர்களில் முக்கியமானவர். என்னுடைய எழுத்தாளர் என்று சொந்தம் கொண்டாடிக்கொள்ளும் உணர்வைத் தந்தவர். நான் திரும்பத்திரும்ப வாசித்த படைப்பாளிகளில் அவரும் ஒருவர். அவற்றின் விளைவுதான் அவரைப் பற்றியும் அவரது படைப்புகள் பற்றியும் எழுதிய கட்டுரைகள். நீங்கள் குறிப்பிட்டதுபோல பல கட்டுரைகளை எழுதியிருக்கிறேன். எந்த எழுத்தாளரைப் பற்றியாவது அதிக எண்ணிக்கையில் எழுதியிருக்கிறேன் என்றால் அது தி.ஜானகிராமனை முன்னிருத்தித்தான். அவரைப் பற்றிய முதல் கட்டுரை 'கட்டுரை அல்ல இரங்கற் குறிப்பு' 1982 இல் 'நிகழ்' முதல் இதழில் வெளியானது. கோவை ஞானி வெளியிட்டார். பின்னர் எழுதியது 2011 இல் அம்மா வந்தாள் நாவலுக்கான முன்னுரை. ஏறத்தாழ முப்பது வருட காலம் வாசகனாக மட்டுமே இருந்திருக்கிறேன். இந்தக் காலத்தில் மலையாளத்தில் ஜானகிராமன் நாவல்களைப் பற்றிய பொது அறிமுகம் ஒன்றை மட்டுமே எழுத வாய்ப்புக் கிடைத்தது. 'அம்மா வந்தாள்' முன்னுரைக்குக் கிடைத்த வாசக ஏற்பு, 'மோகமுள்'ளுக்கும் என்னையே எழுதுமாறு பதிப்பாளரைத் தூண்டியிருக்கலாம். அதன் தொடர்ச்சியாக தி.ஜானகிராமன் கதைகளையும் கட்டுரைகளையும் தொகுக்கும் பணியும்

கொடுக்கப்பட்டன. அவையெல்லாம் அந்தரங்கமான மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தின. வெகுகாலம் மனதுக்குள் பொத்திப்பொத்திவைத்த காதலைச் சொல்லிக் கொண்டது போன்ற குதூகலம். அந்தத் திளைப்பில்தான் பிற கட்டுரைகளையும் எழுதினேன்.

தி.ஜானகிராமனை ஒரே ஒருமுறைதான் சந்தித்திருக்கிறேன். அந்தச் சந்திப்பு வாழ்நாள் முழுவதும் நினைத்துப் போற்றக்கூடிய ஒன்றாக அமைந்தது. அந்த வேளையில் காட்டிய இணக்கம், கரிசனம், பெருந்தன்மை எல்லாமும் இலக்கியம் சார்ந்து அவர் மீது கொண்டிருந்த மதிப்பை மேலும் ஒருபடி உயர்த்தியது. அப்படி ஒரு மதிப்பேற்றம் சாதாரணமானது இல்லைதானே?

ஒரு படைப்பாளியாகத் தி.ஜானகிராமனை நீங்கள் எப்படி மதிப்பிடுகிறீர்கள்? தி.ஜா.வின் தாக்கம் உங்கள் எழுத்தில் உண்டா?

தி.ஜானகிராமனை எப்படி மதிப்பிடுகிறேன் என்பதை அவரது படைப்புகளைப் பற்றிய என்னுடைய எழுத்துக்களில் முன்வைத்திருப்பதாக நம்புகிறேன். நவீன செவ்வியல் வாதியாக அவரைக் காணவே விரும்புகிறேன். செவ்வியல் மரபின் சாரத்தைக் கொண்டு தன் காலத்து வாழ்வைப் பார்த்தவர். இடம் காலம் ஆகியவற்றுக்கு இசையப் படைப்புகளை உருவாக்கியபோதும் இடத்தையும் காலத்தையும் கடந்த மானுட நிலையைச் சித்தரித்தவர். மனிதர்கள் பொதுவாக நல்லவர்கள்தாம்; அவர்களுடைய சூழ்நிலைதான் அவர்களை ஆட்டுவிக்கிறது. அந்த ஆட்டத்தின் விளைவுகளைத்தான் கதைப் பொருளாக்கினார்.

அவர்களை வெறுத்து விலக்காத கருணையைத் தனது படைப்பு நோக்காகக் கருதினார். இவையெல்லாம் அவரைப் பற்றிய என்னுடைய மதிப்பீட்டின் அம்சங்கள்.

இது முன்பே சொன்னதுதான். எனினும் கேள்விக்கான பதிலாகத் திரும்பச் சொல்ல நேர்கிறது. தி.ஜானகிராமன் தனது வழிகாட்டி என்று கு.ப.ராஜகோபாலனைச் சொல்கிறார். அவரைத் 'தவம்நிறைந்த கலைக் கோபி' என்ற சொற்றொடரால் பாராட்டுகிறார். அந்த வாசகம் தி.ஜானகிராமனுக்கும் துல்லியமாகப் பொருந்தும். நான் அவரை அவ்வாறே மதிக்கிறேன்.

நான் கவிதையை என்னுடைய முதன்மை ஊடகமாகக் கருதுபவன். புனைவு முயற்சிகளில் முழுமூச்சாக ஈடுபட்டவன் அல்லன். எனவே தி.ஜானகிராமன் என் எழுத்துக்களைப் பெரிதாகப் பாதித்திருக்க வழியில்லை. ஆனால் ஓர் இலக்கிய ஆளுமையாக மிகவும் பாதித்திருக்கிறார். சில அடிப்படையான பார்வைகளை உருவாக்கிக் கொண்டதில், குறிப்பாகப் பெண்களைப் பற்றிய கண்ணோட்டத்தில், அவருடைய பாதிப்பு உண்டு. அது வலுவானது. நீடித்திருப்பது. தி.ஜானகிராமன் என்னைப் பாதித்த அளவு என்னுடைய எழுத்தைப் பாதிக்கவில்லை என்றே நினைக்கிறேன்.

கவிஞர் ஆத்மாநாம் பற்றிய உங்கள் பிரத்யேக அனுபவமாக எதைப் பகிர்வீர்கள்? ஒரு நண்பராகவும், ஒரு கவிஞராகவும் அவரை நீங்கள் எப்படி உள்வாங்கியிருக்கிறீர்கள் என்று கூற முடியுமா?

ஆத்மாநாமை நேரில் சந்தித்தது 1982 இல். அதற்கு முன்பே கடிதங்கள் வழியாக அறிமுகம் ஆகியிருந்தோம். எனக்கு முன்னால் கவிதைகள் வெளிவந்து கவனத்துக்கு உரியவராக இருந்தார். அந்த வகையில் எனக்கு சீனியர். கல்யாண்ஜி, கலாப்ரியா ஆகியோரின் வரிசையைச் சேர்ந்தவர். ஆனால் அவரைக் கொஞ்சம் பின்னால் இழுத்து வந்து என்னுடைய சம காலத்தவராகவே கருதுகிறேன். அல்லது சற்று முந்திக் கொண்டு அவருடைய சம காலத்தினனாக என்னைக் கற்பனை செய்துகொள்கிறேன். கவிதையாக்க முறையின் ஒற்றுமையாக இதைச் சொல்லலாம்.

நாங்கள் கவிதையெழுத்தில் ஈடுபட்ட காலத்தில் கவிதைப் போக்கு இரண்டாக இருந்தது. அகம் சார்ந்த கவிதைகள் என்றும் புறம் சார்ந்த கவிதைகள் என்றும். இன்னும் விளக்கமாகச் சொல்வதானால் தனி மனிதரை மையமாகக் கொண்டவை என்றும் சமூகப் பார்வை கொண்டவை என்றும். இந்தப் பிரிவினையை இல்லாமற் செய்த கவிதைகள் ஆத்மா நாமுடையவை என்பது என் அவதானிப்பு. அவருடைய கவிதைகளில் ஒலிக்கும் குரல் தனி மனிதனுடையதாக இருக்கும் அதேசமயத்தில் சமூகப் பிரச்சனையின் விமர்சனமாகவும் இருந்தது. அதே முறையை நானும் பின்பற்றினேன். அவரைப் பார்த்துச் செய்ததல்ல. எனினும் இந்த அம்சத்தில் என்னையறியாமல் நிகழ்ந்தது அது. இதை எனக்குச் சுட்டிக் காட்டியவரும் ஆத்மாநாம்தான். முதல் சந்திப்பிலேயே 'நானும் நீங்களும் ஒரே டிராக்கில் எழுதுகிறோம் இல்லையா?' என்று குறிப்பிட்டார். இவ்வளவுக்கும் அவரது கவிதையாக்க முறையும் என்னுடைய முறையும் வேறுவேறானவை. ஆரம்ப காலக் கவிதைகளில் அவரிடம் ஞானக்கூத்தனின் பாதிப்பு இருந்தது. 'இன்னும்' முதலான கவிதைகளில் அதைப் பார்க்கலாம். பிற்காலத்தில் சுதந்திரமான கவிதை முறையைத் தொடர்ந்தார். புதுக் கவிதைக்கு என்று உருவான எந்த அம்சங்களும் இல்லாத நேரடிக் கவிதைகளை, எதிர்கவிதைகளை எழுதினார். அவற்றில் அந்நிய மொழிக் கவிதைகளின் செல்வாக்குக் கணிசமானது. இடம், காலம் ஆகியவற்றைக் கடந்த கவிதைகளை முன்வைத்தார். இன்று பிரகடன ஆர்ப்பாட்டத்துடன் வெளியாகும் எதிர்கவிதை, நேரடிக் கவிதை ஆகிய வகைமைகளை அறிமுகப்படுத்திய முன்னோடிகளில் ஒருவராக ஆத்மாநாமையும் குறிப்பிடுவேன். அவரைக் கவிஞராகப் புரிந்துகொண்டதில் சில அம்சங்கள் இவை.

முதல் சந்திப்பிலேயே நெருக்கமாக உணர்வைத் தந்த நட்புகளில் ஆத்மாநாமுடன் ஏற்பட்ட நட்பும் ஒன்று. இலக்கியக் கூட்டமொன்றில் சந்தித்தோம். பரஸ்பர அறிமுகம் முடிந்ததும் அவருடைய ஜோல்னாப்

பையை என்னிடம் கொடுத்தார். அதில் 'மு' கவிதை இதழின் பிரதிகள், பழையதும் புதியதும். இருந்தன. கூட்டத்தில் விற்பனை செய்வதற்காகக் கொண்டு வந்திருந்தார். சக விற்பனையாளனாக என்னையும் கூட்டுச் சேர்த்துக் கொண்டார். நீண்ட காலப் பழக்கமுள்ள நண்பரை நடத்துவதுபோல என்னை நடத்தியது மிகவும் கவர்ந்தது. அவர் சென்னையிலும் நான் கோவையிலுமாக வாழ்ந்து வந்ததால் நீருற்றி எருவிட்டு நட்பைப் பேணுவது அரிதாக இருந்தது. பிறகு நான் விற்பனைப் பிரதிநிதியாகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தபோது அடிக்கடி சென்னை செல்லும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அதிக முறை சந்தித்துப் பேசும் தருணங்கள் வாய்த்தன. ஒருமுறை அவரது ஜாவா மோட்டார் சைக்கிளில் அம்பத்தூரிலிருந்த அவர் வீட்டுக்குச் சென்றது ஞாபகம் இருக்கிறது. பிரம்மராஜன் உதகைக்குக் குடிவந்த பின்னர் அவர் வீட்டில் வைத்து ஆத்மாநாமைப் பல முறை சந்திக்க முடிந்தது. சில நாட்கள் ஒன்றாகக் கழித்திருக்கிறோம். நட்பு மேலும் கனியவிருந்த வேளையில் அவர் மறைந்தது இன்றும் பரிதவிப்பை ஏற்படுத்துகிறது.

ஆத்மாநாமுக்கும் எனக்குமான பிரத்தியேக அனுபவங்கள் ஒன்றிரண்டு இருக்கின்றன. சிலவற்றைச் சொல்லத் தயக்கமிருக்கிறது. சிலதை மனதுக்குள் இன்னும் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறேன். அதில் முக்கியமானது இசை மேதை எம்.டி.ராமநாதனைச் சந்திக்க அழைத்துச் சென்றது. வாழ்வில் நேர்ந்த அபூர்வ மகிழ்ச்சிகளில் ஒன்று அந்தச் சந்திப்பு.

கவிதை மற்றும் நாவலுடன் பஷீர், ஓ.வி.விஜயன், சத்யஜித்ரே எனப் பல படைப்பாளிகள் குறித்து மிக நுணுக்கமான கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளீர்கள். பொதுவாக அபுனைவுக்கான தேவை உலகளவிலேயே அதிகரித்துள்ளதாகச் சொல்கிறார்கள். இதை நீங்கள் எப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்?

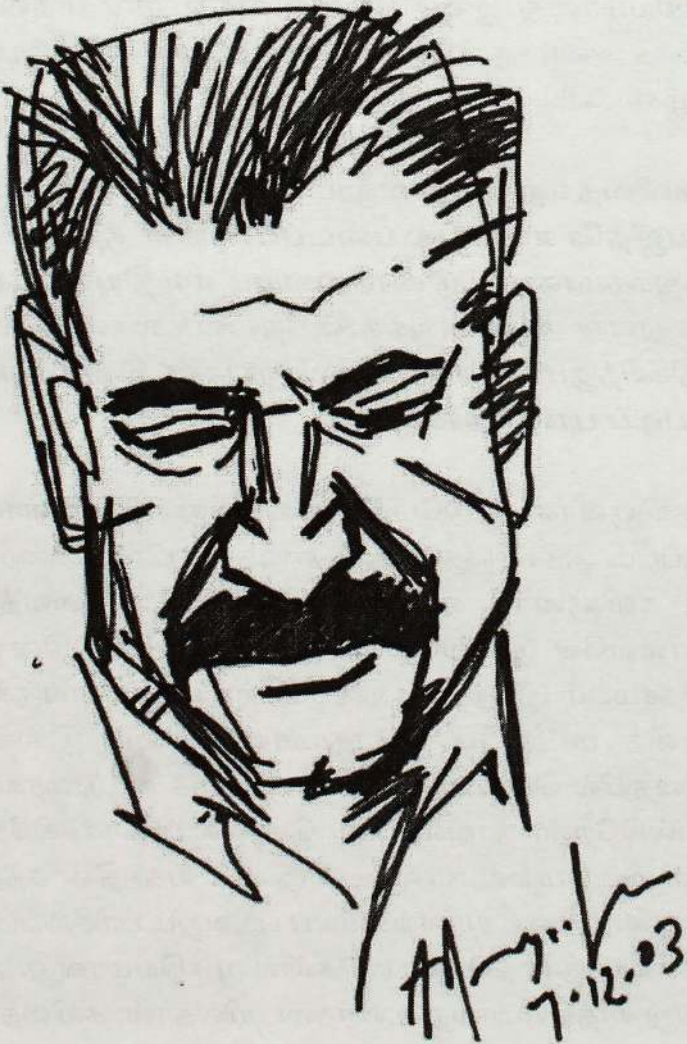
கவிஞனாக மட்டுமே செயல்படுவது என் உள்ளார்ந்த விருப்பம். அதிலிருந்து கிளைத்தவைதான் பிற அக்கறைகள். ஒரு கவிஞனாக என்னை உயிர்ப்புடன் வைத்துக் கொள்ளவே இவையெல்லாம் தேவைப்படுகின்றன. அதேசமயம் இவற்றால் உருப்பெற்ற மனப் பாங்குக்குக் கவிதை மட்டுமே போதுமானதாகவும் இல்லை. கவிதையில் சொல்ல முடியாதவற்றைக் கட்டுரைகளில் முயல்கிறேன். நாவல்களில் சொல்லிப் பார்க்கிறேன். அது மட்டுமல்ல நான் உரைநடை யுகத்தின் சந்ததி. காலத்தின் அடையாளங்களைப் பதிவதும் பரிசீலிப்பதும் இலக்கியத்தின் செயல்பாடுகளில் முக்கியமானது. அது இன்று சாத்தியமாவது உரைநடையில்தான். கவிதையில்

செயல்படும் உரைநடையும் கட்டுரை, புனைகதைகளில் செயல்படும் உரை நடையும் வேறுபட்டவைதான். எனினும் கவிதையும் இன்று உரைநடையில்தானே இயங்குகிறது?

ஒரு காலத்தில் கவிதைக்கு வழங்கப்பட்டிருந்த எல்லா சாத்தியங்களையும் இன்று உரை நடை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. எனவே கட்டுரைகளுக்கான தேவை அதிகம். இன்று அவசியமாக இருப்பது புனைவுகளின் இதமல்ல; உண்மைகளின் பரிசீலனை. எனவே புனைவல்லாத ஆக்கங்கள் கோலோச்சுகின்றன.

உங்கள் 'வெல்லிங்டன்' நாவலின் முதல் பகுதி அபாரம். ஒரு வெள்ளையனின் மனதுக்குள் அப்படியே புகுந்துவிட்டீர்கள். ஆனால், நாவலின் பின்பகுதியில் லயம் சற்றுப் பிசகிவிட்டதாக உணர்கிறேன். இந்த விமர்சனத்திற்கு, உங்கள் எதிர்வினை?

இதுவும் ஒரு விமர்சனம் என்று ஏற்றுக் கொள்கிறேன். முற்றுப் பெற்ற படைப்பில் தகவல் பிழைகள் இருந்தால் திருத்தலாமே தவிர வேறு எதுவும் செய்யமுடியாது இல்லையா? அதனால் எதிர்வினையாற்ற வழியில்லை. அந்த நாவலின் விதி அதுதான் என்று மட்டுமே சொல்ல முடியும்.

உதகமண்டலம் என்ற ஊரின் உருவாக்கம், அதற்கு முக்கிய பங்காற்றிய சல்லிவனின் வாழ்க்கை ஆகியவை முதல் பகுதியாகவும் வெல்லிங்டன் வாழ்க்கையைச் சொல்லும் பகுதி இரண்டாவதாகவும் அமைந்தது. நாவலாசிரியனாக என்னுடைய முதன்மை நோக்கம் சல்லிவனை மையமாகக் கொண்டது அல்ல. வெல்லிங்டன் வாசிகளைப் பற்றிச் சொல்வதுதான். ஒரு பத்தி அல்லது ஒரு அத்தியாயத்துக்குள் முடிந்து விடும் என்று தொடங்கிய சல்லிவனின் கதையும் உதகை வரலாறும் எழுபது பக்கங்கள்வரை நீண்டு விட்டன. கரட்டு வடிவத்தில் அந்த அத்தியாயங்களை இரண்டாம் பகுதி சம்பவங்களுக்கு இடையில் அமைத்துப் பார்த்தேன். சரளமான வாசிப்புக்கு இடையூறாகப் பட்டது. எனவே என்னவிதமாக எழுத்தில் வந்ததோ அதேபோல விட்டுவிட்டேன். அப்படியும் நாவலுக்கு ஒரு வடிவம் இருக்கலாம். அதற்கு இப்படியும் விமர்சனம் வரலாம். இரண்டுமே நல்லதுதான்.

'பெருவலி'யில் ஜஹானாரா'வை நிகழ்காலப் பாத்திரம்போல் கலையமைதி கெடாமல் கொண்டுவந்துவிட்டீர்கள். இதில் பூடகமும் தொனிப்பொருளும் மிகுதி. கவிமொழி மிளிரும் நாவல். ஆனாலும், அசாதாரணமானதொரு வெறுமையை வரைவதிலேயே உங்கள் மனம் குவிந்திருப்பதுபோல் எனக்கொரு தோற்றம். அடிப்படையில் மனித வாழ்க்கை பற்றிய உங்கள் புரிதல்தான் யாது?

வரலாற்றுச் சம்பவங்களினூடே நடமாடவிட்டிருந்தாலும் ஜஹானாரா நிகழ்காலப் பாத்திரம்தான். சரித்திர ஜஹானாரா என்ன யோசித்திருப்பாள், என்ன செய்திருப்பாள் என்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் அதிகார மையங்களில் வாழும் இன்றைய பெண்கள் என்னவாக இருக்கிறார்கள் என்று ஓரளவு தெரியும். அவர்களின் அவஸ்தையை எழுதத் துணிச்சல் இல்லாமல்தான் அவர்களின் ஒட்டு மொத்தப் பிரதிநிதியாக ஜஹானாராவைக் கண்டு அடைக்கலம் புகுந்தேன். நாவலின் பின்னூரையில் குறிப்பிட்டதுபோல ஜஹானாராவைப் பற்றி ஒரு கவிதை எழுதுவதுதான் நெடுநாள் ஆசையாக இருந்தது. பெண் என்பதால் அரசரிமை மறுக்கப்பட்டவள், அதே காரணத்தால் சூஃபி ஆகும் எண்ணத்தையும் கைவிட நேர்ந்தவள், அரச விதியால் காதலிக்கவோ மணம் முடிக்கவோ தடை விதிக்கப்பட்டவள் என்பதெல்லாம் ஒரு கவிதைக்குள் ஒதுங்காது. எனவே நாவலாக உருமாறியது.

மனித வாழ்க்கை இனிமையானது என்றே நம்புகிறேன். அர்த்தமுள்ளது என்று நம்பவும் விரும்புகிறேன். ஆனால்

அந்த இனிமையை அடையவும் அர்த்தத்தை உருவாக்கிக் கொள்ளவும் உள்ளும் புறமுமாகப் போராடுவதிலேயே நம்பிக்கையை இழக்க நேர்கிறது. அந்த வெறுமையைத்தான் சித்திரித்திருப்பதாக எண்ணுகிறேன். நான் மானுட நிலைமைகள் மீது அவநம்பிக்கை கொண்டவன். ஆனால் மனிதர்களைப் பற்றி நம்பிக்கை கொண்டவன்.

மொழிபெயர்ப்பில் ஈடுபடும் எண்ணம் எப்படி உருவானது? எந்த மொழிபெயர்ப்பு உங்கள் மனதுக்கு அதிக நிறைவைத் தந்தது?

விளையாட்டாக அல்லது வீராப்புக்காக ஈடுபட்ட துறைதான் மொழிபெயர்ப்பு. இலக்கிய நண்பர் ஒருவர் ஓர் ஆங்கிலக் கவிதையைத் தமிழாக்கம் செய்திருந்தார். அதில் எனக்குத் தென்பட்ட குறையைச் சுட்டிக் காட்டினேன். மூலக் கவிதையில் டிசம்பர் என்றோ ஜனவரி என்றோ இருந்ததை நண்பர் 'மார்கழி' என்று தமிழாக்கியிருந்தார். அதை எடுத்துக் காட்டியதும் சுணங்கிப் போனவர் 'நீ வேண்டுமானால் செய்து பார், எவ்வளவு கஷ்டம் என்று புரியும்' என்றார். அது என்னைத் தூண்டிவிட்டது. அவர் எந்தக் கவிஞரின் கவிதையைத் தமிழாக்கம் செய்தாரோ அதே கவிஞரின் மற்றொரு கவிதையைத் தேடிப் பிடித்து மொழிபெயர்த்தேன். அவருடைய மொழியாக்கம் எந்த இதழில் வெளிவந்ததோ அதே இதழுக்கு அனுப்பியும் வைத்தேன். அது வெளியாகவில்லை. ஆனால் பிறமொழிப் படைப்பை அதிக சேதாரம் இல்லாமல் தமிழாக்க முடியும் என்ற தன்னம்பிக்கையை ஏற்படுத்தியது.

பின்னாட்களில் தமிழில் மட்டுமல்லாமல் மலையாளம், ஆங்கில மொழிகளிலும் வாசிப்பு விரிவடைந்தது. அந்த மொழிகளில் வாசித்த படைப்புகள் தமிழிலும் இருந்தால் என்ன என்ற கேள்வி மொழிபெயர்ப்புகளில் ஈடுபடத் தூண்டியது. இரு மொழிகளிலிருந்தும் படைப்புகளைத் தமிழாக்கம் செய்யத் தொடங்கினேன். என் அளவில் ஒரு மொழிபெயர்ப்புக்கு மூன்று தேவைகள் இருக்கின்றன. ஒன்று: மலையாளத்திலோ ஆங்கிலத்திலோ வாசித்த படைப்புகளை மொழிபெயர்ப்பதன் மூலம் மேலும் ஆழமாகப் புரிந்துகொள்வது. இரண்டாவது: நல்ல படைப்புகளை, நமது மொழிப் படைப்புகளைப் பாதிக்கக் கூடிய ஆக்கங்களைப் பகிர்ந்துகொள்வது. மூன்றாவது, என்னுடைய இலக்கிய அறிவையும் மொழிக்களஞ்சியத்தையும் மேம்படுத்திக் கொள்வது. இவை மூன்றின் ஒட்டுமொத்தமான இன்னொரு அவசியமும் இருக்கிறது. இலக்கியப் பெரும் பரப்பில் நாம் எங்கே இருக்கிறோம்,

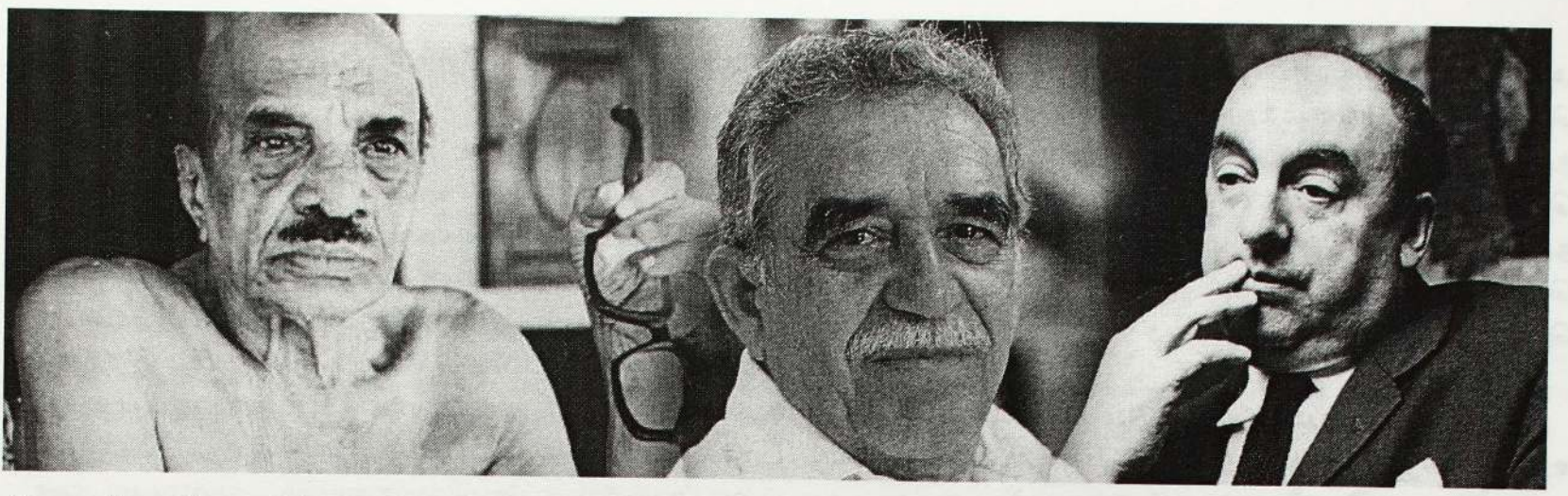
என்னவாக இருக்கிறோம் என்று சுய மதிப்பீடு செய்துகொள்வது.

நான் தொழில்முறை மொழிபெயர்ப்பாளன் அல்லன். என்னுடைய சுய விருப்பத்தின் பேரிலேயே அதிகமான மொழிபெயர்ப்புகளைச் செய்திருக்கிறேன். மிகச் சில மொழிபெயர்ப்புகளே பத்திரிகைகள், பதிப்பகங்களுக்காகச் செய்தவை. இருந்தும் கணிசமான எண்ணிக்கை திரண்டிருப்பதைப் பார்க்கும்போது வியப்பாக இருக்கிறது. சொந்தப் படைப்புகளின் எண்ணிக்கையைவிட மூன்று மடங்கு வரும் பிற மொழிப் படைப்புகளை, மலையாளம், ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழாக்கம் செய்திருக்கிறேன்.

இதுவரை மேற்கொண்ட எந்த மொழிபெயர்ப்பும் அதிக நிறைவை அளித்ததில்லை. ஓரளவு நிறைவைத் தந்த படைப்புகளாக காப்ரியேல் கார்சிகா மார்க்கேசின் 'தனிமையின் நூறு ஆண்டுகள்', பாப்லோ நெருதா கவிதைகள், அலெசாண்டிரோ பாரிக்கோவின் 'பட்டு', அய்ஃபர் டுன்ஷின் 'அஸீஸ்பே சம்பவம்', வைக்கம் முகம்மது பஷீரின் 'மதில்கள்', 'காதல் கடிதம்' ஆகியவை திருப்தியளித்த மொழிபெயர்ப்புகள்.

நாவல், சிறுகதை, கவிதை ஆகியவை முழுமையான படைப்புகள். முற்றுப்பெற்றவை. ஆனால் மொழிபெயர்ப்பு முற்றுப்பெற்ற செயல்பாடல்ல. ஒரு மொழியாக்கத்தில் இன்னும் செம்மைப்படுத்தப்பட வேண்டியவையும் திருத்தப்பட வேண்டியவையும் இருந்து கொண்டேயிருக்கும். படைப்புக்குக் காலத்தையொட்டி மாறவேண்டிய கட்டாயமில்லை. மொழிபெயர்ப்பு காலத்துக்கேற்ப மாறுவது அவசியம். காஸ்டென் கார்னெட் ரஷ்ய மொழியிலிருந்து ஆங்கிலத்துக்குச் செய்த மொழியாக்கங்கள் உலக அளவில் புகழ் பெற்றவை. பல ஆண்டுகளாகவும் பரவலாகவும் வாசிக்கப்பட்டவை. அவர் செய்த டால்ஸ்டாய், தாஸ்தயேவ்ஸ்கி, செகாவ் ஆகியோரது படைப்புகளின் ஆங்கில ஆக்கங்கள் இன்று போதுமானவையல்ல என்றும் குறைமிகுந்தவை என்றும் கூறப்படுகிறது. புதிய மொழியாக்கங்கள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

எனக்கே தனிப்பட்ட அனுபவம் இருக்கிறது. அலெசாண்டிரோ பாரிக்கோ 'பட்டு' நாவலை இத்தாலிய மொழியில் எழுதினார். கியூதோ வால்ட்மான் ஆங்கிலத்தில் மொழிமாற்றம் செய்தார். அந்த மொழியாக்கம் ஆசிரியருக்கு நிறைவளிக்கவில்லை என்பதால் புதிய மொழி பெயர்ப்புச் செய்யப்பட்டது. ஆன் கோல்ட்ஸ்டெய்ன் இரண்டாவது

மொழி பெயர்ப்பைக் கொண்டு வந்தார். நாவலைத் தமிழாக்க முனைந்தபோது எதை மூல பாடமாகக் கொள்வது என்ற குழப்பம் ஏற்பட்டது. இரண்டு மொழிபெயர்ப்புகளையும் ஒப்பிட்டு வாசித்ததில் முதலாவது மொழிபெயர்ப்பே இலக்கியத்தரமானதாகத் தோன்றியது. இரண்டாவது மொழியாக்கம் ஜனரஞ்சகமானதாக இருந்தது. நாவல் திரைப்படமாக எடுக்கப்படவிருந்ததால் அதற்கேற்ப மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தது. நான் முதலாவது மொழி பெயர்ப்பையே எடுத்துக் கொண்டேன்.

இதுவரை மேற்கொண்ட எந்த மொழிபெயர்ப்பும் நீங்கள் கேட்டதுபோல அதிக நிறைவை அளிக்கவில்லை. அப்படி ஒன்றை எதிர்காலத்தில் செய்ய முடியும் என்று உறுதியாக நம்புகிறேன்.

கவிஞர், பத்திரிகையாளர், ஊடகவியலாளர், நாவலாசிரியர், கட்டுரையாளர், காலச்சுவடு பொறுப்பாசிரியர், இசையார்வலர், தொகுப்பாசிரியர், மொழி பெயர்ப்பாளர் எனப் பல வேடங்களைப் பூண்டும் கலைந்தும் இடையறாது முன்னகர்ந்து கொண்டேயுள்ளீர்கள். இது இலக்கற்ற பயணமா? போய்ச்சேர வேண்டிய இடமறிந்த குறிக்கோள் பயணமா?

எழுத்தாளன். வாசகன், ரசிகன், பார்வையாளன் இந்த ஆதார நிலைகளின் மீதானவைதாம் பிற அனைத்தும். இதழாளன், ஊடகப் பணியாளன் என்பவை பிழைப்பின் நிமித்தம் மேற்கொண்டவை. மற்றவை என்னுடைய இலக்கிய ஈடுபாட்டை முன்னிட்டு வாய்த்தவை. இரண்டையும் ஒன்றுக்கொன்று துணையானவையாகவே கருதுகிறேன். அதற்கு இசைய என்னை ஆயத்தப்படுத்திக் கொள்கிறேன். எனக்கு விருப்பமான பணிகளில் ஈடுபடுத்திக் கொண்டு தொடர்ந்து செல்ல விரும்புகிறேன். இதில் நிர்ணயித்த இலக்கு எதுவும் கிடையாது. அப்படிக் குறிக்கோளை வகுத்துக்கொள்வது மானசீகமான சுதந்திரத்தை முடக்கி விடும் என்று தோன்றுகிறது. பயணந்தான்

இனிமையானது, இலக்கு அல்லவே!

நெருதாவையும் மார்க்கேஸையும் பஷீரையும் மொழிபெயர்த்த அனுபவங்கள் எப்படியிருந்தன? உங்கள் ஆளுமையில் இவர்களின் இடமென்ன?

முன்னோடிகளாகவும் வழிகாட்டிகளாகவும் நான் கருதும் படைப்பாளிகளில் இவர்களும் உட்படுவார்கள். வாசிப்பு தீவிரமடையத் தொடங்கிய நாட்களில் அறிமுகமாகி இன்றுவரை சிந்தை அணு ஒவ்வொன்றிலும் கலந்திருப்பவர்கள். நீண்ட காலம் வாசகனாக இவர்களைத் தொடர்ந்த பின்பே படைப்புகளை மொழிபெயர்க்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அது கிடைத்தற்கரிய அனுபவம். வாசிப்பிலும் எழுத்திலும் மட்டுமல்ல; வாழ்வனுபவங்களிலும் இவர்களுடைய ஏதோ பங்களிப்பு இருக்கிறது. அதை மொழியாக்கப் பணிகள் வலுப்படுத்தின என்பதே பொதுவான அனுபவம். ஒவ்வொரு மொழிபெயர்ப்பும் இன்னொரு ஜென்மமாக உணரவைத்தது. அது வாசகனாகக் கிடைக்காத அனுபவம்.

சுந்தரராமசாமி உங்களைப் பற்றி ஒரு கதையே எழுதியிருக்கிறார். உங்களுக்கும் அவருக்குமான உறவு எப்படிப்பட்டது?

குரு - சிஷ்யன், ஆசான் - மாணவன் இதுபோன்ற விளிகளிலோ கருத்துக்களிலோ சிறிதும் நம்பிக்கை கிடையாது. அப்படி வழிபடும் செயலும் உவப்பானதல்ல. ஆனால் முன்னால் நடந்தவர்கள், வழிகாட்டிகளாக மதிக்கப்பட வேண்டியவர்கள், பின்பற்றத் தகுதி படைத்தவர்கள் பலர் என்பது உண்மை. அப்படி நான் கருதும் ஆளுமைகளில் சுந்தர ராமசாமியும் ஒருவர். இலக்கியத்தின் தரம், அதன் உயர் மதிப்புகள் பற்றிக் கற்றுக் கொண்டதும் படைப்பின் தேவை, படைப்பை அணுகும்விதம், படைப்பாளியின் நிலைப்பாடு, பொறுப்பு ஆகியவை குறித்த சிந்தனைகளை வளர்த்துக் கொண்டதும் அவரிடமிருந்துதான். எழுத்தாளன்,

படைப்பாளியின் அறத்தைப் பற்றிப் பேசிய முதல் நவீன எழுத்தாளர் அவர்தான் என்பது என் கருத்து. வகுப்பெடுத்து இதையெல்லாம் கற்றுத் தரவில்லை. அவரது உடனிருப்பின் வாயிலாகக் கற்றுகொள்ளும் நிலையை உருவாக்கினார். தனது ஆளுமைத் திறன்மூலமாகவே கற்பித்தார்.

82 - 85 கால அளவில் மாதம் ஒருமுறை அவரைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. விற்பனைப் பிரதிநிதியாகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தேன். அதனால் அதற்கான சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்வது எளிதாக இருந்தது. அவருடனான உரையாடல்கள் என்னைக் குழப்பங்களிருந்து மீட்டன. சுயமாகச் சிந்திக்க ஆயத்தப்படுத்தின. இலக்கிய விவகாரங்களில் மட்டுமல்லாமல் வாழ்க்கை தொடர்பான பிரச்சினைகளிலும் அவரது கருத்துக்கள் வழிகாட்டியாக அமைந்தன.

எப்போதும் புதுமையையும் முழுமையையும் நோக்கிச் செல்பவராகவே சுந்தரராமசாமியை அறிந்தேன். நம்மையும் உடன் அழைத்துச் செல்பவராகவும் உணர்ந்தேன். இவர் நமக்கு மட்டுமே சொந்தமானவர் என்று சிலரிடம் நம்பிக்கை உண்டாகும் இல்லையா? அப்படியான நம்பிக்கையை அளித்தவர். எனக்கு மட்டுமல்ல, அவருடன் நெருக்கமான தொடர்பிலிருந்த எல்லாருக்கும் இந்த உணர்வை அளித்திருக்கிறார். சுந்தர ராமசாமியைச் சந்திப்பதற்கு முன்பும் பின்பும் மற்ற எழுத்தாளர்களையும் சந்தித்திருக்கிறேன். ஆனால் அவர் ஏற்படுத்திய பாதிப்பு அளவுக்கு வேறு யாரும் ஏற்படுத்தவில்லை. ஒரு கட்டத்தில் அந்தச் செல்வாக்கு என்னைப் பயமுறுத்தவும் செய்திருக்கிறது. அந்தப் பேராளுமையின் சோனி நிழலாக ஆகிவிடுவோமோ என்ற பயமும் வந்திருக்கிறது. அதனால் கொஞ்சம் விலகி நின்றிருந்திருக்கிறேன். அவரைச் சந்திக்க நாகர்கோவில் வரை பயணம் செய்ய வேண்டிய கட்டாயமிருந்த காலத்தில் பல முறை சந்தித்திருக்கிறேன். ஆனால் இரண்டு மணி நேரப் பயணத்தில் சென்று பார்த்து விடக் கூடிய திருவனந்தபுரத்தில் வசித்த நாட்களில் சந்தித்தது மிகவும் குறைவு. 2000 ஆவது ஆண்டில் திருவனந்தபுரத்தில் குடியேறினேன். அவர் 2005 இல் மறைந்தார். அந்த ஐந்தாண்டுக் காலத்தில் நான்கைந்து முறை மட்டுமே சந்தித்திருக்கிறேன். அதுவும் பொது நிகழ்ச்சிகளில். அடூர் கோபாலகிருஷ்ணனின் 'நிழல் குத்து' முன்னோட்டக் காட்சி திருவனந்தபுரம் கைரளி திரையரங்கில் நடைபெற்றது. சிறப்பு அழைப்பாளராக சுந்தர ராமசாமியும் அழைக்கப்பட்டிருந்தார். அப்போது பார்த்ததும் 'சென்னையிலிருந்தால் அடிக்கடி வரமுடியாது. பார்க்க முடியாது. இப்போது

பக்கத்தில்தானே இருக்கிறீர்கள், நாகர்கோவில் வருவதற்கு என்ன தடை?' என்று கேட்டார். தலைகுனிந்து நிற்பதைத் தவிர வேறு எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. அவர் மறைந்த பிறகு வாய்ப்பை முறையாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவில்லை என்ற வருத்தம் அடிக்கடி தோன்றியதுண்டு. நாம் தெரிந்து வைத்திருப்பதை விடப் பல மடங்கு உயர்வான ஆளுமை அவர்.

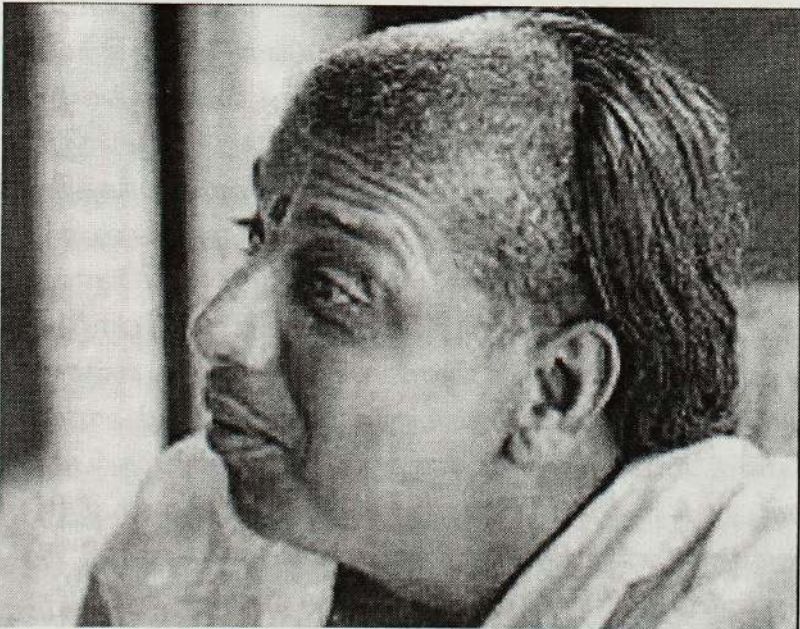
ஒருமுறை நாகர்கோவிலில் சுந்தர ராமசாமியின் கடையில் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தோம். பேசுவதென்ன? அவர் பேசுவதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். பேச்சின் இடையில் "உங்க இயர் ஆஃப் பர்த் என்ன?" என்று கேட்டார். எதற்குக் கேட்கிறார் என்று புரியாமல் வருடத்தைச் சொன்னேன். அடுத்த முறை சந்திப்பின்போது தட்டச்சு செய்யப்பட்ட பிரதி ஒன்றை நீட்டி, "ரும்ல ஓய்வா இருக்கிறப்ப வாசிச்சுப் பாருங்கோ" என்றார். முதல் பக்கத்தைப் பார்த்ததும் சிறுகதை என்று தெரிந்தது. அதற்கு முன்னும் கைப்பிரதியாகவே அவருடைய சிறுகதைகளை 'பக்கத்தில் வந்த அப்பா, கொந்தளிப்பு ஆகிய கதைகளை - வாசிக்கக் கொடுத்திருக்கிறார். இதுவும் அதுபோலத்தான் என்ற யோசனையுடன் முதல்வரியின் மீது பார்வை ஓடியதும் வாசிப்பைத் தொடங்கி விட்டேன். என்னை வாசிக்க விட்டுவிட்டு நகர்ந்து போனார். 'ஆத்மாராம் சோயித் ராம் இந்தியாவுக்கு சுதந்திரம் கிடைத்து பத்து வருடங்களுக்குப் பின். ராஜஸ்தான் பிக்கானிரில் பிறந்தான்' என்ற முதல் வரியை வாசித்ததுமே என் பிறந்த வருடத்தை ஏன் கேட்டார் என்று விளங்கி விட்டது.

சோயித்ராமின் கரு வடிவம் நானே என்று தெரிந்ததும் அதிர்ச்சியும் மகிழ்ச்சியும் உலுக்கின. கதையில் சோயித்ராம் ஜவுளி விற்பனைப் பிரதிநிதி. அன்று நானும் அதே வேலையில்ல்தான் இருந்தேன். கற்பனை சோயித்ராமின் நிஜ சொருபம் நான் என்று நம்ப அது போதுமானதாக இருந்தது. கதையை முழுவதும் ஒரே இருப்பில் வாசித்து முடித்தேன். வியப்பும் குதூகலமும் மனதில் ததும்பின. கண்கள் பொங்கி நீர் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. திரும்பி வந்த சுந்தர ராமசாமி என்னுடைய அவஸ்தையைப் பார்த்து மெல்லிய புன்னகையுடன் தோளில் கைவைத்து அழுத்தி விட்டு ஒன்றும் சொல்லாமல் திரும்பப் போனார். அவருடைய கதாபாத்திரங்களில் ஒன்றாக ஆகிவிட்டேன் என்ற ஆனந்தத்தில் மனசு மீண்டும் பொங்கி வழிந்தது.

இயற்கையும் இசையும் உங்கள் படைப்புகளில் தொனியாக மீட்டப்படுவதாக எனக் கொரு எண்ணமிருக்கிறது. இது திட்டமிடப்பட்டதா? இயல்பாக நிகழ்ந்துவிட்டதா?

மிக இயல்பாக நிகழ்ந்த ஒன்று. இயற்கை அவ்வளவு பாழ்பட்டுப் போயிராத பின்புலத்தில் இளமைக் காலம் கழிந்தது ஒருவேளை காரணமாக இருக்கலாம். நான் பயின்ற இலக்கியங்கள் மனிதனை இயற்கையின் ஒரு பகுதியாக எனக்கு அறிவுறுத்தியதன் விளைவாக இருக்கலாம். இசை மீதான நாட்டமும் இயல்பாகவே அமைந்த ஒன்றுதான். ஓரிரு ஆண்டுகள் இசை கற்கவும் முயன்றிருக்கிறேன். காலம் ஆசீர்வதிக்காமல் விட்டதாலும் இசையுலகத்துக்குக் கொடுப்பினை இல்லாததாலும் அந்த முயற்சி வெற்றி அடையவில்லை.

என்னுடைய இயல்பு என்னுடைய படைப்புகளில் தொனிப்பது இயற்கையானது என்பது என் எண்ணம். நான் என்னவாக இருக்கிறேனோ அதைத்தானே படைப்பும் கொண்டிருக்கும்.

நவீன தமிழில் பெண்ணெழுத்துப் பற்றிய உங்கள் கருத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளுங்களேன்.

பரந்த அர்த்தத்தில் எழுத்தில் பால்வேற்றுமை இல்லை என்று நம்புகிறேன். கூடாது என்று விரும்புகிறேன். சங்க இலக்கியத்தின் பெண்பாற் புலவர்களின் படைப்புகளையோ ஆண்டாளின் பாடல்களையோ பெண் எழுதியது என்று பிரித்துப் பார்ப்பதில்லை. இலக்கியம் பொதுவானதாக விளங்குவதுதான் சரி என்ற கருத்தின் அடிப்படையிலான விருப்பம் இது. ஆனால் அதை அணுகுவதற்கான வழிமுறையாக வகைப்படுத்தல் தேவைப்படுகிறது. காலத்தின் விளைவாக நிகழும் மாற்றத்தை இனங்காண்பதற்காகப் பாகுபாடுகள் தேவைப்படுகின்றன. காலத்தின் பொருத்தப்பாட்டைக் கருதி பெண்ணெழுத்து என்ற பிரிவினையை ஏற்கிறேன். அது காலம் உருவாக்கியது. நவீன இலக்கிய விமர்சனம் வலியுறுத்துவது.

பொதுவாக உலக அளவிலும் குறிப்பாக, இந்திய தமிழக அளவிலும் தனி மனித வாழ்க்கையும் சமூக வாழ்க்கையும் ஆண்களால் தீர்மானிக்கப்பட்டது. ஆண்மையக் கருத்துகளால் கட்டமைக்கப்பட்டது. இதில் பெண்களுக்கான இடம் சலுகையாக ஒதுக்கப் பட்டதே தவிர உரிமையாக அளிக்கப்பட்டது அல்ல. அவர்களுக்குச் சொந்தமான இடம் அனுமதிக்கப்படவில்லை. நனவோடை எழுத்தின் முன்னோடியாகவும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் பெண்ணியச் சிந்தனைக்குத் தொடக்கமிட்டவர்களில் ஒருவராகவும் கருதப்படும் விர்ஜினியா வுல்ஃபின் 'எ நும் ஆஃப் ஒன்ஸ் ஒன்' நினைவுக்கு வருகிறது. இந்த வரலாற்றுப் பிழையை இன்று பெண்கள் கேள்விக்கு உட்படுத்துகிறார்கள். எல்லோரும் சமம் என்றால் தங்களுக்கான இடம் எது என்ற நியாயமான கேள்வியை எழுப்புகிறார்கள். அதுவே இலக்கியம் உள்ளிட்ட எல்லாவற்றிலும் கேட்கப்படுகிறது. ஒவ்வொரு துறையிலும் கேட்கப்படும் இந்தக் கேள்விதான் பெண்ணியத்தின் வெவ்வேறு வகைகளாக மாறுகின்றன.

தமிழிலக்கியத்திலும் பெண்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள், பெண்களைப் பற்றி எழுதப் பட்டுள்ளன என்றெல்லாம் இடைமறித்தாலும் பெண்ணியம் என்பது அண்மைக் கால நிகழ்வு. காலங்காலமாக ஆண்மைய மதிப்பீடுகளை விதியாகவும் மரபாகவும் கொண்ட சமூகத்திலும் இலக்கியத்துறைகளிலும் இந்தப் போக்கு அதிர்வையும் பதற்றத்தையும் ஏற்படுத்துகிறது. பிற துறைகள் பற்றிச் சொல்ல எனக்கு அறிவு அதிகமில்லை. இலக்கியம் சார்ந்து மட்டுமே குறிப்பிட முடியும். பெண்ணியம் அல்லது பெண் நிலைக் கருத்தாடல் ஆகியவற்றை

நான் என்னவாகப் புரிந்துகொண்டிருக்கிறேன் என்பதைச் சில கட்டுரைகளில் எழுதியிருக்கிறேன். குப்பம், திராவிடப் பல்கலைக் கழகம் பதிப்பித்துள்ள தொகுப்பு ஒன்றில் வெளியாகியிருக்கும் 'பெண் கவிதைமொழி' கட்டுரையை முக்கியமானதாகக் கருதுகிறேன். வாசகர்களுக்குப் பரிந்துரைக்கவும் விரும்புகிறேன். இன்னொன்று, தமிழில் வெளியாகியிருக்கும் பெண் கவிஞர்களின்(?) தொகுப்புகளுக்கு அதிகமான முன்னுரை எழுதியதும் பெண்களின் கவிதை நூல்களை வெளியிட்டு அதிகம் பேசியதும் நானாக இருக்கக் கூடும். பெருமை பாராட்டிக்கொள்வதற்காக இதைக் குறிப்பிடவில்லை. பெண்ணெழுத்தின்பால் கவனம் கொண்டிருக்கிறேன் என்பதை எடுத்துக்காட்டவே குறிப்பிட்டேன்.

கலையிலக்கியத் தளத்தில் ஒரு மென்மையான இடதுசாரிக் குரலாகத் தொடக்கத்திலிருந்தே அறியப்பட்டவர் நீங்கள். இன்று எல்லாத் தளங்களிலும் இடதுசாரிகள் ஓரங்கட்டப்படுவதைக் காண்கிறோம். இதை எப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்? இது இவ்வாறு ஏன் நிகழ்ந்தது?

ஒரு சமூகவியலாளரிடம் கேட்க வேண்டிய கேள்வி இது. என்னால் சரியான பதிலைச் சொல்ல முடியுமென்று தோன்றவில்லை.

நான் அறியப்பட்ட இடதுசாரியோ அறிவித்துக் கொண்ட கோட்பாட்டாளனோ அல்லன். கலையின் மானுட அம்சத்தை ஏற்றுக் கொள்பவன் என்ற நிலையில் இடதுசாரி. இருக்கும் நிலைமைகள் பற்றிய விமர்சனத்தை மேற்கொள்பவையே கலையும் இலக்கியமும் என்ற எண்ணம் கொண்டவன். மனிதர்களுக்காகவே கருத்துக்கள்; கருத்துகளுக்கும் கோட்பாடுகளுக்குமாக மனிதர்கள் அல்லர் என்று நம்புகிறேன். இலக்கியம் அது சித்திரிக்கும் எல்லைகளை இயல்பாகவே கடந்து மானிட நிலைமையைச் சுட்டுவது. சாதியையோ மதத்தையோ பின்புலமாக வைத்துச் சித்திரிக்கும் ஒரு படைப்பு வாசகனின் கவனத்தைக் குவிப்பது அவற்றைத் தாண்டிய மானுடச் சிக்கல் என்ற மையத்தில்தான் என்பது என் நம்பிக்கை. அதற்கான சுதந்திரத்தை வலியுறுத்துபவனாக இருக்கவே விழைகிறேன்.

இந்த மையத்தை முதன்மையாகக் காணும் பார்வை திசைமாறிப் போனதா என்ற சந்தேகம் எனக்கு இருக்கிறது. சில படைப்புகள் தொடர்பான சர்ச்சைகள் மையப் பொருளைப் பற்றியதல்ல; சித்திரிப்பை முகாந்திரமாகக் கொண்டவை என்பதும் சந்தேகத்தை

வலுப்படுத்துகின்றன. பிற தளங்களிலும் இந்த விலகல் நடந்திருக்க வாய்ப்புண்டு. மனிதர்கள் மீதான அக்கறையைவிடக் கோட்பாட்டை நிலைநிறுத்துவதே நோக்கமாக இடதுசாரிகள் கொண்டதால் இந்த இடைவெளியை வலதுசாரிகள் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு விட்டார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. தனது அண்மைக்கால நேர்காணலில் நோம் சோம்ஸ்கி சுட்டிக் காட்டுகிறார். இது உண்மையாக இருக்குமானால் அஞ்சத் தகுந்தது. உலகெங்கும் வலதுசாரிகள் - நான் வலதுசாரிகள் என்று வகைப்படுத்துவது மதத்துக்காகவும் இனத்துக்காகவும் அரசியலுக்காகவுமே மக்கள் என்று செயற்படுபவர்களையே - இடதுசாரி மதிப்பீடுகளைப் புறந்தள்ளி விட்டிருக்கிறார்கள். பன்மைத்துவ சமூகமான நம்மை ஒற்றை அடையாளத்தின் கீழ்க் கொண்டுவர விரும்பும் ஆட்சியில் வாழ்கிறோம். சுதந்திரமாகச் சிந்திப்பவர்களுக்கும் செயற்படுபவர்களுக்கும் கடும் பணிகள் காத்திருக்கும் காலம் இது. கொஞ்சம் அச்சமும் நிறைய நம்பிக்கையும் எனக்கு இருக்கிறது. இதுவரை உருவாகி வந்த மானுட இணக்கத்தை இல்லாமல் ஆக்கி விடுவார்களோ என்ற பயம். மனிதர்கள் அப்படியெல்லாம் ஆக விடமாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கை.

ஒரு நவீன கவிஞராக உங்கள் இடம் தமிழில் இன்று நிறுவப்பட்டுவிட்டது. இன்னும் எது உங்களைக் கவிதை எழுதத் தூண்டுகிறது?

எனக்கான இடம் நிறுவப்பட்டு விட்டதாக நீங்கள் சொல்வதைக் கேட்க மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. நான் அப்படி நம்பவில்லை. இன்னும் எழுத்தில் ஈடுபட்டிருப்பது என் இடம் எதுவென்று கண்டறியத்தான். இடம் கிடைத்து விட்டது என்று நிறைவடைய இலக்கியம் போட்டி அல்ல, என் இருப்பின் சாட்சியம்.

முதல் கவிதை பதினாறாம் வயதில் வெளியானது. இப்போது வயது அறுபதைத் தாண்டி விட்டது. எனினும் தொடர்ந்து எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன். இத்தனை காலத்துக்குப் பிறகும் எனக்குள்ளேயே கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் கேள்வி ஏன் கவிதை எழுதுகிறேன் என்பதுதான். இந்தக் கேள்விதான் இன்னும் எழுதத் தூண்டுகிறது. கேள்விக்கான பதில் கிடைத்து விடுமானால் எழுதுவதையே நிறுத்தி விடுவேன். அவ்வாறான பதில் படைப்புச் செயல்பாட்டில் இல்லை. மார்க்ஸின் புகழ் பெற்ற மேற்கோள் இருக்கிறது. 'பட்டுப் புழு நூலை உற்பத்தி செய்வது எதற்காகவோ அதே காரணத்துக்காகவே கலைஞர்கள் கலையில் ஈடுபடுகிறார்கள்'.

ஈர மண்சுவரில் அப்பிய கையடையாளம்

வாசுதேவரின் 'என் புழுதி ரசம்' கவிதைகளை முன்வைத்து

சு. குணேஸ்வரன்

மனித வாழ்வின் நுண்மையான உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தக்கூடிய ஆற்றலை கலை இலக்கியங்கள் கொண்டமைந்துள்ளன. அவற்றுள்ளும் கவிதைக்கலை மிக நுட்பமானது. எழுத்துக்கள் சொற்களாகி சொற்களில் உணர்வுகளைத் தேக்கி வைக்கக்கூடிய அற்புத ஆக்கக் கலைகளில் ஒன்று கவிதை.

வாசுதேவன் 28 வருடங்களாக வாழ்க்கை என்ற அனுபவக்கல்லை சொற்கள் என்ற உளி கொண்டு உணர்வுள்ள கவிதைச் சிலையாக வடித்துள்ளார். பல்கலைக்கழக மாணவனாக இருந்தபோது 1986 இல் 'என்னில் விழும் நான்' என்ற தொகுப்பை மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாகக் கொண்டு வந்தவர். 1993இல் 'வாழ்ந்து வருதல்' என்ற தொகுப்பு வெளிவந்தது. 'என் புழுதி ரசம்' என்ற இத்தொகுப்பு 2013 இல் இருந்து எழுதியவற்றுள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கவிதைகளைக் கொண்டமைந்துள்ளது.

தொகுப்பின் தலைப்பு என் புழுதி ரசம். 'ரசம்' என்பது மூலிகைகள் சேர்த்து ஆக்கப்படும் கறிவகையைச் சேர்ந்தது. அது உடலில் ஏற்படும் கோளாறுகளைத் தீர்க்கக் கூடியது. தமிழ் இலக்கியமும் 'திரிகடுகம்' என்று சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடுகிறது. நூலின் அட்டைப்படம் வேர்கள், பூக்கள், இலைகள் கொடிகளுடன் கூடிய ரசம் வைப்பதற்கு மூலிகைகள் சேர்ப்பதுபோன்ற தன்மையை வெளிப்படுத்துகின்றது. அட்டைப்படத்தை ஒவியை கமலா வாசுகி வரைந்துள்ளார். கவிதைகளுக்கு வரையப்பட்ட ருத்ராவின் கறுப்பு வெள்ளை ஒவியங்களும் அர்த்தம் பொதிந்தவையாக அமைந்துள்ளன. இவ்வகையில் கிராமிய வாழ்வுடன் கூடிய புழுதி வாசத்தை வெளிப்படுத்தக்கூடிய அழகியல் உணர்வுடன் நூல் முகப்பும் பெயரும் அமைந்துள்ளதைக் குறிப்பிடலாம்.

கடந்துபோன வாழ்வின் கோலங்களையும் கடந்து செல்லவேண்டிய காலங்களையும் இயற்கைக்கு ஊடாகவும் மனித மனங்களின் செயற்பாடுகளுக்கு ஊடாகவும் இக்கவிதையில் வாசுதேவன் பதிவு செய்திருக்கிறார்.

'எப்படிப் பார்த்தாலும்

ஒவ்வொருத்தரும்

ஏதோவொரு

தூண்டில் போட்டுவிட்டு

காத்துக் கொண்டதான்

இருக்கிறோம்.

.....

ஒன்றும் அகப்படவில்லையே

என்பதில்

ஒரு வருத்தமும் இல்லை.

என்கூடை

நிறைந்து போயுள்ளது.

உயிர்த்துடிப்பு மிக்க

பொழுதுகளால். (தூண்டில், ப.13)

என்று வாழ்க்கையின் எதிர்பார்ப்புகளைப் பாடுகிறார். ஆதாம் ஏவாள் காலத்தில் இருந்து இப்படித்தான் காத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனாலும் மாபெரும் மீன் அகப்படவில்லை என்று இக்கவிதையில் தொன்மத்தைக் கொண்டுவந்து சேர்க்கிறார்.

அந்த எதிர்பார்ப்புகளை உயிர்த்துடிப்புள்ள பொழுதுகளால் நிரப்பி வைத்து, கிடைத்த வாழ்க்கைக்காகத் திருப்திப்படும் மனத்தைக் காட்டுகிறார். இன்றைய மனிதர்கள் நிறைவேறாத எதிர்பார்ப்புகளோடு காத்திருந்து காத்திருந்து தங்களை இழந்து வாழ்வை

முடித்துக் கொள்ளும் யதார்த்தத்தை இக்கவிதை
நினைவுபடுத்துகிறது.

'ஒன்றின்பின் ஒன்றாய்
விரையும் வாகனங்கள்
அள்ளிச் சரித்து விடும் காற்றில்
இழுபட்டு
தத்தளித்துப் பின்
விடுபட்டு
தனது இடம் வந்து
மீண்டும் மீண்டும்
நிலையெடுத்து விடுகிறது
சாலை ஓர
வாழை மர இலைகள்' (ப.10)

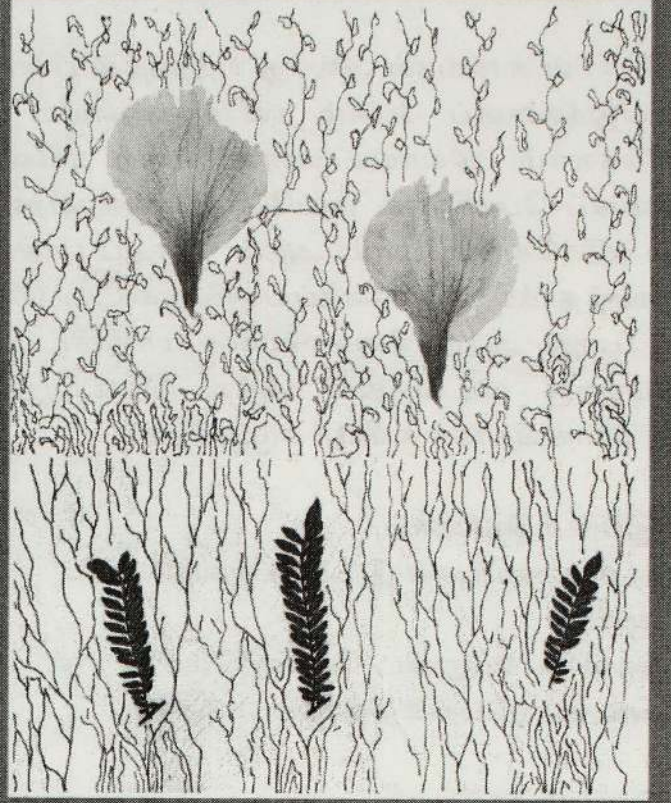
வாழ்க்கையும் இப்படித்தான். எம்மை மிஞ்சிய
பல்வேறு காரணிகளால் இழுபடவும், தத்தளிக்கவும்
பின்னர் மிகப் பிரயத்தனப்பட்டு மீளவும் தொடங்கிய
இடத்திலேயே நிற்கவும் பழகியிருக்கிறது. இதற்கு
கொஞ்சம் தைரியமும் வேண்டும். இல்லாவிட்டால்
காற்றில் இழுபட்டு சரிந்து விழும் வாழை மரங்களாய்
நாமும் எம் வாழ்வில் சரிந்து விழநேரிடும் என்ற வாழ்க்கை
உண்மையை மிகச் சாதாரணமாக அன்றாடம் நாம்
காணும் காட்சிகளின் ஊடாகக் காட்டுகிறார்.

ஒருநாள் வாழ்வு இந்த மனத்தை ஓர் அழுக்குப்
பையாக்கி விடுகிறது. அவ்வளவு அழுக்குகளும்
படிப்படியாக மனத்தில் ஏறி உட்கார்ந்து பாரமாகி
விடுகின்றன. அந்த அழுக்குகள் எவை எவை எனக்
கவிஞர் சொல்லவில்லை. எமது உரையாடல்களில்,
செயற்பாடுகளில், நினைவுகளில், குழிபறிப்புகளில்
எல்லாம் இந்த அழுக்குகள் நிரம்பியிருப்பதாகக் கருதலாம்.
அதை மிக அழகான படிமமாக வெளிப்படுத்துகிறார்.

'மனதை
இரவுக்குள் ஊற வைத்து
தோய்த்துக் கழுவி
தூய பஞ்சுப் பொதியாக்கி,
ஒவ்வொரு
காலைப்பொழுதும்
என்னிடம்
கையளித்துவிட்டு போகிறது
தூக்கம்.

எப்படியும்
மாலையாவதற்குள்,
அழுக்கு மண்டிய

என்பழுதி ரசம்

வாசுதேவன்

எண்ணெய்ப் பிசுக்கேறிய
சாக்குத் துண்டாகி விடுகிறது
அது!

பத்திரமாய் வைத்திருக்க
ஒரு இடத்தைத்தானும்
விட்டுவைக்கவில்லையே இங்கு' (ப.16)

பசியையும் ஏழ்மையையும் வென்றால்தான் நாங்கள்
வாழ்வின் சுவையை அதன் அருமையை அனுபவிக்க
முடியும். இதனை பறவையின் பறப்பு முடியும்
நிலைமையுடன் காட்டுகிறது ஒரு கவிதை.

'பறவைகளின் வானம்
பசி தொடங்குமிடத்தில்
முடிந்து விடுகிறது' (ப.43)

இக்கவிதையை பறவைகளுடன் மட்டுப்படுத்தாமல்
மனித வாழ்க்கையுடனும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம்.
வாசுதேவனின் கவிதைமொழி இயற்கைக் காட்சிகளின்
ஊடாக ஜீவராசிகளின் ஊடாக, தான் சொல்ல வந்ததை

அழகியல் நுண்ணுணர்வுடன் சொல்லிவிடுகிறது. எனவே இயற்கை, பிராணிகள் எல்லாவற்றையும் வெறுமனே அவற்றைக் குறிக்க மட்டும் அல்லாமல் மனித வாழ்வுடன் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கவும் கவிதை வழிப்படுத்துகிறது.

போரின் காயங்கள் அல்லது யுத்தத்தின் பின்னரான மனவடுக்களைப் பேசும் கவிதைகளையும் இங்கு பார்க்கலாம். 'நியாயம் என்ன' என்ற கவிதையில் இதனைப் பேசுகிறார். அப்போது எல்லாவற்றையும் நாம் எதிர்கொண்டோம். அதன் நேரடிப் பாதிப்புகள் எம்மைத் தாக்கின. மனத்தைப் பலவீனமடையச் செய்தன. இப்போது அந்த நிலைமைகள் மாறிவிட்டாலும் வேறொரு வடிவத்தில் அந்த இடையூறுகளை எதிர்கொள்வதாகக் கவிஞர் எழுதுகிறார்.

'இப்போதெல்லாம்
சுற்றிவளைப்புகள் இடம்பெறுவதில்லை..
ஆனால்
வெளியே வந்துவிட வேண்டுமென்று நான்
அங்கலாய்ப்பதன் நியாயம் என்ன?

இப்போதெல்லாம்
முகமுடிகள் வந்து தலையாட்டுவதில்லை...
ஆனால்
யாரோ என்னை நோட்டமிடுவதாய்
அவ்வப்போது நான்
உணர்வதன் நியாயம் என்ன?' (நியாயம் என்ன?, ப.11)

மேலும் கைது செய்யப்படுதல், சோதனை செய்தல், நாய் குரைப்பு, துப்பாக்கி வேட்டு, விமானக் குண்டுவிச்சு முதலானவை நினைவுக்கு வருவதாகக் கூறுகிறார். அவை வெவ்வேறு வடிவத்தில் வந்து அச்சமுட்டுகின்றன.

இயற்கை தொடர்பாக எழுதிச் செல்லும் கவிதையில் மிக அநாயாசமாகவும் பொருத்தமாகவும் யுத்தம் ஏற்படுத்திய தீராத காயத்தை 'கச்சான் அடிக்குது' என்ற கவிதையில் எழுதுகிறார்.

'காற்று கொந்தளிக்கிறது
புழுதி நுரைக்கிறது
தள்ளாடும் இலைகள்
அள்ளுண்டு போகின்றன.
ஓலைக்கூரைகளுக்கு
பேன் பார்த்து விடுகிறாள்
காற்றுப் பெண்.
பல் வரிசை
நாக்கெல்லாம் தெரிய

சிரிக்கிறது
தென்னை உச்சி.

காற்றோடு கிளைக்கு
கயிறிழுத்தல் போட்டி
இலைகள் கும்பிடுகின்றன.
ஆம்
கும்பிடுகின்றன.

கும்பிடக்
கும்பிடக்
கும்பிடத்தானே
இழுத்துக் கொண்டு போய்ச்
சுட்டார்கள். (கச்சான் அடிக்குது, ப.15)

இக்கவிதை போரின் வலியை அதனால் உறவுகளுக்கு ஏற்பட்ட இழப்பை முகத்தில் அறைந்தாற்போல் சொல்லிவிடுகின்றது. 'வாழ்ந்து வருதல்' தொகுப்புக்கு எம். ஏ. நுஃமான் எழுதிய முன்னுரையை இக்கவிதையோடு பொருத்திப் பார்க்கலாம்.

'நம் வாசல் படியில் மட்டும் அல்ல. உலகின் எல்லா மூலைகளிலும் இன்று துப்பாக்கியினால் அடிமை கொள்ளப்பட்ட மனிதனை விடுவிப்பதற்கு நமது கவிதை செய்யக்கூடியது என்ன? அதனால் ஏதும் செய்யமுடியுமா? இந்தக் கேள்விதான் இப்போது எனது மனதை ஆக்கிரமித்திருப்பது. மனித உயிர்ப்புப் பற்றிய அருபமான படிமங்களால் நாம் இதனைச் சாதிக்க முடியுமா?' என்று ஆயுதம் எப்போதும் இரக்கம் பார்ப்பதில்லை என்ற கூற்றை வெளிப்படுத்துகிறார்.

இயல்பான இயற்கையை தன் வாழ்வோடு பொருத்திப் பார்த்த கவிஞன் அதே இயற்கைக்கு ஊடாகவே தீராத வடுவான வலியையும் பாடிவிடுகின்றான். இது போர் தந்த வலிகளில் மிக இயல்பாக மனதைத் தாக்கும் சிறந்த கவிதைகளில் ஒன்றாக அமைந்துள்ளது.

நட்பையும் பகையையும்கூட அர்த்தமுள்ள கவிதையாகக் காட்டியுள்ளார். நட்பின் கொடிகள் உன்னைச் சுற்றியபோது நீ உன்னை மறந்து கிறங்கிப் போயிருந்தாய். அந்தக் கொடிகள் புடைத்து இறுகியபோது உனக்கு உண்மை தெரிந்ததா என்கிறார்.

'படர்தலின் கிளர்வில்
உட்சுகம் பெருகியதா
இலைகள் அசைந்து வருட
கண்கள் சொருகியதா

நட்பின் தேன் தொட்டு
நாட்களை
உண்டபடி இருந்தாயா
திடீரென
பனையைச் சுற்றும் ஆலங்கிளையாய்
கொடிகள்
புடைத்து விறைத்து இறுகியபோது
என்ன நினைத்தாய்? (ப.35)

என்று நட்பையும் பகையையும் எதிரெதிரில் வைத்துப்
பாடுகிறார். ஒற்றுமையின் பலத்தை ஓர் இயற்கைக்
காட்சிக்கூடாகக் காட்டுகிறார்.

‘தென்னையின்
தலை குழப்பி விளையாடும்
அதே காற்று
பனை மரத்திடம்
பணிந்துதான் போகிறது.’ (ப.5)

படைப்புகளில் மிக அரிதாகவே சூழலியல் சார்ந்த
சமூகச்செய்திகள் பதிவாகின்றன. மனிதர்கள் சூழலியல்
மீது நிகழ்த்தும் அச்சுறுத்தலைப் பல கவிதைகள்
பதிவாக்கியுள்ளன. தொட்டியில் நிரப்பி வைத்திருக்கும்
தண்ணீரைப் பார்த்து செத்துப்போன தண்ணீர் என்று
எழுதுகிறார் கவிஞர். ஏனெனில் நீர் உயிருள்ளது. அது
ஓடும், பாயும், தானாக ஊறும். நீராதாரங்களை மனிதர்கள்
அழித்துக் கொண்டிருக்கும் சூழலியற் பிரச்சினை பற்றிய
சிந்தனையை இக்கவிதை முன்வைக்கிறது.

அருவி நீர்
தானாய் பாயும்
நதி நீர்
தானாய் ஓடும்
கிணற்று நீர்
தானாய் ஊறும்
நாமாய் ஏதும்
செய்தாலன்றி
அசையா திருக்கும்
தொட்டி நீர்

உயிருள்ள தண்ணீரை
விட்டு விலகி வந்து
செத்துப்போன தண்ணீருடன்
வாழ்க்கை நடத்துகிறோம். (ப.39)

மரபிலக்கியங்கள் இயற்கையின் அழகையும்
வளத்தையும் ஏராளமாகப் பதிவுசெய்து வைத்துள்ளன.
ஆனால் இன்றைய கவிஞர்களின் பார்வை அவற்றிலிருந்து

மாறுபட்டுள்ளதையும் கவனத்திற் கொள்ளவேண்டும்.
நீரையும் மரங்களையும் இன்றைய சூழலியற்
கண்ணோட்டத்துடன் நோக்கவேண்டிய தேவையை
இக்கவிதைகள் வலியுறுத்துகின்றன.

‘தண்ணீரால்
திரும்பி வர
இயலாது
அதனால்
அது
போகும் வழியெங்கும்
மரமாகி நின்று விடுகிறது.
மானாகி ஓடி விடுகிறது.’ (தண்ணீர் பயணம், 96)

‘மேகமென்றேன்
சொல்கிறீர்கள்
மிதக்கும் மரங்களை’ (ப.71)

‘நகரவே மாட்டோமென்ற
மரங்களின் பிடிவாதம்
வரவைத்தே விடுகிறது
மழையை’ (ப.87)

வாழ்க்கையின் நெருக்கடிகளை தோல்விகளை
ஏமாற்றங்களைப் பாடியவர் மனிதர்களுக்கு
நம்பிக்கையூட்டும் விதமாகவும் பாடுகிறார். அது மிக
முக்கியமானது. படைப்பின் முக்கிய நோக்கங்களில்
ஒன்று நம்பிக்கையூட்டுவது. அந்த நம்பிக்கைதான்
துன்பத்திலிருந்து விடுதலையைப் பெற்றுத் தரக்கூடியது.
இங்கு நட்டநடுக் காற்றில் பூத்திருக்கும் ஒற்றைப்பூவை
நம்பிக்கையின் குறியீடாகக் காட்டுகிறார்.

‘நட்டநடுக் காட்டில்
தனித்துப்போய் நிற்கும்
சின்னஞ்சிறு செடியும்
தன் ஒற்றைப் பூவை
பூத்தபடிதான் நிற்கிறது.’ (ப.21)

‘பூக்கும் உயரம்வரை
வளர்ந்து முடிக்கும்
புல்லையா சிறிதென்று
சொல்கிறாய்’ (ப.34)

‘உதிர்ந்தவற்றை
குனிந்து பார்க்க நேரமின்றி
நிமிர்ந்தே நிற்கிறது
மரம் அடுத்த பூவிற்கு’ (ப.37)

வாழ்வின் யதார்த்தத்தையும் அதே அழகியல் உணர்வுடன் வெளிப்படுத்துவது நோக்கத்தக்கது.

‘இனி
இரவுக்குள்
நான் வாடி உதிரும்வரை
வாழ்வின் கிளையில்
மலர்ந்திருப்பேன்.’ (ப.22)

இயற்கை மீதான கவிஞரின் அலாதிப் பிரியத்தை ‘காற்று’ என்ற கவிதையில் காட்சிப் படிமமாக வெளிப்படுத்துகிறார்.

‘தோப்பினுள் நுழைந்த காற்று
மாமர இலைகளில்
கதைகதையென்று
கதைத்து
வேம்பின் இலைகளில்
சிரிசிரியென்று
சிரித்துக் கொட்டி,
தென்னோலைகளில்
வயலின் இசையாகி,
சருகுகளில்
தொண்டை செருமி,
தோப்பிலிருந்தும்
வெளியேறி
வானில் கலக்கிறது.
ஓசை உடலுதிர்த்த
வெறும் காற்றாக!’ (காற்று, ப.6)

இங்கு எமக்கு முன்னால் ஒருவர் கதைத்து, சிரித்து, தொண்டை செருமி வெளியேறுவது போன்ற காட்சியைக் கண்முன் நிறுத்துகிறார். இவ்வாறு படிம அழகியல் அமைந்த அர்த்தப்பாட்டுடன் கூடிய பல கவிதைகள் இத்தொகுப்பில் உள்ளன.

‘காலையின்
குளிர் காற்றுத் திரையை
காகங்கள் கிழிக்கின்றன.
.....
உள் விழித்து
உடல் விழித்து
அன்றைய நாளுக்காய்
துயில் ஓட்டினை உடைத்து
வெளியே வருகிறேன்.’ (ப.22)

இங்கு நித்திரையை, எம்மை மூடியிருக்கும் ஓடாகக்

காட்சிப்படுத்துகிறார். துயில் ஒரு படிமமாகக் காட்சியளிக்கிறது.

சூரியனின் ஒளிக்கற்றைகளை புதிய சொற்சேர்க்கையுடன் கூடிய அணியாக வெளிப்படுத்துவது நயக்கத்தக்கதாக உள்ளது.

‘ஜன்னல் துளையுடு
தோல் சீவிய நீளக் கரும்பென
சூரிய ஒளிக் கற்றைகள்’ (ப.22)

கவிதை வடிவம் சார்ந்து நோக்குகின்றபோது சிறிய கவிதைகளில் சொற்செட்டு, சிக்கனம், மொழியை இலாவகமாக எடுத்தாளும் தன்மை முதலியன குறிப்பிடத்தக்கன.

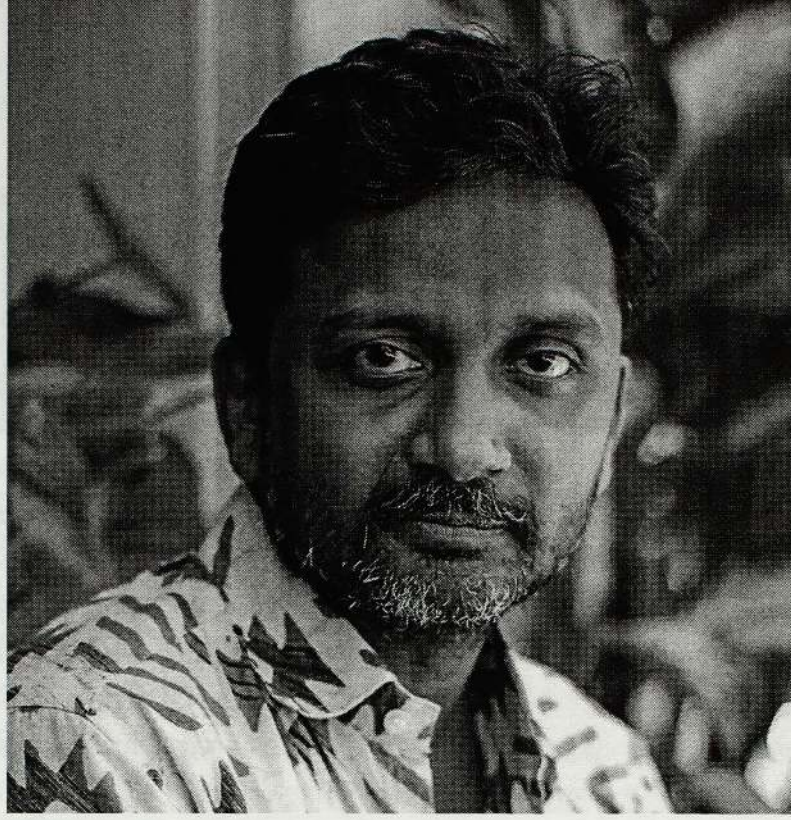
‘நான்கு வரியில் நல்ல கவிதை எழுதுவதற்கு அதிகபட்ச திறமை வேண்டும் என்பது என் அனுபவம். நானூறு வரியில் ஒரு நல்ல கவிதை எழுதுவதற்கு அதைவிடவும் ஆற்றல் வேண்டும் என்பதையும் நான் உணர்ந்திருக்கிறேன். கவிதையின் நீளம் அல்ல முக்கியம்; தரம்தான் முக்கியம்.’ (எம்.ஏ. நுஃமான், வாழ்ந்து வருதல், முன்னுரை.)

அதிகமான கவிதைகளுக்குத் தலைப்பிடவில்லை. தலைப்பிடாத கவிதைகள் வாசகரின் பங்கேற்பை அதிகம் கோருவனவாக அமைந்துள்ளன. அவை பல்தள வாசிப்புக்கு இடங்கொடுப்பவை. தலைப்பிடப்பட்டிருந்தால் அதன் பொருள் உணர்த்தும் தன்மையைச் சிதைத்து விடும் என்று கவிஞர் எண்ணியிருக்கலாம்.

வாழ்க்கை நெருக்கடிகள், போர் சப்பித்துப்பிய சக்கையாகிப் போன வாழ்வு, சூழலியல் பிரச்சினைகள், மனிதர்களின் மனங்களில் அமுங்கியிருக்கும் மன அழுக்குகள், வாழ்வதற்கான நம்பிக்கைகள் ஆகியனவற்றை வாசுதேவனின் கவிதைகள் கொண்டிருக்கின்றன. கவிதை மொழியும் அழகியல் அர்த்தப்பாடுகளும் கவிதைகளின் மீதான ஈர்ப்பை அதிகரிக்கின்றன. கடந்துபோன காலங்களின் துன்பங்களை நினைந்து கழிவிரக்கப்படாமல் அவற்றில் துவண்டுபோகாமல் இன்னமும் வாழவேண்டும் என்ற உத்வேகத்தைத் தூண்டக்கூடியவையாகவே இக்கவிதைகள் அமைந்துள்ளன. அதற்கு ஏற்றாற்போல் மொழி செதுக்கி எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. நீண்ட கவிதைகள் மிகக் குறைவு. சிறிய கவிதைகள் களிமண் சுவரில் அப்பிய கையடையாளத்தைப்போல் மனத்தை ஆட்கொண்டு விடுகின்றன. நம்பிக்கைகள் வளரட்டும் நல்ல விளைச்சல்கள் பெருகட்டும்.

பேரழிவில் இருந்து சுற்றல்

அ. முத்துக்கிருஷ்ணன்

நீர் பொங்கிப் பாய்ந்தோடி, நிலத்தை நழுவுகடித்து, தேங்கி நின்று ஒவ்வொரு மழைக் காலத்திலும் சென்னை மக்களை பெரும் துயரில் ஆழ்த்துகிறது. சென்னையில் 2015 முதல் சென்ற ஆண்டு (2021) வரை தொடர்ந்து வெள்ளம் ஏற்படுத்திய பாதிப்புகளின் துயரக்கதைகளைச் சொல்லி மாளாது. 2015 சென்னையில் ஏற்பட்டது வெள்ளம் என்கிற அளவினைத் தாண்டி ஒரு பெரும் பேரழிவு என்றால் மிகையில்லை, 100 ஆண்டுகளில் இல்லாத அளவு ஏற்பட்ட மிகப்பெரிய இயற்கைப் பேரழிவாக அது பல லட்சம் மக்களை நிற்கதியாய் வீதியில் நிறுத்தியது.

2015ல் பெரு மழை மட்டும் அல்லாது சென்னையில் நிரம்பிய நீராதாரங்கள் கையாளப்பட்ட விதமும், வெள்ள வடிகால்களில் கைவிடப்பட்ட பராமரிப்புப் பணிகளும் நிலைமையைச் சமாளிக்க முடியாத நிலைக்குக் கொண்டு சென்றன. செம்பரம்பாக்கத்தில் இருந்து

திறந்துவிடப்பட்ட நீர் சென்னையைக் கதிகலங்கச் செய்தது.

செம்பரம்பாக்கம் ஏரி, சோழாவரம் ஏரி, பூண்டி ஏரி, செங்குன்றம் ஏரி என இந்த நான்கு ஏரிகள் தான் சென்னையின் முக்கிய நீர் ஆதாரங்கள். அடையாறு, கொசஸ்தலை ஆறு, கூவம் ஆகிய மூன்று நதிகள் சென்னையின் குறுக்கே பாய்ந்தோடுகின்றன. இந்த ஆறுகளை எல்லாம் இணைக்கும் விதமாக ஓடும் பக்கிங்கம் கால்வாய் சென்னையில் நீர்வரைபடத்தில் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது.

ஒவ்வொரு வருடமும் சென்னையில் மழைக்கு முன்பாக இந்த ஆறுகள் மற்றும் கால்வாய்களாகவே மாறிவிட்ட ஆற்றின் பகுதிகளை தூர்வார வேண்டும். ஆனால் பொதுவாகவே இந்த தூர்வாரும் பணிகள் பெயரளவில் தான் நடைபெறும், முழு அளவில் கணக்கு

எழுதப்படும். இந்த பெயரளவில் தூர்வாருதலின் பின்னணியில் இந்த ஆறுகள், கால்வாய்கள் மீது கடந்த 40 ஆண்டுகளாகவே நகரத்தின் அசுர வளர்ச்சியின் பக்க விளைவாக நிகழ்ந்துள்ள ஆக்கிரமிப்புகள் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. ஆகையால் ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஒதுக்கப்படும் பெருந் தொகைகளைப் பங்கிட்டுக் கொள்வதும், மழைசரிவரப் பெய்யாத காலங்களில் இவை எல்லாம் யாருடைய பார்வைக்கும் வராது அப்படியே கோடிகள் கை மாறுவதும், பங்கு கொள்ளப்படுவதும் சத்தமில்லாமல் நடைபெற்றது.

உலகமயத்திற்கு பின் சென்னை நகரம் மற்றும் அதன் சுற்று வட்டார மாவட்டங்களில் நடைபெற்ற பெரும் வளர்ச்சி (இவை வளர்ச்சி தானா) சார்ந்த பணிகளை நாம் கணக்கில் கொள்ள வேண்டும். ஸ்ரீபெரும்புதூர் பகுதியில் தொடங்கப்பட்ட பெரும் தொழிற்சாலைகள், பெருங்குடி, துரைபாக்கம், பெரும்பாக்கம் என கேளம்பாக்கம் வரை ஐடி தொழில்களின் பெரும் வளாகங்கள் என காட்டுத்தீயாய் கட்டிடங்கள் முளைத்தன. இந்த தொழில்களின் பெருப்பத்தை அடுத்து சென்னையில் புறநகர் பகுதியில் வீடுகள் கட்டுவது, அடுக்கு மாடி குடியிருப்புகள் கட்டுவது என லட்சக்கணக்கானவர்கள் வீடு வாங்கும் பெரும் படலத்தில் ஈடுபட்டதன் விளைவாக பெரும் நிலத்தேவை ஏற்பட்டது.

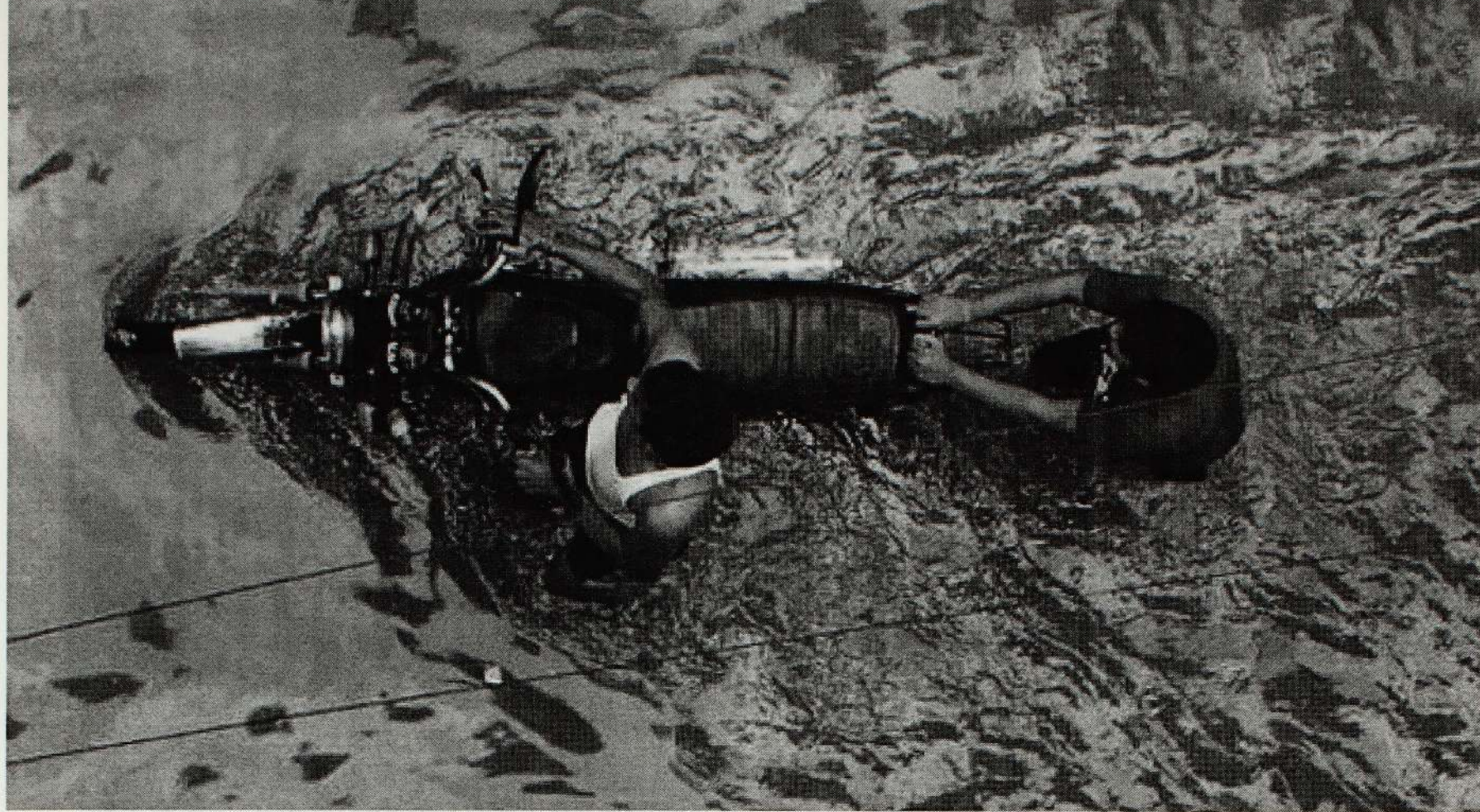
லட்சக்கணக்கானவர்கள் ஒரே நேரத்தில் வீடு வாங்கக் கிளம்பியது சென்னையில்

நிலப்பரப்பையே மாற்றும் அளவிற்கு, நூற்றாண்டுகளாக சென்னையின் வரைபடங்களாகத் திகழ்ந்த முக்கிய ஆவணங்கள் வரை அனைத்திலும் திருத்தங்கள், போலி ஆவணங்கள் தயாரித்தல் என ஐ.ஏ.எஸ் அதிகாரிகள் முதல் நில அளவை துறையினர் வரை ஒரு பெரிய மாஃபியா கும்பல் இந்த நிலத்திற்கு பெரும் தீங்கை ஏற்படுத்த முனைந்தது. திட்டமிடப்படாத வகையில் நடந்துள்ள நகரமயமாக்கலின் விளைவாகவே சென்னை இன்று ஒரு பெரும் நெருக்கடியைச் சந்தித்து நிற்கிறது.

வடிகால்களும் முறையாகப் பராமரிக்கப்படாது மெல்ல மெல்லக் காணாமல் போயின, இயற்கையை மதிக்காத அற்பர்களாக இருக்கும் மனிதர்களுக்கு இயற்கை தன் தடத்தை மீட்டெடுத்து பாடம் கற்றுக் கொடுத்தது உண்மை என்றாலும் இதை நாம் கொண்டாட இயலாது. மாறாக உடனடியாக நாம் இதில் இருந்து பாடம் கற்க வேண்டும்.

நீர்நிலைகள் எப்படி சீரழிந்து போயுள்ளன என்பதற்கு போரூர் ஏரி ஒரு சாட்சியமாக நம்முன் நிற்கிறது. ஈரநிலப்பகுயில் ஆயிரக்கணக்கான கட்டுமானங்களுக்கு அனுமதியளிக்கப்பட்டுள்ளது. அதிலும் பெரும் அடுக்கு மாடிக் கட்டிடங்களுக்கு அனுமதி என்பது வெறும் ஊழல் என்று பார்த்து கடந்துவிட இயலாது. இதில் வசிக்கும் ஆயிரக்கணக்கான குடும்பங்களின் பாதுகாப்பும் இதில் அடங்கியுள்ளது. தமிழ் சினிமாவில் இப்படி ஈரநிலப்பகுதிகளில் கட்டப்பட்ட அடுக்குமாடி வீடுகள் சரிந்து விழும் பெரும்

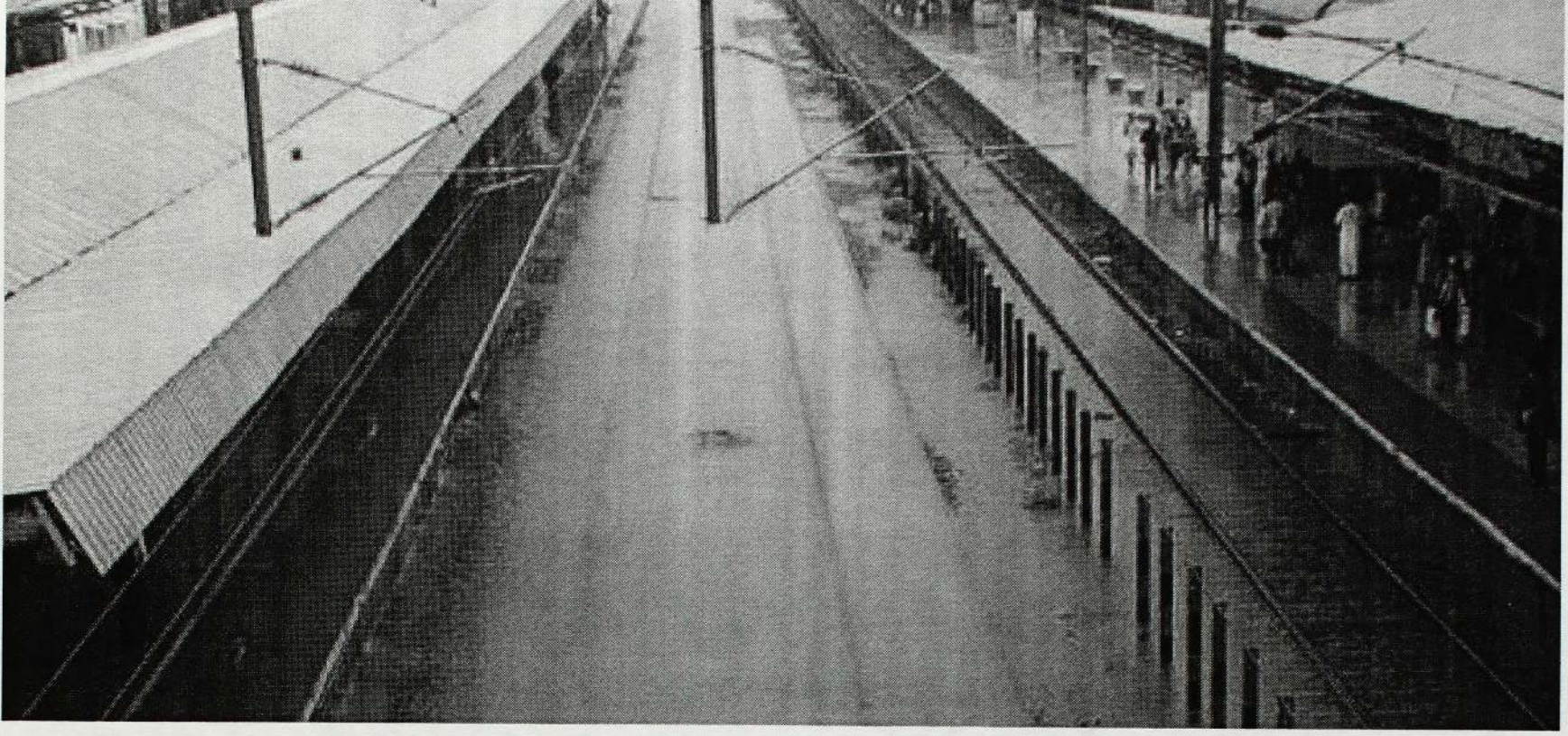
காட்சிகள், அதன் துயரக்கதைகள், இழப்புகள் திரைப்படங்களாக வந்த பின்னும் இதனை வாங்கும் மக்கள் கொஞ்சம் கூட சிந்திக்காமல், நகரத்திற்கு அருகில் ஒரு வீடு என்கிற அவர்களது கனவு அவர்களை அறிவியல் பூர்வமாக ஒரு விசயத்தைப் பகுப்பாய்வதை மறைத்து விடுகிறது.

தமிழக அரசின் ஆவணங்களின்படி கடந்த 1980களில் 19 பெரிய ஏரிகளின் பரப்பளவு 1,130 ஹெக்டேர்களாக இருந்தது, 2000ஆம் ஆண்டுகளின் முற்பகுதியில் 645 ஹெக்டேர்களாக சுருங்கியுள்ளது என்பது ஒரு புள்ளிவிபர தகவல் மட்டும் தானா? இல்லை. இது ஒரு பெரும் ஆபத்தை முன்னுணர்த்தும் அபாய ஒலி.

இந்தியா முழுவதுமே ஆறுகள், ஏரிகள், மழைநீர் கால்வாய்கள் என்பன வருடம் முழுவதும் குப்பைகள் கொட்டுவதற்கும், சாக்கடைகள் வந்து சங்கமிக்கும் திரிவேணி சங்கமாகவுமே உள்ளன. கங்கை தொடங்கி இதற்கு விதிவிலக்காக ஒரு ஆறு கூட ஆறாக இல்லை. அனைத்தையும் கழிவு நீர் ஓடைகளாக, சாக்கடைகளாக மாற்றியுள்ளோம். இதில் நாம் வீட்டுக் கழிவுகளை மட்டும் அல்ல மாறாக தொழிற்சாலைகளின் அபாயகரமான ரசாயனக் கழிவுகள் வரை அனைத்தையும் மிகுந்த சுதந்திரத்துடன் எந்தப் பொறுப்பும் இன்றி கலக்கினோம், கலக்குகிறோம் வருங்காலத்தில் கலக்குவோம்.

சென்னை மாநகரில் 2,847 கிமீ நீளத்துக்கு சாலைகள் உள்ள நிலையில், மழைநீர் கால்வாய்கள் 855 கிமீ மட்டுமே உள்ளன என்றும், இதுவே பெருமழையின் போது, சாலைகளில் நீர் ஓடுவதற்கும் தேங்கி நிற்பதற்கும் காரணமாகின்றன. அதே நேரம் மனிதர்களால் உருவாக்கப்படும் வடிகால் அமைப்புகள், ஒருநாளும் இயற்கை வடிகால் அமைப்புகளுக்கு மாற்றாக இருக்க முடியாது என்பதை ஒவ்வொரு ஆண்டும் நீர் தனது தடத்தை மீட்டெடுப்பதின் வழியே அறிகிறோம். ஆனால் பொறியியல் அறிவு மட்டுமே அறிவு என்று நினைத்து மமதையுடன் திரிபவனுக்கு இயற்கையின் மொழியை எப்படி புரியவைப்பது என்பது ஒரு உலகளாவிய பிரச்சினை.

சென்னையில் மட்டும் 75 குளங்களில் நீரின் அளவு உயரும் போது, அவை கொள்ளளவை எட்டிவிட்டுக் கடக்கும்போது, அந்த உபரி நீர் கூவத்தில் கலக்கவும், அதேபோல 450 குளங்களில் உள்ள உபரி நீரும், செம்பரம்பாக்கம் ஏரியின் அளவு உயரும்போது அதிலுள்ள உபரி நீரும் அடையாற்றில் கலப்பதற்கு வசதிகள் இருந்தன, ஆனால் அவை இன்று இல்லை. கிணற்றைக் காணோம் என்கிற நகைச்சுவை போல் சென்னையில் வடிகால் ஓடைகள் ஒவ்வொரு ஆண்டும் மறைந்து வருகின்றன.

ஒவ்வொரு ஆண்டும் சென்னை ஸ்தம்பிக்கிறது. மின்சாரம், குடிநீர், தொலைத் தொடர்பு ஆகியவை தொடர்ந்து பல நாட்களுக்குச் செயலிழந்து மக்களின் வாழ்க்கை முற்றாக ஸ்தம்பித்து நிற்கும் காட்சிகளை நாம் கடந்த ஆண்டுகளாக பார்த்து வருகிறோம். 2015ல் மட்டும் ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட உயிர்களை வெள்ளத்தால் இழந்தோம்.

ராமாபுரம், நந்தம்பாக்கம், மாம்பலம், சைதாப்பேட்டை, கோட்டுர்புரம், கிண்டி தொழிற்பேட்டை, ராஜா அண்ணாமலைபுரம் என்று அடையாற்றின் கரையில் அமைந்த பகுதிகள் அனைத்தும் பெரிய அளவிற்கு பாதிப்புகளை சந்தித்தன.

சென்னையில் ஒரு லட்சம் பேர் தங்களின் வீடுகள், உடைமைகள் இழந்து தெருவில் நிற்கதியாய் நின்றனர். வெள்ளத்தையடுத்து, அடிப்படைத் தேவைகளான பால், தண்ணீர், காய்கறிகள் கிடைப்பதில் சிரமம் ஏற்பட்டது. அரை லிட்டர் பால் ரூபாய் 100க்கும் தண்ணீர் பாட்டில்கள், கேன்கள் ரூபாய் 100 முதல் 150 வரை விற்கப்பட்டது. எரிபொருள் கிடைப்பது சிரமமானது. ரயில்கள் முடங்கியதும் விமானக் கட்டணங்கள் 10 மடங்கு உயர்ந்தன. ஓடுபாதையில் வெள்ளம் காரணமாக சென்னை விமான சேவை ஐந்து நாட்கள் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டது. அரக்கோணம் கடற்படை விமானத் தளம் பயணிகள் பொது விமான நிலையமாக தற்காலிகமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது.

தமிழ்நாட்டின் பொதுப்பணித்துறை, தமிழ்நாடு வடிகால் வாரியம், மத்திய நீர்வள ஆணையம்,

நேஷனல் ரிமோட் சென்சிங் சென்டர், சிஏஜி அறிக்கை, தேசியப் பேரிடர் மீட்புக்குழு, தேசியப் பேரிடர் மீட்புக்குழு, நிவாரணப் பணிகள், மீட்புப் பணிகள் என இந்த வார்த்தைகள் ஒவ்வொரு ஆண்டும் கேட்டுக் கேட்டு ஒருவித சலிப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. தீர்வுகளை நோக்கி நகராமல் மீண்டும் மீண்டும் மக்கள் அவதிப்படுவதும், மீண்டும் மீண்டும் நிற்கதியாய் நிற்பதும் எந்த வகையிலும் ஏற்க இயலாது.

கடந்த மாதம் சென்னையில் ஏற்பட்ட பெரும் வெள்ளம் மற்றும் மதுரையில் பெய்த கனமழையில் சில புதிய பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டன. சென்னையில் பாண்டி பஜார் மொத்தமும் நீரில் மூழ்கியது, இது என்ன புதுக்கதையாக இருக்கிறது என்றால் இந்த நிகழ்ச்சியை வழங்கியவர்கள் சென்னை ஸ்மார்ட் சிட்டி வடிவமைப்பாளர்கள் என்கிற தகவல் கிட்டியது. சென்னை கே.கே.நகரில் உள்ள பல வீதிகள் தண்ணீரில் மூழ்கிய போது, தொடர்ந்து கடந்த இருபது ஆண்டுகளில் தார்ச்சாலைகள் இரண்டு அடி உயர்ந்திருப்பதால் வீடுகள் எல்லாம் பள்ளமாகிவிட்டன என்கிற செய்தியைக் கேள்விப்பட்டேன். சென்னையில் நீர் சூழ்ந்த பல பகுதிகளுக்குச் சென்று பார்வையிட்ட போது பொது மக்கள் அழகாக எடுத்துச் சொன்னார்கள், - இந்த இடத்தில் ஒரு ஓடையிருந்தது ஆனால் மெட்ரோ வேலைகளுக்கு அவர்கள் இந்த இடங்களை தேர்வு செய்த போது இப்படியான பல ஓடைகள், கழிவுநீர் வாய்க்கால்கள் காணாமல் போயின- என்றார்கள். நவீன வளர்ச்சி, ஸ்மார்ட் சிட்டி என்கிற பெயரில் நடக்கும் திட்டங்கள் வேண்டாம் என்று யாரும் வாதிட வில்லை ஆனால் இந்த திட்டங்களின் வடிவமைப்பில் இருக்க வேண்டிய பொறுப்பும் நிதானமும் இல்லாத ஒரு வித

மமதையே இந்த குளறுபடிகளுக்கு காரணம் என்று மட்டும் தெளிவாக புரிந்தது.

நெருக்கடியை ஒவ்வொரு ஆண்டும் சந்திப்பதை நாம் செய்திகளின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

ரியல் எஸ்டேட் லாபிகள், காண்டிராக்டர்களின் லாபிகள், பொதுப்பணித்துறை அதிகாரிகளின் லாபிகள் என ஒவ்வொரு பெரும் திட்டத்திலும் கோடிகள் கமிஷன் பெற்று, லஞ்சம் பெற்று இவர்களின் மனம் நிறையலாம் ஆனால் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு தான் என்ன?

வனப்பாதுகாப்பிற்கு உள்ள சட்டங்கள் போல் ஆறுகள், ஓடைகள் அனைத்தும் அதிமுக்கியத்துவம் வாய்ந்த பகுதிகளாக அறிவிக்கப்பட வேண்டும், ஆக்கிரமிப்பாளர்களுக்குக் கடுமையான தண்டனைகள் கொடுக்கப்பட வேண்டும். நகர விரிவாக்கம் தொடர்பான விதிமுறைகள் மேலும் வலுப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

ஆனால் மதுரையில் மட்டும் இல்லை தமிழகம் முழுமையிலும் அரசு தான் ஏராளமான நீர்நிலைகளை ஆக்கிரமித்துள்ளது என்பதை நினைக்கும் போது பெரும் நம்பிக்கை வறட்சி ஏற்படுகிறது. மதுரை உயர் நீதிமன்றமே கடைசியாக நிகழ்ந்த ஆக்கிரமிப்பு தான் என்றால் அதை எந்த நீதிமன்றத்தில் சென்று முறையிடுவது.

சென்னை மட்டுமல்லாமல் டில்லி, கொல்கத்தா, மும்பை என இந்தியாவின் பல நகரங்களும் இத்தகைய

இங்கே இயற்கை, இயற்கைச் சீரழிவு, இயற்கைப் பாதுகாப்பு என்கிற வார்த்தைகள் உபயோகித்து நீங்கள் பேசினால் உடனடியாக வளர்ச்சிக்கு எதிரான, அரசுக்கு எதிரானவராக முத்திரை குத்தப்படுவீர்கள், இருப்பினும் நாம் காரணங்களை வெளிப்படையாக ஆராய வேண்டும், தீர்வுகளைப் பற்றி விவாதிக்க வேண்டும்.

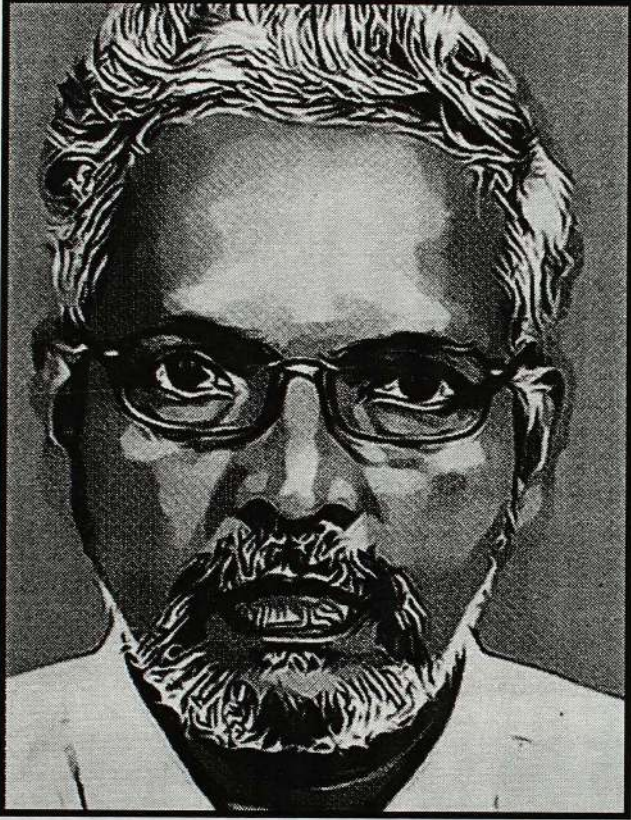
காலநிலைமாறுபாடு காரணமாக ஆறு ஆண்டுகளுக்குள் அதீத கனமழையை எதிர்கொள்ள வேண்டிய நிலை ஏற்படும் என எச்சரிக்கைகள் வரத்தொடங்கியுள்ளன. வரும் காலங்களிலும் இதேபோன்ற துயரத்தைத்தான் நாம் சந்திக்க வேண்டி வரும்.

காலநிலை மாற்றம் என்பது உலகளாவிய பிரச்சினையாக இருந்தாலும் இதற்கான தீர்வுகள் உள்ளூர் அளவில் இருக்க வேண்டும். குப்பைக் கூளங்களால் ஆறுகளில் ஏற்பட்டுள்ள அடைப்புகள் நீங்க மனித மனங்களை ஆக்கிரமித்துள்ள இயற்கை மீதான அறியாமையையும் அகற்ற வேண்டும்.

சமூக நீதியைக் கோரிய நந்தினி சேவியர்

சு.குணேஸ்வரன்

ஆகியவற்றில் வெளியாகியுள்ளன. சென்னையில் நடைபெற்ற தமிழினி மாநாட்டில் பங்கேற்றுள்ளார். தனது இலக்கியச் செயற்பாட்டுக்காக அரச மற்றும் சமூக நிறுவனங்களில் பல விருதுகளைப் பெற்றுள்ளார்.

இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் வாலிபர் சங்கம், இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கம், தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை ஆகியவற்றில் இணைந்து செயற்பட்டுள்ளார். இதன் காரணமாக இளமைக் காலம் முதல் சமூக நீதிக்காகக் குரல் கொடுத்துக் கொண்டேயிருந்தார். ஆலய நுழைவுப் போராட்டங்களில் பங்கெடுத்தவர். தலித், சுட்டும் விழி, கலைமுகம் ஆகிய இதழ்களில் வெளிவந்துள்ள நந்தினி சேவியரின் நேர்காணல்களுக்கு ஊடாக அவரின் இலக்கிய சமூக அரசியற் செயற்பாடுகளை அறிந்து கொள்ளமுடியும்.

நந்தினி சேவியர் எழுதிய சிறுகதைகள் கட்டுரைகள் ஆகியன 'அயல் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்'(1993), 'நெல்லிமரப் பள்ளிக்கூடம்' (2011), 'நந்தினி சேவியர் படைப்புகள்' (2014), 'பிடித்த சிறுகதை'(2019) ஆகிய நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன. அவர் எழுதியவற்றுள் பலவற்றை போர்ச்சூழலின் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் இழந்து விட்டதாக தன்வரலாற்றுப் பதிவுகளில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவரின் கதைகள் சாதாரண மனிதர்களின் பிரச்சினைகளை வெளிப்படுத்துவன. சமூக நீதியைக் கோருவன. ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்வில் ஏற்படுகின்ற நெருக்கடிகளை அதிகம் தனது கதைகளில் பதிவு செய்தவர்.

கடந்த ஐம்பது வருடங்களாக வாசிப்பும் எழுத்தும் பேச்சும் செயற்பாடுமாக எம்முடன் வாழ்ந்த மூத்த எழுத்தாளர் நந்தினி சேவியர் அவர்கள், ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் எழுத்துக்களால் தனது தடத்தை ஆழமாகப் பதிவு செய்தவர். அவரின் எழுத்துக்கள் தொடர்ந்தும் வாசிக்கப்பட வேண்டியவை. தொகுப்பு வடிவம் பெறாத அவரின் படைப்புக்கள் எதிர்காலத்தில் நூலாக்கப்படவேண்டும். அன்னாருக்கு 'இலக்கியவெளி'யின் சார்பில் அஞ்சலியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

ஈழத்து மூத்த எழுத்தாளர் நந்தினி சேவியர் அவர்கள் கடந்த 16.09.2021 அன்று காலமானார். தேவசகாயம் சேவியர் என்ற இயற்பெயர் கொண்ட நந்தினி சேவியர் 25.05.1949 இல் மட்டுவில் சாவகச்சேரியில் பிறந்தார். இவர் மட்டுவில் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை, மட்டுவில் அரசினர் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலை, சுழிபுரம் விக்டோரியாக் கல்லூரி, வதிரி திருஇருதயக் கல்லூரி ஆகியவற்றில் கல்வி கற்றார். எழுதுவினைஞராகத் தொழில் புரிந்துள்ளார். கவிதை, சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை, பத்தி எழுத்து ஆகியவற்றில் தனது பங்களிப்பை வழங்கியுள்ளார்.

1967ஆம் ஆண்டு 'சூழலாம்பு' என்ற முதற்கதையுடன் சுதந்திரன் பத்திரிகையூடாகத் தனது இலக்கியப் பயணத்தைத் தொடர்ந்தார். இவருடைய எழுத்துக்கள் மல்லிகை, தாயகம், அலை, புதுசு, இதயம், ஒளி, சுட்டும்விழி, தூண்டி, கலை ஓசை, பும்பொழில், வானொலி மஞ்சரி, வாகை, கலைமுகம், தலித், சிறுகதை மஞ்சரி, தொழிலாளி, சுதந்திரன், சிந்தாமணி, வீரகேசரி, தினகரன், தினக்குரல், ஈழமுரசு, ஈழநாடு, மாலைமுரசு

ஓர் எளிய கேள்வி

ஆங்கில மூலம்: டெம்சலா ஆவ்

தமிழாக்கம்: எம் ஏ சசீலா

(டெம்சலா ஆவ்- இந்தியாவின் வடகிழக்குப் பகுதியான ஷில்லாங்கைச் சேர்ந்த ஓய்வு பெற்ற ஆங்கிலப்பேராசிரியர். பத்மஸ்ரீ விருது பெற்றிருக்கும் இவர், சாகித்திய அகாடமியின் பொதுக்குழு உறுப்பினராகவும் இருந்தவர். வடகிழக்கு மாநிலங்களுக்கே உரிய தனிப்பட்ட பிரச்சினைகளில் பெரும்பாலும் கவனம் செலுத்துபவை இவரது படைப்புக்கள். சாகித்திய அகாடமி பரிசு பெற்ற இவரது ஆங்கிலச் சிறுகதைத் தொகுப்பிலிருந்து (LABURNUM FOR MY HEAD) தமிழில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கும் ஒரு சிறுகதையே 'ஓர் எளிய கேள்வி')

அன்று காலை, ஏதோ ஒரு அசௌகரியமான உணர்வுடன் தூக்கத்திலிருந்து விழித்தெழுந்தாள் இம்டோங்கலா. ஏதோ ஒரு கெட்டகனவு வந்தது என்று மட்டும் அவளுக்கு நிச்சயமாகத் தெரிந்ததே தவிர, அது எதைப்பற்றியது என்பது அவளுக்கு ஞாபகமில்லை. காலை நேரத்து வேலைகளுக்கிடையே அவள் அதை நினைவுபடுத்திப் பார்த்தாள்; ஆனால் அதனால் எந்தப் பயனும் இல்லை. அதனால் தன் கணவனிடம் ஏதோ தீயது நிகழப் போவதாகத் தன் உள்ளத்தில் தோன்றுவதைச் சொன்னாள்.

“இதைக் கொஞ்சம் கேட்டுக்கங்க. நான் ரொம்ப வித்தியாசமா ஒரு கனவு கண்டேன். ஏதோ ஒண்ணு இன்னிக்கு கெட்டதா நடக்க இருக்கு. அதனாலே எப்பவும் போல உங்க வாயைத் திறந்திடாதீங்க. பேசாம வீட்டிலேயே இருங்க”

அவன் அவளைப் பார்த்து உறுமியபடி “நீயும் உன்னோட கனவுகளும்” என்று முணுமுணுத்தான்.

“எப்படியோ பத்திரமாவாவது இருங்க. இன்னிக்கு அவ்வளவு நல்ல நாள் இல்லை” என்று இம்டோங்கலா மறுபடியும் அவனிடம் வலியுறுத்திச் சொல்லிவிட்டுச் சற்றுத் தொலைவில் இருக்கும் வயற்புறத்துக்குக் கிளம்பினாள்.

இம்டோங்கலா, அதிகம் படிப்பறிவு இல்லாதவள். பைபிளையும், ஜெபப்புத்தகத்தையும் மட்டும்தான் அவளால் படிக்க முடியும். ஆனாலும் உலக ஞானம் உள்ள பெண்ணாகிய அவளுக்கு அந்தக் கிராமத்தின் சரித்திரமும், அதிலிருக்கும் அரசியலும் நன்றாகவே தெரியும். அவளது தந்தை ஒரு ‘காவுபுரா’ (கிராமத்திலிருக்கும் தலையாரியைப் போன்ற பொறுப்பு) வாக இருந்ததால், அப்படிப்பட்ட பேச்சுக்கள் அன்றாடம் நடப்பாக இருக்கும் ஒரு குடும்பத்தில் வளர்ந்திருந்தாள் அவள். அவள் கணவனான டெகபாவும் கூட ஒரு காவுபுராதான். அவர்களுக்கு ஆரோக்கியமான நான்கு குழந்தைகள் இருந்தன. கிராமத்தில் இருக்கும் முக்கியமான இனக்குழுக்களிலிருந்து அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்பட்டவர்களே காவுபுராக்கள். கிராமத்தில் சட்டம் ஒழுங்கை நிலைநாட்ட அரசாங்கத்துக்கு ஏஜண்டுகளாக உதவிவந்த அவர்களுக்குத் தனிப்பட்ட ஒரு விதமான சீருடையும் இருந்தது. கருப்பும், சிவப்பும் கலந்த ‘ஜாக்கெட்’டுகள், சிவப்பு நிற சால்வை ஆகியவை அவர்களது அந்தஸ்தின் சின்னங்கள். இனக்குழுப் பிரதி நிதித்துவ அடிப்படையில் அமைந்திருந்த வழக்கமான கிராம சபைகளோடு இவர்களும் ஒத்து வேலை பார்த்து வந்தார்கள். பிரிட்டிசார் காலத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட இந்த அமைப்பு முறை இந்திய நாடு விடுதலையடைந்த பிறகும் கூடத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது.

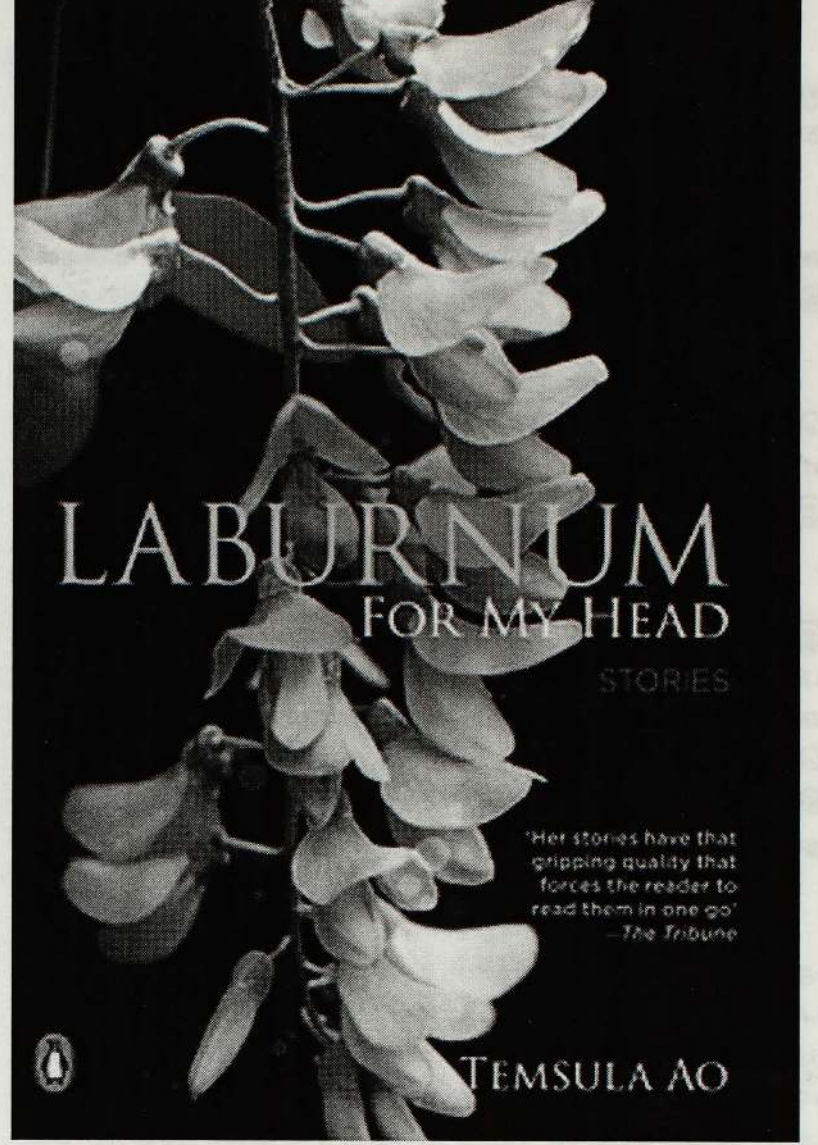
அமைதியான காலகட்டத்தில் அந்தஸ்தோடு

மகிழ்ச்சியாக இருந்த அந்த முதியவர்கள், நாகர்களுக்கும், இந்திய அரசுக்கும் இடையே பகைமை மூண்டபிறகு அதனால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டார்கள். கிராமத்தைச் சேர்ந்த எந்த இளைஞர்களாவது தீவிரவாத சக்திகளோடு சேர்ந்துவிட்டால் இவர்களே அதற்குப் பொறுப்பாளிகளாக்கப்பட்டார்கள்; மற்றொரு புறம், ஒவ்வொரு இனக்குழுவிலிருந்தும் தகுதியான இளைஞர்களை இனங்கண்டு தங்கள் படையில் சேர வைக்க வேண்டுமென்று தலைமறைவு சக்திகளும் அவர்களுக்கு ஆணையிட்டுக் கொண்டிருந்தன. அவ்வாறு செய்யத் தவறினால் கிராமத்திலிருக்கும் தானியக் கிடங்கை எரித்து விடுவதாகவும் புரட்சிக்காரர்கள் மிரட்டல் விடுத்தார்கள். வலுக்கட்டாயமான அந்த வற்புறுத்தல், அன்றாட வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பணம், தானியங்கள், கால்நடைகள் ஆகியவற்றை அவர்களிடமிருந்து பறித்துக் கொள்வதிலும் தொடர்ந்தது. புரட்சிக்காரர்களின் நடவடிக்கைகளைப் பற்றித் தங்களுக்குத் தெரிவித்தாக வேண்டுமென்று காவ்புராக்களிடம் அரசாங்கம் சொல்லியிருந்தாலும், தலைமறைவு சக்திகள், அவர்களின் ஒவ்வொரு நகர்வையும் நெருக்கமாகக் கண்காணித்து வந்ததால் காவ்புராக்கள் பயங்கரமான அழுத்தத்துக்கு ஆளாகிக் கொண்டிருந்தனர். அரசாங்கத்தோடு ஒத்துப்போகிறவர்கள் என்று சந்தேகப்படும் முதியவர்களைக் கொன்று போடும் சம்பவங்களும் நிகழ்ந்தன. காவ்புராக்களைப் பொறுத்தவரை, கொஞ்சம் கூட சகித்துக்கொள்ள முடியாத ஒரு சூழ்நிலையே நிலவிவந்தது.

‘வரி’ என்ற பெயரில் தலைமறைவு சக்திகளால் குறிப்பிடப்பட்ட தொகை, தொடக்கத்தில் அத்தனை கடுமையாக இல்லாமல்தான் இருந்தது. இந்தியாவிலிருந்து நாகர்களுக்கு சுதந்திரம் வேண்டி அந்நிய நாடுகளில் முறையிடுவதற்காகப் புரட்சிக்குழுவின் தலைவர்கள் செல்வதற்கான பயணத்தொகைக்காக ஒவ்வொரு வீட்டிலிருந்தும் முதல் தடவை ஒரு ரூபாய் மட்டுமே வசூலிக்கப்பட்டது. அந்த சமயத்தில் தொகை சிறியதாக இருந்தாலும் கூடப் பாடுபட்டுச் சம்பாதித்த பணத்தைப் பிரிய மனமில்லாத இம்டோங்லா, எப்படியோ அதிக எதிர்ப்பு காட்டாமல் அதைக் கொடுத்துவிட்டாள். ஆனால் ஆண்டுகள் செல்லச் செல்ல அவர்கள் கட்டாயப்படுத்திக் கேட்பது, கூடிக் கொண்டே போயிற்று. அதற்கு மறுப்போ, எதிர்ப்போ காட்டுபவர்களுக்கு பலத்த அடிகள் விழும். சம்பந்தப்பட்ட அந்த நபருக்கு மட்டுமல்லாமல் கிராமத் தலைவர்களுக்கும் (காவ்புரா) வயதானவர்களுக்கும் கூட.

பல நேரங்களில் இம்டோங்லாவின் சமயோசித புத்தியே அடிவாங்காமல் டெகபாவைக் காப்பாற்றி இருக்கிறது. ஒரு முறை வசூலுக்கு வந்தவர்கள், அவள் வீட்டுக்கு முன்னால் ஒன்று கூடி நின்றபடி ஒரு கிராமவாசியைத் தூற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள்

கேட்டிருந்ததை விடக் குறைவான அளவு அரிசியையே அவன் கொண்டு வந்திருந்ததால், தங்கள் கட்டளைக்கு அவன் எப்படிப் பணியாமல் இருக்கலாம் என்று அவனைக் கேள்வியால் வதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள் அவர்கள். பயந்து போயிருந்த அந்தக் கிராமவாசியால் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் வகையில் எதுவும் பேச முடியவில்லை. வீட்டுக்குள்ளிருந்து அங்கே நடக்கும் காட்சிகளை வரிசையாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் இம்டோங்லா. பிறகு அந்தத் தீவிரவாதத் தலைவன், அவளது கணவன் டெகபாவின் பக்கம் திரும்பிக்கொண்டு

“நீ என்ன சொல்றே இதுக்கு” என்று கேட்டான். அந்தக் கட்டத்தில், தான் குறுக்கிடத் தவறினால் அவர்கள் இரண்டு பேருக்கும் இரக்கமில்லாமல் அடி விழும் என்று புரிந்து கொண்டு அதற்கேற்ப ஒரு முடிவு செய்து கொண்டாள் இம்டோங்லா. வீட்டுக்குள் விரைந்து சென்று, புதிதாய்க் குத்தி உமி நீக்கி வைத்திருக்கும் ஒரு கூடை அரிசியை எடுத்துக் கொண்டு வந்து இப்படிக் குரல் கொடுத்தாள்.

“ஏ டோஷி! உன்கிட்டே வாங்கின அரிசியை இன்னிக்குக் காலையிலே திருப்பித் தரேன்னு சொல்லிட்டுக் கொடுக்காம இருந்திட்டேன்னு அந்த ஆள்கிட்டே நீ சொல்ல வேண்டியதுதானே? என்ன,

ஞாபகமில்லையா உனக்கு? என் பையனோட பிறந்த நாள் விருந்துக்காக வாங்கினேனே, அது தான் இது”

அவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டே கூடையைத் தரையில் வைத்து விட்டு வசூல் செய்ய வந்தவர்களின் பக்கம் திரும்பினாள்.

“இதோ பாருங்கண்ணா. அவன் எனக்குக் கொடுத்ததைவிடக் கூடுதலாவே இதிலே இருக்கு. எல்லாத்தையும் எடுத்துக்கிட்டுக் கிளம்புங்க. இல்லேன்னா மழையிலே மாட்டிக்க வேண்டியதாயிடும்”

உண்மையிலேயே மழைமேகங்களுடன் வானம் இருட்டிக் கொண்டதான் வந்தது. அவளை சிறிதுநேரம் பார்த்துக் கொண்டே இருந்த அந்தத் தலைவன் அரிசியை எடுத்துக் கொள்ளுமாறு தன் சகபோராளிகளிடம் சைகை செய்தான். அவள் கணவனையும், அந்த கிராமவாசியையும் திகைப்பிலாழ்த்திவிட்டு கிராமத்தைவிட்டு ஓட்டமும், நடையுமாகச் சென்றுவிட்டான்.

தலைமறைவு சக்திகள், அரசாங்க ராணுவம் ஆகிய இரண்டுமே கட்டவிழ்த்து விட்ட பயங்கரமான சூழலை அந்தப் பிரதேசம் முழுவதும் வெகுசீக்கிரம் சந்திக்க வேண்டி வந்தது. எதிர்த்தரப்புகள் தாக்குதல் தொடுக்க ஆரம்பித்த இரண்டு ஆண்டுகளுக்குள்ளேயே இராணுவமும் மிகத் தந்திரமாகத் திட்டமிட்டு முகாம்கள் அமைப்பதற்கான சில கிராமங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அவற்றை நிறுவியும் விட்டது. தினமும் அந்த முகாம்கள் சீராகக் கண்காணிக்கப்பட்டு, பிரதேசத்தின் உள் பகுதி வரை அதிக அளவிலான இராணுவ வீரர்கள் பத்திரமாகச் சென்று வருவதற்கான வழிவகை செய்யப்பட்டது.

அவர்களது கிராமத்திலும் கூட மலைக்குன்றின் மீது ஒரு இராணுவ முகாம் உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. இராணுவ வீரர்கள் தங்கள் முகாமை அமைத்துக் கொள்ளுவதற்கான இடத்தை துணை கமிஷனர் மே கோக்சங்கிடம் அதிகாரபூர்வமாக ஒப்படைக்கும் பணி, கிராம சபையைச் சேர்ந்த சில வயதானவர்களையும், டெக்பாவையும் சார்ந்ததாக அமைந்தது வருத்தமான ஒரு முரண்தான். வீரர்கள் முகாமுக்கு வந்தவுடனேயே ஒரு பெரிய தீமை நடக்கப்போவதற்கான முன்னறிகுறிகளை கிராமத்தார் உணர்ந்தனர். இராணுவ முகாம் அமைத்துக் கொள்ள அனுமதியளிக்கும் கிராமங்களைத் தலைமறைவு சக்திகள் பெரிதும் சந்தேகத்துக்கு உரியனவாகக் கருதியதால், அதற்கான தண்டனையாக அதுவரை பெற்றுவந்த வரித்தொகையை இரண்டு மடங்காக்கிவிட்டனர். இன்னொரு புறமோ, இராணுவம் வருவதைத் தடுப்பதற்கும் எந்த வழியுமே இல்லாதிருந்தது. காரணம், இராணுவ முகாம்

அமைக்க ஒத்துழைப்புத் தராத கிராமங்களின் மீது அரசாங்கமே நடவடிக்கை எடுத்துவந்தது. ஓரளவு நல்ல ஆரோக்கியமுள்ள எல்லா மனிதர்களுமே அரசாங்கம் மேற்கொண்டிருந்த கட்டுமான வேலைகளில் (கூலியோ, உணவோ இல்லாமல்) பங்கெடுக்க வேண்டுமென வற்புறுத்தப்பட்டனர். ஒரு குன்றை சமப்படுத்திக் கால் பந்து மைதானமாக்குவது, நெடுஞ்சாலையின் இருபுறமும் இருநூறு மீட்டர் இடத்தை சீரமைத்துத் தருவது போன்ற வேலைகள், தாங்கள் பதுங்கியிருக்கும் இடங்களிலிருந்து தலைமறைவுப் போராளிகள் இராணுவ வரிசைகளின் மீது வழக்கமாகச் செய்வது போலத் தாக்குதல் தொடுக்காமல் தடுக்க இது ஒரு வழியாகக் கையாளப்பட்டது. இராணுவ முகாம்கள் அமைப்பதைத் தொடர்ச்சியாக எதிர்த்துவிடும் கிராமத்தார்கள் கிராமங்களை விட்டு வெளியேறுமாறு கட்டாயப்படுத்தப்படுவார்கள்; அவர்களது வீடும், தானியச் சேமிப்புக் கிடங்குகளும் தீக்கிரையாக்கப்படும். பிடிவாதமாக ஒத்துழைப்புத் தர மறுக்கும் பிற கிராமத்தவர்களோடு இவர்களையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து வேலி போட்ட இடத்தில் வைத்துவிடுவார்கள்; தங்கள் வயல்களில் விவசாயம் செய்யவும் அவர்களுக்கு அனுமதி இல்லை. அவர்களது நடவடிக்கைகள் தொடர்ந்து கண்காணிப்புக்கு உட்படுத்தப்படும்.

நிலைமை தொடர்ந்து படிப்படியாக மோசமாகிக் கொண்டே சென்றது. விவசாயத்திலிருந்து கிடைக்கும் சொற்பத் தொகையைக் கொண்டு தலைமறைவில் இருந்தபடி வசூல் செய்யும் போராளிகள் கேட்பவற்றைக் கொடுப்பது மிகவும் கடினமாயிற்று. அரிசி, கால்நடை, பணம் என மூன்று விதமாகவும் வரிவசூல் செய்யப்பட்டு வந்தது. சில சமயம் ஒரே நேரத்தில் மூன்றும் சேர்ந்தும் கூட! இப்படிப்பட்ட அழுத்தங்களால் தன் கணவனுக்கு எப்படிப்பட்ட விளைவுகள் நேர்ந்திருக்கின்றன என்று இம்மோங்லாவால் பார்க்க முடிந்தது. அவனது தலைமுடி நரைத்துப் போயிற்று; அவனது முகம் பசியாலும், பயத்தாலும் நோயுற்றது போலத் தொங்கிக் கிடந்தது. கண்களில் எப்போதும் குற்ற உணர்வோடு கூடிய ஒரு பார்வை. அவன் மிகக் குறைவாகவே பேசினான்; இரவு முழுவதும் கணப்புக்கு அருகிலிருக்கும் தன் கடினமான படுக்கையில் தூங்காமல் புரண்டு கொண்டே இருந்தான். ராஜிநாமா செய்துவிடலாமா என்று கூட யோசித்தான். ஆனால் அதை அவன் தப்பித்தவறி எவரிடமாவது சொல்லிவிட்டால் கூடப் புரட்சிக்காரர்களுக்கு அவன் ஆதரவு காட்டுகிறானென்று அரசாங்கம் அவனைக் கைது செய்துவிடக் கூடுமென்பதை இம்மோங்லா அவனுக்குச் சுட்டிக்காட்டினாள். அது மட்டுமல்லாமல் அவன் ஒரு கோழை என்று எல்லோருமே கூட அழைப்பார்கள் என்பதையும் எடுத்துக்காட்டி அப்போது அது அவனுக்கு எப்படி இருக்கும் என்று கேட்டாள் அவள்.

குறிப்பிட்ட மோசமான வருஷம் ஒன்றால் தலை மறைவு சகோதரர்களிடமிருந்து இரட்டை

அரிசி வரி கோரப்பட்டது. ஆகஸ்ட் மாதம் நடந்த முதல் அறுவடையின்போது அவர்கள் ஏற்கனவே வரிவசூல் செய்துவிட்டார்கள்; இப்போது குளிக்கால அறுவடையின்போதும் மீண்டும் ஒன்றைக் கேட்டார்கள். கிராமவாசிகள் முதல் தவணை கொடுத்து முடித்ததும் கடுமையான தோற்றம் கொண்ட ஒரு ஹவில்தாரின் தலைமையில் வந்த சில சிப்பாய்கள் பலவிதமான கேள்விகளைக் கேட்டார்கள். அப்போது கிராமத்தவர்கள் தங்களுக்கு எதுவுமே தெரியாதென்று முறையிட்டார்கள். இரணுவத் தலைவன் அவர்களை ஒரு சில வார்த்தைகளில் திட்டியதோடு அப்போது என்னவோ அவர்கள் இலகுவாகத் தப்பித்துவிட்டார்கள். இப்போது இந்த இரண்டாவது கோரிக்கையும் முதலாவதை அடுத்து வெகு சீக்கிரமாகவே வந்து விட்டது, கிராமத்துப் பெரியவர்களை என்ன செய்வதென்றறியாத குழப்பத்தில் ஆழ்த்தியது. டெக்பாவின் வீட்டில் கூடி இரவு முழுவதும் நெடுநேரம் எல்லோரும் விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். வலுக்கட்டாயமாகத் தலையை நுழைத்துக் கொண்டு உள்ளே வந்த இம்மோங்லா, காட்டில் பதுங்கியிருக்கும் புரட்சிக்காரர்களுக்கு மறுப்புக் காட்ட வேண்டுமென்று ஆலோசனை சொன்னாள்.

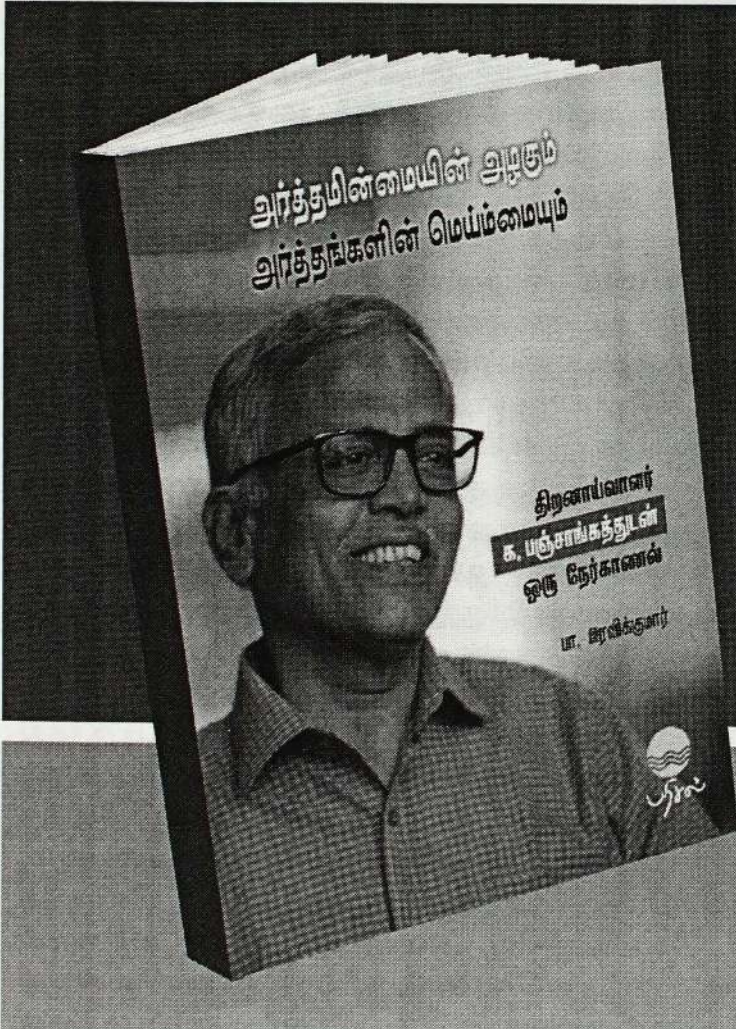
“சும்மாக் கிட பொம்பளை, உனக்கு ஒண்ணும் தெரியாது” என்று அவளை அடக்க முற்பட்டான் டெக்பா.

அதைக்கேட்டதும் அவள் சீறி வெடித்தாள்.

“எனக்கு ஒண்ணும் தெரியாதுன்னா சொல்றே? போன தரம் நீ உன்னோட கோவணத்தை நனைச்சுக்கிட்டுச் சிலை மாதிரி நின்னப்ப உன்னை யாரு காப்பாத்தினாங்க? மாமாவுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய கடனை அடைச்சப்புறம் பாக்கியிருக்கிறதையும் அவங்க பிடுங்கிட்டுப் போயிட்டாங்கன்னா அப்புறம் நம்ம பொண்ணு தன்னோட குழந்தைங்களுக்கு எதை வச்சு சாப்பாடு போடுவான்னு கொஞ்சம் யோசிச்சப்பாரு”

பிறகு அங்கிருந்த மற்ற மனிதர்களிடம் தன் பேச்சைத் தொடர்ந்தாள் அவள்.

“ஐயா பெரியமனுஷங்களே! உங்க புத்திசாலித்தனம், தைரியம் இதெல்லாம் எங்கேதான் போச்சு? உங்களிலே கொஞ்சம் பேர் காட்டுக்குப் போய் அவங்க தலைவர்களோடு பேச்சு நடத்தலாமில்லையா? அவங்க கிட்டே முறையிடலாமில்லையா? அவங்களுக்கு என்ன வேணுமோ அது எல்லாத்தையும் நாம எப்பவுமே கொடுத்துக்கிட்டேதானே வந்திருக்கோம்? இன்னும் கொஞ்சம் நேரம் கொடுக்கச் சொல்லிக் கேளுங்க. அரிசிக்குப் பதிலாக் கொஞ்சம் பன்னியும், கோழியும் தரோம்னு சொல்லுங்க. நம்மளாலே இறைச்சி இல்லாம இருந்திட முடியும். அரிசியில்லாம இருக்க முடியுமா? நம்ம பிள்ளை குட்டிகளும் பொம்பளைகளும் எவ்வளவு

“ அர்த்தமின்மையின் அடிதும் அர்த்தங்களின் மெய்மையும் ”

திறனாய்வாளர் க. பஞ்சாங்கத்துடன் ஒரு நேர்காணல்
- பா.இரவிக்குமார்

நூலைப் பெற: 93828 53646
ரூ.120.00
பரிசல் வெளியீடு

கஷ்டப்படறாங்கன்னு உங்களுக்குத் தெரியலியா?"

தனக்கு வந்த கெட்ட கனவை நினைவுபடுத்திக் கொள்ள முடியாமல் இருந்த அந்த நாளன்று, இம்டோங்லா முன்பு நடந்த அந்த விவாதத்தைப் பற்றி எண்ணியபடியே வயலுக்குச் சென்று கொண்டிருந்தாள்; தனக்கு வந்த கனவுக்கும் அதற்கும் தொடர்பிருக்கக் கூடுமா என்பதை அவளால் உறுதியாகச் சொல்ல முடியவில்லை. தான் கடன்பட்டிருப்பதில் பாதியை மட்டும் இப்போது கொடுத்தால் போதும் என்று மகளிடம் சொல்லவேண்டும் என்று அவள் மனதுக்குள் தீர்மானித்துக் கொண்டாள். அப்போதுதான் தலை மறைவுப் போராளிகளுக்கு உரியதைக் கொடுத்த பின், ஜனவரிவரைக்கும் அவர்களுக்கான அரிசி மிச்சமிருக்கும். பிறகு அவள் கணவன் சாலைபோடும் வேலைக்குப்

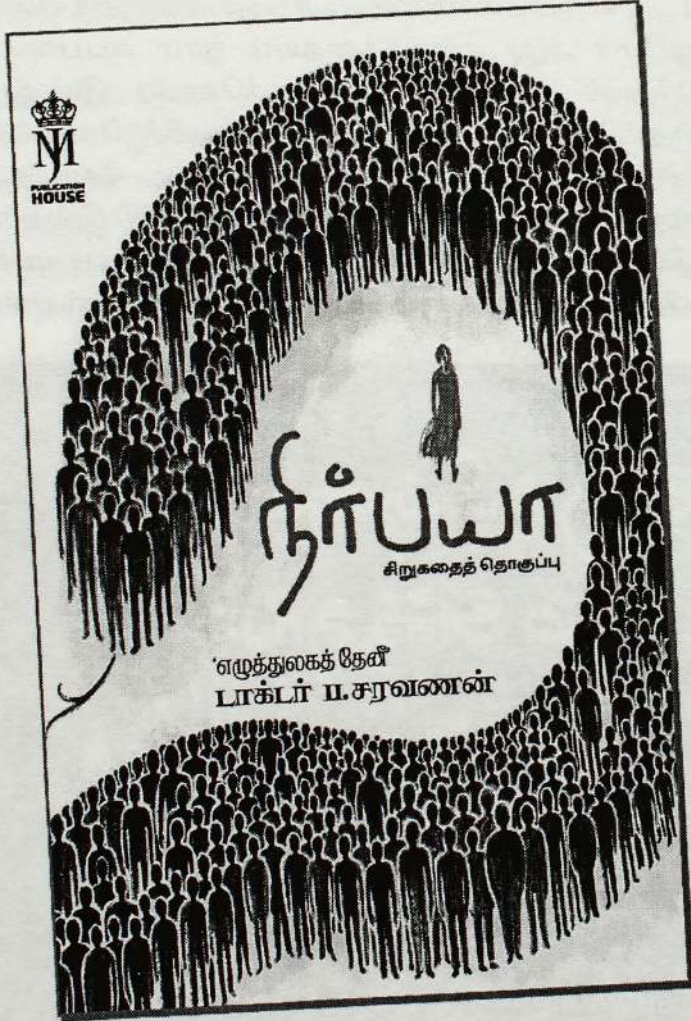
போகலாம்; இராணுவ முகாம்களிலும் கூட வேலி அமைக்கும் வேலையும், பட்டாளத்துக்காரர்களுக்கான பொருட்களை வழக்கமாகக் கொண்டு வரும் டிரக்குகளிலிருந்து சுமைகளை இறக்கும் வேலையும் கிடைக்கும்.

ஆனால் இம்டோங்லா மாலையில் வீடு வந்து சேர்ந்தபோது தலைமறைவாக இருப்பவர்களுக்கு உணவுப் பொருட்கள் தந்ததாக அவள் கணவன் உட்பட வயதானவர்கள் எல்லாரையும் சில பட்டாளத்துக்காரர்கள் தங்கள் இராணுவமுகாமுக்கு இழுத்துச் சென்றுவிட்டார்கள் என்ற செய்தியை அறிந்துகொண்டாள். அது மிகவும் குளிரான இரவு. தன் கனவனின் சிவப்பு நிறச் சால்வை ஒரு மூலையில் கிடப்பதை அவள் வியப்போடு பார்த்தாள். அவளால் கொஞ்சம் கூடக் குளிரைத் தாங்க முடியாது என்பதை அறிந்திருந்ததால் அந்த சால்வையையும் அவளது கறுப்பு, சிவப்பு 'ஜாக்கெட்'டையும் எடுத்துக் கொண்டு இராணுவ முகாமுக்குக் கிளம்பினாள். அவள் கிளம்பிக்கொண்டிருந்த நேரத்தில் அறையிலிருந்து வெளியே வந்த அவள் பெண்,

“அப்பாவோட தோள்லே இருந்து பட்டாளத்துக்காரங்க அதை உருவிட்டாங்க. காட்டிலே இருக்கிற மனுசங்களுக்கு அவர் உதவி செய்யறதாலே அதைப் போட்டுக்கற தகுதி அவருக்கு இல்லைன்னு சொல்லிட்டாங்க” என்றாள்.

குளிருக்கு இதமான அந்தத் துணிமணிகளை ஒரு பொட்டலமாக இறுகக் கட்டிக் கொண்டு இராணுவ முகாமை நோக்கி மன உறுதியோடு போனாள் இம்டோங்லா. முகாமின் வாயிலை அடைந்த போது, புறக்காவலாளி அவளை அனுமதிக்க மறுத்தான். ஆனால் அவளோ தனக்குரிய கொச்சை மொழியில் அவனிடம் கத்தினாள்; இராணுவத் தலைவனின் கூடாரத்தைச் சுட்டிக் காட்டியபடி “சாஹிப் சாஹிப்” என்றாள். விடாப்பிடியான அவளது நச்சரிப்பால் இறங்கி வந்த காவலாளி, ஒருக்கால் அவள் ‘துப்பு’ச் சொல்பவளாக இருக்கக் கூடுமோ என்று எண்ணியபடி அவளை உள்ளே அனுமதித்தான். கூடாரத்துக்குள் அவள் நுழைந்தபோது அங்கே எவருமே இல்லாதது போலத் தோன்றினாலும் ஓரளவு திறந்திருந்த கதவு வழியே உள்ளறையிலிருந்து சில சத்தங்களை அவளால் கேட்க முடிந்தது. அவள் எட்டிப்பார்த்தபோது மூங்கில் கழிகளால் அமைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு தடுப்புக்குள் எல்லா வயதானவர்களும் பிடித்து வைக்கப்பட்டிருந்தது தெரிந்தது. அவள் கணவன் மட்டும் ஒரு தனித்தடுப்புக்குள் வைக்கப்பட்டிருந்தான். அவனைக் கண்டுபிடித்த உடனேயே தன் கையிலிருந்த சால்வையையும், ஜாக்கெட்டையும் கழிகளுக்கு இடையிலிருந்த இடைவெளிவழியே அவனிடம் தூக்கி வீசினாள் அவள். நடந்துகொண்டிருப்பது என்னவென்பது இராணுவத் தலைவன் நிதானித்துப் பார்ப்பதற்குள்

எம்.ஜெ ய்ளிகேஷன் ஹவுஸ்

நிர்பயா (சிறுகதைகள்)

டாக்டர் ப.சரவணன்

362 பக்கம். விலை. 350.

9943428994

டெகபா, ஜாக்கெட்டை மாட்டிக் கொண்டு சால்வையையும் மேலே சுற்றிக் கொண்டிருந்தான். அத்தனை வேகமாக அந்தச் செயலைச் செய்து முடித்திருந்தான் அவள். தன் வீரர்களின் பக்கம் திரும்பி இந்தப் பைத்தியக்காரப் பெண்மணியை முகாமுக்குள் வரவிட்டது யாரென்று கத்தத் தொடங்கினான் தலைவன்.

டெகபாவைப் பிடித்து வைத்திருந்த தடுப்பைத் திறக்க முயல்பவனைப் போல அவன் அதனருகே நெருங்கிய நேரத்தில் தடுப்புக்கும் அவனுக்கும் இடையே குதித்திருந்த இம்டோங்கலா வேகவேகமாக ஏதேதோ பேசினான். மறைவில் இருந்த எவரையோ பார்த்து அவள் என்ன பேசுகிறாள் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துமாறு கேட்டுக் கொண்டான் கேப்டன். தன் கணவனை வீட்டுக்குத் திரும்பக் கூட்டிக்கொண்டு போகத்தான் அவள் வந்திருக்கிறாள் என்றும், அவன் இல்லாமல் அங்கிருந்து அவள் அகலப் போவதில்லை என்றும் அவள் சொல்வதாக அந்த ஆள் கேப்டனிடம் தெரிவித்தான்.

துப்பாக்கியால் சுடுவதைத் தவிர அவளை அங்கிருந்து செல்ல வைக்க வேறு வழியில்லை என்பதை கேப்டன் அறிந்துகொண்டான். டெகபாவை அடைத்து வைத்திருந்த இடத்துக்கு முன்னால் அவள் அமர்ந்து கொண்டாள். காப்டன் அவளை நெருங்கியதும், அவள் எழுந்து நின்று தன் மேலாடையை அகற்றப்போவது போல் பாவனை செய்தாள். ஒரு மனிதனின் ஆண்மையற்ற செயலைச் சுட்டிக்காட்டும் வகையில் அவளை இழிவுபடுத்தும் குறியீடாக நாகர் இனப் பெண்கள் கையாளும் மிக அவமானகரமான சிறுமைப்படுத்துதல் அது என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அவன் அங்கிருந்து திரும்பி அறையை விட்டு வெளியேறினான். மண்தரையில் மீண்டும் ஒரு முறை எச்சில் உமிழ்ந்த இம்டோங்கலா, மூங்கில் துளை பொருத்தப்பட்ட தன் உலோகப் புகைக்குழாயை உருவியெடுத்து, வீட்டில் விளைந்த புகையிலையை அதில் நிரப்பிக் கொண்டாள். இராணுவத் தலைவனின் மேஜை மீது தீப்பெட்டி இருப்பதைப் பார்த்தவள், குறுக்கே சென்று அதைப் பற்றி இழுத்துக் கொண்டாள். புகைக்குழாயைப் பற்றவைத்துக் கொண்டு, ஆழமாக அதை உறிஞ்சிப் புகையை வெளியே விட்டபடி, நடப்பதைக் கண்காணித்துக் கொண்டு அங்கேயே உட்கார்ந்திருந்தாள். தீப்பெட்டியைத் தன் புடவை மடிப்புக்குள் செருகிக் கொண்டாள். டெகபா சிறைப்படுத்தப்பட்டிருந்த இடத்தை விட்டு அவள் பிறகு சற்றும் அசையவில்லை. அவள் அங்கே இருக்கும் வரையில் தன் கணவனையோ பிற முதியவர்களையோ அடிக்க இராணுவ வீரர்களால் ஒருபோதும் துணிய முடியாது என்று இறுதியாகச் சொல்லி முடித்தாள் அவள்.

அவள் சொன்ன வேறு சில விஷயங்களை

மொழிபெயர்ப்பவன் வழி அறிந்து கொண்ட கேப்டன் வெளியிலிருந்தபடி அவற்றை ஆழமாக யோசித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“அவர்களைப் பாருங்க. உங்க சொந்த தகப்பனாரையே பார்க்கிற மாதிரி இல்லையா உங்களுக்கு? பயத்தாலே ஒரு காரியம் பண்ணினதுக்கு உங்க அப்பாக்களுக்கு இப்படி ஒரு தண்டனை கொடுத்தா உங்களுக்கு எப்படி இருக்கும்? ஒரு பக்கம் நம்ம இந்தியாவோட இராணுவக்காரங்களான நீங்க, இன்னொரு பக்கம் காட்டிலே இருக்கிற அந்த மிருகங்களைப் பத்தின பயம்”

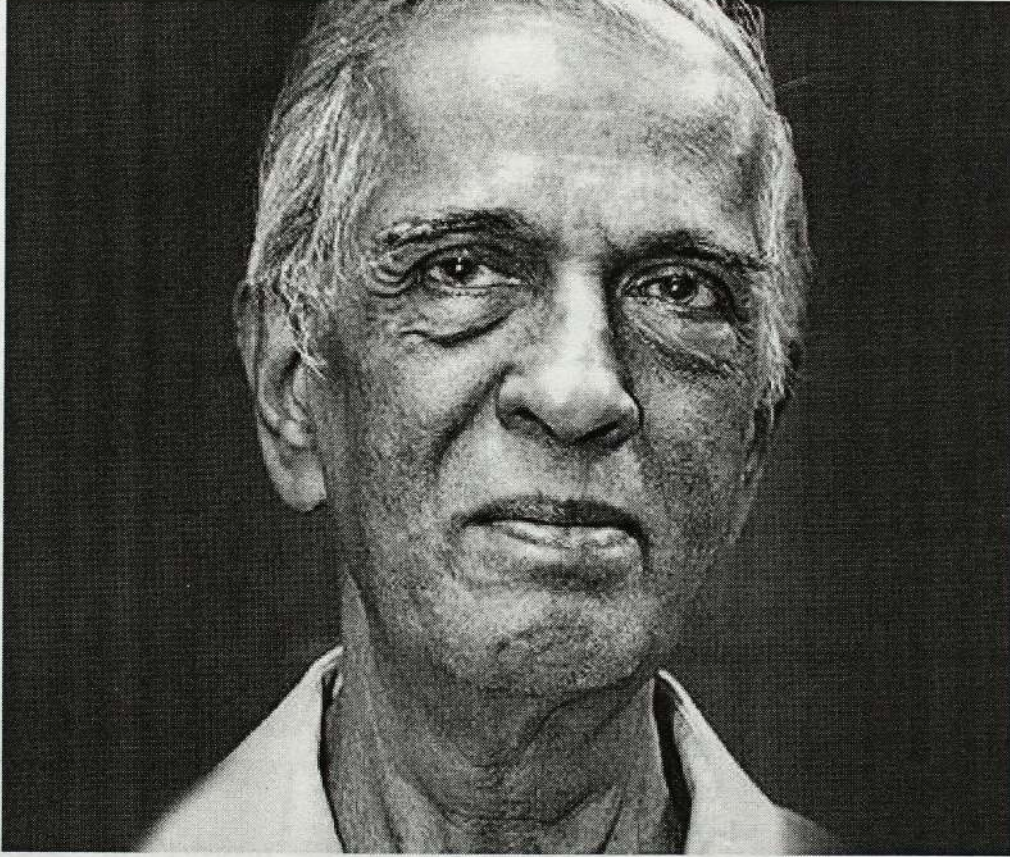
ஆனால் இவற்றையெல்லாம் விட அவனைப் பெரிதும் பாதித்தது இம்டோங்கலா திரும்பத் திரும்பக் கேட்ட அந்த ஒரு எளிமையான கேள்விதான்.

“எங்ககிட்டே இருந்து உங்களுக்கு என்னதான் வேணும்?” என்ற அந்தக் கேள்வி மலைப்பகுதிகளில் பணியேற்றிருந்த இந்தக் காலகட்டத்தில் முதல் முறையாக - எளிமையான கபடமில்லாத இந்தக் கிராமத்துப் பெண்மணி, கிராமவாசிகள் அனுபவித்து வரும் அநாதரவான, சிக்கலான சூழலை அவனுக்குப் புரிய வைத்துவிட்டாள். ‘சட்’டென்று தன் உதவி அதிகாரியின் பக்கம் திரும்பிய அவன் டெகபாவை விடுதலை செய்யுமாறும், இராணுவ முகாமின் எல்லையைத் தாண்டும்வரை அந்ததம்பதிகளுக்குத்துணையாக ஒருவரை அனுப்புமாறும் உத்தரவிட்டான். இராணுவத்தின் மானத்தை அப்போதைக்குக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக அங்கிருந்த மற்றவர்களை அன்று ஒரு நாள் இரவு மட்டும் காவலில் வைத்துக் கொள்ளவும் முடிவு செய்தான்.

கணவனும், மனைவியும் அங்கிருந்து சென்ற பின் பதட்டமாக உணர்ந்த அவன், தன்னை சமன்படுத்திக் கொள்வதற்காகப் புகை பிடிக்க விரும்பினான். மேஜையில் வைத்திருந்த தீப்பெட்டியைத் தேடினான்; அதை இம்டோங்கலா எப்போதோ தனதாக்கிக் கொண்டிருந்தாள். முதலில் சற்றுக் குழம்பினாலும் அந்த வயதான பெண்மணிபுகைத்துக் கொண்டிருந்தது, அவனுக்குச் ‘சட்’டென நினைவுக்கு வந்தது. அவள் தன் தீப்பெட்டியைத் திருடியிருப்பது அவனுள் புதுக் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தியது. சாதாரணமாகப் பார்த்தால் ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டுப் போகக்கூடிய ஒரு அற்பமான திருட்டுதான் அது. ஆனால், அந்நியமான ஒரு நிலப்பரப்பில் தன் இருப்பு எந்த அளவுக்கு செல்லுபடியாகும் என்று சவால் விடுவதுபோல் உரமான தன் இராணுவ நம்பிக்கையைக் கரடுமுரடான, படிப்பறிவில்லாத ஒரு கிராமத்துப் பெண்ணால் எப்படிக்குலைத்துப் போட முடிந்தது என்பதை அது அவனுக்கு மீண்டும் நினைவூட்டியபடி இருந்தது.

ஈழத்து இலக்கியப் புலத்தில் கணேசலிங்கன்

சாங்கீருத்தியன்

ஈழத்தில் மார்க்சியப் பார்வையுடன் எழுத ஆரம்பித்தோரில் ஒருவரான செல்லையா கணேசலிங்கன் இலங்கையில் யாழ்ப்பாணம் அருகில் உள்ள உரும்பிராய் என்னும் கிராமத்தில் 09.03.1928 ஆம் தேதியன்று, க. செல்லையா - இராசம்மா தம்பதியரின் இரண்டாவது மகனாகப் பிறந்தார். தமது ஆரம்பக் கல்வியை உரும்பிராய் கிராமத்து கிறிஸ்துவப் பள்ளியில் பயின்ற கணேசலிங்கன் சந்திரோதய வித்தியாசாலையில் ஆறாவது வகுப்பு வரை பயின்றார். இவர் கல்வியில் மிகத் திறமை பெற்ற மாணவராக விளங்கியதால் சிறப்பு வகுப்பேற்றமும் (Double promotion) செய்யப்பட்டார். பின்னர், யாழ்ப்பாணம் பரமேசுவரக் கல்லூரியில் சேர்ந்து எச். எஸ்.சி. பயின்று அதில் சிறப்பாகத் தேர்ச்சி பெற்ற இவர் லண்டன் மெட்ரிகுலேசன் தேர்விலும் வெற்றி பெற்றார்.

1981 வரை அரசு பணியில் கடமையாற்றி ஓய்வு பெற்றவர். 'மன்னிப்பு' என்ற சிறுகதையின் வாயிலாக இலக்கியவுலகுக்கு அறிமுகமான கணேசலிங்கன் தனித்துவமான ஆளுமைகளில் ஒருவராகவும் அரசியல், சமூக, இலக்கியப் பணிகளில் ஈடுபட்ட கண்ணியமிக்க மனிதனாகவும் வாழ்ந்தவர். ஈழத்தின் தமிழ்ப்புணைகதை வரலாற்றில் சமூக மெய்மையை மக்களின் யதார்த்த வாழ்வை அதன் இயல்புநிலை மாறாது சித்திரித்த கணேசலிங்கன் சிறுகதை, நாவல், சமயம், சமூகவியல், அரசறிவியல், பெண்ணியம், கலை, திறனாய்வு போன்ற பல்வேறு துறைகளிலும் ஆழ்த் தடம் பதித்தவர். குமரன் பதிப்பகத்தை ஆரம்பித்து அதன் மூலம் பெருமளவு தரமான நூல்களைப் பதிப்பித்தவர். பொதுவுடமைச் சித்தாந்தத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடும் நம்பிக்கையும் கொண்ட கணேசலிங்கன் அதனை

மக்களிடம் கொண்டு செல்லும் முகமாக 1971இல் குமரன் என்ற மாத இதழை ஆரம்பித்து அதனைச் சில ஆண்டுகள் வெளியிட்டுள்ளார். எஸ்.எஸ்.சி. எனும் தேர்வில் தேர்ச்சியடைந்த பின் 1950 ஆம் ஆண்டு இலங்கை அரசின் பாதுகாப்புத்துறையில் எழுத்தராக பணியில் சேர்ந்து கொழும்பு மற்றும் திருகோணமலை ஆகிய நகரங்களில் 1981 ஆம் ஆண்டுவரை பணியாற்றினார்.

30.01.1948 அன்று மகாத்மா காந்தி படுகொலை செய்யப்பட்டதை அடுத்து தமது உரும்பிராய் கிராமத்தில் நண்பர்களுடன் இணைந்து நினைவேந்தல் கூட்டம் ஒன்றைத் தலைமையேற்று நடத்தினார். அந்த நினைவேந்தல் கூட்டத்தில், 'மகாத்மா காந்தியின் உடல் யமுனா நதிக்கரையில் இப்போது எரியூட்டப்பட்டிருக்கும், அவர் மறைந்தாலும் அவரது கொள்கைகளை நாம் கைவிடலாகாது' எனப் பேசிய கணேசலிங்கன் சாதிவெறி ஒழிக்கப்பட வேண்டிய அவசியத்தையும் வலியுறுத்தியதோடு நில்லாது ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு கோவிர்கதவுகள் திறக்கப்பட வேண்டிய அவசியத்தையும் வலியுறுத்தினார். அத்தோடு நில்லாது 'மகாத்மா காங்கிரஸ்' என்னும் சங்கத்தை அமைத்து அதன் செயலாளராகவும் பணியாற்றினார். அச்சங்கத்தின் மூலம் தீண்டாமை ஒழிப்புக்காகவும், கோவில்களில் அனைத்து சாதி மக்களும் வழிபட உரிமை வேண்டும் என்பதற்காகவும் பரப்புரையில் ஈடுபட்டதோடு மேலாதிக்க மக்களின் பகையையும் சம்பாதித்துக் கொண்டார். இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி 1949ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசால் தடைசெய்யப்பட்டது. அப்போது இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சித்தலைவர்களில் முக்கியமானவராக விளங்கிய ப.ஜீவானந்தம் தோணி மூலம் கோடியக்கரை வழியாக யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். செ.கணேசலிங்கனும், குலவீர சிங்கமும் ப.ஜீவானந்தத்தை உரும்பிராய் கிராமத்திற்கு அழைத்து வந்தனர். அக்கிராமத்தில் தீண்டாமை ஒழிப்பு குறித்தும் சமவுடமைச் சித்தாந்தம் குறித்தும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் வாழும் பகுதியில் கூட்டம் நடத்தினர். அக்கூட்டத்தில் முக்கிய உரையை ப.ஜீவானந்தம் நிகழ்த்தினார்.

இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைவர்களில் ஒருவரான கார்த்திகேயனின் தொடர்பே செ.கணேசலிங்கனை மார்க்சிஸ்ட்டாக மாற்றியது. மார்க்சிய பொருள்முதல்வாத சிந்தனையால்

பெரிதும் ஈர்க்கப்பட்ட கணேசலிங்கன் மார்க்சியத் தத்துவத்தினை ஆழ்ந்து கற்றார். கொழும்பில் 1956ஆம் ஆண்டு உலக சமாதான மாநாடு நடைபெற்றது. அம்மாநாட்டிற்கு உலகப் புகழ்பெற்ற சிலி நாட்டுக்கவிஞர் பாப்லே நெருடா வருகை புரிந்தார். அவரை இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் சார்பில் வரவேற்ற கணேசலிங்கன் அவரைக் கௌரவிக்கும் முகமாக கொழும்பு பிரதான வீதியில் அமைந்துள்ள மண்டபம் ஒன்றிற்கு அவரை அழைத்து கூட்டம் ஒன்றையும் நடாத்தினார். அக்கூட்டத்திற்கு செ.கணேசலிங்கன் தலைமை தாங்கியது என்பது வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்வுகளில் ஒன்றாகும்.

1950 ஆம் ஆண்டு 'தினகரன்' இதழில் 'மன்னிப்பு' எனும் சிறுகதை எழுதியதன் மூலம் இலக்கிய உலகுக்கு அறிமுகமான செ.கணேசலிங்கன் 'நல்லவன்', 'சங்கமம்', 'ஊமைகள்', 'காதல் உறவல்ல - பகைமை உறவு', 'ஒரே இனம்', 'கொடுமைகள் தாமே அழிவதில்லை', 'செ.கணேசலிங்கன் சிறுகதைகள்' முதலிய சிறுகதைத் தொகுதிகள் வாயிலாகவும் அறியப்பட்டவர்.

சமூகத்தில் புரையேறிப் போயிருந்த வர்க்கப் பிரச்சனைகளையும், நிலப்பிரபுத்துவ சமூக அமைப்பின் போலித் தனங்களையும் ஊழல்களையும் சமூகக் கொடுமைகள், அடக்குமுறைகளையும் தம் சிறுகதைகளில் ஆழமாக வெளிப்படுத்தினார். அடக்கு முறைக்கும், சுரண்டலுக்கும், அநியாயங்களுக்கும் எதிராக மக்கள் போராட வேண்டும் என்னும் அவசியத்தையும் தொடர்ந்து வலியுறுத்தினார்.

பெண் அடக்குமுறைக்கு எதிராகத் தொடர்ந்தும் குரல் கொடுத்த செ.கணேசலிங்கன் பெண்கள் தொடர்பாக எழும்பிரச்சினைகள்தீர்க்கப்பட வேண்டிய அவசியத்தை உணர்ந்து செயற்பட்டார். பெண்கள் சமூகத்தில் அடக்கி ஒடுக்கப்படும் நிலையை, பொருளாதார ரீதியாக மட்டுமின்றிப் பாலியல் ரீதியாகவும் அவர்கள் சுரண்டப்படுகின்ற இன்னல்களும் வாழ்வை, உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டு அடிமையாக அவல வாழ்வு வாழும் துர்ப்பாக்கியத்தை இவரது சிறுகதைகள் சித்திரித்துக் காட்டுகின்றன. அவரது பெரும்பாலான நாவல்களும் இப்பின்னணியிலேயே எழுதப்பட்டன.

'மனித வாழ்க்கையானது அதன் வரலாற்றோடும், வளர்ச்சியோடும் ஒட்டிய நிலையிலேயே

இலக்கியத்தில் சித்திரிக்கப்பட வேண்டும். தனி மனித வாழ்வு சமுதாயத்துடன் பின்னிப் பிணைந்தே காணப்படவேண்டும். அவ்வாறான இலக்கியமே உயர்ந்த இலக்கியமாகும்' எனக்கூறும் கணேசலிங்கன் அதனையே தம் சிறுகதைகளிலும் வெளிப்படுத்தினார். அவருடைய சிறுகதைகள் சுதந்திரன், தினகரன், வீரகேசரி முதலான பத்திரிகைகளிலும் புதுமை இலக்கியம், சாந்தி, சரஸ்வதி, தாமரை, குமரன் முதலான இதழ்களிலும் வெளிவந்தன. தீண்டாமை, சுரண்டல், வன்முறை, சித்திரவதை, சிறுவர் துஷ்பிரயோகம், தேசிய இனப் பிரச்சினை, குடும்ப வாழ்வின் சிதைவு, தொழில்மயமாக்கல், நகரமயமாக்கல் தோற்றுவித்துள்ள அகப்புற மாறுதல்கள் என விரியும் கணேசலிங்கனின் படைப்புலகம் பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் மேலாதிக்கத்தையும் நவீன ஏகாதிபத்தியச் சுரண்டலின் பன்முகப் பரிமாணங்களையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. செ.கணேசலிங்கன் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களது பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்டு சில சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். தொழிலாளர்களின் வறுமையையும் அம்மக்கள் வாழ்வாதாரமின்றி படுகின்ற அவலங்களையும் வெளிப்படுத்துகின்ற கணேசலிங்கனின் சிறுகதைகள் மலையகத் தோட்டத் துரைமார்களும் பிற அதிகாரிகளும் பெண் தொழிலாளர்களைத் தமது பாலியல் இச்சைக்கு ஆளாக்கும் கொடுமைகளையும் பேசினிற்கின்றன.

'தேயிலையின் நிறம் ... தொழிலாளர்களின் தோலின் நிறம். அதனுள்ளே ஓடும் இரத்தம் தேயிலைச் சாயத்தின் நிறம்' என்று கூறும் இவரது, 'சாயம்' சிறுகதை ருஷ்ய மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. 'கொடுமைகள் தாமே அழிவதில்லை' எனும் இவரது சிறுகதைத் தொகுப்பு சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு சிங்கள வாசகர்களின் கவனத்தை ஈர்த்தது. இவரது பல சிறுகதைகள் சிங்களம், ருஷ்யன், மலையாளம், ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

எளிமையான மொழியில் விறுவிறுப்பான நாவல்களை எழுதிய செ.கணேசலிங்கனின் புனைவுலகம் மிக விரிவானது. மானுடத்தின் எண்ணற்ற உறவுகளை அவற்றின் உணர்வுகளைத் தம் புனைவுகளில் நிதர்சனமாகக் காட்சிப்படுத்தியவர். தேர்ந்த வாசகனுக்கு அவரது நாவல்கள் புதியவாசல்களைத் திறக்கும். அவரது சிறிய எளிய உரைநடை வாக்கியங்களில் அவர் கையாளும் சொந்தேர்வு வாசிப்பவனை பிரமிக்கச்

செய்யும். 'நீண்ட பயணம்' செ.கணேசலிங்கனின் முதல் புதினமாகும். இது ஈழத்துப் புதினங்களில் சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. இதன் முதற் பதிப்பு 1965இல் சென்னையில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இவருடைய இரண்டாவது புதினம் 'சடங்கு' (1966) ஆகும். மூன்றாவது புதினம் 'செவ்வானம்' (1967). இம்மூன்று நாவல்களும் யாழ்ப்பாணத்தைப் பிரதேசக் கதைக் களமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டன. இந்நாவல்கள் மூன்றும் 'நிலமானிய அமைப்பில் இருந்து முதலாளித்துவ அமைப்புக்கு மாறும் சமுதாயத்தைச் சித்திரிக்கின்ற புதினங்களாக உள்ளன' என்று க.கைலாசபதி குறிப்பிடுவார். கணேசலிங்கனின் நாவல்கள் தீண்டாமை, சுரண்டல், பெண்கள், சிறுவர் மீதான வன்கொடுமைக்கு எதிரான குரலாக ஒலித்தன. தேசிய இனப் பிரச்சினையால் தமிழ் மக்களின் குடும்ப வாழ்விலும் அவர்களின் சமூக வாழ்விலும் ஏற்பட்ட அவலங்களைப் பேசும் இவரின் நாவல்கள் வறுமைப்பட்ட மக்களின் பொருளாதார நெருக்கடிகளையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. இவருடைய 'போர்க்கோலம்' நாவல் சாதியக் கொடுமைகளையும், நிலப்பிரபுத்துவ ஆதிக்கத்தையும் தோலுரித்துக் காட்டுகிறது. 'கோடையும் பனியும்' நாவல் சமூகத்தில் நிலவும் அதிகார பலத்தையும் நாட்டில் நிலவும் சமூக அவலங்களையும் மனிதமனத்தின் போலிமைகளையும் குறித்து விரிவாகப் பேசுகிறது.

'இலட்சியக் கனவுகள்' நாவல் இலங்கையில் தமிழர்களின் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் பலம் மற்றும் பலகீனம் பற்றி விவரிக்கிறது. மேலும், சிங்கள இராணுவம் தமிழீழத்திற்காகப் போராடியவர்களையும், தமிழ் மொழி பேசும் அப்பாவிக்குடிமக்களையும் வன்கொடுமைக்குள்ளாக்கிக் காவு கொண்டதையும் பேசினிற்கிறது. 'கூட்டுக்கு வெளியே' நாவல் தனிச் சொத்துடைமையின் பல்வேறு அம்சங்களைச் சுட்டி நிற்கிறது. லஞ்சம், ஊழல், திருட்டு, கொலை, கொள்ளை மூலம் பணம் சேர்த்து, சமூக அந்தஸ்து பெறுவோர் கூட்டம் பெருகிவருவதை விளக்கும் இந்நாவல் மக்கள் மனங்களில் இன்று நேர்மை, வாய்மை, நாணயம், ஒழுக்கம், பண்பாடு, மனிதாபிமானம் மறைந்து செல்வதையும் கூறி நிற்கிறது. 'விலங்கில்லா அடிமைகள்' இந்நாவல் இலங்கையின் தேசிய இனப்பிரச்சினையால் இலங்கைத் தமிழரின் குடும்ப அமைப்பில் சமூக அமைப்பில் ஏற்பட்டிருக்கும் பாதிப்பு, நாகரிக, நவீன உலகில் வாழ்கிறோம் என நம்பிக் கொண்டிருப்பவர்களும் அறிந்து உணராத அளவில் பல்வேறு வடிவங்களில் வியாபித்திருக்கும் அடிமை நிலையை விரிவாக அலசுகிறது. 'விலங்கில்லா அடிமைகள்' என்னும் நாவல்

இலங்கையின் தேசிய இனப்பிரச்சினையால் இலங்கைத் தமிழரின் குடும்ப - சமூக அமைப்பில் ஏற்பட்டிருக்கும் பாதிப்புகளைக் கூறிநிற்கிறது.

செ.கணேசலிங்கனின் பல நாவல்களில் பெண்விடுதலை மற்றும் பெண்ணியச் சிந்தனைகளை மிக ஆழமாகவும் தெளிவாகவும் விவாதித்துள்ளார். 'ஒரு பெண்ணின் கதை', 'ஒரு குடும்பத்தின் கதை', 'இரண்டாவது சாதி', 'நீ ஒரு பெண்', 'கவர்ச்சிக் கலையின் மறுபக்கம்', 'குடும்பச் சிறையில்', 'நான்கு சுவர்களுக்குள்', 'புதிய சந்தையில்', 'நரகமும் சொர்க்கமும்' ஆகிய நாவல்களில் பெண்கள் எதிர் கொள்ளும் பன்முகப்பட்ட அழுத்தங்கள், பிரச்சினைகள் குறித்தும் ஆராய்ந்துள்ளார். 'ஒரு பெண்ணின் கதை - இந்நாவல் உயிரியல், உளவியல், சமூக வாழ்வியல் அடிப்படையில் ஆணுலகம், பெண்ணுலகம் வேறுபடுவதையும் விவரித்துக் கூறுகிறது. பொருந்தா திருமணத்தின் அவலத்தை கணேசலிங்கனின் 'இரண்டாவது சாதி' நாவலும் எடுத்துரைக்கிறது. ஆணாதிக்கச் சூழலில் ஆண்கள் தம்சுயநலத்துக்காகக் காதலைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதை கணேசலிங்கனின் 'தேன் பறிப்போர்' நாவல் எடுத்து விளக்குகிறது. 'போட்டிச் சந்தையில்' இந்நாவல் உலகமயக் கொள்கைகளால் எவ்வாறு பெண்கள் சுரண்டப் படுகிறார்கள் என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

தேசிய இனப்பிரச்சினையை மையமாக வைத்து, இளமையின் கீதம், பொய்மையின் நிழலில், விலங்கில்லா அடிமைகள், ஒரு மண்ணின் கதை, வதையின் கதை, அந்நிய மனிதர்கள், வன்முறை வடுக்கள், அயலவர்கள், ஈனத் தொழில், இலட்சியக் கனவுகள் முதலிய நாவல்களை எழுதி அளித்துள்ளார். செ.கணேசலிங்கனின் 'பொய்மையின் நிழலிலே', 'அயலவர்கள்' முதலான நாவல்கள் தமிழ்த் தேசியப் பிரச்சினையை மார்க்சியநோக்கில் விமர்சனத்துக்கு உட்படுத்துகிறது. சாதிப்பிரச்சினையைக் கூர்மையான கண்ணோட்டத்தில் நோக்குகின்ற நாவலாக கணேசலிங்கனின் 'நீண்டபயணம்' காணப்படுகின்றது. கல்வியறிவு மறுக்கப்பட்ட நிலையில் தென்னை மரத்தில் இருந்து கள் இறக்கி அதை விற்றுப் பிழைக்கும் செல்லத்துரையை முக்கிய பாத்திரமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட 'நீண்டபயணம்' நாவல் குரும்பையூர் கிராமத்தில் உயர்சாதி வேளாளர்களால் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் மீது இழைக்கப்படும் அநீதிகளையும்

வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. செ.கணேசலிங்கனின் 'மண்ணும் மக்களும்' நாவல் நிலவுடமையாளருக்கு எதிரான விவசாயிகளின் போராட்டத்தைச் சித்திரிக்கிறது. செ.கணேசலிங்கனின் 'தரையும் தாரகையும்' நாவல் நடுத்தரவர்க்கச் சிந்தனையோட்டத்தைச் சித்திரிப்பது. 1956-1960காலப்பகுதியில் கொழும்பு நகர நடுத்தர மக்களின் பிரச்சினைகளைச் சித்திரிக்கும் இந்நாவல் கந்தசாமியை மையபாத்திரமாகக் கொண்டு பின்னப்பட்ட நாவலாகும்.

1956இன் பிற்பட்ட காலப்பகுதியில் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்டு வந்த சமூக, பொருளாதார, அரசியல் மாற்றங்களை 'செவ்வானம்', 'தரையும் தாரகையும்', 'மண்ணும் மக்களும்' முதலான கணேசலிங்கனின் நாவல்கள் சித்திரித்தன. 'தனியாக ஒருத்தி' என்னும் நாவல் பன்னாட்டு கம்பெனிகளால், பெண்களின் உழைப்பு சுரண்டப்படுவதையும் நமது சமூகத்தில் இளம் பெண்களின் ஆயுட்காலம் குறைவடைவதையும் எடுத்துரைக்கிறது. 'ஒரு குடும்பத்தின் கதை' என்ற நாவல் உலகத்தில் சராசரியாக ஆண்கள் எட்டு மணி நேரம் உழைக்கும்போது பெண்கள் பதினைந்து மணி நேரம் உழைக்க நேரிடுகிறது என்ற உண்மையை வெளிப்படுத்துகிறது. 'நீ ஒரு பெண்', 'நான்கு சுவர்களுக்குள்' 'தாய் வீடு' முதலான நாவல்கள் பெண் சமத்துவத்தை வலியுறுத்துவதுடன் உலகளவில் பொதுமைப்படுத்திய பெண் உணர்வுகளையும் பெண்கள் மீதான வன்முறைகளையும் எடுத்துரைக்கின்றன. 'அடைப்புகள்' நாவலை தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்யும் சிறார்களின் உழைப்புச் சுரண்டலை வெளிப்படுத்தும் வகையில் படைத்து உள்ளார். 'சிறையும் குடிசையும்' நாவல் பெருநகரங்களில் அமைந்துள்ள சேரிப்பகுதிகளை நாகரிக நகரங்களை ஒட்டியுள்ள சிறைகள் எனக் கூறுகிறது. 'வன்முறை வடுக்கள்' என்ற நாவல், வதை என்பது உடலால் மட்டும் ஏற்படுத்தப்படுவதல்ல, தாய், தகப்பனின் நடத்தைவாத முறைகளாலும் ஏற்படுவது என்பதைச் சித்திரித்து நிற்கிறது. சத்துணவில்லாது தக்க மருத்துவ வசதியின்றி கொல்லப்படும் சிறார்களும் வன்முறைகளாலேயே ஏற்பட்ட மரணங்கள் என்பதையும் இந்நாவல் சித்திரிக்கிறது.

'கவர்ச்சிக் கலையின் மறுபக்கம்' நாவலில் சினிமா என்ற கவர்ச்சிக் கலையின் மறுபக்கத்தில், திரைமறைவில் நடைபெறும் - நாடகங்களை - ஓரளவு

சுட்டிக்காட்டுகிறார். 'ஓர் அரசியலின் கதை' இந்நாவல் தமிழக அரசியலில் மலிந்து காணப்படும் ஊழல்கள், சீர்கேடுகள், மற்றும் போலி வாக்குறுதிகளை நம்பி அரசியல்வாதிகளால் ஏமாற்றப்படும் அப்பாவி மக்கள் குறித்து ஆழமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. 'சிவமலரின் சமயம்' நாவலில் சமயம், சாதி, நிற இன வேறுபாடுகள், பெண்ணடிமைத்தனம், பால்நிலை, மொழிவெறி ஆகியன சுயசிந்தனை ஆற்றலை எவ்வாறு தடுக்கின்றன என்பதை விரிவாகப் பேசுகின்றன.

இவைதவிர 'மரணத்தின் நிழலில்', 'ஒரு அபலையின் கதை', 'சூரியன் கிழக்கில் உதிப்பதில்லை', 'அயலவர்கள்', 'செல்வி', 'தேன் பறிப்போர்', 'கடவுளும் மனிதனும்', 'இரு நண்பர்கள்', 'ஒரு விதவையின் கதை', 'தாயின் குரல்', 'இருட்டறையில் உலகம்', 'இன்பத்தின் எல்லையில்', 'முகுந்தன் கதை', 'தீவிரவாதி', 'மனமும் விதியும்', 'ஒரு களவுக் காதல் கதை', 'கிழக்கும் மேற்கும்', 'சிவமலரின் சமயம்', 'இருமுகம்', 'தந்தையின் கதை', 'பறிப்போரும் பண்பாடும்', 'வாழ்வும் கடனும்', 'இரத்த வடுக்கள்', 'இயற்கையும் கடவுளும்', 'மகளிர் மூவர்', 'காதலும் வேட்கையும்', 'சுசிலாவின் உயிரச்சம்', 'மகளிர் இருவர்', 'தோழியர் இருவர்', 'மனோன்மணி காட்டும் ஊழிக்காலம்', 'விமலா கூறும் செவிச் செல்வம்', 'கறுப்புப் வெள்ளையும்' உட்பட அறுபத்தைந்துக்கும் மேற்பட்ட நாவல்களை படைத்தளித்துள்ளார். இவரது 'மரணத்தின் நிழலில்' என்னும் நாவலுக்கு 1994 ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு அரசு பரிசு வழங்கிச் சிறப்பித்தது. மலேசிய பல்கலைக் கழகத்தில் பட்டப்படிப்பிற்கு ஒரு பாடநூலாக 'சடங்கு' நாவல் வைக்கப்பட்டுள்ளது. 'அயலவர்கள்' நாவல் சென்னைப் பல்கலைக் கழக முதுகலைப்பட்டப் படிப்பிற்கு பாடநூலாக வைக்கப்பட்டுள்ளது.

இவரது கட்டுரைத் தொகுதிகள் மார்க்சிய பார்வையினை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. கலை, இலக்கியம், பெண் விடுதலை, பெண்ணியச் சிந்தனை, பழந்தமிழ் இலக்கியம், சமயம், உளவியல், பயண அனுபவங்கள் எனப் பல்வேறு பிரச்சனைகளை மார்க்சிய பார்வையில் ஆராய்கின்றன. பொதுவுடைமைச் சித்தாந்தத்தைத் தெளிவாகவும், எளிமையாகவும் விளக்கும் விதத்தில், சாதாரணமானவர்களும் படித்து புரிந்து கொள்ளும் வகையில் 'மான்விழிக்கு கடிதங்கள்', 'குமரனுக்கு கடிதங்கள்', 'குந்தவிக்கு கடிதங்கள்', 'அறிவுக் கடிதங்கள்' எனும் தொகுதிகள் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். 'மு.வ.நினைவுகள்', 'கைலாசபதி நினைவுகள்', 'பாலு மகேந்திரா நினைவுகள்' முதலிய நூல்களையும் இவர் படைத்துள்ளார். 'நவீனத்துவமும்

தமிழகமும்', 'பகவத் கீதையும்', 'கனவுகளின் விளக்கம்', 'குறள் கூறும் பாலியல் கோட்பாடு', 'மார்க்சியவல்லியும் வள்ளுவரும்', 'பெண்ணியப் பார்வையில் திருக்குறள்', 'சித்தர் சித்தாந்தமும் சூபிசமும்', 'அர்த்த சாஸ்திரமும் திருக்குறளும்' முதலிய ஆய்வுநூல்களையும் தமிழுலகிற்கு படைத்தளித்துள்ளார். 'திரும்பிப் பார்க்கிறேன்' என்ற சுயசரிதை நூலையும், சில பயணக் குறிப்புகள் - அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து என்ற பயண நூலையும் எழுதி அளித்துள்ளார். 'அபலையின் கடிதம்', 'கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கை' முதலிய நூல்களை தமிழில் மொழிபெயர்த்து வழங்கியுள்ளார். 'மார்க்சியத் தளம் சார்ந்த படைப்பாளியாக அறிமுகமாகி, சமுதாய விமர்சனப் பாங்கான நாவலிலக்கிய முயற்சிகளுக்கு ஒரு திடப்பாங்கான வடிவமைப்பைத் தரும் வகையில் தொடர்ந்து செயற்பட்டவர் என்பதே செ. கணேசலிங்கன் அவர்களின் வரலாற்று முக்கியத்துவம் ஆகும். - எனப் பேராசிரியர் கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன் புகழ்ந்துரைத்துள்ளார்.

'குமரன்' இதழ் 1979ஆம் ஆண்டு முதல் வெளிவந்தது. குமரன் இதழ் மூலம் ஈழத்து இதழியல் வளர்ச்சியில் செ.கணேசலிங்கனுக்கு முக்கிய இடமுண்டு. 'குமரன்' இதழ் அரசியல், சமூக, பொருளாதார, கலாசார, பன்னாட்டு இதழாக வெளிவந்தது. 'குமரன்' இதழின் ஆசிரியராக செ.கணேசலிங்கன் விளங்கினார். கலை இலக்கியக் குறிப்புகள், கேள்வி பதில்கள், கவிதைகள், துணுக்குகள், கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், இலக்கிய உலகில் - எனப் பல பகுதிகள் இதழில் இடம் பெற்றிருந்தன. உலகப் புகழ் பெற்ற பிறமொழிக் கதைகளையும் மார்க்சிய கட்டுரைகளையும் மார்க்சிய நோக்கிலான இலக்கிய விமர்சனங்களையும் கலை இலக்கியம் குறித்த கட்டுரைகளையும் குமரன் இதழ் தொடர்ந்தும் வெளியிட்டுக்கொண்டிருந்தது.

நவீன தமிழ் இலக்கியத்துக்கு இறுதி மூச்சிருக்கும் வரை பணியாற்றிய கணேசலிங்கத்தின் உழைப்பு நிலைபேறுடையது. மனித விழுமியத்தைப் பேசும் இவருடைய படைப்புக்கள் யதார்த்த வாழ்வைப் பிரதிபலிப்பவை. முற்போக்கு சிந்தனையாளனாகவும் சீர்திருத்தவாதியாகவும் விளங்கிய கணேசலிங்கன் 04.12.2021 அன்று இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தாலும் இவருடைய படைப்புக்கள், ஆக்கங்கள் அழியா வரம் பெற்றவை. காலச்சிற்பியாக நின்று கலைத்துவமிக்க படைப்புக்களைத் தந்த கணேசலிங்கனை காலன் அழித்தாலும் காலமழிக்காது.

எழுத்தாளர் அம்மைக்கு 2021 ஆம் ஆண்டுமூலக்கான மத்திய அரசின் சாகித்ய அகாடமி விருது அறிவிப்பு..!

இந்திய மத்திய அரசு 2021ம் ஆண்டுக்கான சாகித்ய அகாடமி விருது பெறும் எழுத்தாளர்களின் பட்டியலை வெளியிட்டுள்ளது. இந்தியா முழுவதும் உள்ள எழுத்தாளர்களை கௌரவிக்கும் வகையில் ஒவ்வொரு ஆண்டும் சாகித்ய அகாடமி விருது வழங்கப்பட்டு வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழின் முக்கியமான பெண் எழுத்தாளர் அம்மைக்கு 2021ம் ஆண்டுக்கான சாகித்ய அகாடமி விருது அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அம்மையின் 'சிவப்பு கழுத்துடன்

ஒரு பச்சை பறவை' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்புக்காக சாகித்ய அகாடமி விருது வழங்கப்படுகிறது. இந்த விருதுடன் ரூபா ஒரு லட்சத்திற்கான காசோலையும் வழங்கப்படுகிறது.

தமிழின் சிறந்த படைப்பாளியில் ஒருவரான அம்மை 1960ம் ஆண்டிலிருந்து எழுதி வருகிறார். வீட்டின் மூலையில் ஓர் சமையலறை, சக்கர நாற்காலி, பயன்படாத பாதைகள் போன்ற பல புத்தகங்களை எழுதியுள்ளார். விருது பெறப்போகும் எழுத்தாளர் அம்மைக்கு இலக்கியவெளி வாழ்த்துகளைத் தெரிவிக்கிறது.

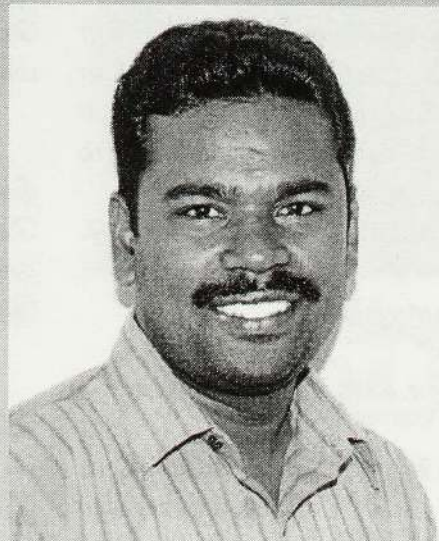
2021-ஆம் ஆண்டிற்கான மத்திய அரசின் பால சாகித்ய புரஸ்கார் விருது பெற கவிஞர் மு.முருகேஷ் தேர்வு

இந்திய அரசால் வழங்கப்படும் சிறந்த சிறுவர் இலக்கியத்திற்காக வழங்கப்படும் பால சாகித்ய புரஸ்கார் விருது கவிஞர் மு.முருகேஷ்க்கு வழங்கப்பட இருக்கிறது.

சிறந்த ஹைக்கூ கவிஞராக அறியப்பட்டவர் கவிஞர் மு. முருகேஷ். குழந்தைகளுக்கான நூல்கள் கவிதை நூல்கள் கட்டுரைத் தொகுப்புகள் என 60 நூல்களுக்கு சொந்தக்காரர். மு.முருகேஷ் அம்மாவுக்கு மகள் சொன்ன உலகின் முதல் கதை என்ற குழந்தை இலக்கிய நூலுக்காக இம்முறை பால புரஸ்கார் விருது பெறத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளார்.

பால சாகித்ய புரஸ்கார் விருது பெறும் கவிஞர் மு.முருகேஷ்க்கு இலக்கியவெளி தனது வாழ்த்துகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறது.

மத்திய அரசின் பால சாகித்ய புரஸ்கார் விருது பெற கவிஞர் மு.முருகேஷ் தேர்வு

வணக்கம் நண்பரே....
நல்ல முயற்சி. தொடரட்டும் தங்கள் பயணம்.
வாழ்த்துக்கள். முதல் இதழாக தி.ஜா வை
தேர்ந்தெடுத்ததிற்கு நன்றி.
-யாழிசைசெல்வா, நாகப்பட்டினம் மாவட்டம்.

‘இலக்கியவெளி’ நன்றாக அமைந்திருக்கிறது.
தடையின்றிப் பணி தொடர வாழ்த்துக்கள்.
அன்புடன்
குரு அரவிந்தன்

அன்பு ‘இலக்கிய வெளி’ ஆசிரியர் குழு நண்பர்களுக்கு,
வணக்கம்.

நலம் விழைகிறேன்.

சிறப்பிதழ் மிக நேர்த்தியான கட்டமைப்பில்
வெளிவந்திருக்கிறது. தொடர்ச்சியான தங்களின் நல்ல
முயற்சிகள் அனைத்தும் வெற்றி பெற வாழ்த்துகிறேன்.
மிக்க மகிழ்ச்சியும் அன்பும் தோழர்களே..

நன்றி,
பென்னி.

அன்புடையீர் ,
‘இலக்கியவெளி’ (ஜூலை - டிசம்பர் 2021)
தி.ஜானகிராமன் நூற்றாண்டுச் சிறப்பிதழ் பார்த்தேன்.
அது வாசகனை அசத்தும் ‘மெகா’ இதழ். அச்சில் 228
பக்கங்கள். இணையத்திலும் காணக் கிடைக்கிறது.
தமிழ் இலக்கிய உலகின் மாபெரும் படைப்பாளி
ஜானகிராமனுக்கு அஞ்சலி செலுத்தும்வகையில்
இதழ், தேர்ந்த படைப்பாளிகளின் பங்களிப்பில்,
வழமையாக இல்லாமல் மாறுபட்ட விதத்தில்
தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது. சேமித்து வைக்கவேண்டிய
பொக்கிஷம். கணணி வடிமைப்பும், அச்சிதழ் தயாரிப்பும்
கச்சிதம்.

இலக்கியவெளியில் இது ஒரு மைல் கல். இதழாசிரியர்
அகிலேஸ்வரன் சாம்பசிவம் (அகில்) அவர்களின்
அர்ப்பணிப்பு கவனத்துக்குரியது, கனத்த இதழின்
தீராத பக்கங்களில் ஒவ்வொரு வாசகனின் தேடலும்
பூர்த்தியாவது திண்ணம். வாழ்த்துக்கள்.

- சந்திரா மனோகரன் , ஈரோடு.

‘விதையாய் காவேரி நதியோரத்தில்
விருட்சமாய் பிரபஞ்சத்தில்’
எனப் பரந்து விரிந்தது தி.ஜா.வின் எழுத்துலகம்.

ஆற்றோரங்களில் நாகரீகம் பிறந்தன. அதனையொட்டி
அங்கு கலைகள் பிறந்தன. படைப்பு ஆளுமைகள்
உருவாகினர். கலைகளை ஆராதனை செய்தனர்

பலர். கலைக்கும் பெண்ணுக்கும் உள்ள தொடர்பு.
அதன் மூலம் அவர்களுக்குள்ள ஆசாபாசங்கள். அந்த
உணர்வுகளைப் பாசாங்கில்லாமல் ஆராதித்து தமிழில்
கொணர்ந்தவர்களில் காவிரிக் கரை சார்ந்த தி.ஜா.
முக்கியமானவர். அதில், அவருக்கு முன்னோடியாகப்
பலர் உண்டு. அவர்களும் காவேரிக் கரை ஆளுமைகளே!

தற்போது தி.ஜா.வின் நூற்றாண்டு. அந்தச் சூழலில்
ஏறக்குறைய மூன்றாவது படைப்பாக இலக்கியவெளி
Ilakkivaveli வெளியிட்டுள்ளது. இந்த இலக்கிய இதழ்,
அமைப்பின் முதல் இதழாகும். முதல் இதழே எழுத்துலக
ஜாம்பவானின் நூற்றாண்டு இதழ். மகிழ்ச்சியில்
நிறைவான நிகழ்வு.

தந்தை பெரியார் அரசியல் ரீதியாக பெண்களின்
விடுதலைக்குப் போராடினார். உண்மையைப் பேசினார்.
அவரின் தளம் பெரியது. தி.ஜாவும் ஏறக்குறைய
பெண்களுக்காகப் போராடினார். பெரியார் அகம்
புறம் சார்ந்து கருந்துகளை வெளியிட்டார். தி.ஜா.
பெண்களுக்குள் உள் எழும் அகப் போராட்டங்களை
மண் சார்ந்த எழுத்துகளாக எழுதினார்.

எனினும், தி.ஜா.எழுதிய கால கட்டம் தமிழகத்தில்
நிலம் சார்ந்த தஞ்சை அரசியலில் கடும் மாற்றங்களைக்
கொண்டிருந்தது. பல்வேறு சித்தாந்தங்களில் மக்கள்
தங்களை வளர்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அச்சூழலில்,
இலக்கியத்தில் அதிர்வலைகளை எழுப்பினார் தி.ஜா..

அவரின் எழுத்துகளுக்கு கடுமையாகப்
போராடியிருப்பார். அவருக்கு ஆதரவாக, பெரியாருக்குப்
போல் அதிகம் பேர் இருந்திருக்க மாட்டார்கள்.
இருந்தும் அவர் தொடர்ச்சியாக எழுதியது அவரின்
பாலினங்களைச் சமமாக நோக்க வேண்டும் என்ற

மானுட சிந்தனையே. ஏறக்குறைய, இதனையொட்டிய பல கருத்துகள் இந்த இதழில் உள்ளதை, மிக முக்கியமானதாக கருத வேண்டியுள்ளது. கலைஞனுக்கு சூழல் முக்கியம். அவனே, என்றைக்குமானவனாகி எங்கும் வியாபிக்கிறான்.

தி.ஜாவின் மகள் எழுதிய கட்டுரை பல்வேறு கதைகளின் முக்கியத்துவத்தை ஒரே வார்த்தையில் சொல்லிச் செல்வதும் இறுதியில் உள்ள ஆங்கில வடிவமும், ஆஹா!

தி.ஜா. பற்றிய பத்தொன்பது கட்டுரைகளில் பத்துப் பேர் பெண் ஆளுமைகளே! இந்த விதத்தில் இலக்கியவெளி இதழ் பெண்களுக்குப் பெருமை சேர்க்கிறது. நளபாகம் படைத்த தி.ஜா பராக்கிரமசாலி என்றால் மிகையாகாது.

முக்கிய நாவல்களை ஆராய்வதும் அதன் கருத்துகளை எளிமையாக படிப்பதற்கேற்றவாறு அமைந்திட அனைத்து கட்டுரையாளர்களும் தெளிவாகப் பங்கினைச் செய்துள்ளார்கள். தி.ஜாவின் கதையொன்றும் 'சிலிர்ப்பாக' உள்ளது.

அன்பின் வழியிலான புரிதலுக்கு வயதேது! அப்பனுக்கு பாடம் சொன்ன சுப்பையாவின் ஊருக்கு அருகேதானே தி.ஜா.வின் ஊரும்.

கதைகளின் மாந்தர்களைப் பெயரிட்டு அழைத்து அவர்களின் மனவோட்டங்களைத் தெளிவாகப் பதிவு செய்துள்ளனர். ஆண்களின் மனச் சிக்கல்களின் வழியே பெண்கள் கடக்க வேண்டிய வாழ்க்கையினை ஒவ்வொரு கட்டுரையாளர்களும் அவரவர்க்குறிய பாணியில் சொல்கின்றனர்.

Charu Niveditaவின் நேர்காணல் ஒரு தீபாவாளி போனஸ். அவரின் மோகமுள் படம் பற்றிய கருத்து சிந்திக்க வைக்கிறது. ஒரே வார்த்தையில் தி.ஜாவை மகான் எனக் கூறி விட்டார்.

மணி வேலுப்பிள்ளை எழுதிய நூல் விமர்சனம் ஆழமானது. ராஜா ராம் மோஹன் ராயின் மதம் சார்ந்த சீர்திருத்தங்கள், பேராசிரியர் சச்சிதானந்தம் சுகிர்தராஜாவின் கருத்துகள் தொடரும் ஆறு வித்யாசங்கள், சிந்திக்க வேண்டியவையே!

யாதுமாகி நின்றாய்!
எங்கும் நீ நிறைந்தாய்!

என்ற பாரதியின் பெண் விடுதலைக்குச் சற்றும் சளைத்தில்லை தி.ஜா.வின் எழுத்துகள். சொல்லப் போனால், வீரியமிக்கவை! அழகியல் சார்ந்தவை!

இதழை அழகாக வடிவமைத்து, தி.ஜாவின் மென்மையை ஆராதித்து புகைப்படத்தோடு நேர்த்தியாக வெளியிட்ட MP Rajan மற்றும் ஆசிரியர் Ahileswaran Sambasivam குழுவினருக்கும் பேரன்பு!

வழுக்கை ஆறு ஒன்டோரியாவில் கலந்து காவிரி வாசம் கொண்டு வைகையில் மழையெனப் பொழிந்த சங்கமத்தில் முளைத்த இலக்கியவெளி, தமிழின் கலங்கரை விளக்கு!

-பொன்னம்பலம் காளிதாஸ் அசோக்

தோழர்,

இன்று இலக்கியவெளி இதழ் கிடைத்தது. நல்ல, கனமான, ஆழமான முயற்சி. வாழ்த்துக்கள்.

- பேராசிரியர் க.பஞ்சாங்கம்

கனடாவில் இருந்து அன்புச் சகோதரன் எழுத்தாளர் திரு. அகில் சாம்பசிவம் அவர்கள் ஆரம்பித்திருக்கும் இலக்கியவெளி இதழ் கல்லூரி, பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்களுக்கும் ஆய்வு மாணவர்களுக்கும் சிறந்த ஆவணமாக விளங்குகிறது. இதழியல் பணியில் அகில் சாதனையும் சரித்திரமும் படைக்க வாழ்த்துவோம். வாசிப்போம்.

- பேராசிரியர் அறச் செல்வி

மை - கவிதைத் தொகுப்பு
ஆசிரியர் : மா.காளிதாஸ்

விலை : ரூ.130

நூலைப் பெற : 99628 14443

வாசகசாலை வெளியீடு

ஹரட்டர்

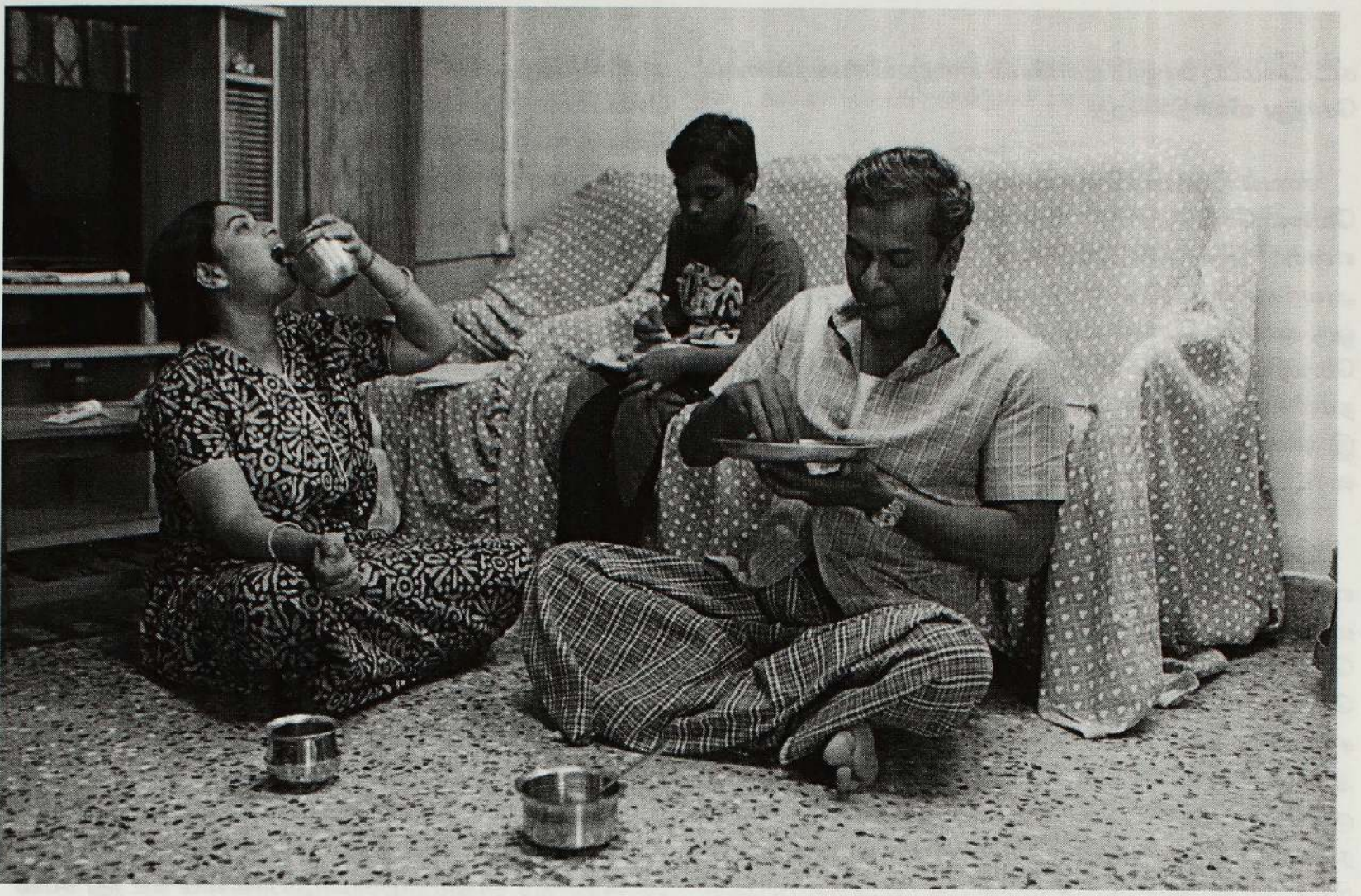
- போலீஸ் வாழ்வின் அவலச்சுவை

ஆதன்

உலகம் முழுவதும் சட்ட ஒழுங்கை நிலைநாட்டவும் குற்றங்களைத் தடுக்கவும் தான் காவல்துறை, ராணுவம் எனும் கட்டமைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டன. ஆனால் உலகம் முழுவதும் அப்படி அமைதியை நிலைநாட்டும் காரியங்களை மட்டும் தான் இந்த அமைப்புகள் செய்கின்றனவா என்றால் அதற்கான பதிலை அனைவரும் அறிவீர்கள். காலம் காலமாக இவை அதிகாரத்தின் ஏவல் படைகளாகவே இருந்து வந்துள்ளன, அந்த அதிகாரத்தின் அடியாளாக உணரும் ஒரு காவலரின் வாழ்க்கையைத் தான் ஹரட்டர் படம் சித்தரிக்கிறது.

தமிழக காவல்துறையின் குறுக்குவெட்டுத் தோற்றத்தை முன்வைக்கும் ஹரட்டர் காவல்துறைக்கு எதிரான படமா என்றால் ஆமாம், இது காவல்துறைக்கு ஆதரவான படமா என்றால் அதற்கும் ஆமாம் தான். காவல்துறை இயங்கும் விதம், காவலர்களின் மீது அதிகாரிகளால் நிகழ்த்தப்படும் மனித உரிமை மீறல்கள், காவலர்களின் வாழ்வு என இந்த திரைப்படப்பு காவல்துறையின் பல்வேறு படிமங்களைத் தன்னுள் பொதிந்துவைத்துள்ளது.

35 ஆண்டுகளாக காவலர் பணியில் இருக்கும் ஹெட் கான்ஸ்டபிள் தங்கராஜின் (சமுத்திரக்கனி) வாழ்க்கையை முன்வைத்து திரைக்கதை நகர்கிறது. சென்னை பல்கலைக்கழகத்தில் ஆய்வு செய்யும் மாணவர் பொய் வழக்கு ஒன்றில் சிக்கவைக்கப்படுகிறார். வழக்கமாக குற்றவழக்குகளை கையாளும் தங்கராஜ் இன்னார் தொடர்புடையது என்று அறியாமல் காவல்துறையின் அடியாளாக ஒரு குற்றக்கதையை புனைகிறார். அதில் தான் சில தினங்கள் முன்பு அறிந்த, தான் அப்பாவி என்று நம்பும் தன் மகன் ஒத்த வயது மாணவரை வழக்கில் சிக்க வைத்து விட்டு குற்ற உணர்வில் அல்லாடுகிறார். ஹெட் கான்ஸ்டபிளின் இந்த குற்ற உணர்ச்சி அவரை மிகவும் தொந்தரவு செய்கிறது, அந்த குற்ற உணர்ச்சியில் தங்கராஜ் என்ன பாடு படுகிறார், இப்படியான காவலர்களும் இருக்கவே செய்கிறார்கள், என்பதாக நகர்கிறது கதை.

இந்தியக் காவல்துறை இயங்கும் விதம், காவல்துறையில் உள்ள அதிகாரிகள் அனுபவிக்கும் வானளாவிய அதிகாரம், அதே காவல்துறையின் கீழ்நிலையில் ஒரு காவலரின் நிலை எப்படி உள்ளது, அவரது வாழ்க்கை எப்படி உள்ளது, அவரது வீடு, குடும்பம், உரையாடல்கள் என்கிற ஒரு எதார்த்தமான வாழ்வியலை அறிமுகம் செய்கிறார்கள். கதை நகர நகர இது நம் காலத்தின் நீதிபரிபாலன முறைகள் மீது கடுமையான கேள்விகளையும் எழுப்புகிறது.

தகவல் அறியும் உரிமைச் சட்டத்தின் மூலம் தகவல்களைப் பெற முயலுகிறவர்கள், முக்கிய தகவல்கள் கேட்டு விண்ணப்பிக்கிறார்கள். இப்படி தகவல் கேட்டு விண்ணப்பிப்பவர்கள் தொடர்ந்து இந்தியாவில் கொலை செய்யப்படுகிறார்கள். நாம் ஒரு தகவலை அரசிடம் விண்ணப்பித்துக் கேட்டால் இந்தச் சட்டத்தின் படி அந்த தகவல் நமக்கு வந்து சேர வேண்டும். மாறாக நாம் விண்ணப்பித்ததும் அந்தத் தகவல் சம்பந்தப்பட்ட நபர்களுக்கும், மாபியா கும்பல்களுக்கும், ஊழல் மலிந்த அரசு அதிகாரிகளுக்கும் கொடுக்கப்பட்டு தகவல் கேட்டவர்கள் கொலை செய்யப்படுவது வெட்கக் கேடானது. இந்தியாவில் 2005 முதல் இதுவரை 95 பேர் கொலை செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள், 175 பேர் பலமாகத் தாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள், 186 பேர்

மிரட்டப்பட்டிருக்கிறார்கள், 7 பேர் தற்கொலை செய்து இறந்திருக்கிறார்கள். இவை வழக்காக மாறிய சம்பவங்களின் எண்ணிக்கை மட்டுமே.

தகவல் உரிமைச் சட்டத்தின் நிழலில் நடக்கும் இந்த குண்டர்களின் ஊழல் ராஜ்ஜியத்தை திரைப்படம் அம்பலப்படுத்துகிறது. தனது ஆய்விற்காக தேவக்குமார் காவல்துறையில் சில விபரங்கள் கேட்டு மனு செய்கிறார், ஆனால் மனு செய்த ஒரே காரணத்திற்காக காவல்துறையின் அதிகாரி அவனை வேட்டையாட முயலுகிறார். அந்த அதிகாரி யார், அவர் எதற்காக தேவக்குமாரை இந்த வழக்கில் சிக்க வைக்க முயலுகிறார், அந்தக் காவல்துறை அதிகாரி என்ன குற்றம் செய்தார் என்ன அதிகார மீறல் செய்கிறார் என்பது தான் திரைப்படம்.

இன்றைய காவல்துறையின் கீழ் நிலையில் ஒரு காவல் நிலையத்தில் வேலை செய்யும் காவலர்கள் ஹெல்மெட் அணிந்து செல்லாதவர்களிடம் கையூட்டுப் பெறுகிறார்கள், ஒரு வழக்கு என்று காவல்நிலையத்திற்குச் சென்றால் பணம் கேட்கிறார்கள், கைது செய்பவர்களைச் சித்திரவதை செய்கிறார்கள் என்பதாக ஏராளமான சினிமாக்கள் தமிழில் வெளிவந்துவிட்டன. ரைட்டர் திரைப்படம் இந்த சபாவங்களின் பின்னூள்ள நுட்பமான

கட்டமைப்பு மற்றும் உளவியல் சார்ந்த விசயங்களையும் சேர்த்து விவாதிக்கிறது.

காவல் நிலையத்தில் காவலர்கள் எத்தகைய சூழலில் வேலை செய்கிறார்கள், அவர்களின் மன அழுத்தங்கள் என்ன, அவர்கள் எவ்வாறு மனிதர்களாகக் கூட அவர்களின் அதிகாரிகளால் நடத்தப்படுவதில்லை. ஒரு காவலர் தினசரி எத்தனை வசைச் சொற்களை தன் மேலதிகாரியிடம் இருந்து கேட்கிறார். ஒரு வேலை நாளின் இறுதியில் அவரது மனநிலை எவ்வாறாக இருக்கும் என்பதையும் எட்டிப்பார்க்க முயன்றுள்ளது ரைட்டர்.

ஒரு லஞ்சம் வாங்காத எளிய காவலரின் குடும்பம் எப்படி இயங்குகிறது, ஒரு காவலருக்கு தன் மனைவியிடம் இருந்து வரும் அழைப்பும் அதனைத் தொடர்ந்த உரையாடலும், அவர் தன் மகனின் பள்ளிக்குச் செல்லும் போது தனது வயது மூப்பு காரணமாக சந்திக்கும் தர்ம சங்கடங்களும், இரு மனைவிகளுடன் அவரது சமரச வாழ்வும் என விரிந்து செல்கிறது அவரது குடும்பச் சித்திரம். ஒரு காவலரின் மகன் தன் பிறந்த நாள் அன்று காவல் நிலையம் சென்று அனைவருக்கும் மிட்டாய் வழங்கும் காட்சி முதல் முறையாக திரைவடிவம் பெறுகிறது.

ரைட்டர் திரைப்படத்தில் ஒரு கதை அல்ல மாறாக ஒரு கதையில் இருந்து பல கிளைக் கதைகள் ஆங்காங்கே பிரிந்து செல்கிறது. ஆனால் திரைப்படம் நெடுகிலும் மிகுந்த சிக்கனத்துடன் கதை சொல்கிறார் இயக்குனர் ப்ராங்க்ளின் ஜேக்கப். அவர் எதையும் வெளிப்படையாகச் சொல்லாமல் ஒவ்வொரு பத்து நிமிடத்திற்கும் ஒரு புதிய திறப்பை மறைத்து வைத்திருக்கிறார். ஒவ்வொரு கிளைக்கதையும் ஒரு தனித்த திரைப்படமாக மாறும் தன்மை கொண்ட எடையுள்ள கதைகள்.

ஆனால் அத்தனை கிளைக்கதைகளையும் தொட்டுச் செல்லாமல் முழுமையாக சொல்லியிருக்கிறார். ஒவ்வொரு கிளைக் கதையும் தமிழகத்தில் சமீபத்தில் நிகழ்ந்த மிக முக்கியமான நிஜ சம்பவத்தை அழுத்தமாக நினைவுபடுத்துகிறது, அதன் அரசியலை நுட்பமாகவும் பேசுகிறது.

காவலர்கள் தற்கொலை செய்யும் செய்திகள் அவ்வப்போது நாளிதழ்களில் மட்டும் தலைகாட்டும், அதனை ஊடகங்கள் விரிவாக விவாதிப்பதில்லை, விவாதிக்கக் கூடாது என்பது அதிகார பீடங்களின் விருப்பம். ஆனால் ஒரு படைப்பாளியால் அப்படியான செய்திகளை அனைவரையும் போல் கடந்து செல்ல இயலாது. காவலர்கள் மட்டும் அல்ல ராணுவ வீரர்களும் இதே போல் தொடர்ந்து தற்கொலையில் ஈடுபடுகிறார்கள் என்பது எந்த தேசத்திற்கும் உகந்த ஒரு விசயம் அல்ல. இந்தத் தற்கொலைகளை பார்த்து அரசும் சமூகமும் அலட்சியம் காட்டுவது பெரும் வேதனையான விசயம். இதனை விவாதிக்காமல் இதனை களையும் சீர்திருத்தங்கள் குறித்து பேசாமல் கடப்பது கடைந்து எடுத்த அயோக்கியத்தனம். அதிகப்பட்சமான அதிகாரம் ஒரு இடத்தில் குவிக்கப்படும் போது, அனைவரும் சாதி/மதம்/மொழி/பாலினம் கடந்து சமம் என்கிற நிலையை நாம் எட்டாத வரை மனிதன்/மனிஷி/சக மனிதனை/மனிஷியை மதிக்கப் போவதில்லை. நான் உயர்ந்தவன் நீ எனக்கு அடிமை என்கிற மனநிலை ஒரு மனநோயின்றி வேறில்லை. காவல்துறையில் நடக்கும் தற்கொலைகளின் ஆவணமாக இந்தத் திரைப்படம் பேசும் பாடுபொருள் தமிழ் ஊடகங்களில் முதல் முறையாக இத்தனை விரிவாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது.

அரசியல் கட்சிகள் தொடங்கி இங்கே அரசு என்கிற கட்டுமானம் வரை அனைத்திலும் சாதி அப்பட்டமாக உள்ளது. இது ஜனநாயகத்திற்கு பெரும் கேடு.

தமிழ் வணக்கம்
Tamil
Vanakkam
உலகத் தமிழர்களின் இணைப்புப் பாலம்

Canadian Tamil Popular News Site

www.tamilvanakkam.com

ஐனநாயகத்தின் விழுமியங்களை, அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்த எல்லா இடர்பாடுகளையும் சாதி ஏற்படுத்தும். ஏற்படுத்திக் கொண்டேயிருக்கும், ஏனெனில் சாதியின் நோக்கம் ஒரு போதும் சமத்துவம் அல்ல. அது சமத்துவத்தை எப்பொழுதும் இல்லாமல் ஆக்கும் நோக்கம் கொண்டவை. இந்தியச் சமூகத்தில், இந்திய அரசுக் கட்டுமானத்தில் இருக்கும் இந்த சாதி எனும் புற்றுநோய் காவல்துறையிலும் உள்ளது என்பது நம் காலத்தின் பெரும் அவலம்.

தேவக்குமாரின் குடும்பம் கிராமப் பின்னணி என்று செல்லும் காட்சிகளில் ஒரு விளிம்பு நிலை கிறித்துவக் கிராமத்தின் வாழ்வியலை அசலாக படம் பிடித்திருக்கிறார். குதூகலமாக தன் நண்பரின் லோடு வண்டியில் செல்வதும் மிகுந்த மௌனத்துடன் தன் அண்ணணின் சைக்கிளில் திரும்புவதுமாக இரு காட்சிகளையும் ஒரு நதி சாட்சியமாக நம்முடன் சேர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. அங்கி அணிந்த கிறித்துவப் பாதிரியார் சடங்கு செய்யும் போது அவருக்குக் கிடைக்கும் அங்கீகாரமும், அதே பாதிரியார் ஒரு சாமானியராக வந்து தேவக்குமாரை ஆற்றுப்படுத்துவதுமான காட்சிகளில் உள்ள ஓர்மை இந்த விளிம்பு நிலை சமூகத்தில் முக்கியமானது. ஒரே ஒரு காட்சியில் தேவக்குமாரின் அக்கா தன் தம்பியுடன் தொலைபேசியில் பேசுவதும் கூட ஒரு ஓவியம் போல் மனதில் தங்கி விளையாடுகிறது.

சமுத்திரகனி தேர்ந்த நடிப்பை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார், படத்தில் அவரது அறிமுகக் காட்சியில் அவர் வாய் பிளந்து நாளிதழ் வாசிப்பது முதல் அவருக்கு வழங்கப்பட்ட காட்சிகள் அனைத்திலும் தன்னால் முடியும் என்பதை நிரூபித்துக் காட்டியிருக்கிறார். இனி அவர் நோக்கி வித்தியாசமான கதாபாத்திரங்கள் அணிவகுக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

வடமாநில மேலதிகாரியாக வரும் கவின் ஜெ. பாபு ஒரு இடத்தில், 'உன் சாதியில் ஆம்பளயவே குதிரை மேல ஏற உடமாட்டேன், நீ ஒரு பொம்பள்' என்கிறார். இதுவே ஒரு தனித்த கதைக்களம், இது தொடர்ந்து வடநாட்டில் நிகழும் ஒரு காட்சி. பட்டியல் இனச் சமூகத்தை சார்ந்தவர்கள் தங்களின் திருமணத்தில் குதிரையில் அமர்த்தி ஊர்வலம் செல்லும் போது கற்கள் வீசி மணமகன், மணமகன்களை கடுமையாகக் காயப்படுத்தியும் அவர்கள் இறந்து போகிற சம்பவங்களும் ஒரு தொடர் நிகழ்வு, இன்றும் நீங்கள் இணையத்தில் தேடினால் பெருமிதமாக அதை ஜாதி வெறியர்கள் பகிர்ந்திருப்பதை காணலாம். திரையரங்கமே கோபம் கொள்ளும் அளவிற்கு

கச்சிதமாக ஒரு உயர் காவல்துறை அதிகாரியின் வேடத்தைச் செய்திருக்கிறார் கவின் ஜெ. பாபு.

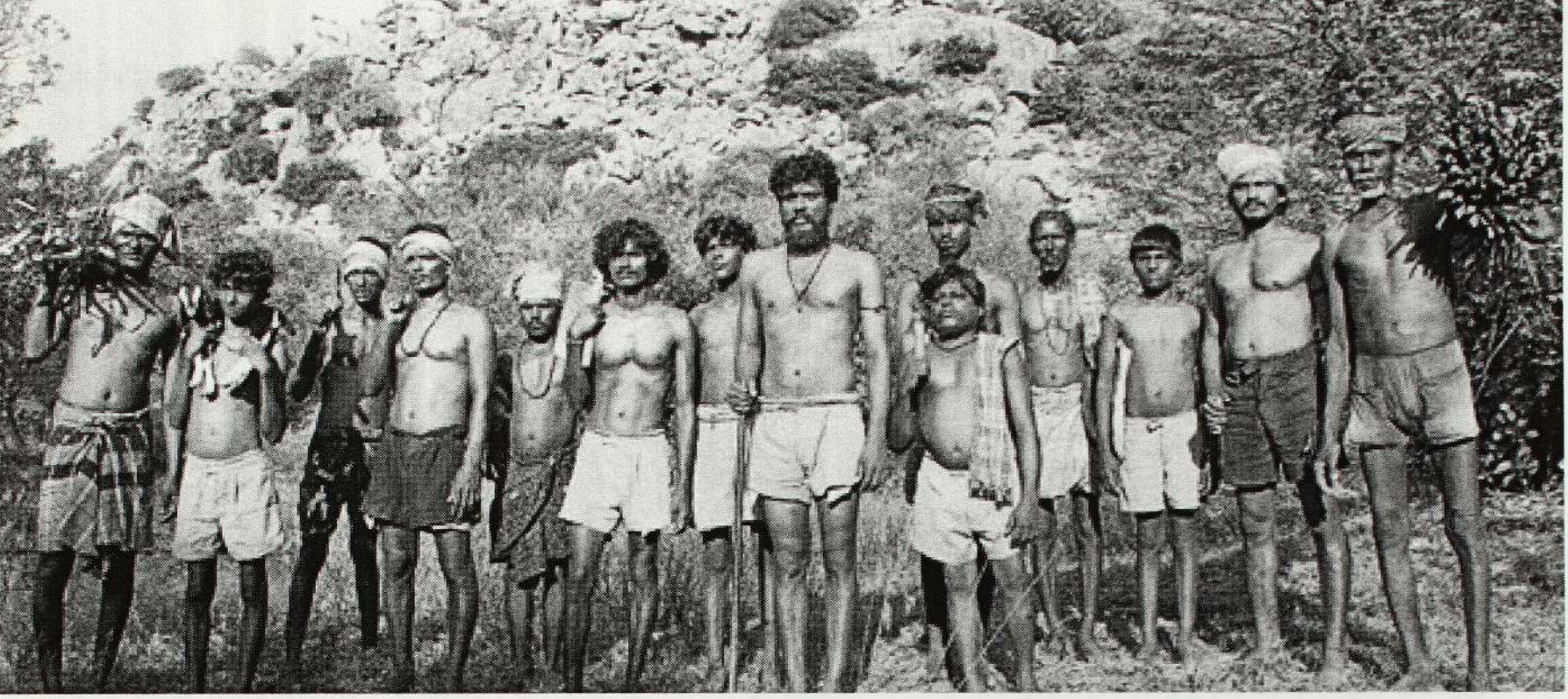
வெட்ட வெளியில் சுடப்படுவதற்கு முன் ஹரிகிருஷ்ணனின் கதறலை இன்னும் கூடக் கடக்க முடியவில்லை. ஒரு அசலான கலைஞனாக அவர் படம் முழுவதும் மிளிர்கிறார்.

பிரதீப் காளிராஜாவின் ஒளிப்பதிவு, கோவிந்த் வசந்தாவின் இசை, கவிதா பாரதி, இனியா, சுப்பிரமணிய சிவா, ஜி.எம். சுந்தர் ஆகியோரின் நடிப்பு திரைப்படத்திற்கு கூடுதல் பலம். மேற்கு தொடர்ச்சி மலை ஆண்டனி பேசும் பெரும்பாலான வசனங்களுக்கு திரையரங்கு அதிரும் கைதட்டல். ஏனெனில் அது மனசாட்சியின் குரல் அல்லவா.

சொல்லப்படாத ஒன்றை சொல்வதே ஒரு படைப்பாளியின் வேலை என்பதை இயக்குனர் ப்ராங்களின் ஜேக்கப் கச்சிதமாகச் செய்திருக்கிறார், இது அவரது முதல் படம் என்பதை என்னால் இன்னும் நம்ப முடியவில்லை. திரைக்கதையில் ஃப்ராங்ளின் ஜேக்கப், சந்தோஷ் நாராயணன் ஆகிய இருவரும் இணைந்து திரைக்கதையை மிக நுட்பமான களமாக மாற்றியிருக்கிறார்கள்.

காவலர்கள் மீது இந்த சிஸ்டம் அல்லது அரசுக் கட்டுமானம் நிகழ்த்தும் மனித உரிமை மீறல்களுக்கு ஒரு முடிவு வர வேண்டும். காவலர்களை அவர்களின் அதிகாரிகள் மனிதர்களாக நடத்தினால் அவர்களும் இந்த சமூகத்தின் மனிதர்களை மனிதர்களாக நடத்துவார்கள். கல்லூரிகளில் நடக்கும் ரேக்கிங் போலவே, அல்லது ஜாதிய அடுக்குகளில் நடக்கும் வன்முறை போலவே இதுவும் ஒரு தொடர் விளைவாக நடைபெறுகிறது. நீ என்னை கொடுமைப் படுத்துகிறாய் நான் இன்னொருவனைக் கொடுமைப் படுத்தி ஆறுதல் பெறுகிறேன் என்பதாக இங்கே இயங்கும் இந்த முறை மிகவும் ஆபத்தானது, மனிதத்தன்மை அற்றது. நிச்சயம் இந்த ஏற்றத்தாழ்வுகளை சீர் செய்ய சங்கம் அமைக்க வேண்டும் என்கிறது ரைட்டர் திரைப்படம். நிச்சயமாக அனைத்து தொழிலாளர்களைப் போலவே காவலர்களுக்கும் சங்கம் வேண்டும், சங்கம் இந்த சமூகத்தின் அவசியத் தேவை தானே. காவல்துறையை மனித முகம் கொண்டு மாற்றும் சீர்திருத்தங்கள் தேவை என்பதை உரக்க அறிவிக்கிறது ரைட்டர்.

உலக திரைப்பட விழாக்களில் வலம் வரவேண்டிய தமிழ் சினிமாவின் முக்கிய திரைக்காவியம் ரைட்டர்.

திரை

ஜெய் பீம்:

பழங்குடியினரும் உருவக்ப்பும்

ஸ்வாண்வேல் ஈஸ்வரன்

சூழ்பத்தில் வந்த தமிழ்படங்களில் ஜெய் பீம் மிக அதிகம் பேசப்பட்ட ஒன்று என்பதில் சந்தேகமேதுமில்லை. அதன் அடர்ந்த சொல்லாடல் சினிமா வரலாற்றில் அதன் முக்கியத்துவத்திலிருந்து ஆரம்பித்தது. தமிழ் சினிமாவில் பழங்குடியினரை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதில் ஜெய் பீம் அரிய இடத்தைப் பெற்றிருக்கிறது. நூறாண்டு தமிழ் சினிமாவில் வெளிச்சம் பெறாத, இருட்டடிக்கப்பட்ட ஒரு சமூகம் ஜெய் பீம் மூலமாக திரையில் அரங்கேறியிருக்கிறது. நீதியரசர் சந்துரு அவர்களின் பயணத்தின் மேல் சமூக வலைத்தளங்களில் வரவேற்கத்தக்க பதிவுகள் வெளியாகின. கூடவே சமூக செயற்பாட்டாளராக நடிகர் சூர்யாவைப் பற்றிய பதிவுகளும் வெளியாகின. சூர்யாவிற்கு சினிமா நடிகர் என்பதைத் தாண்டி தீவிரமான சமூக செயற்பாட்டாளர் என்கிற முகம் உள்ளது. அகரம் என்கிற அமைப்பின்மூலம் அவரது கல்விக்கான தொடர்ந்த தொண்டு மக்களிடையே அவருக்கு நல்லதொரு செல்வாக்கை அளித்துள்ளது. கூடவே, நடிகனாக, தயாரிப்பாளராக ஜெய் பீம் போன்ற சமூக பண்பாட்டு இடைஈடுகளைப்

பற்றிய எதிர்பார்ப்பையும் அவருடைய நட்சத்திரப் பிரதியைத் தாண்டி சமூக சேவகர் என்கிற செயற்பாட்டை உள்ளடக்கிய அவரது மேலதிகப் பிரதியின் முக்கியத்துவம் ஜெய் பீமை மக்கள் உள்வாங்கிய விதத்தில் தெரிய வருகிறது. சிம்பு அல்லது விஷால் போன்றோர் அவரது நீதியரசர் சந்துரு அவர்களின் வார்ப்பான மைய கதாபாத்திரத்தை தரித்திருந்தாலும் படம் ஓடியிருக்கும். ஆயினும் சொல்லாடல் வேறுவிதமாக அமைந்திருக்கும்.

நடிப்புக்கான சாத்தியம் நிறைந்தவர் என்று மக்கள் நம்பும் நட்சத்திரங்களில் அத்தகைய எதிர்பார்ப்புகள் திரண்டு வருவதைக் காணலாம். ஓடிடி என்கிற வெளி அதற்கு ஏற்புடையதாக உள்ளது. இந்தியிலும் மசான் போன்ற படங்களில் நடித்த விக்கி கௌலின் சர்தார் உதம் (இயக்குனர் சூஜித் சர்கார்) அமேஜோன் ப்ரையில் வெளியாகியது ஓடிடியின் அத்தகைய அபிலாஷைகளைச் சொல்கிறது. இன்றைய ஓடிடியில் பெருவாரியான படங்கள் டிஜிட்டல் கேப்பிடலிசு பேக்டரியின் கன்வேயர் பெல்டில் வேகமாக நகர்ந்து குவியும் வித்தியாசமற்ற

நுகர் பொருளாக இருந்தபோதிலும் - வரலாற்று ரீதியில் கமலஹாசனிடமும் அத்தகைய எதிர்பார்ப்பு இருந்ததைக் காணலாம். அர்த்தமுள்ள நடிகன் பொருள் நிறைந்த படங்களைக் கொடுப்பானென்ற நம்பிக்கை. அதுவே அவரது தற்கால படங்களுக்கான கடுமையான விமர்சனங்களாக உருக்கொண்டுள்ளன. அவரது மேலதிக பிரதியில் சமூக செயற்பாட்டாளராக அவருக்கு பெரிய இடமொன்றுமில்லை. ஆயினும் தனது ரசிகர் மன்றங்கள் மூலமாக அவரது வழிநடத்துதலில் அவரது ரசிகர்கள் செய்யும் ரத்தம் மற்றும் உறுப்புகளின் தானம் மூலமாக அவரும் அத்தகைய சொல்லாடலுக்குள் இருக்கிறார். ஓடிடிக்கு முந்திய காலகட்டத்தில் அவரது பங்களிப்பு என்னவென்றால் பாலு மகேந்திரா இயக்கிய முதல் படமான கோகிலாவில் நடித்து உதவியதுதான். அதுபோலவே, ஆறுமுகம் ருத்ரையாவின் அவள் அப்படித்தான், மற்றும் பாரதிராஜாவின் 16 வயதினிலே போன்ற இயக்குனர்களின் முதல் படத்தில் பங்காற்றியது.

தயாரிப்பாளர் மற்றும் நடிகராக சூரியாவின் தன்மையான தடத்தில் ஜெய் பீமினால் ஏற்பட்டிருக்கும் பாய்ச்சல் போற்றுதலுக்குரியது. பத்திரிக்கைகளிலும் சமூக வலைத்தளங்களிலும் வெகுவாக அலசப்பட்டதைப்போல

நீதியரசர் சந்துருவாக அலட்டலில்லாமல் அவர் நடித்ததுமட்டுமல்லாமல் இயக்குனர் ஞானவேலுக்கு அவர் அளித்துள்ள சுதந்திரத்தையும் மக்கள் பாராட்டியுள்ளார்கள். நீதியரசர் சந்துருவாக அவருடைய நடிப்பும் சமூக நீதியின்மேல் நம்பிக்கையுள்ள அம்பேட்கரிய, மார்க்சீய, பெரியாரிய வக்கீலாக, போராளியாக, செயற்பாட்டாளராக அருமையாக அமைந்துள்ளது. பார்வதியம்மாள் எனும் செங்கேணி மற்றும் ராஜாகண்ணுவாக லிஜோமோளும் மணிகண்டனும் தங்களது இயல்பான நடிப்பினால் தமிழ் சினிமாவிற்கு பெருமை சேர்த்துள்ளார்கள். நேர்காணல்களிலிருந்து அத்தகைய யதார்த்த நடிப்பிற்காக நாற்பது நாட்கள் அவர்கள் பட்டறையில் பயிற்சி எடுத்துள்ளது தெரிகிறது. அந்த உழைப்பு அவர்களுடைய நடிப்பின் யதார்த்தத்தில் மிளிர்கிறது. இயக்குனர் ஞானவேலின் பங்களிப்பும் போற்றுதலுக்குரியது. மைய நீரோட்ட நடிசர்-தயாரிப்பாளரின் கூட்டில் இத்தகைய ஒரு சினிமாவை அவர் படைத்திருப்பது தமிழ் சினிமாவில்

ஒரு அரிதான நிகழ்வு. நூறாண்டுகளைத் தாண்டியும் பழங்குடியினர் வாழ்வு தமிழ் சினிமாவில் பதியப்படாதது பொழுதுபோக்காகவே சினிமாவை கருதும் தமிழ் மனதின் பண்பைச் சொல்கிறது. சினிமாவின் யதார்த்த சாத்தியங்கள் வாழ்வின்மேல் ஒளிபாய்ச்சி அதன் இருண்ட மூலைகளை நம் கண்முன் நிறுத்தி அவை நமது ஆழ்மன இருண்மையின்/ காழ்ப்பின் நீட்சியாக இருப்பதை பிரதிபலித்து நமது சாதிசார்ந்த இருப்பை கேள்விக்குள்ளாக்கி நமது சும்பகர்ண உறக்கத்திலிருந்து துயிலெழுப்புகிறது. இருளர்களின் வாழ்வையும் அவர்களுக்கு செய்யப்படும் அமானுஷ்ய வன்முறை நிறைந்த அநீதிகளை கதையாடல் களமாகக் கொண்ட இந்தப் படத்திற்கு, சாதிகளை வேரோடு களைந்து சமன் நிறைந்த சமூகத்தைப்பற்றி எடுத்துரைத்து அதற்கு தேவையான சட்டங்களையும் இயற்றி வழி வகுத்த பாபாசாகேப் அம்பேட்கர் அவர்களுக்கு மரியாதை செலுத்தும் வகையில் 'ஜெய் பீம்' என்று பெயர் வைத்தது முற்றிலும் பொருத்தமானதே. மேலும், அம்பேட்கர் அவர்களின் அறிவுரையின் படி புரட்சிக்காக 'Educate, Agitate, Organize/ கற்பி, போராடு, ஒன்றுபடு அல்லது கற்பி, கிளர்ச்சி செய், ஒன்றுபடு' என்பதற்கிணங்க ராஜாகண்ணு செங்கேணியின் மகள் சந்துரு அவர்களின் அரவணைப்பில் படித்து முன்னேறி அவரைப் போலவே குரலற்றவர்களுக்காகவும் விளிம்பு நிலையில் உள்ளவர்களுக்காகவும் குரல் கொடுப்பாள் என்பதுடன் படம் முடிவதும் இசைவாகவேயுள்ளது. படத்தில் அவளது அறிமுகக் காட்சி முதல் அவள் வருமிடங்கள் எல்லாம் அருமையாகக் கட்டமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இருட்டில் தோன்றும் குத்துவிளக்காக அவளது வருகை அமைந்துள்ளது. குறிப்பாக விசையுறும் பந்தில் மனதின் கொதிப்பைத் தணியவைக்க முயற்சி செய்யும் சந்துரு கதாபாத்திரத்தின் கையிலிருந்து எகிறி ஓடிய பந்தை அமைதியாகக் கொண்டுவந்து கொடுக்கும் காட்சி. இப்படி பல காட்சிகளைப் படத்தில் சொல்லலாம்.

போலிஸின் வக்கிரத்தினால் காணாமல் போன ராஜாகண்ணுவைத் தேடி கேரளா சென்றுவரும் காட்சிகள் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவை. சந்துரு கதாபாத்திரத்துடன் செங்கேணியும் அவளது மகளும் செல்கிறார்கள். அங்குள்ள பசுமையான பின்னணி ராஜாகண்ணு கண்டடையப்பட்டு செங்கேணியின் துயரைத்துடைக்க உறுதுணையாக இல்லை. எனினும் அக்குழந்தையுடன் சந்துருவின் மென்மையான உறவை-தந்தை மகளுக்கு நிகரான அணுக்கமான நேசத்தை கட்டமைக்க உதவியிருக்கிறது. அவள் அந்த பசுமையான கேரள நிலத்தில் கால் பதித்து தனது தாய்

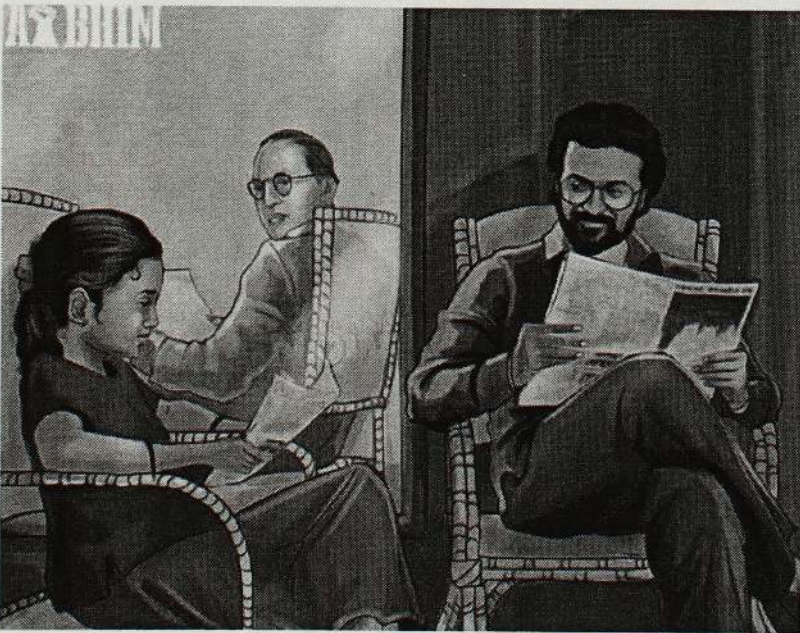
மற்றும் சந்துருவுடன் நடப்பதையும், அவள் நடந்து தோய்வுறும்போது சந்துரு அவளைத் தோளில்தாங்கிக் கொள்வதையும், பின்னர் பாதணியற்ற அவள் பிஞ்சுக்கால்களுக்கு சந்துரு செருப்பை வாங்கிக் கொடுப்பதையும் இயக்குனர் ஞானவேலுக்குள் பொதிந்திருக்கும் மென்மையான கவிஞர் ஒருவரைச் சுட்டுகிறது.

படம் அதிகம் அலசப்பட்டதாலும் அதன் கதையாடலைப்பற்றி விரிவாக விவாதிக்கப்பட்டதாலும் நான் இங்கு எனது முக்கிய எண்ணங்களை மற்றும் மன ஓட்டங்களை முன்வைக்கிறேன். சில புதிய பொருள்செரிந்த விவாதங்களுக்கு, சொல்லாடல்களுக்கு அது பங்களிக்கலாம் அல்லது வேரிடலாம் என்ற நோக்கினில். முதலில் வகைமையைப் பற்றிப்பார்க்கலாம். போலிஸ் ப்ருடாலிடி பிலிம்ஸ் என்கிற ஒரு வகைமையில் பல முக்கிய படங்கள் வந்துள்ளன. தமிழில் சமீப படங்களில் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டிய படமென்றால் அது வெற்றிமாறனின் விசாரணை (2015). எம். சந்திரகுமார் அவர்களின் வாழ்வனுபவத்தில் உருவாகிய லாக் அப் எனும் குறு நாவலின் மூலம் உருக்கொண்ட விசாரணையும் யதார்த்த உலகை

கட்டமைத்துக் காட்டிய தரமான படம்தான். அதிலும் விளிம்பு நிலையில் உள்ளோர் குற்றம் ஏதும் செய்யாதபட்சத்திலும் போலிஸ் வன்முறைக்கு ஆளாவதை நாம் காண்கிறோம். பாண்டி, முருகன், அப்ஸல், மற்றும் குமார் என்கிற நான்கு தமிழ் தொழிலாளிகள் குண்டூரில் வேலை பார்த்து போலிஸில் சிக்கி பகடைக்காய்களாக ஆக்கப்படுவதைச் சுற்றி அதன் கதையாடல்-வளையம் அமைந்திருக்கும். அவர்கள் உடல்கள் மீது அரங்கேறும் கட்டுக்கடங்காத வன்முறையை அதன் கதையாடல் பின்னர் விரித்தெடுக்கும். வெற்றிமாறனின் விசாரணை வர்க்கத்தை முன்வைக்கும் படம். அத்துடன் விளிம்பு நிலையிலுள்ள மக்கள் பூகோள ரீதியிலும் தமிழக ஆந்திர எல்லை/விளிம்பில் இருப்பதைச் சுட்டும் படம். எல்லைக்கோட்டை போட்டவுடன் அங்கிருப்பவர்களின் மொழி உடன் மாறிவிட முடியாது. அது மொழியின் அரசியலாக்கம். தமிழ்நாடு - கர்னாடகா என்ற எதிர்மறையின் மூலம் என்றும் கனன்று கொண்டிருக்கும் காவிரி நீர் பிரச்சினை கோலாரில் தமிழர்கள் பேசும் மொழிசார்ந்த விடயமாக எப்போதும் முதன்மையாக வெடிப்பதைப் போல. எல்லைக்கு அப்பால் தெலுங்கு மொழியின் அறியாமையும் அந்த தொழிலாளர்களின் துயரத்திற்கு காரணியாக இருக்கிறது.

ஆயினும் அதை வெற்றிமாறன் கையாண்டிருந்த விதம் ஆழம் நிறைந்ததாக இருந்தது. வெற்றிமாறனின் விசாரணையின் கதையாடலின் ஒழுக்கும் கலைசினிமா அழகியலில் தூண்டுதல் பெற்றதாக இருக்கும். இன்றைய ஓடிடி காலத்தில் டிஜிட்டல் சினிமா வணிக சினிமா மற்றும் கலை சினிமாவின் வரையறைகளை அழித்து வருவதாக வாதாடுபவர்கள் பலர். கலை சினிமாவை ஓடிடியில் காணக்கிடைக்கவில்லை. வணிக மற்றும் கலை சினிமாவுக்கு ஊடாகப் பயணிக்கும் அரசியல் பாசாங்கு நிறைந்த மத்திய சினிமாதான் இன்று இங்குள்ளது. அது ஓடிடியின் பெருவாரியான வாடிக்கையாளர்களான மத்திய வர்க்கத்தினரின் குற்றவுணர்ச்சியை தனது யதார்த்த அழகியல் எனும் போதையில் மறைக்கக்கூடியது என்று வாதிடும் எனது ஆப்ரிக்க அமெரிக்க மாணவர்களும் உளர். அவர்களின் கூற்றும் அதிலிருக்கும் ஆழமும் அதற்கடியிலிருக்கும் வாழ்வனுபவமும் எனது பெருமதிப்பிற்குரியதே.

விசாரணை கலைப்படங்களின் தடங்களில் மெதுவாக நகர்வதாக அமைந்து யதார்த்தத்தின் இருண்மையைப் பதிவு செய்வதாக உள்ளது. கால அளவில் அதீதமாக நீண்ட காட்சிகள் அதற்கு உதவுகின்றன. டிஜிட்டல் சினிமாவின் சாத்தியங்களும்தான் கால அளவில் நீண்ட காட்சிகளுக்கு செல்லுலாயிட் கால சினிமாவைப்போல நமக்கு இப்போது தடையேதுமில்லை. தமிழ் மைய நீரோட்ட சினிமாவிட்கான பாடல்கள் போன்ற விடயங்களை மீறி விசாரணையின் தொகுப்பழகியல் கலை சினிமாவை சார்ந்து இருக்கிறது. அவ்வாறே, ஜெய் பீழும் பாடல்கள் போன்ற மைய நீரோட்ட அம்சங்களை யுகபாரதி போன்ற நுண்ணிய அவதானிப்புகள் கொண்ட கவிஞரைக்கொண்டு ஆழத்தை விஸ்தரிக்கவும் மென்னுணர்வுகளைத் தூண்டவும் ஆக்கபூர்வமாகப் பயன்படுத்துகிறது.

ஆயினும், ஜெய்பீம்தனது லயத்தில் விசாரணையைவிட மைய நீரோட்ட சினிமாவிட்கு அருகாமையிலுள்ளது. மைய நீரோட்ட சினிமா மற்றும் கலை சினிமா என்கிற எதிர்மறையை நிராகரித்து நல்ல மற்றும் கெட்ட சினிமா எனும் எதிர்மையை அதனிடத்தில் நிறுத்தும் பாங்கு எனக்கு ஏற்புடையதே. அட்டக்கத்தி தினேஷின் வளர்ந்துவரும் நட்சத்திர அந்தஸ்தும் விசாரணையின் யதார்த்தத்துக்கு உறுதுணையாக இருந்தது. அதுபோலவே, சூர்யாவின் முன்னணி நட்சத்திர அந்தஸ்தும் ஜெய் பீமின் யதார்த்த அழகியலுக்கு இடையூறாக இல்லை. மேலே அலசப்பட்ட கேரள காட்சிக்கோர்வைக்கு முந்திய காட்சியும் முக்கியமானது. சந்துரு, செங்கேணி மற்றும் அந்தக் குழந்தை ட்ரெயினில் கேரளாவிட்கு பயணிக்கும் காட்சி டிஜிட்டல் சினிமாவின் யதார்த்த சாத்தியங்களைச் சொல்கிறது. அந்த டிஜிட்டல் அழகியலின் மயக்கம் நட்சத்திரத்தைவைத்து ஸ்டுடியோவில் படமாக்க சௌகரியத்தைக் கொடுத்தாலும் வாழ்விலிருந்து யதார்த்த தருணங்களை அள்ளுவதிலிருந்து இயக்குனரைத் தடுக்கிறது. அதை மீறி சூர்யா மக்களுடன் இயல்பாக இணைகிறார் என்பது அக்காட்சி மற்றும் படத்தின் பலம். அதுபோலவே, தொழில்முறை நடிகரல்லாத இருளர் சமூகம் படத்தின் தலையாய பலம். அவர்கள் வந்திருந்து அவர்களின் சமூகத்தில் நடந்த விடயங்களை நமக்கு மீளளித்துச் செல்வது படத்திற்கு அதன் தனித்துவத்தை அளிக்கிறது. அது அவர்கள் நமக்கு அளித்திருக்கும் கொடை-மீண்டும் வாழ்வின் ஒரு இருண்ட பக்கத்தை திறந்து பார்ப்பது அளிக்கும் உளவூறை மீறி அவர்கள் செய்திருக்கும் தயவு. அவர்கள்தான் தமிழக மற்றும் இந்திய சினிமா வரலாற்றில் ஜெய்பீமிட்கான இடத்தை உறுதி செய்கிறார்கள். ஆயினும் யதார்த்த அழகியலின்றி அதைச் செய்திருந்தால் அது அவர்களுக்கான கரிசனத்துடன் கூடிய மரியாதையாக இருந்திருக்காது. தமிழ் சமூகத்தின் சாதிய ஒடுக்குமுறையின் நீட்சியாக இன்றுவரை பிரவசித்துள்ள மேட்டிமை நிறைந்த தமிழ் சினிமாவின் நீட்சியாகத்தான் அது இருந்திருக்கும். அந்த வகையிலே கலை சினிமாவின் யதார்த்த அழகியல்சார்ந்த சொல்லாடல் இங்கு முக்கியமானது. சூர்யாவைப்போல பின்னர் பிரகாஷ் ராஜும் வந்து ஜெய் பீமின் மைய நீரோட்ட எதிர்பார்ப்புகளுக்கு வலுச்சேர்த்தாலும் அதன் இயல்பான பாங்கிற்கு ஊறுவிளைவிக்கவில்லை. இடையூறில்லாமல் தனது உடல்மொழியாலும் நடப்பின்மூலமும் படத்தின் யதார்த்த அழகியலுக்கு பங்களிக்கிறார்.

பிரகாஷ்ராஜைப்பற்றிப் பேசுகையில் மொழி அரசியல் பற்றிய சொல்லாடலையும் இணைத்தே

பேசவேண்டும். விசாரணை விளிம்புநிலை மக்கள் மாநில விளிம்பில் வாழ்வதையும் அண்டை மாநில மொழி தெரியாததால் படும் அவதியையும் மற்றும் உள்ளாகும் ஒடுக்கு முறையையும், அரசின் அமைப்பு முறையின் கட்டற்ற வன்முறையையும் சித்தரிக்கிறது. ஜெய் பீமில் ஒரு மார்வாரியை திருட்டுநகை அடகு விடயமாக விசாரிக்கும் பிரகாஷ்ராஜ் அவர் இந்தி மொழியில் பேசுவதால் ஓங்கி செவிட்டிலறைகிறார். பிரகாஷ்ராஜின் காட்டமான எதிர்வினை, மத்தியில் ஆட்சியை அமைத்து இந்தியை திணித்து மற்ற மொழிகளை ஒடுக்கி அழிக்க நினைக்கும் பாரதிய ஜனதா கட்சியின் அராஜகத்திற்கு எதிரான குறியீடாக உள்ளது முக்கியமானது. இந்த காலகட்ட மொழி அரசியலுக்கு அவசியம் தேவையானது. ஆயினும், திருநெல்வேலியில் பேட்டையில் நரிக்குறவர்களின் குரல்களை நான் நிறைய கேட்டிருக்கிறேன். குறிப்பாக, பஸ்களிலும் சினிமா அரங்கங்களிலும். எம்.ஜி.ஆர்.

படங்களுக்கான டிக்கட் மற்றும் ரசிகர்கள் வரிசையில் அவர்களே தலையாயவர்கள். அவர்களது கலவையான மொழியில் உருது, இந்தி, மராத்தி, மற்றும் தெலுங்கு வார்த்தைகள் ஒலிக்கும். ஆதலினால், அவர்கள் பேச்சு சட்டென்று வித்தியாசமாக தனித்து நிற்கும். இன்று யூட்யூபில் அரசு வழங்கும் நிலத்திற்கான பட்டாவிலுள்ள நிறைவின்மையை நிவர்த்தி செய்ய அவர்கள் அளிக்கும் எதிர்வினை பெருவாரியாக தமிழில் உள்ளது. அந்த வீடியோவில் அவர்கள் நிற்கும் நிலம் திருநெல்வேலியல்ல. ஆயினும், மொழி அரசியலில் வட்டாரமற்ற நாடோடிகளின் வழக்குகள் மறையலாம். நரிக்குறவர்களின் மீது போலீஸின் நீதியற்ற, மானுடமற்ற வன்முறையை ஊற்றாகக் கொண்ட ஜெய் பீம் நமது சாதி மட்டுமல்ல மொழி ஆதிக்க ஆழ்மனதிற்கும் இட்டுச்செல்கிறது. அத்தகைய விவாதங்களுக்கு தளமமைத்திருப்பதினால் ஜெய் பீம் தமிழ் சினிமா வரலாற்றில் முக்கியமான ஒரு படம்.

www.ilakkiyaveli.com

இலக்கியவெண்

இதழ் 1: ஜூலை - டிசம்பர் 2021

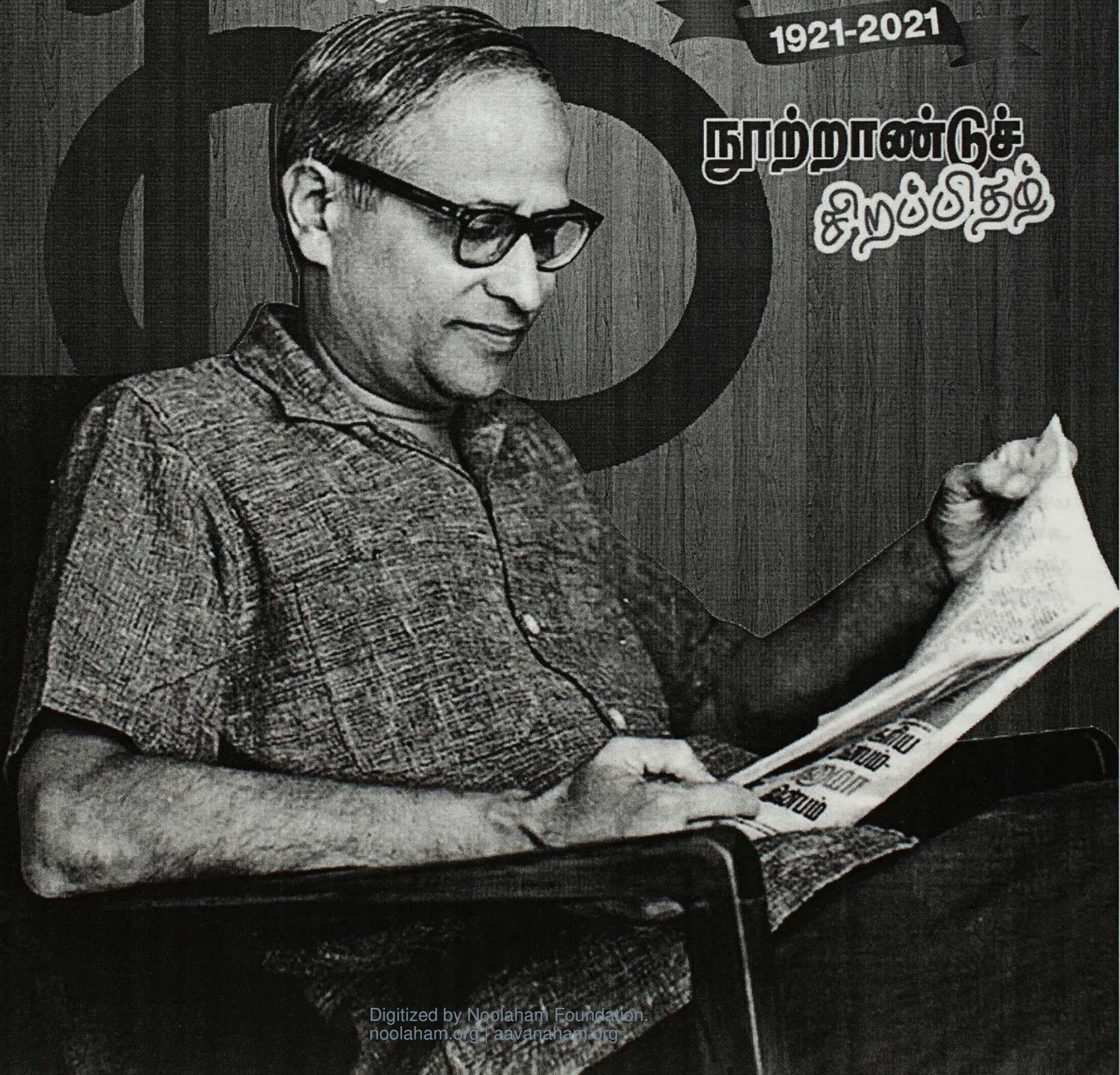
ISSN: 2564-2421

ரூ.200.00 (இந்தியா மட்டும்)

தி. ஜானகிராமன்

1921-2021

நூற்றாண்டுச்
சிறப்பிதழ்

ரூ.200.00 (இந்தியா மட்டும்)

www.ilakkiyaveli.com

இலக்கியவெளி சஞ்சிகை

ISSN: 2564-2421 editorilakkiyaveli@gmail.com

இதழ் 3 ஜூலை - டிசம்பர் 2022

மூன்றாவது இதழ்

சிறுகதைகள்
சிறுப்பத்திரிகை
மலரகிறது...

MAKING REALITY DREAMS
A REALITY

**PRAVINA
SHANMUGANATHAN**
Sales Representative

Direct :

(647) 866-0629

Pravina.Shan@remax.net

RE/MAX[®]

Reality Services Inc, Brokerage

Independently Owned
and Operated

(905/416) 456-1000

ரூ.200.00 (இந்தியா மட்டும்)

www.ilakkiyaveli.com

இலக்கியவெளி சஞ்சிகை

ISSN: 2564-2421 editorilakkiyaveli@gmail.com

இதழ் 3 ஜூலை - டிசம்பர் 2022

மூன்றாவது இதழ்

சிறுகதைகள் சிறப்புகளாக மலர்கிறது...

MAKING REALITY DREAMS
A REALITY

**PRAVINA
SHANMUGANATHAN**
Sales Representative

Direct :

(647) 866-0629

Pravina.Shan@remax.net

RE/MAX[®]

Realty Services Inc, Brokerage

Independently Owned
and Operated

(905/416) 456-1000